

Anti-logic And Its Application

Thomas Pytaschek

This article presents the first part of some thoughts and comments on a concept of anti-logic and its application on general problems within the existence.

PŘÍRUČKA O ANTILOGICE

ABSTRAKT

Protože je text dlouhý, je třeba shrnutí - spadá do oblasti filozofie/logiky/duchovna a pojednává o tzv. antilogice (řeči protikladů) a její aplikaci na všelijaké problémy existence.

Článek prezentuje rozpracovaný filozofický systém teorie všeho vystavěný na základní podmínce, kterou je nepodmíněnost. Z této „nulové podmínky“ se odvozuje celé bytí a nebytí, jeho struktura a smysl, včetně role člověka a dalších entit v tomto systému. „Důkaz“ této teorie všeho se provádí poněkud nezvykle, ale docela logicky, přes celé bytí (a nebytí). Ústřední je právě v celém bytí určitý protiklad podmíněnosti a nepodmíněnosti. Ten je určující jak pro fyzický, tak pro psychický svět. Vyložen je určitý vyšší stupeň abstrakce, kde se odhlíží od všech jevů, jsoucny, v celém bytí i nebytí, kdy už není rozdíl například mezi elektronem, emocí a zelenou barvou (vztahy mezi jsoucny jsou však zachovány) – toto odlepení úplně všeho od sebe umožňuje nový pohled na svět. Právě vztahy mezi jsoucny jsou zde ústředním tématem. Pojednává se také o určitém novém přístupu v představě smrti a Boha. Obsahem článku jsou i určité úvahy ke kvantové gravitaci, které navazují na vyložené filozofické myšlenky. Teorie vychází spíše z přírodních věd a psychoanalýzy než ze samotné filozofie, tomu odpovídá i užitý jazyk. Článek přirozeně obsahuje polemiky se vznesenými tvrzeními. Stylistická forma textu se postupně zhoršuje, ale informace je obsažena. Nemohu již na tom dále pracovat, jde o výplod pološilence. Kdybych to měl shrnout do jedné věty tzv., tak v textu se otevírá „nové okno poznání“, které jsme dosud neznali, nebo sklepní dveře, jak chcete. Ale je třeba to prověřit.

V textu je např. řečeno, že logika samotná je nekonzistentní, vnitřně sporná, neb je založena na představě existence něčeho absolutního, nezávislého, bezvztahného a k tomuto se navíc vztahuje (logicky něco bezvztahného nemůže dát o sobě nijak vědět). Logika zanedbává kvantový princip měření (měřením se ovlivňuje, co je měřeno). Vztahuje se i tento verdikt o logice také k absolutnu, své absolutní pravdě? Těžko říci. Obecně existují dva typy pravdy, které jsou ve sporu mezi sebou. První říká, že pravda je to, co je ověřitelné a ověřené, druhá říká, že právě potřeba tohoto ujištění značí, že nejde v nitru o pravdu, když se potřebujeme ujišťovat. Předsudek (neuróza, ego, pošetilost apod.) a nepodmíněnost jsou asi mezi nimi. Předsudek se domnívá, že náleží k té druhé pravdě, ale náleží k té první, musí se neustále utvrzovat ve svém přesvědčení. Logikou rozumím zaměření na objektovost, antilogikou zaměření na vztahy (řeč protikladů je antilogická např., princip měření také, spor také), dost se prolínají v sobě mj., princip měření jde vidět jako hyperobjektivní.

Logiku jde vidět jako entitu v rámci širšího rámce. Tak například existence Boha. Logika je více zaměřena na existenci, objektivno a má vesměs tři možnosti – Bůh je, Bůh není, nevím, zda Bůh je nebo není. Další, antilogickou, možností je, že Bůh je, když Bůh není. Přejde nám to paradoxní, ale je v tom hlubší moudro – okamžik, kdy se obejdeme plně bez Boha je Bohem. Zlo může dělat, že se neobejde, ale není tomu tak. Některé logiky jsou však semiantilogické. Variací na antilogické Bůh je, když Bůh není, je otázka existence démonů, duchů, Boha, kdy jsou přesně to, že jsou mezi „být“ a „nebýt“, pokud si to však uvědomíme o demonech atd., tak zmizí. Tedy s antilogikou se nám rozšířilo portfolio o „zlo“, demony, ego, antiego atd., zahrne se antilogika a rozšíří se portfolio – připomíná to fyzikální poznání v moderní fyzice. Otázka života a smrti je myslím o úrovni logika versus antilogika, v metaabstrakci, či jak jsem to pojmenoval. Smrtnost nastává tehdy, pokud příliš věříme logice, neb logika obsahuje konečnost, objektovost, ten kdo podléhá smrtnosti, bude po smrti ve světě vztahů, antilogiky. Čistý objekt i čistý vztah nedávají ale smysl, vše je z nich „utkáno“, navíc jsou tu ještě qualie, vše jsou qualie. Ovšem není to tak jednoduché, říci, že vztahovost je nepodmíněnost a vysvobození a objekt je negativní (závislost je ale o lpění a objektovosti mj.), to bychom zvyhodňovali jen introvertní hledisko.

Lákavé může být pro čtenáře to, že obsahem textu je teorie o informační úrovni existence, o informačních symetriích, jejichž projevem je naše smrtnost, resp. život po životě (solidní teorie o tom, co to je smrt a co po ní). Informační

úroveň je o hledání, co mají třeba elektron, žárliivost a zelená barva společného. /// Chápu to tak, že paradox, spor, neboli obecně NE je přirozeně "vším": když mám hypotézu, že "VŠE JE NE", a tuto hypotézu budu chtít vyvrátit, řeknu, že vše není NE, tím jen tuto hypotézu potvrzují (jde o přilévání oleje do ohně). Naopak, když nebudu tuto hypotézu potvrzovat, že vše je NE, pak tato celá hypotéza zmizí a opět to je ale o NE. Když budu říkat, že to tak je, tak to tak nebude, když budu říkat, že to tak není, tak to tak bude, atd. - je to střed v podobě ega, ego však neví, že toto právě je. Je to mimochodem přesně to, po čem logika touží, po univerzální teorii, která obsáhne všechno, ale je to i přesně to, co logikofilové nesnáší:). Nechápeme, že tím, že absolutní relativita, tedy, že vše je relativní, když se aplikuje na sebe sama, na ten výrok samotný, že se tím vyvrátí, ale to je jen potvrzení relativity. Protože antilogika je vždy pravdivá, může se nám jevit zajímavá, ale právě proto by zajímavá být neměla, resp. její řeči, řeči antilogiky, je právě perlou proto, protože je všudypřítomná. Spor naopak je domnívat se, že vše není spor. ... Není to tak směroplatné ale, ano, vnitřně i navenek konzistentní je spor, ale je to hned, víme to hned, právě snaha logiky o tuto teorii, těchto vlastností, sice nedosáhne antilogiky, ale určitě něco hezkého vytvoří. V tom má logika recht. /// Potřebuji ten text asi fakt vydat, abych zjistil, že je to kravina:) a přestal tam lézt..., měl reflexi od druhých. Je to nezáživné, tak navnadím na to, že je tam teorie o životě po životě, který je důsledkem informační úrovně existence. o které to vlastně celé je (ve které mají elektron, emoce, slon, červená barva, tedy cokoli něco společného, a to "logičnost a antilogičnost"). Smrt je asi o různých transformacích mezi logikou a antilogikou, mezi tím, že červená je červená (logika) a červená není zelená (antilogika). Zde jsou objekty a formy pevně dané, po smrti asi nikoli ... a podobné transformace. Smrt se netýká jen bytostí, jde o univerzální transformaci, kterou jde nahlédnout až z informační úrovně existence, kde se sjednocují vědomí a fyzický svět, kde není rozdíl mezi vědomostí o vesmíru a vesmírem. Nejvyšší polaritou na informační úrovni, jednou z nejvyšších, je ego (pošetilost, nevědomost apod.) versus nepodmíněnost - důsledkem toho je pak např., že když někdo zažívá zážitek blízkosti smrti a pocítí v něm lásku, zde se tomu automaticky "přizpůsobí" konkrétní události, které se tu stanou, konkrétní události, o kterých se domníváme, že se dějí svobodně (láska je o svobodě mj.), prostě se stanou (konkrétní události tvoří lásku a ego a láska a ego ovlivňuje i je zpětně). Zní to jako sci-fi, ale proč ne.../// Řečí antilogiky je stvoření nikoli cesta od počátku, ale cesta k počátku, k originalitě, což se přesně děje, protože zkoumáme, co bylo na počátku, to nás nejvíc zajímá. /// Je módní nestát si za tím, co dělám, tak je třeba to dělat jinak asi. Nikdo nejsme myslím tak identifikovaní (pročištění egem), že bychom stáli plně za tím, co děláme, alespoň je úplně. /// Hysterické korigování, komentování a upravování podle toho, co tu zrovna chybí, že když udělám 1, tak mi chybí časem -1 a tak chci -1 a pak se tomu celému ještě směju, to nemá konce...

KLÍČOVÁ SLOVA: filozofická teorie všeho, strukturální filozofie, fyzikální teorie všeho, metalogika, hlubinná psychologie, smysl života

ZKRATKY

ToE	Theory of Everything (teorie všeho, filozofická)
Pd	Podmíněnost
Npd	Nepodmíněnost
Neu	Neuróza
La	Láska
Rce	obecná rovnice typu 1-1=0
Pšt	Pošetilost
Kom-nkom	„komunikace, co není komunikací“
UPS	univerzální přirozená selekce
NDE	Near Death Experience
B	Bůh
D	Démon
s-p	soustava prvků
L	Vlevo
P	Vpravo
SUSY	Supersymetrie
STR	Speciální teorie relativity
OTR	Obecná teorie relativity
KT	Kvantová teorie
čísre, čísla	čistá relativita, čistá láska

TA	Trans-abstrakce
MA	Meta-abstrakce
BVL	bi-valentní logický systém
NVL	n-valentní logický systém
kvn	Kvantita
kvl	Kvalita
čp	Časoprostor
FS	„fuzzy something“ (fuzzy logika aplikovaná na dualismus nic-něco)
ALQ	systém „antilogika-logika-qualie“
A, E, A', E', A''	Prvky v jazyku A-E', popořadě: „Jin“, „Jang“, „potenciálovost“, „fetiš, modla“, „odumřelost“
m	Muž
ž	Žena
odd	Oddělenost
spj	Spojení
obj	objekt, objektivní (tam-zde)
sbj	subjekt, subjektivní (zde-tam)
dpk	démon první kategorie
extr, intr	extrovert, introvert
ht, hm	heterosexuality, homosexualita
rel, abs	relativita, absolutno
vm	veřejné mínění
N	a-logika, ne-logika
EPR paradox	Einstein-Podolski-Rosen paradox

OBSAH

Abstrakt a klíčová slova	
Zkratky	
1. ÚVOD	
2. POSTULÁTY	
3. VYŠŠÍ ABSTRAKCE, NEURÓZA A NEPODMÍNĚNOST	
4. RŮZNÉ LOGIKY	
5. SMYSL A NEPODMÍNĚNOST	
6. O SMRTI	
7. ONTOLOGICKÁ VÝMĚNA	
8. O KOMUNIKACI	
9. ÚVAHY K FYZIKÁLNÍ TEORII VŠEHO	
10. DISKUZE, SHRNUÍ A ZÁVĚR	
11. Dodatek k egologii a PELMEL	
Literatura	

1. ÚVOD

1.1 Tento článek pojednává o určitém alternativním přístupu k tzv. filozofické teorii všeho (dále jako ToE). Prezentuje se zde určitý filozofický systém, na jehož základě se rozebírají některé základní filozofické otázky, které si člověk klade. Za základ jsou považovány velmi obecné "nepodmíněné pravdy" (resp. samotná nepodmíněnost). Tyto pravdy spíše "není třeba dokazovat", než že by nebyly dokazatelné. Tyto obecné pravdy jsou v tomto systému jedinou podmínkou pro poznávání světa, jeho struktury a dynamiky.

1.2 Bytí (přidávám i nebytí) je zde pojato jako "ucelený" dynamický systém, ve kterém má i omyl své místo. Podstatu hrají otázky typu "jak", tj. jak věci fungují. Otázka "jak" a "proč" (otázka po smyslu), zde vlastně

splyvají. Když se zeptáme "proč ta věc existuje", odpoví se na tuto otázku inferiorní odpovědí "jak ta věc funguje". Velmi tam i splyvá hranice mezi psychickým a fyzikálním světem. Obecně, alchymistický princip spojování protikladů je v textu (článku) hojně užíván.

1.3 Tento článek je pouhým výtahem širšího textu o asi 2000 stranách (cca devět let bádání), zde je prezentována jen "fasáda", jen některé podstatné závěry. Onen zdrojový, dlouhý, text je nezveřejnitelný, je psán chaoticky a je tam i mnoho intimních poznámek a výzkumu. V něm je však mnohé další a jiné a více rozvedeno.

1.4 Článek je psán jako soustava bodů, neb tak mi šlo asi nejlépe celou věc zapsat. Tvoří to však ve výsledku obsahově a názorově celek. Forma textu je celkově podobná odborným článkům ve vědeckých časopisech.

1.5 Pokud chce čtenář úplně porozumět textu, je třeba, aby se trochu orientoval, tak jako jeho autor, v základech moderní fyziky, v základech psychologie a psychoanalýzy (hlavně C.G. Junga) a základech dalších disciplín, spíše přírodovědných a duchovních. Nejsem profesionální sečtělý filozof, ale spíš filozofující přírodovědec. Tomu odpovídá i určitá strohost a jiný jazyk, než výslovně humanitně-filozofický.

1.6 Článek je určen pro užší, možná širší veřejnost. Nejde o dokončené dílo a i z principu, na kterém je prezentovaný filozofický systém vystavěn, nemůže být nikdy dokončeno (světy budou vždy jen hra s polaritami a polarit, je jedno jakých i). Text je třeba důkladně přehodnocovat a třeba i dále rozvíjet a přidávat nové poznatky, z různých oborů, které by dál a dál měly (snad) potvrzovat či rozvíjet, co je v článku postulováno a nastíněno.

1.7 Co s tím, co tu je, vlastně? Člověku to může pomoci v orientaci a ukotvení v prostředí, ve kterém žije, podobně jako víra. Nejedná se však o náboženství a ani ne moc o klasickou filozofii, protože teoreticky z toho mohou plynout i ověřitelné předpovědi, někdy v budoucnu, možná.

1.8 K fyzikální teorii všeho (o té pravé ToE) jsou v textu uvedeny nějaké podněty, „lidové myšlenky“, jak se říká. K fyzice se i jinde v textu občas zabrousí. Pro fyzikální a jiné poznávání bytí může být něco z tohoto pojednání možná přínosem či zamyšlením. Například bezrozporná teorie, o kterou usilujeme, nemůže podle mě vystihnout skutečnost. Má-li nějaká teorie popisovat komunikaci, měla by obsahovat nějaký logický rozpor, na nejhlubší úrovni, který ani nemusí být vyřešen, protože komunikace se uskutečňuje díky poruchám (v poli). Je možná třeba hledat ten správný hlubší paradox, pokud to však není právě sporné ten spor-paradox či hádanku najít, ale v tom by ten spor právě mohl tkvět.

1.9 V textu dost splyvá věda, duchovno, umění, filozofie, logika atd., jak by se asi na teorii všeho slušelo a patřilo. Cesta bytím je cesta rozlišováním k nerozlišenosti, poznáváním jednotlivých jevů se poznává, že mezi nimi není rozdílu - je to jakési stvoření naruby. V soudobé fyzice je to vidět zřetelně (princip sjednocování oborů a fundamentálních sil). Některé pasáže mohou působit až ezotericky, ale to k tomu všemu patří.

1.10 V žádném případě si příliš nepřivlastňuji, co je zde psáno a nevidím to, jako nějakou teorii. Termín "teorie všeho" nemám rád, ale jinak to jednodušeji vystihnout asi nejde. Nepřikláním se k tomu, že by nějaká ToE byla tzv. finální, neb musí zahrnout i praxi. Můžeme ten systém v textu, tu „teorii“, nazývat např., že je „Ovšem“. Někdy jde spíše jen o nahozené úvahy, které vyžadují hlubší revize. Asi byla nějak potřeba se v textu vyjádřit ke všem tíživým otázkám lidstva, zda úspěšně, to může posoudit jen dialog. Svět sám je asi dialogy, občas plodnými, občas marnivými. Styl textu je většinou silně odměřený a technicistní, lépe se mi to tak psalo, resp. bávalo nad tím. Moje založení mi dovoluje kombinovat mužské i ženské prvky, tím je to myslím specifické.

1.11 Tento článek, text, zapadá pravděpodobně do tzv. strukturní systémové filozofie. Nejde o to odpovědět, najít finální ToE, ale najít dobrý a konzistentní systém "všeho". Co se zde právě liší, a nevím, do jaké míry se tím takto někdo již nezabýval, je přístup úplně od základu. V ústředí zájmu už není objekt, ale vztah, subjektivita. Do značné míry zde odpadá problematika "hledání shody se skutečností", protože se užívá jiný přístup. Za onu skutečnost, se kterou má být shoda, se považuje v textu nepodmíněnost neboli originalita (je to to stejné, s čím porovnává např. fyzika své teoretické předpovědi, tedy skutečnost sama) a právě od této nepodmíněnosti je vše, celý systém, odvozován. Tedy zde proces poznávání sestupuje ze shora dolů (od "ničeho k něčemu"), nikoli naopak, jak je to např. ve vědě (od "něčeho k ničemu"), pokud to tak tedy jde právě takto chápat.

1.12. Uvedený systém v článku je vystaven na zvráceném přístupu, než jaký je ve stávající logice používán, tj. vztahování se k objektivitě, k objektivní skutečnosti (způsob poznání vyskytující se ve filozofii, vědě a i víře). Zde se užívá objektivních vztahů, "objektivní subjektivit". V ústředí zájmu není objekt, ale vztah mezi libovolnými objekty, tento vztah mezi libovolnými objekty pak onu objektivnost přejímá na sebe. Protože jde o úplné odhlédnutí od všech objektů a objektivit, mělo by to být objektivní automaticky. Nejde však o zřeknutí se objektivit, jen je chápána jako cokoli jiného a jde i o její rozšíření či prohloubení. Pokud bychom odhlédli navíc i od všech vztahů, bude obecný prostor tvořen jazyky (tj. bude tvořen objekty a vztahy) a to je úroveň nepodmíněné lásky. Ale více až v samotném článku, kde se i vtípem nešetří.

1.13 V textu není mnoho citací. Vychází se z obecného poznání, především z duchovních nauk, logiky, přírodovědeckých poznatků a z psychologie. Nejsem dost sečtělý na to, abych posoudil přínos tohoto článku. Šel jsem vlastní cestou. Napíšu zde tedy alespoň výbor děl autorů a autory, kteří se filozofickou ToE do větší či menší míry zabývali. Klasičtí autoři: Platón, Aristoteles, Leibniz, Descart, Spinoza, Hegel, novodobí: Lorenz B. Puntel: Structure and Being (2008) a Being and God (2011), Alan White: Toward a Philosophical Theory of Evetything (2014), Stephen Hawking: A Brief History of Time (1988), Nicholas Rescher: The Price of an Ultimate Theory (2000). A samozřejmě nemohu zapomenout na Pjéra La Šéze, na jeho povídání o psychoanalýze a postřehy. Afiliaci k nějakému adekvátnímu pracovišti nemohu v současnosti použít.

2. POSTULÁTY

2.1 V této kapitole se definují a diskutují postuláty, ze kterých se v dalším textu vychází. Podružné postuláty se avšak vyskytují v celém textu.

2.2 Z pohledu vědy existuje zjednodušeně viděno buď pravda, která jde ověřit s vezdejší skutečností nebo je s ní neověřitelná. Věda staví na nezávislosti a plné důvěře vezdejší skutečnosti. Duchovní nauky naproti tomu staví na pravdách, které jsou neověřitelné nebo čistě subjektivní. Existuje však i jiný přístup, jiná metoda poznávání. Tato metoda spočívá v nalezení pravd, které není třeba ověřovat a na nich je posléze celé poznávání světa vystavěno. Tuto metodu jsem použil i v prezentované práci. Pokud se podaří najít pravdy, které není třeba příliš ověřovat, a jsou dostatečně obecné, pak si je můžeme dovolit položit jako základ pro odvozování dalších poznatků. Jak se ukazuje, tyto poznatky budou pak mít podobu spíše jen nezávazné hry poznání samotného, snad proto, že "závaznost" se již vyčerpala v oněch pravdách, co není tzv. třeba příliš dokazovat. Na jedné straně tak stojí několik "nepodmíněných pravd", na druhé straně možné realizace z nich plynoucí - hra. Tak trochu se tu pak kombinuje jak vědecké tak i duchovní hledisko.

2.3 První takovou pravdou je, bych řekl, Nula neboli Nic (psáno v textu s velkým N). Nule-Ničemu matematicky možná rozumíme, ale jinak asi moc ne. Nic není třeba dokazovat. Nic nic vezdejší teoreticky

neovlivňuje, přidáním Ničeho se něco a dokonce asi i nic nezmění. Nic ani nepřidá, ani neubere. Avšak i Nic bude mít na existenci vliv, protože, jak z kvantové teorie víme, nejde měřit objekt, aniž by nebyl ovlivněn, o tom je zmínka ale až dál v textu (o působení Nic).

2.4 Druhou takovou pravdou může být fakt, že svět kolem nás a svět naší psýché rozlišuje určité polarity, protiklady. Protikladem lze chápat i úplně homogenní prostor, neb je definován v každém bodě, od bodu k bodu, je stejný (o nějaké stejné vlastnosti) od jednoho bodu k jinému bodu. Obecně se v každé informaci (systému informací) objevuje prvek shody a neshody a přímosti a nepřímosti (např. vědomí a nevědomí). Protiklady jsou i dvě identické "kopie", pokud by se to vyjádřilo v rovnici, pak např. jako: $1=1$. Ony „kopie“ jsou „proti sobě“ a rovnici jde samozřejmě i upravit na $1-1=0$. Protiklad je i prázdná nádoba a plná nádoba. Protiklad lze pravděpodobně vždy najít, pokud se chápe zobecněně. Povaha polarit může být různá, dokonce se nemusí jednat o systém "plus-mínus", existuje např. systém barev, "červená-zelená-modrá" (RGB). Ještě složitější je to u chutí a dalších kvalit (vždy jde však o hodnoty, byť komplexní, kdy i ona komplexnost (všeho chuť) je samotnou hodnotou. Protikladem je i "neutrálno versus extrémny". Této pravdě o existenci polarit se dá říkat Podmíněnost neb odráží podmíněné vztahy. Předpokladem je, že vše co existuje (i neexistuje), lze chápat tak, jak bylo v tomto bodu vylíčeno, že samotná existence není možná bez polarit, bez rozlišování.

2.5 Třetí nepodmíněnou pravdou by mohla být nejistota (Nejistota). Tvzení "vím, že nic nevím" je vlastně maximálně pravdivé, jde vlastně o tzv. řeč protikladů, o které jsou zmínky dále v textu. Nejistota přirozeně protiklady spojuje, můžeme ji chápat jako „rozmazanost“. Podobná nejistotě je láska, avšak láska, zdá se, "spojuje" i protiklad neutrality a extrémů, jistoty a nejistoty, rozmazání a nerozmazání, spojení s oddělením apod. (více o tom dále v textu). Této třetí pravdě o nejistotě můžeme říkat Nepodmíněnost (hlubší „nejistota“).

2.6 Kombinací tří zmíněných „pravd“ tu vznikla jakási základní rovnice, dále uváděná jako Rce: $0 = 1 - 1$, kde 1 a -1 jsou obecné vzájemné protiklady (jejich povaha může být velmi pestrá a je rozebírána dále v této kapitole). U polarit lze většinou (možná vždy) vysledovat určitý systém charakteristický kreací a anihilací, což odpovídá právě zmíněné Rci.

2.7 Nakonec nám logicky vznikne i „polarita“ Podmíněnost versus Nepodmíněnost a jejich součet by měl být Nulou také. Do Rce můžeme tedy např. za -1 dosadit Podmíněnost (Pd) a za +1 Nepodmíněnost (Npd). Dopustíme se tím ale nelineárního aktu, protože Podmíněnost byla definována jako „1-1“. Tato nelinearita se potom odráží v jejich vztahu, který je dále v textu rozebírán (Pd a Npd už jen „plodí samy sebe“, podobně jako v modelu tzv. supersymetrie bosony a fermiony). Předpokládá se, že Pd a Npd jsou polaritou, byť specifickou a mělo by je jít takto zapsat v Rci. Nemělo by se zapomínat na samotné „plus“ a „rovná se“, o nich lze říci, že jsou podmíněností (svazují prvky rovnice), ale je v nich i něco nepodmíněného - spojují protiklady a „nemají protiklad“ podobně jako Npd (obsahují v sobě už to, s čím operují). Můžeme říci, že „plus“ a „rovná se“ mají jak podmíněnou, tak nepodmíněnou povahu. „Rovná se“ a „plus“ tak můžeme klidně z Rce v tomto případě odstranit, protože mají jak podmíněnou tak nepodmíněnou povahu a jsou tedy onou Nulou (výsledkem rovnice). Z Rce se však může odstranit i samotná Nula, neb když se mluví o Nule, už to není Nula, a zůstane jako: $Pd + Npd =$. To, že „ $Pd + Npd =$ Nula“ lze odvodit od toho, že Nula (Nic) v nás vyvolává na jednu stranu maximální strach („horror vacui“) a na druhou stranu však právě Nula (Nic) působí blahodárně na Podmíněnost a entity od strachu odvozené (strach a láska jsou „protikladem“). To druhé, kdy Nula působí „blahodárně“ na Pd není tak zřejmé. Mám to odzkoušené (pracuji se samotnými pojmy, např. egem, vidím to a vidím, jak na něj Nic působí - ono právě z toho Nic má maximální strach, vzpouzí se, ale vlastně se pak uklidňuje a transformuje na lásku - když už vidíme to, z čeho máme strach, už jej nemáme, tak to bývá). Nula má strach sama ze sebe - to vede na materializaci, vznik "světů" a potom právě strach z

Nuly je léčivý. Také, když na nějakou podmíněnost, neklid nebo zhmotnělé ztěžklé zlo aplikujeme Nic, necháme je úplně být, tak jak je, tak se „to celé“ promění na nepodmíněnost. Je to tím, že se tam láska přidala na úkor strachu a podmíněnosti (láska je „to, co to je“). Více o těchto věcech v kapitole 3. Nula může být tedy podobná buď více Npd, nebo více Pd, podle toho, jak se na ni díváme. Mezi těmito třemi entitami existují tedy vzájemné vztahy: $Pd + Npd = Nula$, $Pd + Nula = Npd$, $Npd + Nula = Pd$. O posledním zmiňovaném nebyla ještě řeč - když na lásku aplikujeme Nic, tak je to protimluv silný (láska přeci je „Nic“) a vytváří se Podmíněnost neboli Ego (pojímám je jako synonymum), viz kapitola 3.

Poznámka: Určitou potíž pak nese rovnice „Nula + Nula“. V této rovnici už se asi nejedná o Nulu, ale o obyčejnou nulu, nic, takže by měla možná znít jako: nula + nula = Nula. Potom „nula“ má strach sama ze sebe, utvoří se „něco“, jde o materializaci strachu (z toho něčeho může být dále vyvoláván strach ale), a do tohoto něco může zase pronikat nic, čímž vzniká mj. Npd. Tedy nula má strach sama ze sebe, ale také sama sebe sebou utěšuje. I by mělo platit, že „nula + nula = Pd + Npd“. Rovnice „0 + 0 = Nula“ by měla znít spíše: „0 + (-0) = Nula“. Také samotnou Nepodmíněnost, neboli Ne-Podmíněnost, lze vidět jako „zrušení podmíněnosti“, což je poměrně i protimluv, neb zrušení je podmíněnost. Otázka je, zda to podmíněnost neživí naopak i. Možná existují dvě možnosti, že zrušení podmíněnosti podmíněnost neruší a ruší. Je třeba ale vzít do úvahy, že jde o volbu jazyka, Ne-Podmíněnost je jen volba zápisu fenoménu nepodmíněnosti, ten může být vyjádřen i jinak, než jako zápor podmíněnosti. Pokud ale chápeme Npd jako NePd (neboli -Pd), pak můžeme psát rovnici „Pd + Npd = Nula“ jako „Pd + (-Pd) = Nula“. Je dále otázkou, zda je rozdíl mezi zápisem „Ne-Podmíněnost neboli -Pd“ a zápisem „Pd + (-Pd)“, zda nejde o totéž. Pak by se „Npd“ rovnalo „Pd+Npd“. Ono také je rozdíl mezi sčítáním a obecným skládáním (vektorů), o tom více v bodě 2. ??????. Tyto úvahy jsou poměrně zavádějící i, protože se opomenul vztah mezi oním záparem a podmíněností v Npd, opět jde o „protiklad“ „ne“ a „podmíněnosti“. Také ztotožnění podmíněnosti se záparem je sporné a také je sporné, zda dva zápory nedají spíše dohromady „plus“ (neboli Npd?) než Nulu. Vystává tu mnoho otázek.

2.8 Diskuze: V textu užívám metodu, viz předchozí bod, která se může zdát neobjektivní, šarlatánská a ovlivněna sugescí. Postupně dlouhodobým zkoumáním psýché druhých a své (neb mezi nimi není v základu rozdíl) jsem mnoho jevů psýché sloučil do určitých skupin synonymních jevů (např. ony pd a npd). Tyto jevy se i asi vzájemně prolínají, psýché je o sítích, nejde o klasické pevné objekty. Postupně se tedy vyabstrahovaly, osamostatnily, určité skupiny jevů, se kterými lze pak dále pracovat. To je metoda užitá v tomto textu hojně. Je třeba si uvědomit, že když se psýché zkoumá, tak se ovlivňuje, to je právě vlastně to objektivní, že tu je subjektivní hledisko - představa, že když něco sleduji a nebude to mým sledováním nijak ovlivněno je paradox. Když je při procesu zkoumání psýché někde v povědomí věděno, co je objektivita, vědecký přístup a je od všeho určitý vhodný intuitivní odstup, tak nemusí být výplody úplně předsudky. Je to podobné jako např. Jungova klasifikace archetypů a stínů a vztahy mezi jevy v psýché živých tvorů. ToE by samozřejmě neměla být jen o psýché, spoléhám na to, že nepodmíněnost a podmíněnost jsou jevy, které se vyskytují i ve fyzickém světě. Podmíněnost určitě, u nepodmíněnosti to není tak jisté - lze ale říci, že např. foton nese znak nepodmíněnosti, oproti hmotě, foton jako jediný z poznaných částic „nelepi“, neinteraguje s Higgsovým polem a není jako gluon nelineárně svázaný silnou interakcí (ovšem nepodmíněnost není to samé jako lineárnost, nepodmíněnost spojuje a osamostatňuje lineárnost a nelineárnost, všechny protiklady). Se zmíněnou metodou souvisí i „personifikace samotných abstraktních pojmů“, např. objektivita versus subjektivita, lépe se pak odhalují vztahy mezi nimi, bych řekl.

Poznámka: velké počáteční písmeno u jevů znamená, že jde o jejich nejobecnější, ontologickou, podobu, např. Ego, pokud je jev s malým písmenem (ego), pak to značí, že jde o jeho konkrétnější projev, nebo že se nemyslí v nejobecnějším smyslu.

2.9 Diskuze: Jako výchozí podmínky celé ToE se zde zvolily ony „nepodmíněné pravdy“. Zdá se, že tyto tři pravdy jsou spolu hluboce spojeny. Lze říci, že jako jediná výchozí podmínka ToE se zvolila nepodmíněnost – ta je jedinou podmínkou. V tomto (slovním) spojení se již Pd, Npd a Nula vyskytují. Pd a Npd jsou sloučeny v jednom, v Nule. Spíše než Nula by bylo vhodnější mluvit asi o „spojení protikladů“. Podobný princip najedeme ve fyzice, kreaace a anihilace ze „zdroje“, např. foton(y) zrodí pár částice a antičástice a ty se mohou spojit a utvořit fotony. Je třeba si uvědomit, že foton a částice jsou jen naše personifikované pojmy, stroze řečeno jde o množinu kvantových nábojů s pravidly zákonů zachování – symetriemi a jejich narušeními. Je možné, že v maximálním ontologickém pohledu, pokud nějaký takový vůbec může být, jde anihilace všech jevů až na onu Nulu, kde foton je jen mezistupeň a ještě „anihiluje“ dále. Analogie jsou dobrým vodítkem v poznání bych řekl. Nic jiného ani nepoužíváme. Tím, že jsem jako výchozí podmínku zvolil nepodmíněnost, se vnesl do základu světa spor, protimluv a zároveň jeho utišení, neb jde o sjednocení protikladů, tedy je tam spornost i vymizení sporu - prostě má se za to, že všechny protiklady se v Nule spojují, a vlastně i rozdělují, neb to je právě i Nula, „spojení“ spojení a oddělení (vyšší abstrakce, viz kapitola 4.). Ostatně ono nemusíme ani uvažovat o tom, že nějaká Nula a 1-1 existují, jsou totožné, což říká i Rce. Nemusíme uvažovat o tom, že se něco spojuje do zdroje (do fotonů např.) a pak odděluje z tohoto zdroje, ostatně i toto spojování a oddělování, do a z, zdroje je opět nějaká nula. Ono je to složité na představu, protože do Rce si za -1 si můžeme dosadit „digitálnost“ a za +1 „analogovost“. Tím, že se v Nule vše „sjednocuje“, je utváří monopol, a Nula je absolutní. Podobně Npd je absolutní, neb všechny protiklady spojuje a nemá protiklad, ale ta Pd jí to, pravda, kazí, o tom je řeč dále v textu (jednak v Npd se skládá z podmíněností, jednak Npd nemůže Pd zakázat). Onen monopol spojuje např. i pravdu a lež. Pokud bychom dokázali vymyslet teorii, nějaké tvrzení, a dokázali je spojit s tvrzením, které tuto teorii vyvrací, pak máme ve výsledku více nepodmíněnou, novou, vyšší, teorii. Toto by se mohlo použít např. při hledání fyzikální ToE.

2. 10 Diskuze: Pokud se tedy jako výchozí podmínka zvolila Nepodmíněnost, pak je v této výchozí podmínce již celý svět, prostě vše, obsaženo a nejde tedy ani o nějakou výchozí podmínku. Výchozím stavem je svět sám, jaký je, což se v Nule dá i očekávat, že tam bude „počátek i výsledek“. Jedna polarita tu však zůstává a to je teorie versus praxe. Praxi je nutno ověřovat dlouhodobě, zda to takto, jak je zde tvrzeno, je.

2.11 Diskuze: Proč ale Nulu zvolit jako základ ToE, nemohlo by to být něco jiného, např. nekonečno nebo úplná nahodilost? Nulu, jakožto základ, jsem zvolil čistě intuitivně. Nula souvisí se zákony zachování, které se v přírodě objevují, obecně pak s rovnicemi samotnými - asi každou rovnici lze přepsat do tvaru, kdy je na jedné straně rovnice nula. Příkladem nuly ve vesmíru je určitá úvaha, že potenciální gravitační energie celého vesmíru se přesně vykrátí s kladnou energií částic ve vesmíru (každá energie má gravitační účinky), tedy, že v součtu je energie vesmíru nulová (**Hawking**). Náhoda má také podobné vlastnosti jako nula a možná ještě silnější. Pokud k řadě náhodných čísel přičtu řadu čísel nesoucích informaci nebo vynásobím náhodnou řadu čísel řadou čísel nesoucích informaci, dostanu opět čistou náhodu. Toho se využívá v šifrování (toto je tzv. "Vernamova šifra"). Náhoda je tedy ve sčítání silnější než nula. Nekonečno by také mohlo plnit tuto funkci, spojuje kvantitu s kvalitou v sobě (nekonečno nemůže být podle mne nahlíženo jako čistě kvantitativní). Také v něm najdeme spojení podmíněnosti (označení množství) i nepodmíněnosti (nemá konec). Nula, nekonečno a náhoda se pak přirozeně vyskytují v kružnici, její střed je 0, její obvod je (geometricky) nekonečně dělitelný díky číslu π a číslo π je řada náhodných čísel (náhodnost desetinných čísel v číslu π je však diskutabilní – **Science mag.cz Nedokazatelná normalita pi**). Náhoda potřebuje být z něčeho utvořena, např. z řady čísel. Pak přichází do úvahy vzít čísla kladná a záporná, a pokud není interval, ze kterého čísla vybíráme, nijak omezen, tak se tím pádem v jednom spojuje nula, náhoda i nekonečno, s tím, že podstata je v té nule. Toto je však případ pro jednu dimenzi, pro vyšší dimenze je vektorové zobecnění. S úplnou Náhodou už nejde nijak operovat, podobně jako s Nulou, neb je v nich obsaženo už vše (předpoklad).

Poznámka: Pojem „vše“ může být ale chápán jako celek složený z částí - jako „koule“. Pak je toto ale celé jen část, která má svůj protiklad ve vnějším prostředí, tedy na Vše je třeba nahlížet jako na úplnost i neúplnost, to co víme i nevíme (a třeba nikdy nebude věděno tzv.), dokonavost a nedokonavost apod. Jde o protiklad konečnosti a nekonečnosti. Až to dohromady je „Vše“. Můžeme říci hned na začátku, že nevíme nic o světě a bude tam vše obsaženo, ale je asi dobré se něco dovědět, v mlze něco objevit, z mlhy něco vytvořit, neb jinak zůstaneme pasivním a parazitujícím hráčem celého systému a je možné, že proto je náš stav tam, kde právě je. Nekonečno (můžeme použít synonymum „prostředí“) přirozeně proniká do konečnosti a konečnost má tendenci se rozpínat, což je možná někdy i totéž. Pro vesmír to může být klidně i absence času a prostoru „kolem něj“, popř. je v samotném vesmíru (nebo vesmírech či realitách, pokud jich je více) část prvků konečná a část nekonečná.

2.12 Ve výsledku zde tedy jen prezentuji "teorii", kde se tvrdí, že svět se skládá z „prvků“ a to je celé. Tyto prvky se vyskytují v protikladech (v zobecněném smyslu), může se jednat o prvky spíše objektové nebo vztahové povahy (procesy), v tom není rozdíl, obojí se vyskytuje v protikladech. Obvyklé bývá schéma spojenosti a oddělenosti týchž prvků (např. foton, který je sám sobě antičásticí a elektron s pozitronem). V přírodě se obvykle jevy prohazují, takže nejde říci, že foton je zdrojem částic a antičástic, jde to i naopak, ony jsou zdrojem fotonu (možná jde ale o inferiorní pohled). U polarit podmíněnosti a nepodmíněnosti jde možná už jen o samotné vztahy mezi libovolnými prvky, které jsou buď obecně podmíněné-neurotické a nebo nepodmíněné. Více v kapitole 3. a dále.

2.13 Při popisu polarit se vyskytla potřeba jazykově odlišit soustavu polarit a polarit samotné. Raději to uvedu na příkladu „plus a mínus“. Plus a mínus je dohromady určitá jedna soustava či sdružení polarit, pokud se bavíme o samotném plus a nebo mínus, bavíme se o dvou polaritách. Proto je dále v textu odlišeno „soustava polarit versus polarit“, soustava polarit je uváděna pod zkratkou s-p.

2.14 Diskuze: Nevíme však, co ona Nula doopravdy je – nemůžeme ani vědět (už by to nebyla Nula). Připomíná to popis Taa v taoismu. Ani matematické nule však příliš nerozumíme. Nula je vlastně absence kvantity, je maximálně kvalitativní i, může však jít jen o popření kvantity, a to nepodmíněnost není. Co však jde říci vlastně s jistotou, je to, že Nulu nikdy přímo nevidíme, neb by to nebyla Nula (možná je špatně i o ní debatovat nepřímě). Podobně, nikdy nevidíme asi úplně vše, protože pak už tam není nic (žádná komunikace, vztahy jsou objektivizovány –viz dále). Nula bude neustále unikat a možná nemá ani smysl ji příliš zkoumat. Nulu jde i chápat spíše jako „spojení“ protikladů (ony se tam i právě oddělují, protože protiklad je obecně „spojení a oddělení“, to je také nula). Jestliže svět pojmem jako složený z objektů a vztahů, pak pokud bychom i vztahy viděli objektivně, tak nebude již žádná komunikace přítomna. Pokud si jakoukoli rovnici přepíšeme do podoby „objekt a vztah“, např. $1 - 1 = 0$, jako „objekt vztah objekt vztah objekt“ (ono je to zjednodušující samozřejmě silně, vidět např. „1“ jako objekt). Pak pokud se i vztah vidí objektivně, k žádné komunikaci tam již nedochází, a nic tam není teoreticky. Je to jako „dívat se“ na „hotový“ vesmír, od počátku do konce (či na nějaký výřez časoprostoru) – i to nedává asi smysl, protože bychom jej museli ovlivnit, kdybychom jej chtěli pozorovat (originál). I objekt a vztah jsou tedy protiklad, který dává dohromady Nulu - ta není ani v rovnici typu „objekt vztah“ zapsána. Je možné, že se objekt a vztah mohou antisymetricky prohazovat, že „1“ můžeme vidět jako vztah a „+“ jako objekt, což ostatně i je v zápisu. Také, objekty se skládají ze vztahů, ale i naopak, vztah bez objektů se příliš blíží nule.

Poznámka: do protikladu tu dávám objekt (objektivitu) se vztahem. Domnívám se, že vztah (proces, transformace) a subjektivita jsou velmi příbuzné, že jde o významově blízké jevy, synonyma. Subjektivitu spojuji s působením, komunikací, vztahem, transformací - s něčím, k čemu je třeba „ničeho“ (vztah by byl v extrémním, objektivním, případě „ničím“ – objekt by jej vyřadil ze hry úplně). Pohyb něčeho se uskutečňuje v prázdnu či možná obecně pomocí „ničeho“. Objekt a vztah se perou o místo na slunci, asi jako každé dvě

polarity – subjektivita prohlásí, že ona je vztah a působení a tedy i to, co vidíme z objektu a na objektu, tím objekt velmi minimalizuje, prakticky až na nulu (se kterou navíc také souvisí). Ve vztahu jsou objekty už přítomny navíc, objekt má tendenci vztahy rušit tím, že klubku vztahů – subjektivitě, přiřadí nějakou hodnotu, nálepku. Vztah má tendenci se objektivizovat (neboli „nic má strach samo ze sebe a je přitahováno k něčemu“ – jde o proces „materializace“, vzniku hmoty, avšak tato neprůhledná hmota je jako překážka, jen do sebe nasála strach, E prvek, viz kapitola 3., a může i sama další strach vyvolávat). Objekt má naopak tendenci se vztahovat, když se mu nelíbí on sám, když si uvědomuje sebe sama a možná tam i nemusí být tato podmínka („něco má tendenci být přitahováno k ničemu“ – plané vztahování se „do nikam“). Vztah je něco neobjektového, procesového, jde o „spor“, je to „místo, kde (objektivně viděno) k něčemu dochází“ a kde je asi tedy přítomno vědomí. Maximálně objektivní ale není objekt, ale nula. Polaritu „objekt versus vztah“ odvozují od matematických rovnic a definice symetrie, kde objekt po transformaci přejde sám v sebe, tedy „objekt vztah objekt“. Pojmy „vztah a subjektivita“ pak chápu jako související právě přes pojem „objekt“. Pojmy „vztah“ a „proces“ také nevidím jako příliš odlišné. Do jedné skupiny proto dávám pojmy „vztah, proces a subjekt“. Vektor (obecný matematický jev) má velikost, kterou lze vidět spíše jako objektový prvek a směr, který lze vidět spíše jako subjektový prvek, ale je to subjektivní pohled na vektor, směr je objektivní apod. I toto bádání o objektivitě a subjektivitě samotné je snaha o nějaký objektivní pohled, což vede (objektivně viděno) na silnou nelinearitu. Bez objektu by ale nebyla informace možná, nebyl by mj. nosič informace. V přírodě bych ale žádný nosič nečekal, „příroda energií šetří“ (jde třeba o důsledek univerzální přirozené selekce, viz kapitola 4.), bude možná více zapojen do systému samotné informace. Pokud bychom to brali silně objektivně, pak by objekt neměl vůbec žádnou informaci o sobě vypouštět (nejlépe, aby byl nulou). Pokud chceme získat informaci o objektu, je to na úkor ztráty informace (o objektu), opět jde o doplňující se jevy a objekt je zde viděn jako klubko nelineárních vztahů. Tedy takto to je alespoň v podmíněném vidění světa. Možná jde jen o ztrátu informace z daného objektu směrem k nám, ale spíše jde o pozměnění objektu samotného naší snahou z něj nějakou informaci získat, popřípadě nám něco říká sám, a nemůže nám říci hned vše a nikdy neřekne, co má na srdci. Vztahy, procesy, jde vidět buďto zdálky (objektivně) a tedy se ztrátou informace, nebo subjektivně (být přímo v nich, což je asi vždy podstatné, aby vůbec ony procesy existovaly). Pokud jsme přímo v procesu přítomni, možná víme něco jině, než objektivní pozorovatel, ale také nevíme vše („oko sice vidí, ale nevidí sebe“), proto tu jsou okolní „objektivní“ pozorovatelé. Jde tedy o podstatnou souhru, kdy „oko-subjekt, vidí, a objekt je schopen vidět samotné oko“. Pokud se to vezme čistě relativně (svět ale není jen čistá relativita právě snad, viz další kapitoly), pak máme např. dvě oči, co na sebe hledí. Jedno oko vidí to druhé a to druhé vidí to první, každý vidí to, co druhý nevidí (asi zde bude souvislost s principem projekcí v psychologii). Pokud chce však jedno oko zjistit, co je ono druhé oko, „rozebrat jej“, pak zruší nejen to oko, ale i vzájemnou komunikaci obou očí a tedy celé se to „porouchá“ a nebude možno zjistit, jak to funguje. Proto asi, vždy je část informace nepoznána, neb jedině tak mohou věci fungovat – oko vidí díky tomu, že nevidí sebe, a také díky tomu, že neví, jak samo funguje. Možná se odhaluje pomalu, velmi málo časem, i tak je proměněna právě komunikací samotnou. Toto se odráží asi i v problematice vědomí a qualií (tzv. „těžkého problému vědomí“) – David Chalmers kniha. Půjde možná o hluboký principiální problém. Tyto skryté „informace“ se mohou projevovat nelokálně, nejde jimi informaci přenášet (maximálně rychlostí světla ve vakuu, jsou „přenosem samotným“), ale svůj vliv mají, možná s tímto jevem souvisí to, že vidíme všichni červenou jako červenou, ale jisté to není, že to tak vidíme právě. Jeví se zde pak souvislost mezi např. tzv. virtuálními částicemi ve fyzice a psychikou samotnou. Více úvah o qualiích je v kapitole 4. a dalších kapitolách. Objektivno a subjektivno jsou provázané, pokud například řeknu „tajemný objekt“, pak jde o spojení objektivity a subjektivity. Objekt je spíše hodnota - nula je potom absencí hodnoty, nula tedy opět spojuje objektivitu a subjektivitu. Subjekt je „hodnota v proměnách, v pohybu“, nula v pohybu není, v ní se proměny odehrávají, přes ní proměny krácejí (viz Rce: mezi 1 a -1 je Nic).

2.15 V Nule se může spojovat i logický pohled s nelogickým. Nula je maximálně logická, byla by dokonalým pozorovatelem, který by vše viděl objektivně, ale toto je dosti nelogické, neb by nic neviděl a také, mluvit o Nule je protimluv. Spíše než Nulu, jsem tedy zvolil jako základ spojení protikladů, nějaký spor, paradox, to, že se to nazývá Nula, je možná vedlejší. Je třeba chápat, že kde je spor, bude i smír jako protiklad, ve spojení protikladů je určitý smír přítomen. Nepodmíněnost není smír ve smyslu „umrtvení“, je spíše o způsobu komunikace mezi sporem a smírem, způsobu komunikace mezi všemi polaritami, viz kapitola 4. Jednodušší je tedy dát místo Nuly jako základ paradox (ono je to možná totéž ale), spojení protikladů, protiklady apod. Podstatu či něco, z čeho by byl svět odvozen to tedy nevyřešilo - jako základ světa je zde položen svět sám, možná je to ale to nejlepší, co jde udělat. Pokud chceme poznávat svět, nezbyvá možná, než si přivést na pomoc jeho protiklad, tj. nepoznatelnost (např. Nulu). Bez ní by nebylo, čistě relativně řečeno, poznání vůbec možné (**tento přístup prý volil filozof Kant**). Vztáhnout vše k Nule, k Ničemu, je jen další protimluv. Sporem je samozřejmě i „spojení“ Pd a Npd v Nule, podmíněnost se dívá na Pd a Npd jinak (podmíněně) než nepodmíněnost, ale o tom dále v textu. Tedy jako základ bytí (a nebytí) se zde určila Nula resp. Rce a zbytek, to jaké světy, jaké polarity, jaké vztahy mezi nimi budou, to je už jen Hra. Příkladáme prvkům v této Hře sice důležitost a trváme na svých pravdách, ale je to vlastně jenom hra. Bez konkrétních projevů jsoucna by svět ale neexistoval. I tohle, tento text je logicky součástí té hry polarit, marná snaha uchopit neuchopitelné. S Nulou už nejde manipulovat a operovat s ní, asi i proto, že je v ní úplně všechno, „Nic neovlivňuje nic, a tedy ovlivňuje vše“ (čistě relativně viděno). To, že nula spojuje všechny protiklady, svědčí i její "vznik", kdy ji "objevil" např. člověk, a přírodě je přítom blízka.

2.16 Člověk rozlišuje protiklad "něco a nic", jde opět o soustavu prvků, polarit. V tomto textu je „nic“ (s malým „n“) pojato pouze jako absence něčeho. Kupříkladu „mám v ruce telefon“ a „nemám v ruce telefon“, kdy v prvním případě prostor vyplněný telefonem je „něco“ a ve druhém případě prostor nevyplněný telefonem je „nic“. Může se to i zobecnit na všechny jevy, kdy „nic“ bude absence či popření čehokoli, třeba i samotného prostoru a času, což si asi představit nejde. Lze tedy „něco“ považovat za rozlišení oblasti se specifickou informací uvnitř? Je to složité, protože tu jsou nelineární vztahy, kdy už samotná informace je „něco“. Podstatné také je, zda je absence jsoucna vědomá anebo nevědomá. Pokud „nevidím něco, co jsem nikdy v životě neviděl“, a tedy ani nemám ponětí, že by to existovalo (alespoň mé já, jakožto makroskopický pozorovatel), pak se jedná o „nevědomé nic“. Je možné, že v extrémním případě je podobné Nule. Jde ale i o nevědomé „něco“ (o „něco“, co jsem nikdy neviděl a ani nevím, že by to mohlo být). Jde tak rozlišovat „něco a nic vědomé“ a „nic a něco nevědomé“. Navíc vědomost sama je „něčím“ a nevědomost je „ničím“, „vědomé nic“ je „něco“. Domnívám se ale, že pokud se naše vědomí začne soustředit na něco, tak se to spíše stává „ničím“ pro něj, uteče mu to (pokud není trénované asi, obvykle jsme něco schopni vnímat proto, že potlačíme to ostatní kolem, když se máme na věc plně soustředit, je třeba být komplementárně uvolněn k tomu). Nevědomé nic se stává vědomým nic, až když dotyčné jsoucno poprvé spatříme – je to i složitější, protože svět se skládá z obecných prvků, např. lidí a pokud uvidím poprvé do té doby mě neznámého člověka, tak to není úplné překvapení, jako kdybych viděl člověka úplně poprvé, ale opět, bytosti už znám atd. Soustavě „něco a nic“ lze také mj. porozumět jako soustavě „být versus ne-být“. Zdá se také, že „něco a nic“ souvisí s „přímostí a nepřímostí“, přítomností a absencí. Předpokládám, že každá informace je složena z přímé a nepřímé (neviditelné) části. Například binární systém (0,1) – pokud přijmu znak 1, měl bych být obeznámen se znakem 0, abych znaku 1 porozuměl. Musím tedy také znát 0 i 1 ve vzájemné souvislosti, zároveň (v superpozici?). Zde už vyvěrá trochu pojetí samotné „existence paměti“ v bytí. Jakákoli paměť by měla být odvozena od tohoto principu. Místo systému (0,1) můžeme použít systém lépe vyjadřující protikladnost, např. (1,-1). Naše paměť však není asi o tom, že červený balónek si mozek pamatuje jako zelený apod. (možné to trochu je, ale jde tu nyní o polaritu „něco versus nic“, o té je možná přechod mezi vědomím a nevědomím a naopak také). „Něco“ má vždy nějakou formu (je alespoň částečně ohraničeno ať už fyzicky nebo více abstraktně), a může se vyskytovat přímo anebo nepřímo. Každé

jsoucno lze „skalarizovat“ např. na skalár „číslo 1“, brát jako objektivizovaný celek, byť se jedná o množinu více jsoucen v nějaké formě (zapouzdřit jej, onálepkovat, přiřadit mu novou hodnotu-nálepku), po případně brát takto formu samotnou. Například vidíme budovu, je složena z mnoha prvků, ale je to jedna budova. Domnívám se, že automaticky už chápeme i to, že ta budova je pomíjivá a nemusí tam být, to si asi nechceme připustit, jako pomíjivost svou. Je tu pak polarita „budova je, působí“ a „budova tam není, nepůsobí“. Tedy pokud řeknu, že „budova není“, je to vlastně kombinace „mínus a plus“ neboli „ne a ano“ – jde o něco, ale není to tam. Pokud řeknu „budova tam je“, mám na mysli opačnou kombinaci, tedy „plus a mínus“ neboli „ano a ne“ – jde o něco a je to tam, není to vedle prostorově nebo časově in-situ. Ve druhém případě si ono „ne“, absenci, neuvědomujeme, je automatická (paradoxně je tedy „ne“ automatické v tomto případě). Platí tedy potom, že „nic je mínus a plus“ a „něco je plus a mínus“, něco a nic tedy v součtu dají nulu.

2.17 Každá informace také obsahuje element shodnosti a odlišnosti, bez něj není informace a její přenos možný. Pokud by byla jen shoda nebo jen ne-shoda, nic nebude existovat, nebude možná vůbec nějaká komunikace. Mějme dva případy, v prvním jsou dva tvarově totožné objekty, ve druhém se ve svém tvaru vzájemně nějak liší. Potom lze říci, že v prvním případě je shoda ve tvaru obou objektů a je neshoda v tom, že tam vůbec dva objekty jsou. Ve druhém případě je to, že jsou dva, už viditelné z jejich odlišného tvaru nebo z množství obsažené informace v každém z nich (zde je prvek neshody), avšak je třeba, aby něco společného měly a vždy mít budou asi i – jsou ze stejné kategorie (to je prvek shody). Zde se také kombinuje objekt i vztah zároveň. Samotný souhlas a nesouhlas by měl mít dva aktéry alespoň, kteří mají něco společného nebo odlišného či přímo opačného. Prvky shody a odlišnosti jsou na různých úrovních komunikace (člověk už je pořádně složitá množina jevů takřikajíc). Souhlas jde vyjádřit např. jako (+,+) nebo (-,-), nesouhlas je (+,-) nebo (-,+). Souhlas souvisí se symetrií, nesouhlas s antisymetrií. Transformace mezi (+,+), (-,-), (+,-), (-,+) se uskutečňuje působením „mínus“, které je, na rozdíl od „plus“, činné (*plus je objektové, mínus je transformační – jde o progres, ale zpět – opět jde asi o dorovnání na nulu, aby vůbec něco mohlo být progresivní – třeba svět samotný, tak se to stává svým vlastním originálem-původem, jde to „zpět“*). V jazyce „plus a mínus“ je součet v rámci souhlasu $0: „(+,+) + (-,-) = 0“$, v rámci nesouhlasu také 0 a také součet souhlasu a nesouhlasu samotného je 0 . To je velice podstatné bych řekl, protože můžeme potom říci, že „ano + ne = 0“. Souhlas lze zapsat jako „ $1=1$ “ a nesouhlas jako „ $1-1=0$ “ a tyto rovnice jde posléze sečíst jako „ $(1=1)+(1-1=0)$ “, což je po úpravě „ $0=0=0$ “. Nepodmíněnost je však něco jiného než souhlas a i nesouhlas, nevíme vlastně, jak ji vyjádřit (řekl bych, že o tom to i bude trochu, souvisí už s oním „jak“, spojuje „nijak“ a „jak“). Nepodmíněnost a tajemství je však něco jiného, nepodmíněnost i není tajemství. Dá se snad říci, že nepodmíněnost (npd) souvisí s určitou otevřeností vůči souhlasu i nesouhlasu. „Sjednocuje je jejich nesjednocením“, souvisí s nulou mezi nimi, souvisí s Nulou. Snad je určitým obecným přímým, tedy vědomým, „Ano“, které má právě „Ne“ již automaticky v sobě zaneseno, viz povídání o budově. Narušení souladu mezi symetrií a antisymetrií je diskutováno v dalších kapitolách (hned zde uvedu, že soulad je jen jedna část Npd, druhá je nesoulad).

2.18 Další podobná soustava prvků je „přebytek versus nedostatek“, relativní rozdíly. Čistě matematicky je „součet“ přebytku s příslušným nedostatkem nula, je to jako například k číslu 5 přičíst číslo 3 a odečíst od něj číslo 3. Podstatné je „dojít do výchozího bodu“, neb to je „zobecnění nuly“ (nikoli však Nuly – tak by to bylo dojít a nedojít atd.), viz text dále v této kapitole. Jde toto ale aplikovat na samotné „něco a nic“, kdy „něco“ je přebytek a „nic“ je nedostatek? My vidíme, že něco tu je přítomno, např. ona budova, jako automatické, neoznačíme to jako „přebytek budovy“ nebo „přebytek „budovosti“ nebo budování“ na onom místě. Ale tak to právě lze i vidět. Budova nás svoji přítomností „praští do očí“. Souvisí to s nebinárním pohledem na „něco a nic“, „fuzzy logikou“, kdy mohou existovat i přechody mezi nimi.

2.19 Zvykli jsme si rozlišovat binárně pouze něco a nic, avšak řekl bych, že toto rozlišování není úplné. Domnívám se, že v realitě se realizují různé přechody mezi oběma prvky, buď plynulé či „nepodmíněné“ anebo prapodivně neplynulé (neurotické, viz kapitola 3.). Neurotický případ je, „když v tuto chvíli myslím na to, že mi za deset minut jede vlak“ - pak nejsem zde v tento čas tzv. duchem přítomen, ale nejsem přítomen ani v onom čase a místě za deset minut. Jedná se o stav mysli parazitující na samotné psýché, bez ní, jako „živiny“, by nemohl asi existovat.

Poznámka (probouzející se z rámce této kapitoly): Domnívám se, že celá existence (a právě i neexistence, „nic“ je již v tomto zahrnuto) je množina těchto „parazitů“ či iluzí či „prvoplánovostí“ – „stavebních kamenů“ existence/neexistence, ve složité „meta-harmonii“. Prvoplánovitost spočívá v tom, že tam chybí domyšlení, doprožití věcí do konce, do Nuly. Tito „parazité“ totiž občas tvoří symbiózy, spolupracují, protože mají nějakou společnou podmínku, společného nepřítele, např. smrt. Smrt je ale opět jen další forma iluze. Parazité se tedy občas spolčí v symbiotické útvary („symbiony“), např. organismy nebo hvězdy a zažehnou v sobě nepochopitelně něco, čemu se říká nepodmíněnost (s malým „n“). Na těchto objektech symbiózy posléze parazitují právě jiní parazité a „pomáhají“ tento objekt udržovat a vlastně stáli i při jeho vzniku. Je to obecná ambivalence (opět v úhrnu jakási nula či spor), kdy jedna polarita pomáhá druhou tvořit, ničit, udržovat atd. (kupříkladu vztah muže a ženy a nebo samotné podmíněnosti a nepodmíněnosti – od člověka můžeš čekat negativno a s člověkem pak tvoříš lásku, většinou s jiným, když je to s týmž, je to už moc v opojné otupělosti kompenzačně – tzv. aby tam bylo vše). „Parazité“ jsou i vlnové funkce – „duchové“ a i kvantové interakce - „tečky“. Pokud někde existuje zákon, například přírodní, bude utvářen a pokoušen a narušován např. právě duchy, Chaosem atd. U duchů a vln je podstatné, že neznají měřítko (i Zemi jde přiřadit vlnovou délku). To, čemu říkáme přítomnost, může být výsledek mnoha a mnoha těchto „duchů, kterým za deset minut jede vlak“ dohromady, tedy přítomnost pak vůbec neexistuje, je další iluzí, duchem, nulou, Nulou. Ona myšlenka „za deset minut mi jede vlak“ je jen „nafouklou“ fluktuací do makroskopických rozměrů parazitující na symbionu psýché, která ale parazituje zas na něčem jiném určitě. Nula a Nepodmíněnost je v každém bodě i v úhrnu celého bytí a nebytí, jde o to, „jak moc jsme schopni vidět více a více světa se všemi jeho omyly včetně sebe samých jako symbiózu (vše je omyl vlastně), jako úhrnnou Nepodmíněnost (meta-harmonie). Analogicky pak duchové (po určité vnitřní přeměně) tvoří Ducha. Jedné takové trvalejší fluktuaci říkáme ego. To je vidět už například v tom, pokud bude naším cílem (iluzí) ona iluze meta-harmonie, dosáhnout jí, protože „co s tím?“, „k čemu to bude?“, „umí to něco?“ – je asi potřeba pro fungování světa, aby byla někdy zpřítomněna, aby byla vědomá, to asi ano, ale ego to vidí příliš prvoplánově.

*Poznámka: Na případě ostrého „binárního rozlišování něčeho a ničeho versus plynulý přechod mezi něčím a ničím“ jde vidět soubor prvků „extrémy versus neutralita“. Neutralita je tedy jen jen další polaritou. Až „spojení“ či „vymizení“ extrémů s neutralitou vede někdy na nepodmíněnost. Pojem „být“ a „nebýt“ a každý soubor dvou a možná i více polarit jde vidět binárně a translačně – kdy binární pohled je „být“ je „být“ a není „nebýt“. Translační pohled je „být nebo nebýt“ je překlad mezi bytím a nebytím, překlad mezi nimi. Zde je už vidět nedostatečnost mužského a ženského elementu – kdy mužský element zdůrazňuje ono první, binární, ale neumí překládat mezi něčím a ničím, a ženský element sice existuje v „oblasti“ translační, ale také neumí přeložit mezi něco v nic (něco a nic jsou příliš homogenizované, nebinární). Až asi Pánbůh umí překládat mezi Ničím a Něčím a naopak, Něco v Nic a naopak, neb to je stvoření samotné a děje se neustále (rozlišování zdůrazňuje C.G Jung např. v textu – **CG Jung Septem**). Ovšem bez konkrétních poznatků, jsouceny, je to nerealizovatelné (něco a nic jsou příliš vágní pojmy), jde o překlad od Nic k světu jaký je, ne k pouhému „něčemu“. Ego se může spokojit s tím, že „vlastní nějaké tajemství, aniž by vědělo, co je jeho obsahem“, ale to je asi příliš nefunkční parazitický pohled na svět.*

2.20 Podstatný je soubor prvků typu „uzavřenost a otevřenost“, „dokonavost a nedokonavost“, „konečnost a nekonečnost“, „jedinec nebo skupina a okolní prostředí“ apod. Vše jsou to určitá synonyma. Konečnost souvisí v diferenciální geometrii s kladnou křivostí (kladná křivost tvoří uzavřené útvary) a nekonečnost se zápornou křivostí, která tvoří nekonečné útvary (záporné křivosti využívají organismy tam, kde je třeba maximalizovat plochu v minimálním objemu prostoru). Samotný život je uzavřený, protože má počátek a konec, mimo něj by měla být jeho komplementární „otevřená“, nekonečná složka. Rovina či plocha válce má „nulovou“ křivost – na jednu stranu je nekonečná stejně jako útvary negativní geometrie, ale nemá negativní křivost, v tom je asi onen „průnik“ kladnosti a zápornosti. Určitou komplementaritu lze vidět i mezi tzv. nekonečnem potenciálním a aktuálním. V potenciálním nekonečnu se „něco může donekonečna, do nikam, stále pohybovat“, v aktuálním nekonečnu je už ono „nic“ něčím, označovaným jako nekonečno.

2.21 Pokud se Rce přijme jako základní „rovnice“ pro ToE, tj. zahrnující tzv. vše, pak může přirozeně odpovědět na filozofickou otázku "proč je zde vůbec něco a není zde nic?", "jak to, že tu něco zde vůbec je?". Z Rce jde říci, že tu je Nic, Nula, všude a pořád, ale díky „1-1“ tu něco tzv. je. V Rci je tedy tato otázka přirozeně „vyřešena“. Rce je i jakoby „ověřitelná“ - ověřujeme ji neustále svým poznáváním světa a sebe. Jde však vznést námitku, že rovnice, Rce, je také „něco“ - je vůbec oprávnění, aby v základu bylo vše takto logické, zapracováno v rovnici nějaké? A je oprávněné v těchto nejzákladnějších věcech vůbec uvažovat o dualitě „teorie versus skutečnost?“ A je vůbec oprávnění k tomu, že „existuje nějaký základ“ nebo, že existuje nějaké „vše“ a „existování samotné“? Oč jde? A tak dále. Odpovědi může být, že Rce je velmi univerzální, může již obsahovat dualitu „odpověď versus otázka“, „teorie versus skutečnost“ a dokonce i to, že samotná Rce „platí a neplatí“ (viz dále v této kapitole) – to vše jde vyjádřit systémem 1-1. Rce je silně meta-jazyková, je o číslech samotných. A kde se ale vzala ta čísla? Asi pomocí světa a jeho poznávání, pomocí Rce. *Zacyklenost, tautologie, je u ToE i na místě, může to značit, že není už hlubšího vysvětlení, tedy jevy se vysvětlují samy, relativně, v rámci vztahů mezi sebou. Nemají hlubší vysvětlení (pokud se nepočítá ona Nula právě). Čistá relativita je to, co nám na světě právě silně vadí a snažíme se jí zbavit, což není nejšťastnější, neb jí tím živíme, vztahujeme se k ní. Možná je určitým únikem z ní, paradoxně, rozvoj vztahů samotných (až se tímto poznáním „dojde k Nule“).* I samotná operace „rovná se“ a „součet“ jde Rci vyjádřit, jakožto „objekt vztah“, kde se vztahem rozumí „rovná se a součet“, jak bylo uvedeno v bodě 2.14 v textu výše. Protiklady nemusí být v soustavě jen dva, ale i více, viz dále v textu. Asi není od věci se na otázku „proč je zde něco a ne nic“ podívat z pohledu psychologie, protože pozorovatele nelze příliš oddělovat od toho, co zkoumá, ostatně jsou ze stejné látky, což věc právě ztěžuje (možná je to dobře). Ta otázka, „proč je zde vůbec něco“, bych řekl, nevychází příliš z nějaké logiky, byť právě nula souvisí s logikou (se zákony zachování a rovnicemi jako takovými). Řekl bych, že dualita „něco versus nic“ vychází z naší hlubší iracionality (ale i racionality). Jde o hlubší neosobní svět, kam patří: „horror vacui“, kastroční úzkost muže a ženy anebo odejmutí plodu apod. Sice to je neosobní oblast, ale souvisí s osobním světem, protože každý je ženou nebo mužem atd. Na jednu stranu máme sice strach z ničeho, na druhou stranu máme i strach právě z něčeho, o tom je i dále v textu. Samotné „něco“, hmota, předměty, mohou působit jako „tříska nebo kamínek v oku“. Jsou neprůhledné - temné, anální, až ztuhlé a otupělé, jsou od „zla“ (ale i „jas“ popř. „orálního“ může být negativní, pohlcující, stravující atd). Pak nás komplementárně k oné otupělosti z „něčeho“ jiné „něco“ či obecně „něco“ dráždí, jakýkoli vjem, neb dráždění a otupělost jsou prvky jedné soustavy. Jde o divočinu, dorážení přebujelého života, souvisí to asi s nezralostí mužovy Anima (resp. ženina Anima, jež muž v ženě pozoruje) nebo s nezralostí ženina Anima, který to celé fetišizuje. Pro poznání mohou pak být extrémní přínosem. Tak například motivace „zbavit se dráždění“ se vyskytuje například v buddhismu, kde „dráždí úplně vše“, i sféra nebytí a neomezeného vědomí a vnímání a i názor samotný. Postupným vhlédem je však tento pocit nepatřičnosti formy a hmoty apod. odstraněn, a forma a opakní objekty nám už tzv. nevadí (*Lankávatára Súra, kde se mluví o nirváně*). *Tyto pocity zažívá myslím ale více introverze než-li extroverze, která se, podobně jako ženská polarita, staví k objektům pozitivně. Pokud se však chce objekt*

schovat nebo se nemá rád, pak příliš touží po „mužském“ prvku, po provzdušnění či procesech např. a také po sobě samém, popř. paradoxně po dráždění, protože to také „ničící“ ztuhlý objekt. Touha po ničem je také touhou po klidu, reakce na něco, které je viděno jako nepatřičné, opakní nebo naopak zběsilé, toužící po čemkoli, jen, aby to vůbec něco bylo, neb propadá „horror vacui“, naráží to nevědomě na sebe samé, na nicotu, marnost - je to jedna z podob démona. Reakce na toto bývá pak démon chladu a lhostejnosti, nekrofilie apod. Problém také je, že vůbec „něco“ a „nic“ odlišujeme, už to je totiž „něco“. K Rci se dále může namítnout, že ono „1-1“ je jaksi nadbytečné, že když je vše Nula, měla by to být Nula vždy a všude a nic by zde nemělo být. Ono jednak Nula není „nic“, a jednak, kdyby Nula vydala zákaz, že tu nesmí být 1-1, už by to něco bylo. Nula je jakási povolená a ne-bdělá tedy, „přehlédla něco“, neuhlídala se, došlo k „povolenosti a podmíněnosti“, k „1-1“. Polarita „nula versus 1-1“ souvisí hluboce s mužským a ženským prvkem. Otázku „proč tu něco vůbec je“, si myslím položí spíše muži. Muž se identifikuje s 0, ale pak přijde žena a s ní i jakýsi démon (tedy známka toho, že muž ještě není plně zralý), a hovoří „nula je i 1-1, a ty mi to nemůžeš zakázat, protože bys tím porušil, kým jsi, nulou, nula není ani zákaz“. A od té doby tu něco vůbec je, čerti se tu žení, 1-1. Od té doby se ženy a muži perou o to, kdo že je celý svět, zda nula nebo 1-1, zda objekt-nula nebo proces 1-1 atd.... Muž se snaží udržet nulu (sebe) – neb 1-1 vidí jako povolenost a podmíněnost ze svého pohledu, snaží se udržet hranice, pravidla. Ženy muže trápí tím, že jsou pouhá nula, nic nemáš, apod. (kastrovní úzkost na obou stranách). Spíše než o mužský a ženský prvek jde i inferiorní podobu Animy (0, možná spíše Anima) a Anima (1-1) i. Jde o psychologický boj polarit, mužské s ženské mj. Tuto úroveň je třeba také vidět. Vše na světě jde vidět ideově očima genderu. Proces poznání je pro muže proces zkoumání ženy, resp. snaha vrátit si ukradený falus. Zda je to úspěšné, se dá pochybovat, neb právě přílišné myšlení vede kompenzačně na povolenost a problémy muže s jeho Animou. V problematice Animy a Anima se vyznají asi jen oni dva ale.

Poznámka: Pozorovatel by měl být zahrnut, protože jej nejde moc od toho, co zkoumá oddělovat, tak objektivní svět asi zas není, pokud by to bylo oddělené, pak by nemohl pozorovatel s prostředím a sebou komunikovat. Podle mě jde o hlubší principiální problém, kdy např. naše fyzikální teorie zasahuje do samotné povahy reality, avšak asi nadčasově, nikoli kauzálně. Jedna věc je ta, že „jak si připravím experiment v kvantovém světě, takové dostávám odpovědi, experimentátor přirozeně „mluví“ do povahy reality“, to ale může být hlubší na logické úrovni, kde jde o teorii kvantovou jako takovou – jde o vztah, dialog, mezi realitou a jejím zkoumáním (opět prvky soustavy) a oba aktéři se v průběhu proměňují. Vystihuje to, jak J. A. Wheeler říkal, určitá známá hra, kdy jeden hráč si někam zaleze, druzí hráči se domluví na nějakém slově a pak se hráč ptá na otázky, aby mohl ono slovo uhádnout. V kvantovém světě to je ale asi tak, že není předem dohodnuto slovo žádné a vyplyne až v průběhu rozhovoru, odpovědi ale musí být konzistentní. Toť svobodná vůle. Kde je přílišná oddělenost mezi prvky, zde mezi pozorovatelem a fyzikální skutečností např., tam bude i velká závislost, možná jen emocionální, možná i na logické fyzikální až existenciální úrovni, což může být opět totéž). Ono nejde asi ani tak moc o otázku, je to spíše o údiv, emocionální údiv. Také, při této otázce zapomínáme možná dost na sebe, pokud bychom se zeptali „jak to, že tu vůbec jsem“, bude to masochistické a nelogické, neb by nebyl nikdo, kdo by si tuto otázku mohl položit.

2.22 Rce sice vyjadřuje polárnosti, jež se ve světě vyskytují, ale nenachází nějaké souvislosti mezi nimi (mluví se o objektivitě a subjektivitě, ano a ne, něčem a ničem atd.). Prvky „1-1“ by měly být mezi sebou propojené, protože jinak to „bude stále nula“ (Nula to ale bude stále, neb vztah a objekt je dohromady Nula). Rozlišování polarit a hledání souvislostí mezi nimi je vlastně proces poznání samotný, tvorba světa. O souvislostech a vztazích mezi prvky mluvím v textu jako o překladu mezi polaritami a soustavami. V textu dále se postuluje, že každý prvek plní i funkci překladu mezi prvky, že bytí (s nebytím) se skládá z jazyků a jazyk z objektů a vztahů. Překlad do systému Rce zapadá právě jakožto prvek „vztah-překlad“ k prvku „objekt“. Vztah zahrnuje v sobě informaci o objektech, se kterými pracuje a objekt je tvořen vztahy. Pro existenci je zásadní rozlišovat polaritu a také hledat vztahy mezi nimi, buď máme ve vědomí rozlišování

polarit a v nevědomí tyto polarity spojené či až slepené anebo naopak, v nitru máme rozlišení polarit a vědomě hledáme vztahy mezi nimi (lze v tom vidět v nevědomí stíny Animu a Anima, může to působit i neurózy). Právě překlady mezi prvky v soustavě a mezi různými soustavami tvoří síť, snad jde říci i univerzální ontologickou Síť, ke které každý přispívá a každý využívá jejich „služeb“. Překlady mezi prvky a soustavami jsou podstatné, protože zaručují, že zde něco vůbec je. Překlady dávám do souvislosti s nepodmíněností. Jak bylo řečeno, může se vznést námitka, že „1-1“ je stále pouhé nic, že tam není komunikace. Ona tam ale už zanesena je, neb může jít o soustavu „objekt a vztah“, navíc může jít o soustavu „oddělenost a spojenost“, „digitálnost a analogovost“ a o soustavu „(parazitující) iluze versus živina té iluze“. Tu poslední soustavu vysvětlím trochu hlouběji. Každá iluze je vlastně parazitní, iluzí můžeme klidně rozumět soustavu „1-1“, dva nekomunikující objekty, které iluzi vytváří, ale musí být (zevnitř) vyživovány nějakou „analogovou“ entitou, spojeností, překladem, hmotou atd. Může jít opět o nějakou čistě relativní entitu – o protiklad „1-1 oddělené versus 1-1 spojené hlouběji jakožto ona živina“, avšak každá pořádná iluze „žije na úkor nepodmíněnosti“. Nepodmíněnost nemá strach z ničeho ani něčeho, nemá strach z Ničeho, komunikuje s ním, a tedy zaručuje onen, již zmiňovaný, překlad mezi Ničím a Něčím. Nepodmíněnost tedy způsobuje „dojem“, iluzi, že zde něco vůbec je, je však rozdíl mezi „opojnou mlhou – iluzí splývání polarit v opojnou kaši“ a nepodmíněností – nepodmíněnost není popření strachu, ale je o tom, že strach z Nic nemá. Pokud se „vztah, překlad“, bere jako např. „-1“ a objekt jako „1“, pak vztah neplní svoji funkci, když se na něj nahlíží takto objektivně. Tolik tedy k otázce „chybění vztahů v Rci“.

2.23 Již byla řeč o tom, zda je vše čistě relativní, tedy, že existují polarity „1“ a „-1“ a tedy nic zde vlastně není, vše je „iluzí“. Ono to tak klidně být může, relativní je i „objekt a vztah“ a „relativita a nepodmíněnost“ Nepodmíněnost je „hlubší relativita“ - vztahovost. Relativní je právě v Rci i „1-1“ a „rovná se“. Nejvyšším pozorovatelem ve světě čisté relativity je samotná Nula, ta není nikdy vidět přímo, projevuje se nepřímo, v podobách „1-1“. Jde o hypotetického pozorovatele, který vlastně neexistuje – tím se jen potvrzuje spojování/oddělování protikladů v Nule (maximální pozorovatel je žádný pozorovatel). Ovšem je Nula nepřímá navždy? Právě Npd je s Nulou v komunikaci, v Npd je Nula „polopřímá“ bych řekl (vědomé Nic). Čistá relativita (Pd) a Nepodmíněnost (Npd) jsou také relativní, ale je třeba chápat, že jde spíše o Pd pohled. V dalších kapitolách bude rozveden právě vztah mezi čistou relativitou a nepodmíněností. Hned se nabízí otázka, zda tedy v tomto systému platí „morální relativismus“. Je pravdou to, co říká většina? (neb mají větší sílu), nebo je v pořádku, že někde považují za normální něco, co u nás nikoli? Morální relativismus by asi platil beze zbytku, pokud by neexistovala nepodmíněnost. Nepodmíněnost, Podmíněnost a Nula jsou entity absolutní. Pd a Npd se mj. absolutně vylučují, avšak Npd „se skládá“ jakoby z podmíněností (komplikovanější je to o to, že oněmi podmíněnostmi jsou i „1-1“ a 0). V Npd není místo pro nějakou falešnost – podmíněnost, skrytost (je zástupce za Nulu, je „první po Nule“), spojuje pravdu i lež, lpění na pravdě a lež (různé formy zaslepenosti, druhých i naše vlastní). Zkusme si představit svět, kde více „vládne“ čistá relativita. Máme vesmír a v něm obyvatele na planetě. Zažívají život, vidí, cítí, vnímají, milují a tak dále. Přejde smrt, po smrti přistoupí jistá démonická postava, Démon (nepíšu v textu ďábel, byť jde o tentýž archetyp, protože by to na každém rohu působilo blbě). Démon tedy povídá „tak jsi zažil krásný život, ale má to jednu podmínku, všechno teď budeš zažívat opačně a nakonec, po tom všem, jednoho dne zmizíš“. Ve skutečnosti tam ale bude i protiklad „konečnost pobytu v životě“ versus „nekonečnost pobytu po smrti“ – takže by spíše mělo být řečeno „budeš to zažívat nekonečně dlouho“. Po smrti, která by byla jako „když utne“, bez bolesti třeba, by přišel onen obrácený svět. Slané by bylo sladké, zelené by bylo červené, mokré by bylo suché, rychlé by bylo pomalé, velké by bylo malé a to povinně (nebylo by to „samo“, bylo by tam zvrázněno to, že to je povinné). Vše by bylo nějak kýčovitě, z dílny Démona, napodobitele. Trochu složitější je to např. u polarit „smutek versus štěstí“, obojí by postrádalo určitou hloubku nebo by bylo příliš v hloubce „drásající“ (démon umí být hodně hluboko, pokazí tu nepodmíněnost v nitru). Vše by bylo horké nebo chladné anebo neutrální, chyběla by tam opravdovost, komunikace, nepodmíněnost, Nula. Jednou se

to však napodobitelům a parazitům všeho druhu podaří a bude to „ono“. Nebude tam skrývané utrpení nebo naopak utrpení, nebude oscilace a neuróza mezi otupělostí a bolestí (viz další kapitoly). Skutečný svět je asi spíše „spolupráce“ Npd a Pd, tedy spolupráce „spolupráce s nespoluprací“ – už zde je patrný automatický počáteční spor, průnik množin Pd a Npd. *Spolupracovat s nespoluprací vede na pošetilosti a nebo nepodmíněnosti*. Zdá se, že tento spor nebude nikdy vyřešen. Pro Pd může být spor existencí samotnou - nejde přeci o Nicotu, něco tam je, „aspoň něco tam je“ – pak bude Pd ale spor nenávidět a nenávidí jej (takto to Npd nevidí a v tom je ten spor mezi nimi mj.). Řekl bych, že svět je v základu postaven na čisté relativitě. Vše je ale tak zamotané, že to není poznat, že tu nic vlastně není. Navíc, a to je podstatné, může tu být nepodmíněnost i, není to nutné, neb to je její povaha (je možné, že nepodmíněnost je právě „živitel“ podmíněnosti, tak to ale vidí spíše podmíněnost). Protože je zde asi právě mnoho světů, úrovní, realit, mnoho bytostí, pohledů apod., tak jsou životy snesitelné. Ve světě z dílny Démona by ale byl ráj a všechny rozkoše, to je právě ta otupělá část, „bolest neexistuje“, je popřena. Ve světě Démona je nevědomost o tom, že k naší „1“ existuje „-1“ (to nevíme, nechceme vědět) a navíc i nevědomost o tom, že vůbec „1“ jsme. Popřípadě už děláme to, že „víme, že to nevíme“ a trváme dále na tomto způsobu přebývání - vyčítáme to někam někomu, že takto musíme žít, „Nule“, Bohu (projekci Boha). Nebo jsme ještě o krok dál a už nikam nic nevyčítáme, protože vyčítat znamená, že je někdo výš než my přeci, popíráme svoji neurózu, což je opět neuróza. Stále jsme ale v opozici, byť to popíráme právě. Takže asi je sice svět o čisté relativitě, avšak jeden vidí to a druhý zas ono, dohromady sice nevidí nic, ale to nevadí. Pomáhají si. Svět je jedna veliká výpomoc. Každý může být jednou Nula, pokud chce (C.G. Jung - proces individuace), vše už Nulou mj. je (a není i samozřejmě, o tom je Nula právě). Démon působí vůbec to, že máme motivaci duchovně někam růst a démon je právě tou překážkou v onom růstu. Proto představy „budu úžasným velkým já“ nebo „démon musí zmizet“ jsou právě ty překážky - to je ta první část, motivační, nikoli ta „cílová“, byť právě cíl je iluze (opět ta motivační, první, část).

Poznámka: Existuje otázka, zda je třeba, aby někdo vesmír pozoroval, neb jinak nebude existovat. V relativním světě to potřeba je, ale nejde to vidět tak, že si „povídají“ dva prvky a někdo další je musí u toho pozorovat, aby vůbec existovaly. Myslím, že si dost vystačí samy.

Poznámka: Existují fyzikální spekulace, že k našemu vesmíru musí existovat zrcadlový CPT symetrický vesmír, s opačnými vektory částic. Kvantové částice trajektorie ale nemají, možná je lepší mluvit o „opačnosti událostí“. Obrácení vektorů může znamenat, že by někde (např. před Velkým třeskem) mohl existovat vesmír, kde převládla antihmota, kde bude vše zrcadlově obráceně a navíc v čase pozpátku (CPT-Symmetric Universe, Latham Boyle, 2018). Jak by to však bylo v takovém „obráceném“ vesmíru s vědomím? Bylo by tam vůbec? Nenarušuje tím vědomí tu symetrii? Netvoří CPT symetrie apod. s vědomím ještě vyšší „symetrii“? Není vědomí „pojítka“ se zrcadlovým vesmírem, i tím, že o něm jednou zjistilo, že existuje? Pokud se v životě něco přihodilo a my byli pak smutní, pak v zrcadlovém vesmíru by všechny procesy v těle byly obrácené, je třeba vidět. CPT symetrie se více dotýká částic a antičástic, než intermediálních částic (bosonů). Také něco jiného je šipka času, růst entropie atd.

Poznámka: Pokud platí, že vše je Nula, pak polarity vyrušit nejdou, protože jejich anihilace je kompenzována jejich kreací. Může se to však dít i v čase, nikoli simultánně, a také pokud se na anihilaci podíváme časově obráceně, bude kreací – alespoň v časoprostorových jevech.

2.24 Na tomto místě je už čas definovat tzv. anti-logiku (nazývám tak specifickou řeč protikladů, antilogika je již zavedený pojem, zde má význam jako obecná řeč protikladů). V bodě 2.17 byla řeč o soustavě „souhlas versus nesouhlas“, které byly definovány jako množiny: „souhlas (+,+), (-,-)“ a „nesouhlas (+,-), (-,+“). Souhlas má jako synonymní prvky „pravdu, symetrii a logiku“, nesouhlas má synonymní prvky „nepravdu, antisymetrii a antilogiku“. Souhlas lze přepsat jako: „1=1, -1=-1“. Nesouhlas (a tedy i antilogiku) jako „1=-1 a

-1=1“, čímž se vyjádří onen nesouhlas, rozpor. Má-li být nesouhlas zapsán správně, pak pouze jako „1-1 a -1+1“. Rovnice „1-1=0“ nese jak antisymetrický tak symetrický element v sobě. Pokud nyní tyto rovnice sečtu například takovým způsobem, že: „1=1 + (1-1)“, vyjde „něco jako: 0 = 0 = 0“ (je nezvyklé takto sčítat rovnice, ale „1=1“ je normální „objekt“). Pokud však vnesu do rovnice chybu v podobě „1=-1“, už nula nevyjde, chyby jsou nakažlivé. Zatímco logika sleduje objekty a ctí zákony zachování a bezrozpornost, antilogiku (inverzní logiku) zajímají spíše procesy a transformace (je iracionálnější). Např. „když někomu něco dám, tak to nemám a má to ten druhý“ – očima logiky jsem danou věc pozbyl a má ji ten druhý. Avšak očima (spíše inferiorní formy) antilogiky, sledující procesy, se řekne: „když jsi něco dal, tak něco máš, protože něco dáváš“, „kde to ještě máš?“ může být dovětek. Ovšem to samé může být i velmi srdečné – „když někomu něco dáš, tak budeš plný“. Antilogika „jde mimo zákony zachování“, nevyčerpatelnost pro ni není problém, protože Nic (tedy ne-objekt) je nevyčerpatelné. Tzv. virtuální částice v kvantové teorii jsou asi tento případ. Matematicky zapsáno: logika (-1=-1) - „když něco nemám, tak to nemám“, antilogika (-1=1) – „(teprve) když něco nemám, tak to mám“. Antilogika může mít různé interpretace – „až když něco nemám, tak si uvědomuji, že to mám“, „když něco někomu dám, budu to mít“ apod. Zákony zachování jsou umožněny prostřednictvím nuly, aniž by nula byla vědomá, avšak v iraci je o to už nějak snaženo. *Iracionalita, prázdno, spor, procesy, vztahy – to máme spojeno jako synonyma, (v prázdnu se dějí pohyby), souvisí s ženiným Animem (mužské jádro), naopak racionalita, plnost apod. souvisí s mužovou Animou (ženské jádro), muž rozvíjí logiku, žena antilogiku.* Antilogika tvoří svůj vlastní systém „logiky“, tzv. řeč protikladů a s logikou se doplňují, tvoří se z nich společné dílo. Řekl bych, že existují v zásadě dva přístupy v řeči protikladů, čistě relativní a nepodmíněnější. Např. prvky „vědět a nevědět“. V řeči protikladů můžeme mít věty „nevím nic, tedy vím všechno“ – toto čistě relativní tvrzení je dosti démonické, „nevíme, a proto víme“. Nevíme nic konkrétního, všechno poznání světa vlastníme jen díky tomu, že nic nevíme a třeba i na tom právě trváme. Druhou možností je opět antilogické spojení „vím, že nic nevím“, které je maximálně logické. Zde jsou oba prvky spojenější a navíc asi i na sobě více nezávislé, než v případě předchozí čistě relativity. Antilogika je i mj. moudrou řečí protikladů, mírnící prvoplánové představy ega. Tak například věty: „nejdůležitější je nedůležitost“, „nejdokonalejší je nedokonalost“, „nejzajímavější je obyčejnost“ apod. Spornější je to však např. u samotné pravdy a lži – „nejpravdivější je lež“ a „nejvíce lživá je pravda“ anebo u věty „nejkrásnější je ošklivost“. Nějakou malou pravdu tam najdeme vždy, avšak stává se, že člověk trvá na ošklivosti jen proto, aby tam byla krása a krásu vlastnil (jde o heslo „když provedu zvrácenost, vše budu mít, celý svět, neb jej zvrátím“, navíc se tam doplňuje proces-zvrácení s objektem-vlastněním). Antilogika může být na jedné straně silně démonická a na druhé straně maximálně „božsky“ logická („vím, že nic nevím“). V Rci nejde zralost či nezralost antilogiky a logiky dobře vyjádřit, obsahuje už oba způsoby.

Poznámka: v našem světě souvisí pojem pravda se souhlasem a pojem lež s nesouhlasem. Avšak můžeme souhlasit s tím, že „je tam nesouhlas“, což je opět souhlas, vyjádřeno např. jako (+,-)=(+,-)“. Lež je tedy spíše rozpor, zapírání, popření (ne-npd obecně), který právě nemusí být příliš patrný. Lež však potřebuje být odhalena někdy, neb je definována jako zapírání, pokud nikdo nikdy neodhalí naši lež, už nejde o lež. Lež (hrozba apod., rozpor, nesouhlas) si vynucuje souhlas, který s ním komplementárně souvisí – nutí druhé se lží souhlasit a často začneme věřit svým lžím postupně.

2.25 Určité specifikum jsou identické „kopie“. Například dva identické předměty nebo částice. Není totiž jasné, která částice je kopií které. Nejde proto o nich mluvit jako o kopiích. Zároveň s tím se i vytrácí pojem „originalita“. Jakoby v sobě např. dvě identické částice oba prvky už obsahovaly (je to jejich určité sjednocení). V rovnici se případ identičnosti může vyjádřit jednoduše jako 1=1 a je pravděpodobně v přírodě běžný, alespoň u v teorii o elementárních „částicích“. Otázkou však je, zda jsou dvě identické částice dohromady nulou (pro účely zde prezentované teorie by to bylo dobré). Samozřejmě jde rovnici upravit na „1-1=0“, ale je třeba to vidět obecněji, na libovolný počet takových „kopií“. Je třeba jít na úroveň vlastností, kde je „shodnost“ a „neshoda“, kdy shoda je v tom, že jde o identické částice a neshoda v tom,

že jich je více, to by mohlo být určité zobecnění. Vlastnost nejde někdy od objektu oddělit. Příklad identických prvků soustavy lze nalézt v kvantové teorii. Pokud není žádný rozdíl mezi částicemi a antičásticemi (například elektronem a pozitronem), pak jde jen konstatovat, že se v prostoru vyskytují přitažlivé a odpudivé síly mezi „nějakými“ částicemi. A kdo ví, zda to jde i takto vůbec chápat. Až pokud jsou nějak odlišitelné, tak mohu mluvit o elektronech a pozitronech. Tato problematika je vystižena v myšlenkovém experimentu o komunikaci s mimozemšťany, např. v podání R. Feynmana (**Přednášky z fyziky I.**). Při vyšších energiích se předpokládají více symetrické stavy vakua anebo látky, při nižších energiích se symetrie narušují a je možné díky tomu vůbec svět poznávat (u skupenství látky je to jinak, ba naopak, krystaly atd.). Opět se zde vyskytují relativně se kompenzující prvky – díky narušení, chybě, asymetrii je možné rozlišovat, být bdělejší, vědomější. Poznat vůbec, že např. elektron a pozitron existuje. Je možné, že stav asymetrie a symetrie se doplňují ve „vyšším logickém prostoru“, kde se vzájemně pomáhají definovat. My máme tendenci vidět v symetrickém stavu „bytí“ (kolem Velkého řesku) cosi dokonalého a božského, ale domnívám se, že „božské“ je až, když jsou tu symetrie a asymetrie. Samotná přesná symetrie a také asymetrie jsou podoby „démona“ („příliš“ přesný aneb naopak „příliš“ narušený). Tak jako u hmoty a antihmoty je to stejné u „levosti“ (L) a „pravosti“ (P). Náš mozek by měl mít zabudováno permanentní narušené LP symetrie, abychom mohli L a P odlišovat. Stále nás to táhne více jedním směrem. Stejně narušení je i gravitační přitahování a setrvačné síly a šipka času. V kvantovém světě (kvantové teorii) se vyskytuje problematika „identických částic“, ze které vychází potřeba odlišovat tzv. bosony a fermiony. Kvantové „objekty“ si nemohu označit a nemají trajektorie, jejich vlny pravděpodobnosti se mohou překrývat, a tedy při měření si nemohu být jistý, kterou částici jsem naměřil. Je to podobné, jakoby nebylo známo na této úrovni, kde je L a kde je P. V experimentu, kde jsou dvě identické částice, jejichž polohy se překrývají se provede měření polohy obou dvou částic, pak jedna bude vlevo a druhá bude vpravo. „Označím si je L a P“, resp. vím, že tam jsou dvě. Mohu pravděpodobně naměřit čtyři možnosti: LP, PL, LL, PP (neboli zmíněné -, +, --, ++). Ty poslední dvě nejsou až tak zřejmé, ale pokud mám měření rozmazané také v čase, nemohu si být jistý tím, že jsem naměřil dvakrát tu stejnou částici (zanedbal jsem ale asi mnoho věcí v této úvaze). Odtud by mohlo plynout, že PP a LL jsou bosony a LP a PL jsou fermiony a snad to je tzv. supersymetrie (SUSY). Když je SUSY narušena, tak rozeznám např. PP a LP od LP a LL pomocí vlnové délky – energie částic. Zde se však vyskytují skupiny, např. „1. PP-LP, PP-PL“ a „2. LL-PL, LL-LP“. Možná jde o zkřížení SUSY s částicemi a antičásticemi, možná je to jinak, možná to není relevantní vůbec. Pokud jsem ve „světě“, kde není jasné, co je vlevo a co vpravo, selhává tam samotná představa prostoru jako takového. Hloubka neodlišování L a P může být různá. Buď vím, co je L a P a jen nevím, zda toto je L anebo P, pak jde o superpozici LP-PL, nebo je moje „neznalost“ hlubší. V tom případě je pro mě problém odlišit vůbec čísla 1 a 2 (a 1 a -1 atd.), jsem také v jakési nule tedy.

Poznámka: Symetrie a antisymetrie souvisí s bosony a fermiony. Pokud se v přírodě realizuje určitý metajazykový vztah mezi symetrií a antisymetrií – tzv. supersymetrie (řekl bych, že ve vyšších úrovních to, zda to je nebo není už je i spornější, není to prostě, že to je a nebo prostě, že to není). Pokud je tedy tato supersymetrie ve vesmíru narušena (jeden pár boson-fermionu bude mít jinou vlnovou délku), pak je narušen i vztah mezi logikou a antilogikou samotnou, o tom dále v textu.

Poznámka: Jde sjednotit symetrie a antisymetrie? Možná ano, pomocí něčeho třetího – podstatného jevu zajisté. Nejjednodušší odpověď se nabízí, že jejich součet je nula, tedy: $((1=1) + (1-1)) = 0$. Co je protiklad (antilogika) antilogiky? Logika?

2.26 Bytí by mělo umožňovat vznik nekomplexnější a nejsložitější entity v rámci něj a tato entita je velmi jednoduchá (například nepodmíněná láska a nebo kvalita jako taková – něco automatické je hrozně obtížné v jistém smyslu, jde o doplnění prvků). Odpovídá tomu to, že pro poznání podstaty vesmíru, která je (možná) velmi triviální je třeba velmi sofistikovaných nástrojů (popis jednoduchosti velmi složitými nástroji,

dokonce jde snad říci, že čím jednodušší je objekt poznání, tím složitější je nástroj na jeho popis, možná to funguje i naopak). Opět jde o soustavu prvků, kdy triviální a sofistikované tvoří soustavu (setkávají se v „jednotě“, tvoří společné dílo, anihilují se atd.). Specifickou soustavou prvků, a řekl bych, že každá komunikace je o tomto, je „vnitřní proměna“, kdy soustavu tvoří např. prvky A a B. Na počátku je A a to se mění na B, např. nabývání znalostí, to je jakoby vnitřní proměna, proměna, metamorfóza „in situ“. Někdy jde o spontánní jev, rozpad např. To, co působí, je neviditelné. Např. je látka s poločasem přeměny na jinou látku – nejde úplně přímo o střet dvou prvků, množin, „nový“ prvek vzniká na místě.

2.27 Prvky soustav a soustavy jsou na sobě závislé a jsou relativní, např. je číslo pět (je definováno jako „8 - 3“, ale číslo 3 je definováno zas jinak atd.) – objektivního pohledu z dálky (tento pohled je také součástí sítě, síť nemusí být o vláknech jen) se zdá vše velmi povrchní, subjektivní, relativní – to je dáno ale tím, že objektivita nic jiného ani vidět nemůže, protože všechnu objektivitu vzala na sebe a to co uvidí, bude už jen relativně něco subjektivního a moc „horizontálního“ bez hierarchie. Pokud jsme subjektivně v síti, pak je pro nás tato subjektivita objektivní, protože nic jiného neexistuje. Toto je pro objektivitu velmi neuspokojivé ale, vede to např. na morální relativismus. Zajímavá je problematika tzv. absolutní relativity. Absolutní relativita říká, že vše je relativní, tedy závislé na svém „okolí“, svém prostředí, svých podmínkách – svět se skládá z lokálních soustav a ty se i vzájemně potkávají. Absolutní relativita vede na představu světa jako Sítě vztahů. Avšak relativita aplikována sama na sebe sama sebe vyvrací. Můžeme na to hledět tak, že je ve vztahu sama se sebou, ale to už není ona „čistá relativita“. Aplikována sama na sebe, samu sebe ruší, úplně zmizí, je jako dvě podmíněnosti, co dají Nula nebo snad i Npd dohromady. Relativita viděna jako absolutní, závislá na něčem jiném, je logický rozpor, neb nic jiného už není a tedy celá ta konstrukce vnitřně anihiluje v Nic. To, že sama sebe vyvrací, nám může přijít jako nesprávné, ale jde prostě jen o systém $1-1=0$. Není to špatně, je to správná představa, jen obsahuje spor. Spor by byl, kdyby to „neanihovalo“ (což je také ale možné). Jde o vyšší logiku, kde spor tzv. nevádí, dokonce bez něj by svět nebyl (jde o úvahu typu „nejdříve je třeba stvořit hřích a pak spasitele“ tzv. – to však evokuje silně představu, že Stvořitel je extrovertní a má „horror vacui“ a jen, aby tu něco bylo, tak to musí být takto – až když není strach z Ničeho, tak tu asi Něco může být). Ono zrušení relativity aplikované sama na sebe je nejspíše v tom, že relativita je definována lokálně, ve vztahu k něčemu jinému, pokud to má být vztaženo na vše, úplně vše, tedy i „něco versus nic“, celé to zmizí. Jde o soustavu řešící problém lokálnosti vs globálnosti. Tvorba je pak asi proces opačný, od globálního k lokálnímu, prostě být někde, lokálně tzv. Souvisí to s egoismem (viz kapitola 3. – „plán“ ega je být vším, pokud se to však stane, ego zmizí). Absolutní relativismus je anihilace (a kreace) absolutna a relativity v Nule. Všechny soustavy a prvky se potkávají a rozpojují v Nule - přes Nulu, je předpoklad. A tedy i vše je Nula. Lze si to představit tak, že lokální soustava je číslo 5 plus 3 a mínus 3, avšak číslo 3 je definováno jako 3 plus 1 mínus jedna atd. Až nula je pak něco absolutního, je definovaná přes všechna čísla. Absolutno a relativno se mohou hádat v tom smyslu že: relativita říká – poslyš, absolutno, jsme spolu ve vztahu, jsme relativní, relativno a absolutno – na to, absolutno, má li být kým je, nemůže snad ani odpovědět. Poněkud degenerované absolutno by řeklo, „ne, jsi tu ty a já“, rozlišujme to (to proto, že relativita, tj. vztah si nějak usurpovala i objekt, vztah se stal objektem, účastníci rozhovoru srostli, a absolutno se snaží tuto pošetilst pošetile nějak napravit). Ženský prvek může být o pocitech prázdnoty – vztahovosti čisté v nitru a jeho cílem je spojení, vztah, orientace na vztah a přeměna vztahu na objekt – jde o egoismus tohoto prvku, vše musí být objekt a navíc objekt (sebe) nemá tento prvek rád (připadá si těžký), to je možná i zdroj toho úsilí, aby vše byl objekt. Naopak mužský prvek usiluje o oddělování, přeměnu objektu na vztah, jde opět o formu egoismu. Je to však jen jeden úhel pohledu, klidně může být „pravda i zcela opačná“ – je v tom hrozný kurník. Jde o interpretaci. Domnívám se však, že svět tvoří pouze interpretace (parazitě, duchové) a není objekt, který by byl předmětem interpretací, pouze ty interpretace jsou dohromady Nula.

Poznámka: Proces rozlišování si lze představit tak, že máme množinu, kde nejsou soustavy a prvky odlišeny od sebe, jsou jen v nějakém potenciálním stavu a ani není jisté, zda tam vůbec jsou a jaké. Rozlišování pak je to, že se jen zvýrazní, vynoří, stvoří, vidí se, příslušné soustavy a prvky – jsou vědomé. Soustava „vědomost-přímot versus nevědomost-nepřímot“ je podstatná pro samotné informace, jak bylo definováno. Existuje i „kombinace“, vědomá nicota atd. Obvykle se při rozlišování mění povaha dotyčných rozlišovaných prvků, „když vidím Tao, už to není Tao“, snad až z pohledu z Nuly je vše objektivní, ale takový pohled neexistuje jak bylo řečeno, neb to je opět nula dohromady. Rozlišenost v metajazyku je rozlišení vědomého a nevědomého, kdy vědomě jsou prvky A a B odlišené, ale v nevědomí jsou komplementárně spojeny. Může to být i opačně samozřejmě.

2.28 Číslo 0 a 1 spolu úzce souvisí. Číslo 0 a 1 nejsou realistická, protože minimální počet by měl být dva, možná tři a více. Teprve komunikace je „něčím“ a ta se uskutečňuje pomocí dvou a více jednotek (ono i toto je asi mylná představa, protože objekt sám o sobě také nic není, nekomunikuje, proto definice „něčeho“ není tak zřejmá, jak se může zdát – komunikace, spor, je nedefinovatelný, je „nic“, a snad proto, relativně, vůbec něco existuje). Podstatné jsou asi vždy objekty a působení mezi nimi, tedy komunikace. Pokud se dívám na číslo 1, již tam jsou dva elementy, 1 a pozorovatel. I když jsme sami, je to dialog nás se sebou samými. Ve vlastnostech 0 a 1 lze najít antisymetrický (symetrický) vztah, kdy „0 je nic, které je něčím, neb o ni mluvíme“ a „1 je něco, co je však ničím, neb je uzavřená a bez vnější komunikace, tedy neexistuje“, 1 je jako celek, úplnost. Zápis může být takový, že: „0 (nic, něco)“ a „1 (něco, nic)“, tyto vlastnosti mohou 0 a 1 plně nahradit, 0 je tedy (-,+), 1 je (+,-). Možná jde o hlubší souvislost, než se může zdát, 0 a 1 pak vzájemně anihilují v Nulu (tedy je možné je i „stvořit“ z Nuly, protože anihilace a krece jsou také polarity, co dají Nulu). Číslo 1 můžeme ztotožnit s celkem a úplností, to ale číslo 0 také, neb v ní polarity „zanikají a vznikají“. Číslo 0 se vyskytuje také „jednou“, jako 1, více nul již není. Nula pak nemůže být ani jedna ani nula.

Poznámka: V přírodě se často vyskytují takováto „zkřížení“, jako u 0 a 1 (neboli Nic a Vše). Příkladem je zmiňovaná logika a antilogika. Logika má v nitru antilogiku a antilogika logiku. Logika je zaměřenost na objekty a tedy vychází z procesu, antilogika je zaměřena na procesy a vychází z objektů (v rovnici $1 = -1$, sleduje antilogika odlišnost 1 a -1, a shodnost „jedniček“ je automatická). Nejde tak úplně jednoduše spojovat logiku s mužským prvkem a antilogiku s ženským prvkem, je to složitější a těžko říci jak, protože odlišením a definováním se mužský a ženský prvek nemůže úplně poznat, protože určitá nepoznatelnost je právě jejich vlastností, jdou poznat částečně. Snad je to tím, aby vše bylo zamotané a nebylo poznat, že to nic není vlastně, dohromady. Zkřížení je například u dvou typů moci – objektové a subjektové (alchymistické). Prvnímu typu jde o to „vše mít“ – pochází to z velmi iracionálních pohnutek a pocitů prázdna, iracionality právě, není to vůbec racionální – mít vše, protože vše se opakuje. Druhý typ, alchymistický pracuje s iracionalitou (energiemi, energetickými poli a polaritami jako takovými, ví, že když s nimi bude pracovat, celý svět mu bude ležet u nohou, souvisí to s takovými jevy, jako je sadismus a mučení apod.). Oba typy moci, touhy po moci (moc vlastně neexistuje, je prvoplánovou představou, jde o touhu po moci, jakmile se moc nabude, tak zmizí) se pak většinou prolínají a i tehdy jsou neuspokojivé. Jakmile se o negativních jevech začne mluvit, už je pozdě. Všechny negativní projevy člověka a bytostí, démonické projevy, působí, že jsou navždy, a je to tak dobře asi, ale jsou pomíjivé, protože mají jen neurózu mezi věčností a pomíjivostí, (věčnost mají jen čistě relativně díky pomíjivosti, která není vidět), viz text dále.

2.29 Prvky v soustavách jsou povětšinou, možná vždy, vektory. Mají velikost (objektivitu, hodnotu) a směr (působení, hodnota směru). I samotné „znaménko“ plus (způsob skládání vektorů, viz další bod) je pak vektorem. Je však třeba odlišovat různé úrovně jazyka – znak (může být libovolný) od významu, který sděluje. Tato nezávislost znaku a působení je pravděpodobně možná jen v makrosvětě. Lze se domnívat, že ve vesmíru existuje jeden univerzální jazyk resp. překlad mezi jazyky vyskytujícími se ve vesmíru. Jazykem je

jazyk kvantové teorie, jazyk emocí, mimikry, řeči, barvy, kauzalita, evoluční vývoj daného druhu, metodika učení, to vše jsou různé jazyky a metajazyky apod.

2.30 Do této doby byla řeč o protikladech, kde se v soustavě vyskytují dva prvky. Například samotné „plus a mínus“. Ovšem to je velmi omezená představa polarit, v přírodě se vyskytují například barvy, které jsou rozkladem bílého světla. Příklad z fyziky elementárních částic je tzv. barevný náboj v silné interakci, kde tři různě nabitě kvarky tvoří neutrální hadrony. Model polarit je tedy třeba zobecnit a to nejlépe pomocí vektorů a vektorových prostorů. Můžeme vyjít ze samotného sčítání a odčítání, „znamének“ plus a mínus. Sčítání je vlastně skládání skalárů nebo vektorů, kde dva skaláry nebo vektory svírají úhel 0° . Odčítání je pak skládání skalárů nebo vektorů, které „svírají“ úhel 180° . Pokud provedeme „dvojitě“ odčítání, např: $1 - (-1)$, pak jde o otočení o 360° , což je totožné se sčítáním, tedy s 0° . Klasické sčítání a odčítání jsou tedy jen užitečné extrémy - úhlů mezi vektory může být libovolné množství. Pokud máme rovnici: „ $3 - 3 = 0$ “, pak bude platit i zobecněná rovnice, kde můžeme použít předem definovaný systém tří „znamének“ (a, b, c). Rovnice pak může vypadat jako: $a^3 b^3 c^3 = 0$. Jedná se vlastně o rovnostranný trojúhelník o délce strany „3“. Podstatné však je, že vektory jsou složeny tak, že tvoří uzavřený navazující cyklus, kdy se z výchozího bodu dojde do tohoto výchozího bodu i na konci. Onen výchozí bod (nemusí se jednat o bod) je zobecnělý pojem nuly (každá nula je „něco“, i matematická nula). Poměrně přehledně lze potom vyjádřit tři barevné náboje a anti-náboje silné interakce, které pak tvoří pravidelný šestiúhelník. Šestiúhelník tvoří „znaménka“ (+a, +b, +c, -a, -b, -c), jejich součet je nula (a to jak na úrovni „písmen“ tak „znamének plus a mínus“). Protilehlé strany v tomto šestiúhelníku jsou vždy jedna kladná a druhá záporná. V součtu dají nulu také příslušné dvojice, např. (-a, a), dvojice např. (+c, -b) je pak polovičně neutrální gluon (gluony však tvoří v šestiúhelníku vždy úhel 360° , tedy „nulu“). Znaménka lze tedy i kombinovat. Samotná čísla příslušející ke znaménkům mohou být např. elektrické náboje daných kvarků. Za „znaménko“ lze tedy považovat úhel mezi vektory (ve vektorovém prostoru mohou svírat „úhel“ např. i funkce – konečné množiny). Skalár je specifický případ vektoru (jednodimenzionální), rozšířením vektorů jsou tenzory. Úpravy rovnic zapsaných pomocí zobecnělého sčítání mohou vypadat např. takto: „ $a^5 b^2 a^1 = a^2 b^2 a^4$ “. Pokud za „a, b“ dosadíme „plus“ a „mínus“, výsledek sedí. Další možností je hledání největšího společného „průniku“, např. „ $a^3 b^4 = ab^3 b^1$ “. Když se dosadí „plus“ a „mínus“, pak vypadá rovnice takto: „ $+3 -4 = \pm 3 -1$ “. Vždy je třeba, aby se úpravami došlo do stejného místa, jaká je ta cesta (úprava rovnice), je jedno. Každé řešení rovnice je jen úprava rovnice, výrazu, nic jiného se v matematice prakticky neděje. Co je na tomto zápise pěkné, je to, že např. kružnice o poloměru „3“ se může zapsat čistě jako a^3 (kde „a“ reprezentuje všechny úhly od daného bodu). Tento zápis zobecnělého sčítání (skládání „tyčič“) měl pouze demonstrovat rozšíření polárnosti na více než dva prvky a také neodlišitelnost „znaménka a velikosti“, viz bod 2.31. Prvky „plus a mínus“ jsou omezené a souvisí se souhlasem a nesouhlasem (resp. souhlas a nesouhlas lze přirozeně najít v binárních jazycích, tedy i kvalita versus kvantita atd.). Jejich zobecnění vede na hlubší zavedení odstínů, na možnost prohloubení významu kvality. Jde to zobecnit i tak, že „znaménka“ nemusí být jen čisté úhly, ale složitější transformace. Přidání kvality do matematiky matematiku rozvíjí – například zavedení komplexní jednotky, nekonečna, nuly (absence kvantity) apod. Může platit, že čím větší je zakomponování kvality do matematiky, tím vyspělejší matematika (a kvalita) jsou.

Poznámka: U barev je potom černá a bílá tak trochu jako plus a mínus, šedivé odstíny jsou hodnoty mezi nimi. Barevné barvy a tak trochu i odstíny šedi jsou pak „šílené“ úhly mimo tento jednodimenzionální svět. Černá barva je absence barev, bílá barva jsou složené barvy dohromady, lze se domnívat, že anihilací černé a bílé by teoreticky vzniklo Nic. Tak trochu všemu se vymyká barva hnědá a koncept průhlednosti a pozadí.

Poznámka: Odčítání, např: rovnice „ $8 - 3$ “, je jako skalár „8“, ke kterému přidáme skalár „3“ v obráceném směru („svírají“ úhel 180°), výsledkem je skalár „5“. Odčítání jakoby narušuje kauzalitu a princip lokálnosti, neb proti sobě „vyráží“ skaláry „5“ a „-3 z bodu 8“, jakoby o sobě věděly předem.

Poznámka: Na matematice je možno (snad) vidět, jak svět funguje a vypadá. Vše jsou vlastně interpretace sebe sama, stejná věc vyjádřená jinak, hledání souvislostí a vztahů. Základ tvoří několik axiomů, sporů, neúplností. Máme tendenci se vztahovat k objektivní realitě, jako něčemu neměnnému a nedotknutelnému, což je ale logicky nesmyslné, neb tam bude potom chybět komunikace, musí se trochu snížit nárok na objektivitu, aby byla vůbec nějaká komunikace a existence – objektivní je pak Nula anebo Síť (absolutní subjektivita, vztahovost). „Objektivní realitou“ jsou v matematice např. čísla a hlouběji neodvoditelné věty (axiomy) – zbytek jsou interpretace, ale ty jsou právě podstatné. Samotná čísla jsou ve vztahu k objektům v realitě, z nich pochází (viz kapitola 3., první stupeň abstrakce). Už to asi opakuji, princip ovlivnění reality pozorováním bych viděl i na logické úrovni, nejen, že pozorovatel ovlivní měřením to, co pozoruje, ale celé teorie (potvrzené experimenty) ovlivňují v logické úrovni samotné bytí (nadčasově). Poznání lze chápat jako dialog s realitou, kde se realita i pozorovatel proměňují, což je právě princip dialogu. Představa může být taková, že ontologická Síť, tj. komplex vztahů v rámci celého bytí (a nebytí), má fyzickou a logickou složku, jako datové sítě (logická složka může být dosti nezávislá na fyzické a naopak). V Síti jde např. o to, že logická složka studuje, co je ona fyzická složka. Vše jsou ve výsledku jen interpretace a prohlubující se analogie a žádný objektivní základ neexistuje, resp. existuje, jakožto nepoznatelná Nula (spojuje maximální objektivitu se svým protikladem – nepoznatelností).

Poznámka: Čím více abstrahujeme od samotného světa, tím hlouběji pronikáme do jeho „podstaty“. Například můžeme předpokládat, že svět je v základu o hodnotách, např. číslech, které jsme „vymysleli“ (jde opět o systém „1-1“, kde např. „-1“ je odtáhnutí od světa a „+1“ je poznatek o světě samotném, hlubší podstatě). Je to potom ale čistě relativní svět sám pro sebe – je to jako vydat se po schodech nahoru a přitom jít dolů.

2.31 Vektory lze považovat za jakési elementy existence. Mají velikost a směr, jsou „objekt“ i „vztah“ (působení). Vektor nese informaci jak „objektovou“ tj. hodnotu, tak „vztahovou“, tj. směr (*poznámka – při tvorbě vektoru se odčítají souřadnice bodů v opačném směru, než vektor působí*). Příroda má ráda (anti)symetrie, takže bych se vsadil, že existují hlubší (anti)symetrie mezi objektem a vztahem. Jde to vyjádřit např. na vektorech. Je pak třeba velikost a směr měřit bezrozměrně, nejlépe tedy úhel v radiánech. V triviálním případě je třeba nejméně tří bodů - dva vektory svírající úhel. Vektory označme U a V, úhel, který svírají, jako A. Tato tři čísla (U, V, A) lze libovolně kombinovat, např. jako vektory A a V s úhlem U apod. Tím dojde k určitému osvobození od „objektovosti a vztahovosti“. Definice symetrie je, že daný objekt přejde po transformaci sám v sebe, mělo by být řečeno, že tu je objekt a vztah, není třeba používat objekt dvakrát, protože jde o tentýž objekt. Pak lze tyto prvky symetrie obrátit, co bylo objektem, je transformací (vztahem) a naopak. Možná jsou i jevy, které toto mají totožné. Příklad na složitější „prohození objektu a vztahu“: např. objekt čtverec, definovaný dvěma vektory – ty udávají směr, formu, tvar čtverce a jejich součin je vektor, který udává velikost (plochu) čtverce. Prohození může být o tom, že jen chápeme vektory jinak – výsledný vektor součinu udává nyní směr a velikost udávají dva vektory definující čtverec. Vlastně se nic nezměnilo, jen zmizel samotný „čtverec“. Snad je tento vektor opět rozložitelný zpět na čtverec, ovšem (možná) o kus dál (pak by to bylo trochu nekomutativní, což je dobře vzhledem k poznatkům v kvantové teorii). Fyzikální veličiny podléhají symetriím a jsou jimi definovány (teorém E. Noetherové). Elektrický náboj je definován pomocí určité transformace, zde je provázání objektu (náboje) a transformace patrné. Zajímavé je to, že transformace mezi „objektem a transformací“ obsahuje (obecně) již kladná a záporná znaménka, neb pracuje s absolutními hodnotami.

Poznámka: Otázkou je, zda k vytvoření vektoru (směru a velikosti) stačí pouhé dva body nebo tři body.

Poznámka: Samotná velikost vektoru je nezávislá na směru, směr vektoru je definován jako „závislý na směru“ a nezávislý na velikosti. Velikost vektoru si můžeme představit jako kruh, a směr jako šíp – je v tom

symbolika veliká. Ženský a mužský prvek ale nejsou čistě objekt a vztah, doplňují se dosti svým protějškem už v tom, kým jsou, ovšem to může mít podobu pošetilosti, a vždy i má asi, viz kapitola 3. Osa, osovost, jakoby směr nepotřebuje, je E' (viz kapitola 3.) ale to až do chvíle, kdy chceme zavést moment hybnosti.

Poznámka: Náš prostor může být pouze dvojdímní. Třídímní prostor by byl způsoben pohybem dvojdímních objektů, resp. vektorů. Třídímní prostor by pak byla iluze způsobená přidáním času. Např. náš prst by byl složený z relativních pohybů plošek uvnitř něj a tyto všechny „plošky“ tvoří novou plochu, tj. prst, který se opět někam relativně pohybuje (vektor udávající plochu plošky). Plošky je možno ztotožnit s vlnami pravděpodobnosti (ta nezávisí na měřítku, lze přiřadit kvantové částici i třeba Slunci) a byla by tam i souvislost s energií, hybností, hustotou informace v prostoru a geometrií časoprostoru. Je na tom hezké to, že je zde patrné, proč se částice vůbec pohybují - definují si pouze svoji prostorovou velikost. Jde však jen o nerozvinutý podnět, pravděpodobně už i zapracovaný do stávajících fyzikálních úvah, o nichž nemám ponětí. Objevuje se tu tak první nástřel k fyzikální ToE, nástřelů bude ještě dost v 9. kapitole. Ono to není, že nejde tzv. spojit obecná relativita (OTR) a kvantová teorie (KT), jsou hypotézy, ale chybí experimenty. Možná jde o to najít nejlepší všeobjímající interpretaci, kdo ví. V kvantové teorii je podstatný nedostatek ten, že souřadnice jsou již hotové a v nich se operuje, ty souřadnice (prostor a čas) je třeba vytvořit, a domnívám se, že právě měřením, interakcemi, se teprve souřadnice, prostor a čas tvoří. Bylo zmíněno, že mohou být dvě dimenze prostorové a jedna „časová“ (součin vektorů), jsou na sebe krásně kolmé. Svět by byl tvořen ploškami, co se pohybují – podstatný rozdíl je ten, že ty plošky se nepohybují v prostoru a čase, ale jsou prostor a čas. Mějme zmiňované čtverce tentokrát dva a budou pootočené tak, že jejich normálové vektory nesoucí informaci o obsahu těchto čtverců budou svírat nenulový úhel. Pokud si místo čtverců (vlastně „kvádrů“) představím, že jde o samotné prostory („vesmíry, reality“) 1. a 2. Pak se tam vlastně vyskytuje zakřivení úměrné velikosti úhlu mezi prostory. Pokud chci provést transformaci z prostoru 1. do prostoru 2. nebo naopak, tak zjistím, že ať si namaluji jakékoli souřadnice v prostoru 1., musím je vždy nějak upravit, abych přešel do prostoru 2. Je to princip, na kterém je založena obecná teorie relativity - křivost časoprostoru je vlastně definována tak, že jde o nezávislý fenomén při transformacích mezi různými souřadnicemi. S OTR toto zmiňované ale nemusí souviset. Analogie je tu ale např. k zážitkům sdílené smrti, kde je popisováno „podívání se na svět pod jiným úhlem“ (Raymond Moody). Možná jde o napodobeninu gravitace vědomím, možná to je součástí „gravitace“. Pokud by se však všechno v prostoru pootočilo o nějaký úhel, nikdo si toho nevšimne, podobně pokud by se všechny rychlosti změnila stejnou měrou, nikdo si toho nevšimne, vše je dáno poměry, pokud se nezmění poměry, nemůžeme si ničeho všimnout. Podstatné je si uvědomit, že ono „pootočení“ se neděje v rámci společného prostoru, na nějakém pozadí apod., mimo prostory je Nic. Jde o prostorové soustavy, pokud jsou dva prostory vnořené do sebe a svírají úhel třeba 5°, pak tento úhel svírají v každém svém bodě a křivost je všude stejná. Je to korespondenční k pojetí křivosti prostoru a času. Příklad na prostorové soustavy jsou dvě úsečky, které svírají úhel např. 7°, ale nikoli na pozadí, neb prostorové pozadí neexistuje, ony dvě jsou prostorem, takže tento úhel svírají v každém svém bodě. Co je pak prostor? Onen průnik úseček nebo ony dvě úsečky, co je něco a co je nic? Obojí je možná obojím, jde vidět. Oněmi prostorovými soustavami mohou být vlnové funkce, kdo ví. To je ale asi špatná představa s těmi úsečkami, je vůbec divné, že průnik úseček je bod, průnik ploch je linie a průnik prostorů je prostor. To je divné. Možná je dimenze svým způsobem neceločíselná potom (celočíselná by byla, pokud by byl úhel pootočen dimenzí o 90°). Je třeba to ještě revidovat, co je zde napsáno, všude.

Poznámka: V zobecnění jde jít tak daleko asi, že symetrie a dualita objekt a vztah se neliší. Symetrie sice je „objekt vztah objekt“, ale jde o týž objekt a není třeba jej zapisovat dvakrát. Pokud jsou objekt a vztah spjati, což se dá předpokládat vždy, jde o princip symetrie. Vektor je také princip symetrie, jde o velikost (objekt) a směr (transformace, vztah). Za vektor pak můžeme považovat složité transformace, např. definice

elektrického náboje $U(1)_{loc}$ symetrie. Symetrií je pak ve vektorovém prostoru i matice, funkce atd. Rovnice jsou také vždy symetrií.

2.32 Neexistují však jen barvy, ale např. člověk má smyslů asi pět. Všechny smysly v sobě kombinují vždy prvek kvantitativní („černobílý“ či „mechanický“) a kvalitativní („barevný“ či „chemický“). Kvantitativní je čistě intenzita jevu, zatímco kvalita souvisí s jeho „obsahem“. Kvantita a kvalita se dost vzájemně prolínají ale – je kvalita a kvantita spíše velikost nebo směr vektoru? Asi obojí (kvalita je obsah, ale ten má velikost a kvantita je směr, ale kvantita má velikost a kvalita velikost nemá). Hmat a sluch se jeví spíše mechanickými, ale pocit vlhkosti a chladu nebo horka už je spíše více z oblasti kvality. Zatímco u barev existuje pravidlo, že „barvy tvoří bílou barvu“, platí toto i u chutí a vůní? Dají dohromady všechny chutě nebo vůně světa obdobu bílé barvy? Pokud by to bylo teoreticky možné, přísun vjemů by byl tak složitý, že by asi nějakou vágní chuť a vůni dohromady daly, ale není to moc přesvědčivé. Podobně jako barvy, i chutě a vůně lze dělit do kategorií, jen je neumíme rozlišit. Např. prý domorodí obyvatelé Andamanských ostrovů odlišují různé kategorie vůní („V některých kulturách je čich jedním z nejdůležitějších smyslů,“, doc. Mgr. Jan Havlíček, Ph.D. z katedry zoologie Přírodovědecké fakulty UK). Samozřejmě např. vůně mohou anihilovat tak, že pološím „vedle sebe“ danou vůni a její absenci, ale to je příliš zkrácený účelový proces. Bylo by pěkné, pokud by vůně dohromady „daly nulu“, popřípadě něco ji blízké, nebo až společně všechny smysly daly nulu dohromady apod. Možná se lze setkat např. s „anti-vůněmi“ v jiných světech, než ve zdejších. Každou vůni atd. jde však převést na chemickou sloučeninu a ty tvoří logický pár (chemická sloučenina a vůně, je k tomu však ještě zapotřebí zpracování vědomím). A chemii lze převést na fyziku a fyziku na matematiku a tam je už anihilace zaručena a vše zachráněno. Ale stejně to není přesvědčivé. Snad jde říci, že fyzická podoba vjemu a daný vjem vnímaný vědomím dají dohromady nulu, to už asi ano (jedno bez druhého nemůže existovat možná, jde o totéž vnímané jinak a vzájemně se ale tyto prvky definují, tvoří soustavu). Vytvoření nuly je možné i relativně, vykrácením silnější a slabší intenzity daného jevu, zažil jsem silnější a slabší jev a to je nula dohromady. Smysly, všechny vjemy, vnější, vnitřní, by měly tvořit nulu jak kvalitativně, tak kvantitativně. Až všechny prvky světa, všech soustav, tvoří Nulu, je předpoklad.

Poznámka: Na poruše nebo částečné či úplné destrukci zkoumaného jevu se dá zjistit, jak věci fungují, resp. že vůbec existují. Jde opět o soustavu prvků, o čistě relativní vidění světa „porucha versus komunikace“, tj. ne-porucha - ono je to asi totéž, komunikace se uskutečňuje pomocí poruch, komunikace je porucha (v jinak dokonalém světě nuly), komunikace je spor v polích, tvořených těmito poruchami. Tak například poruchy vnímání po podání halucinogenů, třeba „vidění zubama“ apod. – smysly mohou být asi na sobě i vzájemně „nezávislé“. Vesmír není také nic jiného, než narušenost, jde o narušení symetrií a tedy asi i možnost pochopení sebe sama. Je třeba ale chápat, že toto je jazyk podmíněnosti, čistě relativity, je to svět sám pro sebe. Podmíněnost i nepodmíněnost nejde popisovat objektivně, už když řeknu „podmíněnost“, či na lepším případě, když řeknu „ego“ nebo „pošetilost“, už tam je ego a pošetilost přítomno (jde o synonyma, viz dále v textu). V tom jsou absolutní, když se o nich mluví, jsou už zde přítomni, nejde od nich abstrahovat tolik, neb to asi znamená být v Nule. Démona zajímá „jak to funguje“ a nefunguje mu to, láska není o tom „jak to funguje“ a proto funguje (je to hrozně složité na představu – „vždyť za tím něco být musí“, si řekneme – právě, že už asi není). Pokud by však byla jen láska, také nebude svět fungovat, byla by jen dalším démonem. Až tyto dva „démoni“ dohromady by byly Nepodmíněnost.

Poznámka: Zde bych poznamenal, že svět, Bytí, lze chápat jako „složené z hodnot“. Na úrovni Rce není rozdíl mezi elektronem, štěstím a fialovou barvou, prostě jde o hodnoty, jsou si rovny. Mají mezi sebou vazby, to ano, ale jde o samostatné hodnoty (pokud je dostatečně odlišujeme). Tedy máme chemickou sloučeninu (hodnotu) a k ní přiřadíme danou hodnotu její vůně. Tvoří pak novou soustavu. Svět, který vidíme, není nic jiného, než naše qualie, které mu dáváme. Jakou podobu má například foton? Pro nás je červený anebo jde o nějaký popis rovnic na papíře. Nevidíme ho, vidíme jen námi obarvený svět a toto možná svět je. Je možné,

že až pomocí vnímání bytostí je vůbec svět nějak definován, resp. *qualie* a fyzikální realita jsou vzájemně provázané (v logickém nadprostoru, kde nehraje roli kauzalita). A co je spojené, ve vztahu, může být i oddělené, to je obecný jev všech prvků soustav. Tedy my přiřadíme chemické sloučenině hodnotu a tato hodnota, v tomto případě vůně, může existovat nezávisle na dané sloučenině, stejně jako ona sloučenina na našem vjemu vůně. Takto je pak i celé vědomí oddělitelné od těla – vědomí je chuchvalec vzájemných nelineárních vztahů (proto je tak „průzračné“ kompenzačně). Vědomí se oddělí a žije si dál svým životem. Je jen smutné, pokud jsme prožili život hodně o samotě (pokud není náš uzlíček emocí propleten s ostatními). Spojení jsme pouze láskou, podmíněné vztahy, omyly, odpadnou jako (užitečná) iluze a porucha. Lze tu vidět i fyzikální souvislost (více v kapitole o fyzice, kde se řeší problém duplicity informace v kvantové teorii). Samotné naše jáství je také jen hodnota, kterou přiřadíme nějakému jevu, skupině jevů, komplexu jevů, je to proces identifikace a lpění. Pak je to už zautomatizováno a jsme „já“. Nálepek, předsudků (ze strachu a nejistoty rychle nějakou „konkrétní“ nálepkou přiřadit) se využívá v manipulacích, neb po onálepování něčeho komplexního jde s touto komplexitou právě manipulovat. To se nám logicky nelíbí, nejsme jen nějaká nálepka, ale bytost, tento démonický způsob i pomáhá, v řeči čisté relativity, definovat, kým jsme. Je třeba chápat, že 1-1 je i „analogovost versus digitálnost“ – jsme schopni komplexu jevů dávat novou komplexní složitou hodnotu (chuť je složitá hodnota), vnímat více jevů najednou (něco zvýraznit, něco potlačit, nechat rozmazané, nebo celkově vše vnímat najednou), nové a nové hodnoty a dojmy, až do úplného zblbnutí. Je možné, že *qualie* jsou jen složitě namíchané hodnoty (zobecnělé hodnoty, tedy např. i analogové hodnoty, „fuzzy“).

2.33 Nula, Podmíněnost a Nepodmíněnost tvoří určitý „okruh“. Nepodmíněná láska má, bych řekl, v bytí velkou úlohu. Nepodmíněnost nemusí být jen psychický jev, svůj analogický protějšek může mít i ve fyzickém světě a přikláněl bych se k názoru, že od sebe tyto podoby nepodmíněnosti nejdou i odlišit. Úloha Npd v bytí bude zřejmější, když se dá do „protikladu“ ke strachu, tedy Podmíněnosti, Pd. Podmíněnost a strach spolu hluboce souvisí, bych řekl. Láska a strach je jako „protiklad“ zmiňována v duchovních naukách (např. Don Miguel Ruiz, *Láska, vztahy a přátelství*). Určité překonání, vymizení, strachu souvisí s nepodmíněností, "láska nezná strach". Strach je možno překonávat (neboli lásku je možno tvořit) víceméně třemi způsoby - *láskou, poznáním a odvahou*. Kde je láska není strach, kde je poznáno, kde jsem a kdo jsem a kdo je proti mě, není strach, kde je odvaha, není strach. Vždy se dostavuje právě nepodmíněnost. Problém nastává, pokud je někdo horlivě zamilován (ale to k životu patří), pokud má někdo předsudky nebo pokud si někdo usurpuje veškerou odvalu pro sebe a ostatní už odvážní nemohou podle tohoto komunikačního módu. Vždy se na vše v textu díváme i z pohledu "inferiorního", démonického. Démon, ve snaze dosáhnout absence strachu, jakožto nejvyšší duchovní mety, udělá to, že strach "nemá" a druzí z něj pak mají strach (princip přenosu a čisté relativity). Pokud bychom strach z démona neměli, démon zmizí, strach je jeho zdrojem, on sám je spíše popřením strachu (někdy to má podobu identifikace se strachem a „negativní energií“). Pokud strach také popíráme, démon tu je, když ne, démon zmizí. Je to tak trochu ale v rozporu s principem odvahy. Démon tedy dosáhne nejvyšší duchovní úrovně právě takto, ale není to jaksi "ono", je to příliš instantní a rychlé. Pak dokonce i strach je to, co léčí tuto démoničnost. Toto podporují výzkumy psychopatie (např. Abigail Marsh, Georgetown University, *The Fear Factor*), u psychopatie jde o absenci strachu a jeho vyhledávání a orientace na něj, dá se říci. „Démon je i není naší součástí“, neb to je jeho povaha, nejde to vidět tak, že démon je něco mimo člověka, ani že to je přímo dotýčný člověk. Takže ta souvislost mezi láskou psýché a fyzickým světem je ta, že veškeré poznání světa s láskou souvisí, právě hluboce. Jde o hluboké spojení mezi psychickým a fyzickým světem (překonání strachu poznáním světa, např.). Je třeba si zvyknout na to, že vše zde chápou jen jako "nehmotné" prvky soustav, psýché a "objektivní svět kolem nás" jsou jen prvky, které mají mezi sebou vztah, jsou oddělené, ale i spolu souvisí, neb to se doplňuje i. To, čemu psýché říká strach a láska může mít ve fyzickém světě jiné podoby, např. více matematické. Například samotné relace neurčitosti působí dost neuroticky, ale je to možná vliv naší

neurózy, kterou do toho, jakožto pozorovatelé, vkládáme. Podmíněnost si naše psýché spojuje např. s neproniknutelností, opakním objektem, zatímco Nepodmíněnost s transparentností (která je také neproniknutelná, to proto, že je maximálně průchozí, balancující v komunikaci, nikoli balanc v podobě samomluvy ega – to je také neproniknutelné, ale jinak než Npd – i ono samotné „jak“ je z oblasti Pd).

2.34 Jak Nula, tak Nepodmíněnost si mohou klást nárok být prazdrojem soustav a jejich prvků (Podmíněnosti vlastně), protože jak Nula tak Npd sjednocuje v sobě všechny soustavy a prvky. Problém ale nastane, pokud se na to podíváme blíže. Nula ani Npd nic nesjednocují, stejně jako Pd. Nula vlastně „neexistuje“, je spíše jen „1-1“, jak bylo zmiňováno. Npd (Láska) není o spojení, nejde příliš dobře definovat, o tom to i asi je. Když máme někoho rádi, tak jsme s ním maximálně spojeni a zároveň necháváme dotýčného být maximálně kým je, což se odráží zpětně i k nám. Npd jsou, bych řekl, obecně překlady mezi prvky a soustavami, každá soustava a prvek je ale také překladem, jazykem. Nejlepší příklad je asi u částic a antičástic – jde říci, že jejich „prazdrojem“, alespoň jak tomu rozumíme, jsou intermediální bosony, např. foton, světlo. Foton je „sám sobě antičásticí“, není chápán jako „něco mezi“. Foton lze chápat jako úroveň Npd a lze to interpretovat tak, že částice a antičástice vesmíru jsou neustále „fotony“, jen jsou od sebe příliš daleko. Protože ale mají částice i antičástice kladnou energii, tak neanihilují až na nulu, popř. Nulu. Lze předpokládat, že negativní energie se někde bude realizovat, to aby vše dohromady byla pěkně Nula. Nule je jedno, jak jsou částice od sebe daleko (hlavně, že v úhrnu je vše Nula). *V těchto úvahách však zapomínám na samotný čas a prostor, nevíme z čeho je složen, pokud to jde takto nazývat vůbec (z variety?, virtuálních částic?, sítí?)*. Negativní energie by se měla projevovat díky principu ekvivalence setrvačné a gravitační energie v OTR tak, že bychom při rozjíždění např. autobusu nebyli tlačeni do sedaček, ale opačným směrem. Dvě pozitivní hmotnosti se přitahují, dvě negativní hmotnosti by se měly odpuzovat a kladná a záporná hmotnost by měly tvořit cosi jako „vláček“ (Bondi, H. "Negative Mass in General Relativity"). S negativní energií souvisí negativní křivost geometrie časoprostoru. To, že je vesmír plochý, je možná důsledek hlubších logických zákonů typu „1-1=0“. Temná energie je však kladná, jak tomu rozumíme. Možná vědomí žije ve světě negativní geometrie (nekonečnosti), zatímco hmota v kladné, kdo ví. A možná se i prohazují – vědomí někdy žije v konečné geometrii a naopak látka někdy žije v nekonečné geometrii. Možná negativní energie neexistuje, protože například všechny kvantové interakce interakce (a další jevy, např. vylučovací princip u fermionů, relace neurčitosti, statistické jevy - tlak ve hvězdách) vlastně působí proti gravitačnímu smršťování do singularity.

2.35 Poznámka: Podstatný je problém dualismu „těla versus myslí“. Je otázka, zda vůbec od sebe tělo (látku) a psýché odlišovat, zda nejsou ze stejné „látky“. Pokud se svět vidí jako množiny prvků, pak ano, je ale asi prospěšné, zdravé, tělo a psýché i odlišovat. Kde ale najít jejich anihilaci na nulu (Nulu)? Qualie samotné nemají příliš časoprostorovou povahu, jaký rozměr a dimenzi má barva nebo vůně? – těžko říci, snad neceločíselné možná. Avšak pomocí těchto neohraničitelných qualií poznáváme formy (hranice) světa, svět. Při studiu prvků soustav se často může narazit na „zkřížení prvků v rámci soustavy“, možná je to naše sugesce, možná jde o podstatný jev. Zkřížení prvků v dualismu těla a psýché je patrné v tom, že fyzické objekty by byly ničím, pokud by nebyly „obarveny“ qualiemi, zatímco Duch by byl ničím, pokud by nebyl projeven ve fyzickém světě. Tělo i mysl by byli „nulou“, pokud by byli samostatně. Jde opět o fenomén čisté relativity. Zkřížení prvků (podobné prohození např. vlastností daných prvků mezi sebou) umožní anihilaci na nulu (Nulu). Těžko je pak ale patrné, kdo je kdo, když se tvrdí, že „fyzický svět by byl ničím, nebyl li by „obarven“ vědomím a vědomí by bylo ničím, nebylo by li projeveno fyzicky. Ovšem čistě relativní vztahy mohou být útrpné, je vždy dobré, aby prvky byly více spojeny a více nezávislé jeden na druhém. Bylo zmiňováno, že chemické látce přiřadí vědomí např. vůni – jde o dvě hodnoty, jsou na sobě závislé (bez sebe jsou nic), a co je závislé, bude i nezávislé někdy. Jde o hodnotu „chemická látka“ a hodnotu „vůně“. Mají společné to, že „popisují stejný jev“, sebe sama, ale jsou odlišné. Nejde rozhodnout, zda je více privilegovaná látka nebo psýché (vůně v tomto případě), kdo z nich je ten „původce“, originál. Pro život je

však asi třeba, aby bylo něco privilegovanější (narušená symetrie - idealismus nebo materialismus). Analogická, nikoli identická, soustava k soustavě „tělo-mysl“ je myslím soustava „hmota-logika“. Skupina pravidel je logika, jejich realizace je ve hmotě. Jedno bez druhého se neobejde, hmota může mít možná více možností, zápisů téže (či velmi podobné) informace. To, že v makrosvětě mohu mít např. „číslici 1“ označit jakým chci jazykem a chápat ji stejně, to v kvantovém světě být nemusí, tato benevolence.

Poznámka: Protikladu Duch versus Hmota je podobný protiklad teorie versus praxe. Vzájemně se prolínají a vzájemnou komunikací se tvoří, oddělují a pohlcují (prvky asi vždy mají tyto ambivalentní vztahy, ničí se, tvoří, léčí, atd., není ale dobré na to příliš upozorňovat a žít tím vším, spíše popořadě je třeba tím žít i, jinak je to předbíhání – vidět vše najednou, mít vše tzv.). Pokud se žije příliš teorií, jde o parazitismus, protože se nepodílíme na světě (a ani mu pak nerozumíme), pokud se žije příliš praxí, jde o nevědomost a opět parazitismus, je to jako „přijít k prostřené hostině“, kterou někdo připravil a je nám jedno kdo a jak (jde jen o trhání plodů). Mají li se však teorie a praxe nějak zvýraznit, na parazitismus se vždy asi narazí. Vzájemná symbióza obou druhů parazitismu je pak svět, jaký je.

Poznámka: Prvkem může být i soustava, například bílá barva je soustava prvků (barev), ale samotná bílá barva je sama prvkem vůči černé barvě (absenci světla a barev).

2.36 Poznámka: Každý pozorovatel má pocit, že je středem všeho. Tak například se můžeme domnívat, že právě na Zemi se setkává Hmota a Duch, ale mohou to být podobné představy, jako že jsme ve středu rozpínání se vesmíru. Podobné jsou představy, že člověk je nejinteligentnější bytost na Zemi. Řekl bych, že rozvinutí inteligence (souvislost s abstrakcí a jástvím) sebou nese i stín, a to je egoismus a pošestlost a „zlo pro zlo“. Jsme něčím ochuzeni, oproti zvířatům a ještě více oproti rostlinám, určitým kontaktem, transparentností. Rostliny komunikují na molekulární úrovni, chemicky a jejich komunikace je velmi dokonalá bych řekl. Člověk je více inteligentní než zvíře a také méně inteligentní než zvíře, „vidí“ méně, aby viděl něco jiného.

2.37 Poznámka k „rozpadu nepodmíněnosti na prvky“. „Představme si“ psýché domorodého člověka třeba před 15 000 lety nebo kmenů v dnešní Amazonii (dle vyprávění Mnislava Atapany Zeleného) – je vyrovnaná, v kontaktu se sebou, druhými a okolním prostředím („Trojice“). Je transparentní jakoby, je o nepodmíněnosti. Nesnaží se být vánkem, jako mistři asijských bojových umění, nemedituje v umělém jasu na koberečku v kýchovitém lese, není bojovník za nějakou myšlenku, není zemědělec, co hrdinsky poráží přivázané prase a není ani anti-stavem k těmto stavům atd. Všechny tyto stavy psýché mají společnou určitou ztrátu bdělosti oproti domorodým. Jsou vnitřně zaslepené, ale komplementárně každý něco rozvinul, nějakou formu nové bdělosti. Jednou se možná opět k psýché domorodých vrátíme, kdo ví, obohaceni o civilizaci a vše s tím související. Pokud se naruší jedno, např. kontakt s okolním prostředím, už je vše narušené. Možná úplně všechny soustavy a vzniká, či to celé už je, neuróza (viz kapitola 3.). Představa narušeného, hlukem civilizace ovlivněného člověka pak je ta, že z oné původní Nepodmíněnosti se oddělily ony polarity a pak, že v ní zase zajdou. To je totiž opět podmíněná představa. Ve vědomí nelze mít nepodmíněnost a neurózu zároveň, vylučují se, což je asi i důsledek toho, že jsou dohromady Nula, kterou právě vidět nelze. Takto to je ale se vším, vždy je vědomí na něco méně zaměřeno, aby něco vyniklo. Ve třetí kapitole bude rozvedeno, že Pd a Npd nemají vůbec žádnou podobu, projevují se pouze pomocí vztahů prvků a soustav. Rozpad na prvky, např. X a Y, v psýché (vědomí a nevědomí) je „absolutní“, metajazykový, tedy rozpad na „rozpad a spojení“. Jde o rozpad na příliš „oddělené či rozlišené X a Y“ a příliš „spojené, nerozlišené X a Y“. K nim může přibýt neutralita (opak extrémů), má však blízko k oné neodlišenosti (protože rozlišenost je již extrém). Psýché domorodých můžeme považovat za bdělejší, rozeznávající více nuancí. Z pohledu civilizovaného člověka (z pohledu Rozpadu, pd) se však tato psýché může jevit jako onen typ „spojených, nerozlišených, vágních X a Y“, což je protimluv. Podobné zkruslení máme všichni vůči

nepodmíněnosti, zvláště na veřejnosti, kde je třeba se schovat nějak, bereme nepodmíněnost jako slabost, naivitu až tíhu – ale taková je naše nezralá „Anima“ (archetyp dle C.G. Junga) a ne Nepodmíněnost. Bdělost není slabost. I civilizovaní však mají svoji pravdu asi. Jak domorodí, tak civilizovaní lidé mají svůj díl bdělosti a otupělosti. Domorodí ať už minulí nebo přítomní mají bytostnou bdělost - nepodmíněnou, a nemají bdělost např. vědeckou, naopak my máme bdělost vědeckou (a ta trochu ovlivňuje bdělost bytostní) a nemáme už tolik bdělost bytostní. Řekl bych, že až dohromady jsou obě bdělosti bdělostí „Nepodmíněností“. Rozpad Npd není rozpad v pravém slova smyslu, protože Npd není o spojení prvků, jak bylo řečeno, je o jejich spojení a zároveň nezávislosti (oddělení) – Rozpad je také o rozpadu na oddělení a spojení, Npd a Pd to mají stejně, jen jinak. Existují asi ale i stavy, kdy jsou npd a pd v jednom „obrazu spojení v jedno“. Například v horlivé zamilovanosti, kde je démon i silně přítomen, nejde však ani o Neurózu (Neu) ani o Npd. *Napadá mě scéna z filmu „Noc na Karlštejně“, kde je již Královna Karlem IV. odhalena a začne zpívat „Lásko má já stůňu“, vše zrudne, je v tom „píchnutí a krev“, ale není to zlé v tomto smyslu.* Neurózy jsou, bych řekl, dvojího typu – „orální a anální“, jak jsou popisovány v psychoanalýze Z. Freudem. Anální neuróza osciluje na jedné straně mezi tupostí, znehybněním, neprůhlednou hmotou, co je právě otupělá a na straně druhé je čistota, ostrý jas, prázdno, kontrolování, sadismus, přesnost, sterilizace apod. Jde ve výsledku o plný nebo prázdný konečník. Projevuje se jak snahou o bdělost (nesnáší svoji otupělost, projikuje si ji atd.), tak naopak vyžíváním se v otupělosti (nesnášení přílišného jasu, sterility atd.). Když je v rámci anální neurózy vysloveno slovo čistota, myslí se opak, myslí spíše rozhraní prvků (čistá relativita neboli inferiorní antilogika), ostré jasné rozhraní k nečistotě (už samo rozhraní je považováno za něco pročišťujícího) – černá skvrna, a ta černě evokuje čistě relativně čistotu, nejde vůbec o nepodmíněnost, ale o čistou relativitu. Anální mysl je více o myšlení a cítění, pracuje s objekty a hmotou a jejím pročišťováním, s něčím a ničím, jde o černobílý svět anebo odstíny šedi. Naopak orálnost je „archaičtější“, má blízko k vnímání a intuici. Vůči orálnosti vystupuje análnost jako dospělejší a vyvinutější, rozlišenější, alespoň to tvrdí. Anální forma neurózy osciluje v rámci jedné soustavy prvků mezi přílišnou odděleností (těchto) prvků a přílišným slepením (těchto) prvků dohromady. Anální neuróza má například v sobě pocity ulepenosti, tuhé velké hmoty neprůhledné a aplikuje si na to přílišnou oddělenost, jež pokládá za čistotu a bdělost a jas apod. a vyžaduje to třeba po všech okolo, aby „někým byli“, rozlišení, atd. Může něco řezat stále, ve snaze něco cítit, tím si svoji necitlivost i přizívuje, o tom neurózy jsou. Cítí se za svoji tupost provinilá, vina je opět nástroj k „probuzení“. Neurotická mysl je obecně neklidná, třese se, je o „1-1“ (supra-neuróza je, když se neklid, neurotičnost, potlačí, vytěsňuje, projikuje, jde jen o neurotickou nadstavbu). Naproti tomu orální neuróza je méně nápadná, nevím jak ji lépe popsat. Orální neuróza jakoby se umocnila a projevila až v análním stadiu, kdy také více vzniká naše ego. Mám dojem, že orální neuróza je neuróza mezi „análním a orálním“, samotnou orálnost můžeme spojit s nepodmíněností totiž (ale ne s Nepodmíněností, s tou ne). Orální neuróza se rozvine asi až po análním stadiu. Zatímco v anální neuróze jde o silnější oscilaci mezi prvky, v orální neuróze jsou tyto oscilace setřené v jednom objektu, je horizontálnější, její neuróza spočívá v nerozlišenosti a nerozlišování, „vše je jen mým opojným snem“ a ve vytěšňování neurotičnosti jako takové (přidává se přenos a projekce neurózy na druhé). Neuróza orální je snad v tom, že „žádný problém a neurózu ještě nezažila a nechce zažít“ – schopnost abstrakce je tam velmi silná (metajazyk je velmi dobře chápán), ale je archetypální a nerozvinutá. Orální neuróza je snad i postupný rozvoj identifikace s nepodmíněností, nevím. Orální neu má blíže k hysterii („mé já je automatické, jde mi o pozornost“) a anální neu k narcismu (vyžadují obdiv skrze něco, skutek, fetiš nějaký). Hysterie a narcismus se i dosti stírají. Orální neu je neurózou vnitřní, anální se rozvíjí s poznáváním okolního světa. Orální a anální neurózy spolu souvisí, navazují na sebe, prolínají se spíše a také mají mezi sebou, jak jinak, než neurózu. V neuróze hrají podstatnou roli strach, nevědomost, pozitivní zpětné vazby, snaha a touha, která to právě přizívuje, viz dále. Vyšší komplexy, další psychosexuální fáze vývoje, jsou už spíše i variace na téma orálno a análno (análno je o osamostatnění, sexuálno je o kontaktu orálna a análna – to je možná však právě nezralý pohled na sexualitu). Trošku něco trochu jiného (ale jde tam vidět shodné schéma) je neuróza mezi „superegem“ a

„vnitřními pocity a idem“, což je ego právě. O tom více v kapitole 3. Přístup k fenoménu jáství je žen a mužů odlišný. Mužský prvek říká, že jáství je věc spíše negativní, takže žena jej proto vidí jako pozitivní (kompenzují se vzájemně). Ženský prvek nechápe mužovu nelogiku, proč někdo, kdo má já říká, že já je negativní jev. Může se zdát, že tu mluvím za spíše introvertní muže, ale řekl bych, že je to obecné toto. Tedy ženský prvek obecně touží po jáství, pracuje hodně s „identitou“ a vztahováním se atd. Protože touží po jáství, tak se jí jáství nedostává, má pocit, že postrádá jáství, což se projevuje jako zaměření na sebe sama. Smyslem života ženy je jáství jako takové, zdá se. Muž si svoje já projikuje více do různých předmětů, do trofejí, zajímá jej více „orientace“. Fenomén jáství není ale ani negativní ani pozitivní, jen žena a muž si jej rozdělili a samotné jáství s tímto souvisí asi i, pomáhá mu to být, kým je. Pak muže jáství dráždí – obecně žena a muž druhého odmítají, aby pak s nimi byli atd., jde o formu neurózy. Každý vztah je o neuróze, ambivalenci, tím více, když nám ambivalence vadí, to ambivalenci živí. Orální neuróza nepůsobí „rozpadnutě“, avšak je také taková, projevuje jako „identifikace s láskou“, což právě lásce ubližuje. Anální neuróza je narcistická (právě spojitost análna s orálním problémem nějakým raným). Důležitost osobní versus. Ženy se identifikují také s věcmi kolem, se zdroji, přirozeně, s mužem se perou jednak o zdroje (ženu) a jednak o falus (muže). Žena si do muže projikuje jáství (ego) a muž do ženy. Orální neuróza může lpět přímo na sobě, být lpěním (lpění souvisí až více a análním stadiem), zatímco anální neuróza lpí na nějaké projekci sebe sama do něčeho – zdůrazňuje, že orální jáství říkájící, že já je automatické, je negativní, je odtažitý k jáství. Toto rozdělení na orální a anální formy „důležitosti“ je tak hluboké (resp. povrchní – věc hormonální), že ani transsexualita s tím nic neudělá. Orální neuróza spočívá v tom, že je to jáství samotné jakoby, a jáství není nic jiné než neuróza. Orální neuróza umí ale celou neurotičnost dát do balíčku a někam od sebe odeslat. Jsou tu tedy jakési dvě linie, jedna by se dalo říci je: objektivita, extroverze, ženský prvek, kvantita, racionalita, plno apod., druhá linie je pak: subjektivita, introverze, mužský prvek, kvalita, iracionalita, prázdno. Hned je ale vidět, že je to nesmysl, zvláště začne-li se to spojovat s mužským a ženským prvkem. Je třeba jednak rozlišovat identitu a orientaci (i zde to není jednoduché, protože orientaci má spíše mužský prvek), a jednak objekt nejde příliš oddělovat od subjektu a naopak. Jde například říci, že ženský prvek je o neprůhledném objektu, co se rád provzdušňuje nebo mužský prvek, že je právě o prázdnu, které potřebuje „něco“ – ovšem tento symptom se objevuje i u ženského prvku, který imituje ten mužský, má hlad a vyžaduje sebe sama, naopak symptom provzdušňování je i u mužského prvku hledajíc sebe sama. To vše jsou nezralé stavy ale. Duchovní plnost je něco jiného, to, až když se začne ženský a mužský prvek sám sebe rozvíjet. Pak ženský prvek zjistí, že se začne plnit, když bude dávat a mužský zjistí, že když bude ženskému prvku více říkat „ne“, že začne ženám více rozumět, neb už někým vůbec bude. Tyto pocity, že „nejsem nikdo“ ženy přenáší na sebe často, ale ženský prvek je veškerá hmota, co tu vidíme kolem. Jsou to rány, co si živíme pošetile. Zkřížení prvků je pak v tom, že mužský prvek, tedy „nic“, má „plný genitál“ a ženský prvek „něco“ má genitál prázdny, ještě navíc to je smícháno s vertikálním principem (mužský prvek) a horizontálním principem. A aby to bylo úplné, muž se pohybuje ve vertikálním směru, žena v horizontálním a potkávají se v příčném směru. Už je to moc rozjetá „kýla“, ať už ego, nebo povídání o něm prostě nejde zastavit. Neurózy jsou naší součástí, tzv. vyřešit nejdou, není to asi ani jejich smyslem, aby byly vyřešeny natrvalo, jde o rány, co si stále živíme a občas se podaří někam se posunout. Jde jen o to, trochu zpracovat tu ambivalenci, někým být unikátním díky tomu. Jde o to, aby to neimponovalo tolik a nebylo k tomu tolik emocí, ale zároveň aby to nebyla lhostejnost k tomu – i toto je složité, neurotické, ambivalentní. Neurózy jsou protkány čistě relativními vztahy. Máme pocit, že relativita se týká jen oné podoby oddělených prvků od sebe (např. prvky X a Y čistě od sebe), ale ono to je relativní k přílišné spojenosti těchto prvků X a Y v nevědomí (v anální slepenec, „hermafroditní“ objekt) – tyto představy má právě anální neuróza. *Sám jsem psychicky a jakoby i fyzicky hermafroditní.* Neurózy jsou možná vyživovány právě Nepodmíněností (nebo si to alespoň myslí, resp. neví, že parazitují). Npd a Pd jsou dva odlišné koncepty, velmi se vylučují a zároveň jsou velmi nelineárně provázané. Podmíněnost má silné setrvačné účinky, neb neustále proměňuje 1 na -1 a naopak, jsou na sobě závislé, ty polarity, slepené k sobě. Samotné jáství je

produkt narušení psýché, egy druhých kolem nás (předávaná „kultura ega“ z generace na generaci) – narušení nepodmíněnosti, její schování kamsi do nikam. Jakmile se narušíme, ihned se to kompenzuje snahou vše v nás zase spojit, slepit dohromady, jde o obranné mechanismy ega, kterých je poznáno velmi mnoho – tyto mechanismy jsou vlastně ego samotné. Příklady na obranné mechanismy ega jsou: agrese, projekce, humor, racionalizace, šikana, egocentrismus, kompenzace, štěpení, identita určená vnějškem, všechny poruchy osobnosti, psychózy, identifikace – kdy pod nátlakem cítíme, že jsme přímo druhým a máme a nemáme rádi stejné věci podle toho, jak to má protějšek, atd.). Všechny choroby jsou vlastně neurózy, psychické i fyzické. Když ztratíme bdělost, přijde neuróza v nějaké podobě. Identifikace má smysl v dětství, v dospělosti jde o regresní obranný mechanismus. Ego je dokonale nakažlivé (Láska také, ale jinak, a právě „jak“ je o egu, pd). Přejít z neurózy do nepodmíněnosti nejde klasickým mechanickým způsobem, neb neuróza vykazuje silnou setrvačnost (již zmíněný princip oscilace mezi 1 a -1). Souvisí to, zdá se, s projevy setrvačnosti ve fyzice, je to stejný princip – energie a hmotnost se nabývá interakcí částic sama se sebou, samomluvou (pomocí modelu tzv. virtuálních částic) – čím více si „chuchvalec interakcí“ povídá sám se sebou, tím větší má energii-hmotnost-setrvačnost. Například vlastní hmotnost elektronu a kvarků (bez uvažování Higgsova bosonu). Fyzika však předkládá pouze modely, matematický popis, jeden z mnoha ekvivalentních, který dokáže předpovídat jevy, které jsou následně odměřeny a potvrzeny. Jde však o modely, možná, že objektivní realita je „dialog našich modelů s realitou“, existují pouze interpretace, ty jsou „objektivní“.

Poznámka: Metoda poznání, která se objevuje v tomto bodě a dále v textu je asi těžko uchopitelná. Je založena na intuitivní introspektivní práci s psychickými jevy samotnými, ale systematicky, s povědomým psychoanalýzy. Cílem je pochopit hlubší vztahy a ontologický systém. Splývá tu mnoho jevů dohromady, věda, duchovno, filozofie, umění atd. Je to jakoby zčásti výmysl a zčásti založeno na objektivních pravdách – ve skutečnosti všechno naše poznání, teorie, jsou takové. Psýché není objektivní, proměňuje se s tím, jak ji poznáváme. A tak je to se vším. Pojem ego zde chápu spíše negativně, dávám mu negativní hodnotu, což jej i činí, kým je. Ego a (bytostné) já se liší, doplňují se. Západní společnost se staví k jáství pozitivně, protože zde převládají extrovertní, tedy obecně na ženský prvek zaměřené, nálady. Extroverze je orientace na člověka, introverze je orientace na ne-lidské prvky, ale zato je člověkem automaticky. Prohazují se, introverze má v nitru prvek objektový, lidský, široký a lepkavý, orální, „narůžovělá mana“, hnis ve vředu, tažení do horizontálních směrů, kterého se snaží všelijak neuroticky zbavit. Naopak extroverze má v nitru prvek temný, prázdný, duchovní, suchý a snaží se vše „omastit“ a ono to nejde, neb jde o neurózu a živí to onu suchost v nitru. Když po něčem toužíme, tak to nemáme, nejsme tím atd., to je logické, a proto po tom dále toužíme a vyhovuje nám to, neb ego nemůže dosáhnout svého cíle, zmizelo by. A tak jen kouká a závidí druhým a to mu stačí. A ještě to pak ví, je o krok napřed před sebou (viz setrvačnost), a trvá na tom, že závidí a obhajuje se tím, že je to lidské (toto je spíše extrovertní přístup).

Poznámka: Když rozlišujeme, v nevědomí je opačný proces, rozlišované prvky vědomím jsou spojené v mlhu apod.

Poznámka: Člověk má myslím vžitou představu, že láska a kvalita je jako jemná neprůhledná či ne úplně transparentní sladká narůžovělá hmota. Láska je spojována s ženským prvkem a orálním, a ženský prvek se s ní i dost identifikuje. Toto ale nepodmíněnost není. K té dochází až „spojením“ ženského a mužského prvku. Láska někde a někdy vznikla a už nezaniká, je věčná. Kdyby tu byla odjakživa, tak to nedává smysl, ona je věčností a nepodmíněností, ale někdy musela vzniknout (podmíněný element), protože pak by se jednalo o „parazitismus“ – nejde, aby tu sama jen tak vznikla hostina, někdo ji musel připravit. Právě jedna představa je, že láska je věčná a nikdy nemusela vzniknout, je jen tak – to je parazitická představa, podobně jako představa lásky podmíněné – pokud by byla láska pouze podmíněná (za něco), láska a nepodmíněnost to není. Obojí jsou druhy démonů, eg, prvků, atd., a z nich se ale Láska skládá. Asi je nasnadě, že ženský prvek

lásku příliš zdůrazňuje, jde s ní více ven, čímž nepodmíněnost nevědomky ničí, tak by to viděl mužský prvek. Mužský prvek na druhou stranu je o lásce podmíněné, sice si v nitru chová „čistší nepodmíněnost“, než žena, ale to jen díky tomu, že ji nikdy neukáže, nejde mu to. Tedy až muž a žena dohromady je možná Npd. C.G. Jung píše v *Septem*, že „muž směřuje k většímu a žena k menšímu“. Tedy muž kopíruje, co bylo řečeno, že ego, když dosáhne maxima, mizí. U ženy to je totéž, ale nečasoprostorově, logicky (v logickém prostoru - pokud se dvě polarity spojí, zmizí také, je to stejný princip, ale méně prostorově názorný).

Poznámka: Můžeme mít představu, že Npd nic není vlastně. Naše psyché nerozlišuje nuance, je otupělá množstvím vjemů, a aby cítila, potřebuje silné vjemy, jde o neurózu. Můžeme mít představu, že Npd je líná nebo má nějakou teplou barvu, ale tak to vidí Pd. Je to dobrý pohled, ale jen v rámci Pd, kde jsou neuroticky polarity „přílišná práce versus lenost“. Pokud by vše byla Npd, nic tu nebude – jde opět o Pd pohled a správný, ale je to Pd pohled jenom. Démon je omyl, i pokud je omyl úmyslný, jde o omyl. Omyl je na jednu stranu strašný, démonický, ale na druhou stranu právě omyl říká, že svět je přirozený, neb omyly jsou přirozené. Npd je „někde mezi těmito dvěma pohledy, či oba prvky nezávisle, je jimi, apod.“. Pokud se dva prvky, co dávají nulu, potkají, na miniaturní moment se „mezi nimi“ objeví nepodmíněnost, instantně. Pd (Neuróza) má neurotický vztah úplně ke všemu, je konzistentní v tom, kým je, má neurotický vztah k sobě, k Nule a Npd a naráží na ně, Neu má tendenci Npd vlastnit. Stále si Nulu a Npd přehrává a tvoří, tak jako neurotik, ale Nula a Npd to není. Pořád vše kompenzuje na Nulu, ale Nuly nedosáhne, dělá to, co tu už je. Avšak vše je této povahy, vše jsou kopie různé. Svět zdá se tvoří dvě entity, Pd a Npd, každá část světa, úplně vše, včetně Boha, nirvány, je jimi tvořeno. Nejde však o dvě klasické entity, nevím popravdě řečeno, jak to mají – snad je to, jako kdyby se setkal někdo kdo nezná míru (Pd) a někým, kdo míru zná (Npd). Bylo by to komplikované setkání, okamžitě je patrný střet obou (průnik množin), a otázka zda by vůbec nastalo – zda ten kdo zná míru, by se setkal s tím, kdo míru nezná (nikoli však z důvodu své namyšlenosti). Je to jako boj boje a neboje, ale to není dobré přirovnání. Boj a ne-boj se vyskytuje spíše u extroverze a introverze - je napjatá atmosféra, tak aby nedošlo k nejhoršímu (přímému boji), pomůže ego. Jde o princip porovnávání, kdo má větší kyj, kdo má větší kyj, vyhrál, aniž by někdo riskoval zranění. Vznikne tedy ego (kyj, vzdušný zámek, iluze) a to ega dvě -extroverze a introverze (tzv. „antiego“ spíše, viz kapitola 3). Extroverze žije bojem jako fetišem a introverze má tento fetiš spíše v nitru. Introverze nemůže s extroverzí bojovat, neb by přišla o to, kým je (ne-bojování). Podobně to má ženský prvek. Jde o metajazykové problémy už. Také představovat si Pd a Npd jako dvě bytosti je omyl, protože bytost (jáství) je spíše o Pd. Npd není ani absencí jáství, čistá neosobnost je také forma egoismu (viděno již z pohledu někoho, kdo jáství už zná). Pd a Npd tvoří složitou meta-harmonii, která by se dala nazvat jako „přesně to, co tu vidíme“, „bezbarvou Nulu“. Setkání Pd a Npd je i jako setkání zkušeného a nezkušeného já (avšak týchž já). Není to možné, ale přesto právě k tomu dochází, všechny prvky se spolu „baví“, budoucnost a minulost a to tvoří přítomnost. Obsahuje to logiku i její porušení, porušuje to zákon zachování hmoty – nemůže se potkat starší a mladší já – ale to se děje stále přesto právě (výrazněji je to umožněno v zážitcích blízkosti smrti - NDE), neb jinak by nebyl vývoj nikam (je třeba naznačit občas). Jde o problematiku relativnosti současnosti ze speciální teorie relativity (STR). Uprostřed je „bod“ – Npd, vzhlízet jen k tomu bodu je parazitismus, ale bez toho vzhlízení k němu by i nebyl asi.

Poznámka: Polarity, které touží, se vždy chovají paraziticky – a i ty které netouží, i nirvána je forma parazitismu, pokud jde o lhostejnost vůči světu, svému „původu“. Někdo to musel vymyslet, stvořit, ale ono se to zde asi vše i děje samo, od sebe, přirozenou selekcí. Jsou to opět dva prvky „svět je stvořen a svět vzniká přirozenou selekcí“.

Poznámka: Rozdíl mezi Nulou a nulou, Npd a npd, Pd a pd může splývat, každé dvě polarity mohou cítit, že krom nich nic není, snad je to tím, že opravdu jsou jen dva prvky, v nekonečně mnoha podobách, tedy pokud jde o systém dvou a ne tří a více prvků v soustavě.

2.38 Podmíněnost a Nepodmíněnost spolu mají komplikovaný vztah. Podmíněnost, spíše by se mělo použít synonymum Ego, se snaží být úplně vše. Pokud však tohoto svého snu dosáhne, zaniká, stává se Nepodmíněností („nemá už protiklad“), nemá zdroj své energie (střet). Na druhou stranu Npd si nemůže klást nárok na to, být vše, tak jak činí Pd, byla by to podmínka (díky tomu i vším Npd právě je možná, že se o to nesnaží). Ve skutečnosti právě Pd je o představě, že „Láska musí zvítězit na plné čáře“ – to však není vnitřně konzistentní představa, pramení z neurózy atd. Proto Npd umožňuje Pd, je jejím „stvořitelem“. Toto je docela vyrovnaný vztah Pd a Npd (Cyklus) – Pd se snaží být vše a když toho dosáhne, je to Npd, které umožňuje existenci Pd. Domnívám se, že tento „Cyklus“ proběhne v celém bytí/nebytí pouze jednou, není to proto ani moc cyklus (více v kapitole 7.). Nepodmíněnost v sobě všechny podmínky „spojuje“, což plyne z jejího názvu: „ne-pd“, tedy dvě podmínky, co se vyruší. Jde však o volbu jazyka, našeho popisu. Nula, Pd a Npd tvoří jakýsi okruh, ve kterém je (možná) úplně vše. Zásadní je to, že každé ego (snad jde říci každý prvek) má představu, že je vším, resp. chce být vším, a přitom je tu takových eg více.

Poznámka: Už se tu objevuje určitý okruh jevů, zatím spolu souvisí: Pd, Démon, Ego, parazitismus, předsudek, spěch-zpomalení, instantnost, omyl a čistá relativita (čísre, například „díky tomu, že to nevím, tak to vím“) a „na druhé straně“ je Nepodmíněnost. Postupně budou další synonyma do obou skupin přibývat.

2.39 V bodě 1.12 se říkalo, že pokud se odhlédne od všeho, tedy od všech objektů i vztahů (subjektů), pak se nejspíše opět otevře náruč všemu (když vše zanikne, jde se kompenzačně všemu naproti, avšak asi v jiném módu komunikace). Je to důsledek polárnosti „vše a absence všeho“ - absence všeho pak vede na projevení se druhé polaroty. Vylučují se i vzájemně – obojí najednou (logicky) vidět nejde. K „vymizení všeho“ dojde asi právě v buddhistické nirváně - „po překonání sféry nebytí a neomezeného vědomí se dochází na hranici samotného vnímání a zániku vnímání“ (Lankávatára sůtra, kde se mluví o nirváně). Ve stavu vymizení vnímání se dojde k vědomému Nic, a toto je právě spojení Něčeho a Ničeho a každé takové „spojení“ je nepodmíněností. Dojde ke „spojení“ Něčeho s Ničím, všeho s absencí všeho, ke spojení působení a nepůsobení. V posledně zmiňovaném je právě rozdíl oproti tzv. „buddhům proměn“, kteří jsou v Lankávatáře sůtre zmíněni. Proměny jsou oblast působení, můžeme říci, že v Rci jde o „1-1“. V buddhismu je cílem i stav „0“. Potom jsou proměny už automatické, díky 1-1=0 (jak se v Lankávatáře píše: „buddhův život se stane univerzálním životem, tak jak se projevuje v jeho proměnách“). Zbaví se lpění, včetně lpění na názoru o nirváně apod. Jde o „proměny mezi proměnami a ne-proměnami“. Démonu (mohli bychom říci jeho hysterické podobě) se může přihodit něco podobného, ale je to napodobenina a egoismus, který může být samozřejmě i skrýván, což je opět egoismus. V Lankávatáře se dále píše: nirvánu pojmají různí lidé různě – jsou ti, kteří trpí nebo se obávají utrpení a myslí na nirvánu jako na odškodnění a záchranu, pak jsou ti, kdo přemýšlí o nirváně (filozofové), pak jsou ti, kdo zažívají nirvánu ve vztahu k sobě samým. Toto posledně zmiňované je bych řekl veliký objev - „buddha proměn“ je sice velmi vyspělý duchovní stav, avšak nepostřehne, že jde o duchovní blaho pro něj samotného (sám jsem to na sobě zažil). Odhodí jedny růžové brýle, aby si jiné nasadil. Ego, když mizí, rozpouští se, je to pro něj blaženost. Spojení se všemi já světa, s Nejvyšším, je blaženost, nepodmíněnost. Avšak pro nás samotné. Nebo se řekne „jsem menší egoista než ty, jsem „patření do nebe“. No, a nakonec jsou tu buddhové (tathágotové), a pro ně zde není nirvány. Nirvána a tento svět se neliší (člověk se zase vrátí zpět do normálního života, ale trochu jiný, vidí, že tu nic jiné než „normální život není“ – osobně jsem nirvány dosáhl asi šestkrát, pokaždé při jiném vhledu). Nirvána je o ne-dualismu, tedy o nepodmíněnosti. Úplně vše, i nirvána atd. však obsahuje negativní i pozitivní prvek. Na nirvánu lze (z vnějšího pohledu) hledět jako na nihilismus anebo nepodmíněnost. Nirvána je sice vyspělý „stav“, ale chybí tam konkrétní podoby existence (jde zas o jiné růžové brýle). Na vše je hleděno jako na „něco“, není to o rozlišování. Je třeba vědět, kdo jsem a co je svět, rozlišovat, aby „bylo toho, který kdysi žil v iluzi, že on je ten jdoucí po stezce a vstupující do nirvány“. Není to stále znalost míry (více v 5. kapitole). Může nám přijít, že je to skvělé, že jsme byli blbí a nyní něco víme, že jsme žili dříve v iluzi, že něco vědět, je

pozitivní, proto jsme to celé dělali. I toto je spíše pohled ega, které je právě oním, kdo nás nutí poznávat a něčeho dosahovat. Nic nevykonáme, aniž bychom k tomu nebyli donuceni, např. žijeme, protože nechceme umřít apod., celá příroda je o tomto moudrém šetření energií a podmíněnosti. Až se naučíme dělat věci bez toho, abychom museli mít „núž na krku“, tak to bude pohoda. Svět jaký je, zde a možná úplně kdekoli, je spolupůsobení „muset“ a „nemuset“, podmíněnosti a nepodmíněnosti. Svět by neexistoval bez obou „energií“. Musí to tak být, říká podmíněnost právě hlavně (není to jednoduchý vztah, mezi Pd a Npd, ale takové jsou všechny vztahy, jako množiny, co se někde pronikají). Může se zdát, že „muset“ souvisí s mužským prvkem a „nemuset“ s ženským, ale jde mi tu spíše o nadstavbu těchto prvků v podobě „démon, hermafroditismus“ versus „nepodmíněnost“. Působení a nepůsobení lze i vyložit jako setkání jáství a ne- jáství. Pošetilost je o tom „podívat se do božské kuchyně“, ale to jsou právě parazitické představy (něco získat zadarmo, pro sebe něco vědět atd., být už tam a tak), a není to „tvorba té kuchyně“. Na druhé straně ale, úmyslná, vůči Bohu vzdorovitá, Boha popírající „tvorba“ opět není „tvorba té kuchyně“. Vzájemným kontaktem lidí se naše ego tvoří a také rozpouští. Pošetilé jsou pak představy typu – jednou se všechno lidstvo spojí a budeme komunikovat, budeme v lásce, dokonalé vznešené distingované kosmické bytosti nebo jako budeme jako monolitová masa a tak.

Poznámka: Duchovní systémy založené na „konání dobra pro druhé“, nejsou logické – potřebují tyto nevědomé lidi mít kolem sebe, aby sami byli těmi, kdo jsou nad tím, kdo dává, kdo „ego nemá“. Všechny milují, ale pokud by někdo měl milovat je, to by museli ukázat svoji lidskou nižší tvář, nedokonalou. Jde o formu narcistického chápání světa. A o tom je celý proces duchovního poznání. Jas je nepřítel poznání, jak jsem se dověděl z videí na internetu.

2.40 Byla řeč o „ontologické Síti“ – tedy o síti, která propojuje úplně všechny jevy, prvky, soustavy, v bytí a právě i s nebytím, komunikací a nekomunikací atd. Jde spíše i o síť logickou (logika žije na rozhraní samotné časoprostorovosti a Ničeho). Pokud odhalujeme část této Síti, jež nám byla schována, nejde myslím o odhalování čistě objektivní, i trochu přispíváme do toho, co odhalujeme, vzájemnou interakcí. Vůči tajemství, nejistotě si musíme utvořit kompenzačně předsudek (jistotu) a toho se potom zbavujeme, což je odhalování síti. Celý svět a síť jsou tedy předsudek mj. Ze Síti je možné postupně odhalit tzv více a více, ale k čemu to je dobré, snad z nějakých egoistických pohnutek. Pokud bychom se na druhou stranu nesnažili vůbec, bude to opět forma egoismu. Díky nevědomosti a neurčitosti, tajemství, můžeme vůbec něco zažívat, jde opět o soustavu prvků, v čistě relativním vztahu. Nelineární akt nastává, střet nastává, pokud odhalujeme tajemství a neurčitost, díky kterému žijeme „odhalený“, konkrétní život tvarů atd. A to se děje asi právě vždy.

2.41 Úplnost je nedosažitelná bych řekl ve smyslu, že vše „tam bude pohromadě“. Vyšší meta-úplností je v tom, že je úplnost a neúplnost. Neúplnost „říká“ úplnosti, že ještě není úplná, neb tam chybí neúplnost, či ještě něco. Úplnost se domnívá, že je úplností, ale není úplností, neb tu je ještě neúplnost, až když není úplně úplná, je to Úplnost. Je tam opět hned jejich střet, pronikají se, jsou ve sporu, neb úplnost říká „jsem vše“, neúplnost říká „nejsí“. Pokud „je tam vše“, není tam vše, protože tu je ještě vlastník toho (a to působí neurózy, nepochopení), to jednak, ale hypoteticky pokud tam je už úplně Vše, je to Nic a tedy není to Vše. Vzniká paradox, že ubráním trochu ze Všeho, tam je jevů více, než předtím, kdy tam nebylo nic (bylo Nic), protože tam bylo Vše. Dokonce tam všechny jevy chybí. Opět jde asi o průnik úplnosti a neúplnosti. Tedy, opět, když máme vše, není to všechno, chybí tam to, že „to není všechno“, pak „je to vše“ a „není to vše“, tvoří Vše a není to ale Nic. Pokud dosáhneme stavu psýché Nic, spojí se se Vším, pokud dosáhneme stavu psýché „Vše“, spojí se s Ničím – překlady.

2.42 Metametajazyková poznámka: Lze se domnívat, že na tomto místě se musím na formu už vysrat, protože jinak bych to asi nedokončil. Víc myšlenek přibývá, než je zpracovááno starých. Karanténa zdá se

z onoho cíle a převádíme nepoznané do poznaného. Odpad patří do poznání také, všechny ty myšlenky mimo cestu, chybné, i ty patří do poznání a budou se myslím podílet na výsledku, protože bez poražených není vítězů. Nejde si však jen tak pro sebe do šuplíku vymýšlet teorie, co neumí ovlivnit realitu, prokázat se, co umí, pak jsou pouhou iluzí. Vždy je třeba i jít s kůží na trh. Je to složitější o to, že právě iluze a skutečnost se v Npd, Lásce, také sjednocují.

2.44 V textu na jednu stranu užívám čistou relativitu při poznávání světa, na druhou stranu říkám, že je principem inferiorním. V dalších kapitolách bude rozvedeno, že čistá relativita, jak ji chápeme, je jen viditelná část tohoto fenoménu. Čistou relativitu, bych řekl, pojímáme jako dvě entity, které jsou stejně velké a horizontálně vedle sebe. Např. tvrzení „jen proto, že je to ošklivé, tak je to hezké“ je to, co máme na mysli. Pokud se však podíváme na vlastnosti čisté relativity, kterými jsou komunikační (přílišná) oddělenost a závislost aktérů dané komunikace, pak je čistá relativita velmi rozšířená a je spojována s negativními lidskými projevy, resp. dáváme tomu negativní znaménko.

2.45 Je třeba si uvědomit, že v tomto textu se užívá logiky, jakožto nástroje poznání. Tato snaha o objektivitu však i vnáší neschopnost objektivně svět popsat, neb se popisuje z pohledu logiky spíše. ToE nemůže být pouze o myšlení, má-li si klást nárok popsat vše, a nemůže ani popsat vše, má-li to být Vše. Je nesmysl, aby myšlení vyhrálo, vyhrát se navíc snaží myšlení nezralé. Tato ToE je dost o myšlení – ale stejně tak nemusí být, protože Rce může být o „myšlení vs. něco jiného než myšlení“. Neuróza (Pd) a Npd a 0 nejsou o i myšlení i.

2.46 „Nenažraná“ Rce může obsahovat i „vše“ a „není to vše“, což je Vše, Nula. Tedy obsahuje i to, co není a nebo nejde poznat. Možná svět je o tom, v základu, že je nepoznatelný, to je opět Rce, a my se snažíme hnání pošetilostí (sporem, „přesto, že to nejde, tak to dokážeme“) něco nalézt. Něco nalezneme a to má smysl, ale s počátečním tvrzením, že „svět je nepoznatelný“ se nic nestane. Funguje jako katalyzátor v chemických reakcích (vypadne zase ven).

2.47 Podstatný v Rci je onen překlad (tedy že „1-1“ se rovná „Nule“) - ono „rovná se“ je také dost podstatné, představuje „vztahovost“ a „ne-digitálnost“. Vztah lze samozřejmě také považovat např. za „-1“. Tzv. spojit protiklady je nesmysl pro každé prvky soustavy. Vlastně nikdy ke spojení nedochází, pouze lze vyvinout určitý překlad mezi polaritami apod.

Poznámka: Protikladem může být i konkrétno a ne-konkrétno (obecnost).

2.48 V textu je dále rozvedeno, že žádná polarita nemůže nikdy vyhrát, ačkoli se o to každá snaží. To je (snad) absolutní tvrzení. Je i těžké říci, co to vlastně „vyhrát“ znamená. Ale je třeba to vidět i metajazykově, kdy toto celé by bylo vítězství samotné logiky, svět je tvořen i náhodou a „slovními saláty“. Tvrzení, že vše se snaží vyhrát, ale nikdo nevyhraje (viz princip ega a pd – musím být vše a když se tak stane, tak ale zmizím, bojím se toho, co chci) – když se aplikuje na sebe sama, tak toto tvrzení, „že nikdo nemůže vyhrát“, je pak ale vítěz a je v rozporu samo se sebou, což je ale dobře, protože přesně to říká, že nikdo nemůže vyhrát, ani ono samo. Je to naprosto logicky konzistentní – jde o spor se sebou samým, tedy také to nemůže vyhrát, „že nikdo nemůže vyhrát“. Pokud tedy toto tvrzení neplatí úplně, a je umožněno, aby někdo vyhrál, pak tu budou tato dvě stanoviska „soupeřit“: 1. „že každý se snaží vyhrát a nevyhraje, což aplikováno samo na sebe samo sebe vyvrací z plného působení a to je v souhlasu s tím, co to tvrdí“ a 2. „existuje tedy entita, které je umožněno úplně vyhrát“. Druhá věta bude narážet na první větu, tvrdící, že nikdo nemůže vyhrát. Oba se opět snaží vyhrát, a nevyhraje nikdo a to je to, co ta věta tvrdí. Souvisí to s již zmíněnou tzv. absolutní relativitou. Jakoby to byl plně soběstačný systém, hnáný neurózou, s počátkem a koncem a zacykleností. Řekl bych, že na tomto principu je svět založen (viz Pd, pokud je vše, změní se na Npd, a Npd „musí“ umožnit existenci Pd, a je to na začátku, Pd je o „muset“ mj.). Takových cyklů může být více, ale

v celém Bytí bude asi jen „jeden“. Z neurotické zacyklenosti může vysvobodit nepodmíněnost. Dá se tomuto říkat „dynamická logika“. Podobně, existují matematické objekty, které není možné namalovat tak, aby se nepohybovaly. Příkladem je spin $1/2$ (až po otočení o 720° přejde objekt sám v sebe, zdroj: [https://en.wikipedia.org/wiki/Spin_\(physics\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Spin_(physics))). Řekl bych, že tyto úlohy vyžadující dynamiku, jsou spoluodpovědné za existenci času jako takového. Čas existuje díky „nesplnitelné“ úloze: až po dvou otočeních budeš tentýž, protože symetrii lze namalovat na papír a nemusí se pohybovat v čase hypoteticky (sice stojí v čase nebo tam je vnitřně transformace, čas, ale ne navenek moc).

Poznámka: Opět onen ontologický příběh. "Každý se snaží vyhrát a nikdo ale nevyhraje". Připustme, že chceme, aby byl výrok konzistentní, ovšem konzistence je jen jeden z prvků - dobře, zahrňme i nekonzistenci, ale to problém neřeší - to jde do nekonečna, a i nejde, neb nekonečno a končeno jsou jen polarity zase. Tak se zkusme na toto vykašlat a říci si. Toto tvrzení si nemůže klást nárok na výhru, nebylo by konzistentní s tím co je. Ale dejme tomu, že se o to snaží, snaží se vyhrát, tak jak to tvrdí, a pak ale zjistí, že je v rozporu s tím co říká, což je ok, neb to vede na to, že tedy nemůže vyhrát. Pak tedy existuje protivýrok, který tvrdí, že někdo vyhrát může, když to, že nikdo nemůže vyhrát nevyhrálo, ale to není, že by to úplně odpadlo, jsou tu nyní dva prvky - že nikdo nemůže vyhrát, ač se o to snaží a někdo vyhrát může, úplně, na celé čáře, pak ale logicky je vším a tedy i ničím atd...

Poznámka: Je obvyklé, že spolu soupeří prvky stejné soustavy, aby soupeřila např. zelená barva s mužským prvkem, to je nevidíme. Soupeři potřebují mít něco shodného, to je princip informace zmiňovaný.

2.49 Bezrozporným systémům se stává, že vyvrací samy sebe (spor, paradox, neúplnost, se někam schovat asi musí, je „zdrojem“ pro pohodový bezrozporný život, takto avšak jen ve světě čisté relativity). Hypotéza, že vše je o principu $1-1=0$ je asi unikátní v tom, že i když bude špatně, bude ji to jen potvrzovat, protože můžeme do Rce dosadit „Rce - Rce = 0“. Je to dáno silnou „metajazykovostí“ a také díky tomu, že Rce již obsahuje právě spor (vyvrácení obsahuje, proto jí vyvrácení nevadí, ba dokonce jí i vyhovuje). Asi každý zažil s někým spornou situaci, kdy zjistil, že odsoudit druhého nebo se snažit situaci uklidnit sporné situaci nepomůže, jen spor zvyšuje (přilévá spor do sporu). Naše psýché má narušen princip mezi logikou a antilogikou, viz text dále. A když nebude Rce vyvracována a ani nebude polarita „vyvrácení versus nevyvrácení“, nebude náhodou pak vyvrácena, když má vše naruby? Pak se asi dostaví stav „Nula“, či spíše Npd, který je v Rci také zanesen. Vlastně jde psát Rci: „ToE je dobře ToE není dobře = nedokazování ToE vůbec“. Kdyby se vážně stalo, že tím, že nebudu Rci potvrzovat ji vyvrátím, tak ji jen potvrdím zase. Můžeme snad zvláštním způsobem i zapsat, že $Pd = Npd$ (tedy $pd+pd=Npd$). I kdyby žádný zákon neexistoval a ani Rce, pak bude Rce i nadále existovat, protože se jen říká, že „je zákon?“ a „ne, není“, což je systém „1-1“. Fyzikální ToE by měla být ve výsledku také o Rci se dá v současnosti předpokládat, tedy měl by tu být vzorec: „ $OTR - KT = 0$ “. Popisují totiž totéž. Gravitace je spjata s energií a informací (s kvantitou), je jí jedno, jaké informace tam jsou, zajímá ji, kolik tam je informace. KT potom řeší, jaké informace existují, samotné logické systémy. Sjednotit kvantitu s kvalitou je opravdu obtížné, ale teorie kvantové gravitace existují. Je možné, že samotný logický systém v KT je nějak závislý na množství informace, pak by to bylo nějaké spojení OTR a KT. Může jít o problém sjednocení kvantity s kvalitou, což je dost oříšek. Gravitace může být statistický jev spjatý s kvantitou informací anebo samostatná síla nebo něco jiného, nebo obojí apod. Zde se myslím naráží na princip objektivitu jako takový – nejde myslím od určitého okamžiku poznání zkonstruovat teorii, která by byla nezávislá na pozorovateli, lze proto konstruovat spíše interpretace, tím se fyzika a filozofie a další múzy více opět k sobě přiblíží – matematika a fyzika se umění už blíží, což není zase nic jiného než princip kreace a anihilace (snad s větším vědomím na konci, než na začátku). Gravitace je také asi most mezi Chaosem a Logikou. Říká se, že jednotlivé disciplíny se potkají jako při pletení svetry, je logické, že se nepotkají v bodě, ale utvoří asi nějaký útvar, viz interakce, aby se jejich vazební konstanty potkaly v bodě, asi to tak není a je to tak dobře. Jde o „relaci neurčitosti“ na logické úrovni.

Poznámka: Pokud se najde teorie, která by spolehlivě dokázala vyvrátit sama sebe, bude stejně validní, jako ta, která je potvrzena. Jak bylo už řečeno, teorie která se dokáže spolčit se s tím, že je špatně, a vytvořit tak novou teorii, vede na Npd, je to jako když velký podnik skoupí konkurenci. Má to opět buď inferiorní nebo Npd podobu. Je to jako $npd + pd = Npd$ (což je jen analogie „ $pd+pd=Npd$ “).

2.50 Požadavek na ToE může být i to, zda obsahuje v sobě sebe sama a zda umí vysvětlit sama sebe. Obsahuje Rce v sobě sebe sama, respektive je možné Rci nějak odvodit v rámci Rce? Vypadá to, že asi ne. Je třeba jít možná trochu do historie. Rce je formou abstrakce, obsahuje čísla a čísla vznikla díky schopnosti abstrakce od objektů (tzv. první stupeň abstrakce, viz 3. kapitola). Rce samotná se může říci, že vznikla na základě poznatků v průběhu století, poznatků o světě, na základě (sebe)reflexe, vztahů mezi zobecňováním a konkrétními objekty (opět tu bude křížení, neb objekt je něco neurčitěho, zatímco matematické abstrakce jsou určitější). Rce nemá nic hlubšího, z čeho by plynula (je tu opět vztah Rce versus realita, který je opět o prvcích v soustavě). Jde vlastně o soustavu „teorie versus praxe“. To, že Rce jde odvodit jen z empirie a nemá hlubší vysvětlení je snad celkem snesitelné. Určitým hlubším vysvětlením může být Nula samotná, ale tu nikdy neuvídíme. Podívat se lze ale na soustavu „teorie versus praxe“. Už o ní byla řeč v bodě **UU**. Za teorii můžeme považovat Rci (0, Pd, Npd) a za praxi uskutečnění Rce. Soustavě „teorie a praxe“ je tedy třeba hlouběji porozumět – jde pochopitelně o komplementární prvky. Teorie a praxe se obvykle nerovnají, přibližují se k sobě, vzájemně se ovlivňují zpětnými vazbami (pomocí vazeb se prvky potvrzují, rozlišují jeden od druhého a také se ale ve vazbách mohou ztrácet, neutralizovat, anihilovat apod.). Praxe ovlivní to, co je teorie a naopak. To je předpoklad obecných vztahů všech prvků ve všech soustavách, včetně minulosti a budoucnosti apod. Pokud se oba prvky rovnají, tedy např. teorie je zároveň praxí, pak jde o Npd, Nulu nebo „hermafroditismus“ (slepenec, Pd). Na teorii a praxi lze ukázat obecný vztah prvků, který je pravděpodobně obsažen právě v Rci. Jsou dva prvky (X a Y) nějaké soustavy. Tyto prvky (množiny) se překrývají, a to tak, že existují tři oblasti, oblast X, oblast překryvu X a Y (spor nebo naopak láska, označme ji jako Z) a oblast Y. Dá se říci, že v místě Z dochází k průniku, sporu a snaze usurpovat si druhého, porazit jej, nebo naopak lásce atd. To má v matematice a životě jiné podoby, ale princip je stejný. V případě teorie a praxe jde o to, že teorie se snaží vysvětlit něco z praxe. To, co se podařilo vysvětlit, je oblast Z. V reálu mají X a Y mezi sebou nelineární vztahy, zpětné vazby, reagují na sebe, jde o síť. Pokud se úplně překryjí, tedy $X=Y$, pak vlastně nic neexistuje, X a Y nemá již smysl, jde o novou entitu (Z) nebo o nějakou nulu. Z rozvíjí zpětně X a Y, nebo je pohlcuje atd. – jsou tam dynamické vztahy (každý vztah je ambivalentní). Za oblast Z lze v Rci považovat např. „rovná se“, tedy rovnice pak bude přepsána jako: „ $(X + Y) (Z)$ “, opět bez Nuly, ta je tam automaticky, protože protiklad je „ $(X-Y)$ versus (Z) “. Pokud je z X a Y už jen oblast Z, tj. dokonale se překrývají, pak platí: $X + Y = Z$, a tedy platí: $(X+Y) - (Z) = Nula$. Za „ $X+Y$ “ si lze dosadit Pd a za „ Z “ lze dosadit Npd, ale opatrně. Lze to vidět i tak, že X a Y se při úplném průniku sami sobě rovnají, takže platí: $X = Y = Nula$, a to je totéž jako $X - X = Nula$ a $Y - Y = Nula$. Operace „rovná se“ má blízko k operaci „odčítání“. Oblast sporu Z má blízko k pošetilosti a Animě a Animovi - např. muži působí Anima nutkání vyřešit její složitou hádanku – tím se svět pomáhá tvořit, poznávat, a tedy vůbec být i (z pohledu stvořitelského). Myslím, že žádné řešení neexistuje, viz kapitola 8. Jedno „řešení“ je v tom, že to žádné řešení nemá, neb to je také regulérní řešení (metajazykové). Rci jde tedy také vidět, jako množinu „1-1“ a množinu „0“, které se pronikají v „rovná se“. Npd má v sobě nějak vše, X, Y, Z i 0. Oblast „Z“ může být neutralitou, jak bylo řečeno, pokud považujeme X a Y za extrémy. Jde to vidět i naopak, že oblast Z je spor, a X a Y je oblast klidu.

Poznámka: Pokud se prvky X a Y rovnají, vzájemně se ruší a zmizí, a nemá už smysl mluvit o teorii a praxi. Npd je o tom, že zná teorii i praxi a navíc jejich spojení a neodlišitelnost, zná vše.

Poznámka: Princip relativity spočívá také v tom, že prvek X ovlivňuje prvek Y a prvek Y ovlivňuje zpětně prvek X. Je to dáno (vždy?) nelineárními vztahy, jde o provázané prvky. Matematicky se to dá vyjádřit jako rovnice např. „ $2=3$ “. Je sice špatně, ale takové úlohy myslím bytí obsahuje. Jde o neřešitelnou úlohu, zobrazení

„přiřad' dvěma prvkům tři prvky“. Pokud k rovnici zleva přičtu např. číslo „7“, dostanu po převedení na pravou stranu rovnice výsledek „6“. Pokud provedu stejnou operaci naopak, výsledek bude „8“. Jde o nekomutativní operace, ovšem je tam určité pravidlo, že rozdíl bude vždy „2“, to snad nevádí. Jde tu o to, že teorie je „2+7“ a teorie aplikována na praxi je „2+7-3“. Aby se teorie a praxe rovnaly, je třeba buď nalézt překlad mezi nimi, nebo

Poznámka: To, že existují pouze interpretace, je patrné už v samotných rovnicích, např. „1 + 1 = 2“, je dva dva nebo jedna plus dva? obojí je interpretace dvou ...

2.51 Tato ToE tedy nemůže popsat praxi, není úplná, nerovná se jí a nemůže, neb teorie a praxe se musí lišit, aby vůbec existovaly. Snad ta odlišnost teorie a praxe v případě Rce tkví v tom, že „1-1=0“ zapsané na papíře nevystihuje plnost skutečnosti, jednotlivé možnosti dosazení za „1“ a „-1“. Možná je to celé v metajazyku, o teorii a praxi samotné. Nejedná se o nějakou teorii, ale o teoretičnost jako takovou a tedy i praxi jako takovou. Je otázka, zda teoretičnost samotnou (všechny myslitelné teorie) lze spojovat právě s Rci. Je třeba se i smířit s tím, že k dané ToE bude něco, co není známo (samotné Neznámo?), neb teorie a praxe se nemohou rovnat. Tedy žádná teorie nemůže plně vystihnout praxi, protože by pak nebylo možno rozlišit teorii a praxi, to je limita, za kterou nejde myslím jít. Naráží se tu na problém definice pravdy. Existují myslím v zásadě dva přístupy k pravdě. První přístup je pravda „shodová“, která předpokládá existenci (nezávislého) Originálu, se kterým chce být ve shodě. Plyne z toho neurotický vztah této pravdy k Originálu, totiž, ona nikdy Originálem nebude. Z toho může pak plynout snaha být originální za každou cenu apod. Druhý přístup k pravdě je obrácený. Jde v něm o to, nebýt ve shodě s Originálem, protože pak není ten Originál právě (podobá se to subjektivitě, ale Originál už objektivitu, pohled na sebe) již obsahuje. Subjektivno nemůže vystihnout vše, neb se nevidí. Objektivno sice vidí sebe sama, ale na úkor ztráty informace o sobě-objektu, který pozoruje atd. Ve výsledku objekt i subjekt vidí sice vše, ale nikdo už to nevidí. Lze se domnívat, že Originál je Síť, složená právě z dílčích shod (a neshod).

2.52 I poznané a nepoznané je o principu XZY. Asi to není tak, že odhalujeme postupně něco, co bylo schováno, nezávisle na nás, my to schované ovlivňujeme trochu a výsledek je trochu jiný, než když to bylo schované. Je tam průnik mezi poznaným a nepoznaným (i my sami o sobě mnohé nevíme, ono celý proces poznání se sebereflexe, Rce). V extrémním případě je nepoznané Nic a vše si „tvoříme sami“ – ale to je opět jen prvek v rámci soustavy „svět vznikl stvořením versus svět vznikl přirozeně“ – Npd je opět „někde mezi tím“, je překladem. Npd je i překladem mezi Pd a Npd, tam je to složitější už (například „špatná integrace stínu“, kapitola 3.).

Poznámka: Ještě je meta-protiklad „že to je Nula a že to není Nula“ nebo, že „to musí být Nula a nemusí to být Nula“. Rce (zákony zachování) dávají něco rozumného, ale budou tu i nerozumné věci, chaos a něco co Nulu nedává, avšak opět to bude Rce a Nula. Dále protikladem je i „spor versus smír resp. nepodmíněnost“ – jde však o semi-protiklady, nejsou úplně opačné, nejde to až na Nulu, snad díky své komplexnosti, neb spor je i o sporu mezi sporem a ne-sporem. Nejsou úplně opačné, aby spolu nějak souvisely – jde o vztah mezi vztahy mezi stejnými prvky. Smír už spor zahrnuje a spor smír vlastní, což je možná onen spor. Spor a nepodmíněnost nejsou tak úplně protiklady (je to jako rozbouřené a klidné hejno)spíše spor a lhostejnost jsou protiklad, asi zase semi-protiklad

Poznámka: Soustava může být i prvkem – např. bílá barva (kompozice více prvků - barev) je sama prvkem vůči černé barvě.

2.53 Postuláty, které tu byly vneseny, říkají v základu, že „existují soustavy polarit, kde polarity popř. i soustavy polarit dají obecně nulu“ (těmito soustavami jsou i vztahy mezi nimi, např. „oddělování a spojování“ a existování samotné je také jen polaritou). To je vyjádřeno obecně v Rci. Soustavy a prvky pak

tvoří Síť, ontologickou, obecnou Síť. Soustavy se různě páří a syntetizují další soustavy. Uvedenou ToE můžeme tedy vyjádřit Rcí.

2.54 Pokud je vše dohromady Nula a platí (a neplatí apod.) Rce, pak můžeme celé bytí považovat za zvláštní snahu Nuly najít samu sebe, vysvětlit sebe sama, prostřednictvím Rce. Na „počátku“ je Nula, co se rozdělí na polaritu, světy, které posléze dají zase Nulu. *Je třeba to nevidět tak, že Bytí má počátek a konec, že v něm plyne univerzální šipka času - to je poměrně naivní představa bych řekl, navíc i počátek a konec a šipka času a její absence jsou polarity.* Takže tato ToE si na pomoc bere to, o čem pojednává. Důkaz je tedy třeba hledat v bytí (a nebytí) samotném, a je to „pořádný důkaz“, a velmi dlouhodobý. Důkaz této ToE se provádí přes celé bytí, což se dá i předpokládat. Musí se projít celé a vlastně i neprojít necelé, oblečení i neoblečení, učesaní a neučesaní apod. Už není možnost dalšího ověření, shody s něčím, jen sama se sebou, neb mimo vše-nic, už nic není, a je tam právě ta Nula jakoby zase. V úvahách, které tu jsou, nepokládám bytí za ucelený celek, podobně jako je planeta, protože tam přidávám i nebytí (analogie k prostředí, pronikání do bytí, mužský prvek, neúplnost tedy část celku), celek je zde o "vyšší úplnosti", která zahrnuje i neúplnost.

Poznámka: První narušení symetrie je vlastně už existence „1-1“, jde o jakousi nedokonalou Nulu (taková ale stejně neexistuje asi).

2.55 Existuje jev, kdy prvky se „normálně baví“, ale pak se začnou trochu vzdalovat, začnou pracovat pozitivní zpětné vazby nekomunikace, narůstá nekomunikace (nešlo udržet dokonalou komunikaci) – to nejde nikdy, narušení je spontánní i, nebdělost, bdělosti se učíme (učený z nebe nespádl). Takže, prvky se začnou vzdalovat od sebe, jsou méně v kontaktu, ale prohlásí, čím jsme dále, tím jsme přeci sobě blíže, takže se vlastně bavíme, v podsvětí, v přílišném teple nebo chladu. Jakoby z monitoru odešly od prostředka na dvě strany a bavili se tak, že jsou víc na okrajích. Tvoří až slepenec, právě hermafroditního typu (opět, také jsem hermafroditní vlastně). Řekl bych, že jde o archetyp (ono vše je o archetypu i nějak, ale archetyp je jen prvek). Zvrácenost existuje, aby tu mohla být normalita, alespoň to je její úhel pohledu, její výklad. Zvrácenost jsou např. ony tečky v symbolu Jin-Jang, jde o harmonizaci nebo zvrácenost, aby to bylo přesnější. Zvrácenost je svléci se z kůže, obrátit se vnitřek ven a vnějšek dovnitř apod. – jde o krycí manévr (asi spíše extroverze a ženského prvku), pro něž je spojený s erotičnem. Existuje obecná polárnost mezi orientací na objekt, praxi, porušování zákonů, sílu a uzemňování atd. a orientací na subjekt, nebo (E', viz kapitola 3., na teorii a tvoření pravidel a um a vznášení se). Jde o linii materialismu a idealismu. Klidně i je neuróza mezi extroverzí a introverzí v jednom člověku, předělanost vzájemná a tak dále. Takže krycí manévr – zvrátit se je prvek ženský, tj. s absencí zbraně (E') – in situ, ženská psýché se podobá hejnu, a hejno má různé strategie – např. včely udusí svým tělem agresora, změní let, rozestoupí se a není tam nikdo apod. – je to velice účinná strategie. Ženský prvek si z Boha bere to „hmotné“ a právě tuto neporazitelnost (jakoby nepodmíněnost ztěžkla a trochu se zneprůhlednila), mužský prvek to „nehmotné“. Logika hýbe hmotou a hmota ovlivňuje logiku Ženský prvek je i hladový duch bažící po tělu-hmotě a jáství a sobě samé (jde opět o zvrácenost – mimikry), mužský prvek je tělo-ve smyslu fyzično bažící po prázdnu, což ale ženský prvek také.... Muž má vnější orientaci (na objekty), žena vnitřní (na vztahy, proto i chce objekt a subjekt, vše). Ženský prvek je vše a absence všeho co chce vše, mužský prvek je část co chce opět asi část nějakou. Vše souvisí ale se zralostí Anima a Animy. Až když začne žena dávat, začne se plnit (povrchně říká ne), až když začne muž říkat ne (povrchně na ne říká ano, jinak to nejde v heterosexuality) a distancuje se a někdo vůbec je, pochopí ženy. Někdy je zvrácenost orientována na zvrácenost, v domnění, že tím svou zvrácenost anihiluje. Ale kde je slepá touha, tam není pomoci.

Poznámka: Na jednu stranu jsem se v textu vydal extrémní střední cestou, což může být očima anální neurózy viděno jako „máš to moc slepené a hermafroditní, špatné plody“. Na druhou stranu právě neutralitu

chápu jako prvek soustavy opět. A až to vede někam, kamsi, možná k nepodmíněnosti – jak je v buddhismu právě řečeno např.

2.56 Pokud si tedy chcete hrát na stvořitele – pak si vymyslete polarity, prvky nějaké soustavy a vyslovte něco, co je neřešitelné a bude snaha to řešit. Ono to být neřešitelné musí dokonce, paradox by byl vidět úplně vše, aby oko vidělo a ještě vidělo, jak samo vidí. Nejlépe samotné „muset“, to je paradoxní až dost. To chce čas právě. Tím stvoříte objekty a vztah mezi nimi, o kterém nikdo nepochopí, oč jde a ani to nejde. Například „spoj“ tvrdé s měkkým. A pohlaví jsou na světě, třeba.

2.57 Pokud je vše Nula, pak logicky jakýkoli původ čehokoli bude v Nule, jakákoli přítomnost bude Nula, kamkoli se vydáme, bude v "cíli" Nula. Souvisí to, bych řekl, s procesem individuace popsaným C.G. Jungem. Směr k úplnosti a původnosti (antilogika v tom je opět, více o originalitě v kapitole 5.). Démon je ten, který jde zkratkami, ale i to právě natahuje kompenzačně, vytváří stagnaci, právě tím, jak je zbrklý a ničeho nedosáhne. Na jednu stranu spěchá na druhou stranu (díky tomu) tvoří ztuhlost, hmotu apod. Fyzikální cesty bývají ty nejkratší (geodetiky), ale duchovní cesta je komplementárně ta nejdelší.

3. VYŠŠÍ ABSTRAKCE, NEURÓZA A NEPODMÍNĚNOST

3.1 V této kapitole se v návaznosti na předešlou kapitolu (uvedené postuláty) rozvede tzv. trans-abstrakce (tedy vyšší abstrakce), ve které se „sjednocují“ všechny objekty, vlastnosti apod., všechna jsoucna. V trans-abstrakcích vystupují přirozeně Podmíněnost a Nepodmíněnost (definované už v minulé kapitole), v této kapitole je Podmíněnost spojována s Neurózou, tedy je tu protiklad „Neu versus Npd“.

3.2 Abstrakce se obecně definuje jako odhlédnutí od objektu, od vázání na objekt. To umožňuje nový (objektivnější) pohled na svět. Abstrakce je asi ponejvíce známá v matematice a umění. Abstrakcí je i rozvinutí jáství, odlišení od svého okolí. Abstrakce na jednu stranu člověku pomáhá, kým je a na druhou stranu, jak už to bývá, je zdrojem jeho utrpení (pošetilosti). Např. stavy depersonalizace, derealizace, dělání zla pro zlo“ jsou tyto projevy. Ne-já je potom další stupeň abstrakce. Lze říci, že abstrakce nás vzdaluje reálnému světu, ovšem tím nás k němu přibližuje zároveň, jde asi opět o nějaké kompenzující se prvky.

3.3. V matematice můžeme rozlišit nejméně tři stupně abstrakce (**Kulhánek F1-1 Veličiny, vektory, abstrakce**). První a druhý se probírá na prvním stupni základní školy, třetí až na vysokých školách (alespoň v Česku). V prvním stupni abstrakce vzniká samotná matematika, počítání s čísly. Malé dítě si spojuje číslo vždy s nějakými objekty, např. tři sklenice, pět lidí, devět kamenů, avšak po určité době už je schopno chápat číslo samostatně, bez potřeby vztahování k objektům. Zrodí se tak samostatné objekty – čísla a s nimi se operuje, již bez pomoci objektů v reálném světě. V druhém stupni abstrakce, který následuje poměrně brzy po prvním, se čísla nahradí proměnnými, místo množiny čísel se zapíše symbol. V této abstrakci se rozvíjí základní matematické objekty, jako obsahy, objemy, polynomy, funkce, apod. Ve třetím stupni abstrakce se oddělují vlastnosti matematických objektů od matematických objektů samotných. Poznání probíhá (například) na úrovni vztahů mezi vlastnostmi matematických objektů. Příkladem je lineární vektorový prostor – jak již bylo zmiňováno, například, protože lze funkci pojímat jako vektor, lze spočítat i úhel mezi funkcemi, což sice nemá reálnou podobu, ale je to právě ono propojení vlastností různých matematických objektů – hledání hlubších souvislostí a princip sjednocování. Při principu sjednocování se ale obvykle naráží na nové jevy a problémy vždy.

Poznámka: V matematice se v prvním stupni abstrakce osamostatnila samotná kvantita od kvality. Od té doby, od vzniku čísel, ale matematika ke kvalitě postupně směřuje, bych řekl. Je otázka, zda spojovat

kvantitu s objektem nebo vztahem, a naopak kvalitu s objektem nebo vztahem. Objekt jde spojit s velikostí vektoru a vztah s jeho směrem. Objekt sám je pak kružnicí, a působí kvalitně, ale nese kvantitu, naopak směr nese kvantitu směru, ale nese velikost, čímž je oproti objektu kvalitní zas on. Abstrakce je sice odhlédnutí od objektů, ale jde i o vytvoření objektů nových, o objektivizaci objektů, od kterých bylo odhlédnuto (do té doby nebyly tak úplně objekty) a směřuje k objektům.

Poznámka: S dalším stupněm abstrakce se vždy otevírá nový pohled na svět, nové souvislosti. Na tentýž soubor se pohlédne jinak a něco nové se objeví zase – o tom poznání asi i dost je. Například v kvantové teorii je popsána elektrická a slabá interakce, avšak tyto fyzikální síly jde sjednotit do síly jediné. Jde o nový pohled, avšak se stejnými substituenty a je ale třeba přidat nové (Higgsovo) pole.

Struktura kapitoly:

Definování metaabstrakce a transabstrakce.

Pd a Npd se vyskytuje u všech prvků, dva typy vztahů to jsou

Vztah Pd a Npd (Npd se skládá z pd atd.) , a bytí jako transformace mezi nimi, Dílo.

Definice neurózy, typy neuróz (pšt, kom-nkom), příklady

Ostatní

3. Celý tento text je protkán „metajazyky“, tedy jazyky o jazycích. Příkladem metajazyka je např. gramatika, fonologie apod. Metajazyk je forma abstrakce a řekl bych, že silně souvisí s čistou relativitou – je to „fetišizace“ abstrakce bez schopnosti porozumění abstrakci. Působí démonicky, příliš racionálně, až do pekelného prázdna, jde o hodnocení neustálé. To ale neznamená, že to nemusíme vůbec používat, je i užitečné asi se na svět dívat pomocí metajazyků, v logice našly významné uplatnění. V textu se užívá různých „typů“ abstrakce. Jde například o „personifikaci“ abstraktních pojmů a práci s nimi, jako by šlo o objekty. Například „relativita versus absolutno“ – relativita má relativní vztah s absolutnem a to si absolutno nemůže dovolit, neb by nebylo, kým je. Aplikaci prvků na sebe sama (svého jazyka na sebe sama), jako bylo zmíněno u „relativna versus absolutna“ můžeme nazvat „meta-abstrakcí“ (MA). Tento jev je, bych řekl, velice užitečný. Dovoluje například studovat „oddělování oddělení a spojení od sebe (**dává to smysl?**)“ nebo vztah mezi objektem a vztahem.

Objekt má tendenci se vztahovat, strach a transformace apod. objektivizovat (materializace, zhmotnění, ztěžkání až deprese).

Meta-abstrakcí je obecně vzato každá forma abstrakce asi. Čistě vzato by meta-abstrakcí měla být jakási abstrakce abstrakce samotné, aplikování abstrakce na abstrakci. Tedy odhlédnutí od odhlédnutí, kdo ví oč jde, možná je to materializace, možná Nula, Zobecnění zobecnění? Abstrakce samotná je pak vlastně Nula, či spíše asi 0.

Příklad na metajazyk je např. učení, učitelství a metoda učení atd. – metajazyk vede i na zacyklenost, krom toho, že z ní vymaňuje...

Abstrakcí je já, ale pak i právě ne-já, avšak je to nad rámec já, nikoli.... Každý si připadá jako ve středu všeho, ale právě že každý si takto připadá...paradox ega...lásky dohromady...

Npd (Prvoplánovost) „vzniká“ vzájemným působením podmíněností (prvoplánovitostí) a to nezávisle na počtu podmíněností (prvků neboli démonů, prvoplánovitostí apod).

Ego a neurózy jsou prvoplánové, protože neumí vše domyslet do konce, do Nuly, ačkoli se o to snaží a snad i právě proto. Neuróza má problém mezi přítomností a ne-přítomností, jde přítomnost nepřítomnosti, jak bylo zmiňováno s „vlakem, co nám za deset minut jede“.

3. Kdybych měl jednou větou vystihnout, o čem to tady celé je, v tom textu, tak by to bylo asi toto: lze jít na nejobecnější úroveň v poznávání světa, a tou by mohlo být například to, že na světě rozlišujeme. Rozlišujeme určité jevy, prvky, vlastnosti, bytosti atd. A bude nás zajímat jen to, co mají tyto všechny prvky společné. Není toho asi mnoho. Je to např. to, že jsou rozlišené, že jde o rozlišování. Jde najít společné jevy, předpokladem je, že platí pro úplně všechno, všechny prvky, je jedno, zda jde o vesmír, elektron, brouka, rostlinu, emoci, Boha, zlo, barvu, lásku, myšlenku, vše, nic, objekty, vztahy, vlastnosti objektů, pohyby, úhly, myšlení, nemyšlení, toto samotné i ne toto zde teď, nahodilost, nenahodilost, stvoření a přirozená selekce apod. Tento přístup se dá nazvat jako „trans-abstrakce“ (TA), jde o abstrakci skrz všechna jsoucna (výraz „meta“ se nehodí a výraz „super“ je moc „bulvární“). Co je složité, že i ony obecné vlastnosti oddělenost, spojenost polarit, čistá relativita a nepodmíněnost jsou opět polarity, podléhají zákonům, které samy „definují“, láska podléhá lásce a čisté relativitě atd. Polarita je i rozlišování a nerozlišování. Z principu TA plyne Rce, systém a struktura existence a její smysl. Jiný přístup k TA je to, že vše je složeno z jazyků, překladů, a jazyk je objekt i vztah. Překlad mezi Ničím a Něčím je stvoření, a tvorba světa. Probíhá neustále, rozlišováním, nerozlišováním apod. Přirozeně se v tom sjednocuje úplně vše, matematika, fyzika, logika, duchovno, filozofie, přírodní vědy, humanitní vědy, umění, psychologii, život, smrt, smysl atd. Ať narazíte na cokoli v životě, nebo po něm, bude to podléhat principům čísel a čísla a XZY (průnik prvků) a Rce atd. Takový je předpoklad tedy. Je třeba to vyzkoušet, a to tak, že se bytím a nebytím projde. A v čem to může mít aplikaci? Aplikovaná TA třeba na problematiku samotné komunikace, jako takové. TA bude říkat, že komunikace čehokoli je umožněna díky nekomunikaci (tajemství, co nejde odhalit, hádance, paradoxu a hlavně díky omylu). Komunikace je porucha v poli, tak to fyzikálně popisujeme, kompenzuje se to, že aby k nějaké komunikaci vůbec mohlo dojít, musí to být omyl. To je úroveň čisté relativity. Pokud je však takových omylů více, je to nepodmíněnost. Čím více, tím lépe, ale zase ne moc, pak je to opět jeden omyl dohromady všechno, to se snadno z mnoha omylů omyl stane. Manipulace a neuróza o tomto jsou, ony to ale neví, nechápou, že to tak je, ..., manipulace funguje vždy, vždy to s námi nějak hne, ale ona funguje jen díky tomu, že jde o omyl. Jde o nabubřelou jednu fluktuaci do makrorozměrů. Neuróza je tedy jakási nadstavba nad tím ... nad čísel, jakési narážení čísel na sebe sama, neu na sebe sama... Pak je patrné, proč existuje vlnově částicový dualismus, relace neurčitosti – fyzika tvrdí, že jednotlivá měření jsou prováděna přesně a pak se počítá chyby (chyby relací neurčitosti už nejde odstranit), ...možná by to mělo být řečeno tak, že abych vůbec něco změřit, musí to být jen pravděpodobnost, měřím pravděpodobnost, což jsou protiklady a o to právě jde, nikdy nemohu změřit nic jiného, není za tím nic skrytého, krom TA, Nuly apod... Makrosvět je logický (objektivní, komutativní), kvantový svět je nekomutativní (měření ovlivní atd.) – očekávám, že se bude chovat makroskopicky, logicky, a mám pak neurózu mezi logikou a antilogikou. Narušená SUSY s tím souvisí bych řekl, Pokud k tomu přistoupím tak, že je změřit mohu pouze omyly, chyby měření, pak je to jiné a možná mě to dovede k další z řady teorií kvantové gravitace. TA je hlubší než všechny obory poznání, spojuje je i... Říká málo, ale říká i docela dost, neříká, že toto je konec a nejsou skryté parametry atd., popisuje to příliš obecně, zdálky, nekonkrétně...

Logika je v tom, že kom je kom, a antilogika, že kom je umožněna pomocí nkom (omylu, poruchy), spíše by mělo být řečeno, komunikace je omyl, porucha apod., kompenzuje se to v jednom.

3. Přesnost v matematice – čím je kompenzována? Asi tím, že ji nikdy neuvidíme, je nekonečná, nekonečná přesnost, racionálních čísel apod..., to co matematika zanedbává, fyzika napravuje – nejde mít dokonale přesné něco....nikdy to nebude přesné a čím více se budu snažit to mít přesně tím více atd... Jak souvisí matematická a fyzikální přesnost? Není to totéž? Mělo by být.

3. Onou poruchou může být narušení symetrie Higgsova pole vesmíru, také to umožňuje komunikaci právě, něco nového...

3. Omyl je velká fluktuace, ego je přerostlá fluktuace, jeden omyl, ale lépe je jich více v sobě...

Další aplikace: Vůbec nezáleží na pozadí, na jakém polarita existuje, pokud je rozlišována jako samostatná, tak tak i existuje. Tak se např. odlišuje fyzikální a psychický svět. Body-mind problem. Máme emoce např. tu a tu Ano, emoce jsou spojeny s fyzikálním světem, jsou totéž, ale smyslem (Jung) je rozlišování. Viz bod o číse-čísla... V kapitole o NDE je toto popsáno....oddělení těla a psýché, co je na sobě závislé, je na sobě i max oddělené, a jde o to to spojovat.... Tedy tělo a mysl jsou spojeny, ale budou i oddělitelné, viz hodnoty barva a fyzikální jev...

Trans-abstrakce (TA) je tedy pohled na svět, kde není rozdíl mezi prvky, hledá se to, co mají všechny prvky (soustavy) společné a to se přijme jako postuláty. Co má tedy elektron, vesmír, něco a nic, úsměv a barva padparadža, oddělování, umocnění na druhou atd. společné? To, že je rozlišujeme, že existují prvky, a mají spolu nějaké vazby, tedy podmíněnost. K ní existuje nepodmíněnost (jde také o „prvky“). Další věcí je princip, že „každý prvek se snaží vyhrát, ale nevyhraje žádný“. To můžeme brát jako postuláty určité. Zdá se to neplodné, ale nemusí být, viz poznatek o podstatě samotné komunikace. Na čistou relativitu lze narazit vždy, vše krásně vysvětlí, ale má to „ale“ – neb jde o čistou relativitu, tak tam bude i opak, a nebudeme vědět nic, anihiluje to, že něco víme, a s tím, že to je povrchní atd. ... TA se odráží v Rci.

Zajímají nás jen nejobecnější znaky všech jevů kolem nás a v nás, a ty by se daly vyjádřit jako již zmíněná Rce. Matematika samotná je již v této abstrakci také přítomna, díky číslům. I fyzikální poznatky tam jsou. I emoce a qualie tam jsou. Předpokladem tedy je, že tato Rce je naprosto univerzální. Do jaké míry je to pravda je otázka, jde o předpoklad.

Bytí se tedy jeví nyní matematicky, jde o množinu hodnot, různého typu, čísla, kvantová čísla, barvy, emoce, různé hodnoty. To není, že bych přestali odlišovat jednotlivé polarities, hodnoty, které mají, a vazby mezi nimi, jen díky Rci je chápeme všechny jako ze stejné množiny. Na sobě rovny pak můžeme dát všechny polarities. Přestali jsme odlišovat měřítka a různé věci, a všechny polarities jsou na stejné rovině, to je podstatné pro tento stupeň abstrakce, všechny polarities si jsou rovny, to je vlastně tvrzení, které je zde tvrzeno.

3. Dva přístupy k TA Trans-abstrakci. Ve vyšších stupních abstrakce se již nezabýváme "jaká podmínka to je", ale jen podmíněností samotnou. V ještě vyšším stupni pak je vše již jen nahlíženo jako jazyk nebo symbol. Pokud naše abstrakce dosáhne Nuly, otevře se nám „zpětně“ celé bytí a nebytí, mizí rozdíl mezi objekty a vztahy a vše je jazyk či metajazyk, slovo. To je úroveň Npd zdá se i... Lze mít různé stupně hloubky Nirvány, každé další poznání ji prohlubuje.... Překlady. Znalost všech jazyků světa.... TA zahrnuje matematické abstrakce – tj matematiku samozřejmě v sobě už.

Ono abstrakce je zároveň kompenzována objektivizací – jednak toho, od čeho abstrahuje, do té doby to objekt tolik nebyl, rozděluje velmi tedy, a také vytváří objekty nové.

Tedy odhlédlo se od všech objektů, vlastností apod.,(nikoli ale od překladů asi), a je možno nalézt ony tři společné jevy, podmíněnost („rozlišenost“, popírání rozlišenosti...), nepodmíněnost a průnik množin

(prvků). Existují asi dva přístupy pak, první je Pd a druhý Npd, totiž nic jiného už nám tam nezbylo, takže se dá předpokládat, že to, co nám zbylo jde „rozdělit“ na Pd a Npd.

Zatímco Pd je o abstrakci objektů a vlastností apod., Npd je ještě o vyšší abstrakci, tedy o abstrakci vztahů mezi nimi, překladů, umí dojít až do Nuly, tedy objekt a vztah (ti dají Nulu).

Je třeba si uvědomit, že Pd a Npd nemají žádnou podobu, projevují se v podobách – polaritách.

Npd a Pd spolu mají podmíněný a nebo nepodmíněný vztah. Podmíněnost vlastní Npd, naráží na ní neuroticky, neustále se o ni snaží, neustále se snaží vše dorovnávat na Nulu, popř. se to děje samo. I to, že nám jiné prvky než ten náš vadí, je dorovnávaní na Npd, akorát se nám to nelíbí. Naopak Npd má s Pd nepodmíněný vztah, jakoby ego je v Npd „rozpuštěno“, obsaženo v neaktivní formě, ale to je špatně logicky takto... např, ona integrace pošetilsti neutemováním viz dále.

Ještě to zopakují, je TA, a vlastně co mají všechny prvky společné, je to, že tam je rozlišování, Pd, a také Npd a průnik prvků. Tři entity asi. Pak dojde k tomu, že všechny prvky mohou mít právě Pd a nebo Npd vztah spolu. Je to jakoby všechny prvky, včetně Pd a Npd, právě v principu průniku prvků, podléhali Pd a nebo Npd vztahům, ovšem nikdy nemohou být oba najednou. Nejde najednou nepodmíněně milovat a manipulovat – je to jakoby dva lidé si chtěli sednout na jednu židli. Ještě složitější je to v tom, že vše se „skládá“ z Pd a Npd. V každém jsoucnu jsou oba principy...

Ještě jednou to zopakují – je TA, tam se zjistí, že všechny prvky a soustavy mají společné to, že jsou, každý z nich, o pd a npd. A proto je logické, že existují dva typy vztahů Pd a Npd pro všechny prvky, u všech prvků...

Tak, jako bylo zmiňováno to o „důkazu přes celé bytí“. Tak co je transformací mezi Neu a Npd? Od Neu k Npd popř. obráceně. Je to právě celé bytí, takové jaké je. Ono je Pd a Npd a je transformací od Pd k Npd. Vždy je dobré najít transformaci, překlad mezi prvky. Zde je oním překladem bytí a nebytí samotné bych řekl. Ale nepředstavovat si to od do, to je jen půl světa „konečnost, šipka času atd.“ Bytí a nebytí je právě takové jaké je, protože je touto transformací. Trvá to opravdu hodně hodně dlouho asi.

Npd „se skládá“ z mnoha mnoha pd... musí ale projít určitým procesem vzájemným. Záleží na tom, co vidíme jako Npd, zda část světa, nebo víc a víc, nakonec zjistíme, že „vše je Npd“... O to se přesně ego snaží „vše musí být Láska“ (respektive jeden typ ega se o to snaží asi vědoměji více), přitom láska je úhlavní nepřítel ega. Má s ní, se sebou a 0 neurotický vztah. Naráží „nevědomě“ na ně.

Proč Pd a Npd, no nic jiného už tam není Pd abstrakce vše je obj, Npd zná ty jazyky, překlady a umí i od nich abstrahovat.... Už ví, o čem bytí je i B je jak onen odhled, tak ty jazyky...

V tomto stupni abstrakce (TA, Pd a Npd) se studují už jen vztahy samotné, jde o metajazyk, kdy se studuje samotné oddělování a spojování např. a je jedno čeho už. Právě tady zjistíme, že existuje pd a npd, kdy odd odd spj je pd, a odd spj spj je npd..., předběhnu, npd má nezávislé a spojené vztahy, pd má závislé a oddělené vztahy. Zní to jako protimluv, ale na to je třeba si zvyknout a čistá relativita to tak to má.

Tento stupeň abstrakce můžeme nazvat např. TA1. K TA1 dojde démon, dále asi ne?.. Pokud odhlédneme úplně od všech objektů a dokonce vztahů mezi nimi, od polárnosti právě, dostáváme se do TA2 neboli Npd, kde je však známo, o jaké vztahy se jedná, a je zde také vztah pd a npd.... Je to úroveň jazyků. Už nejde odlišit od sebe vůbec nic, vše je nějaký jazyk, podstatní pak jsou upřekaldy, např. překlad od Nic k Něčemu, což se vlastně Stvoření

Ještě to zopakují, odhlédlo se od všech polarit, u kterých je předpokládáno, že polarita tvoří svět, a vzala se společná vlastnost polarit, a to je polárnost právě a ta je shodná s podmíněností a relativitou. Pak se odhlédlo i od vztahů všech a dostali jsme se právě do Nuly, ale tím o všem vše víme, vše je nyní nerozlišitelné, je objekt i vztah a obj a vzt je jazyk, vše je jazyk v této úrovni, vzpomeňme na starozákonní „na počátku bylo slovo“. Odpovídá to i té rci, kde 1-1 je neu a 0 je Npd....

V TA1 se odhlédne od všech polarit, objektů, v TA2 i od vztahů mezi nimi – i je to zavádějící zavádět TA1 a TA2, je to totéž vlastně asi... V TA2 se dojde až na Nulu, už nezbude tzv. vůbec nic a celý svět tedy se otevře, je znám apod...

Poznámka: V Nule se spojuje Pd a Npd i přirozeně – nula není žádná podmínka, je podmínkou nepodmíněnou jakoby... což je opět oba termíny v jednom... Nulu dát jako základ všeho je také protimluv, je tam pak nic a vše...

V TA se spojuje matematický i nematematický svět. Upozorňuji, že polarita je i neutrálnost vs polárnost samotná, proto např. abstraktní rozmazaný obraz je o této věci, nikoli o nepodmíněnosti. Nepodmíněnost svádí k tomu, že jde o něco rozmazaného, ale to je nezralý pohled, nepodmíněnost není vlastnost objektu, je čistě na úrovni komunikace. Nemá vůbec žádnou podobu, podobně jako polárnost nemá vůbec žádnou podobu (oba jsou o 0, pd pomocí 1-1 a npd pomocí 0), projevuje se prostřednictvím všech jevů, které se vyskytují. Pokud jsou jiné světy a všelico, toto by mělo platit i tam, je předpoklad....

To neznamena, že se vzdáváme vztahů a vazeb mezi jednotlivými jevy, např. měřítka, ... na jednu stranu jsou si polarita elektron a emoce podobné, ale na druhou se úplně osamostatnily. Na fyzikální svět a psychický svět můžeme nahlížet. Záleží čistě na pozorovateli, co pokládají za polaritu.

Trans-abstrakce TA: jde také o metajazyk asi, Pd, Npd, průnik množin se zdají být společné prvky... Zahrnuto nejen na papíře, ale vše v nás a kolem nás... vystoupení abstrakce z papíru...

TA1 – odhlédnutí od objektů (co) a řeší se jak?, TA2 stupeň – odhlédnutí i od „jak“ a tedy je tam 0, a je tam asi směr k co, a smyslu Je to jazyková úroveň – vše je chápáno jako jazyk. Jazyk spojuje objekty a vztahy a říkáme tomu jazyk právě....

3. Pozorovatel nejvyšší je 0, tam totiž není vůbec žádný, to je ta nepodmíněnost.

3. První abstrakce je, že se nehledí na jakékoli polarita a studují se jen vztahy mezi všemi polaritami - zjistí se, že vztah může nabývat dvou podob, co se týče nezávislosti a komunikace entit - první je čistě relativní, a V další abstrakci se již pracuje se samotnými vztahy v rámci čisté relativity a nepodmíněnosti - v npd by se zdálo, že mezi nezávislostí a komunikací je čistě relativní vztah, ale není, je to konzistentní, je mezi nimi samotnými opět nezávislost a komunikace (?) u čísla je to také konzistentní, neb jde o relativní vztah oddělenosti a závislosti, extrémů, či spíše právě čísla.... .Potom mezi čísla a čísla je čísla a čísla vztah - nejde s tím už nic dělat Jde z toho max. vyextrahovat že jde o Kom celé, odd a spj že tam nějak je, ale to je celé.... Právě nemá ani cenu to spojovat..... je to to, že pokud bude vše Pd bude to již Npd, a Npd dovoluje existenci Npd.

3. Možná i platí obráceně, tedy Pd se skládá z npd, neb více lásek je právě pd, pokud se začne zkoumat, co je to npd je to už ego, pokud se začne zkoumat co je to Ego (nechá se úplně být), promění se na npd. Jde o aplikování principu „to, co to je“. Ono to není úplně tak, že by se vylučovaly (pd a npd), oni jsou i velmi blízcí a spojení – popsat asi více toto.....

3. Když na ego aplikuji „to co to je“, nezkoumám jej, jen nechám projevit, kým je, stane se láskou, nepodmíněností, když to udělám naopak, začnu zkoumat, co je láska, pak vzniká z ní ego, či obecně v té situaci vzniká ego.

3. V protikladu stojí vědomí s nevědomím, přímot s nepřímostí. Samozřejmě, co bylo nepřímé, může být přímé a naopak. Prvky ale spolu „soupeří“, tedy my asi nikdy neuvidíme, co je v nevědomí obsaženo a naopak nevědomí, co je ve vědomí (pokud to tedy není silná jednosměrka jako černá díra, ale i tam...) – bude to jiné, než tam je, ono to tam ani do té doby tolik nebylo asi. Tedy rozlišujeme vědomí a nevědomí, ale ty polarity mají spíše podobu „vědomí versus vědomí+nevědomí“. Mužský versus ženský prvek. Je to právě průnik vědomí s vědomí+nevědomí. M říká, to nech na ž, tyhlúe věci.... Ž nechápe, pak tam nebude vše ale... a m říká že nebude tam vše, když tam budeš takto chtít vše, není to vše, ž se neumí rozloučit, je slepena – říká ale pak nebudeš nic nebudeš to ovládat, to je celkem pochopitelné..... O tm je ten průnik ... ž je relat princip a m abs.....Ž pracují se stíny, musí tu být vše říkají, nesou stín... identifikace nevědomá se stíny... arch maf dokonale imituje ž

3. Z Vět o neúplnosti (GÖDEL, Kurt. *Über formal unentscheidbare Sätze der Principia Mathematica und verwandter Systeme I. Monatshefte für Mathematik und Physik. 1931, Heft 38, s. 173–198*) plyne prý mj., že „pokud nějaký logický systém obsahuje spor, tak v něm lze dokázat libovolné tvrzení“. To je však pro ToE dobrá zpráva. Vlastně na tomto je celá tato ToE založena, v nitru má spor, neboli Nulu a také 1-1, což je totéž právě...

3. Definice relativity není asi úplně triviální záležitostí. Je to snad způsobeno tím, že by se mělo jednat o „zamotanou“ relaci k relativitě. Obecně lze relativitu chápat jako vztahovost, vztahy, újeji jako čistou relativitu (inferiorní antilogiku – „je to jasné, protože je tam tma apod“). Pak existuje relativita v klasické podobě „je to relativní“ se řekne. Znamená to, že záleží na interpretaci, podmínkách. Relativita hje vlezlá i každý sám vesmír pro sebe, neleze do kuchyně... morální relativismus

Když máme problém s relativitou, jde o problém spojení i, je třeba hlubší relativity. A nebo oddělení, to je totéž- kom více.

Když jsme znepokojeni relativitou, rádi se vztahujeme k něčemu absolutnímu, k nějakému fetiši, později v textu označovanému jako E'. Na tomto přístupu je hned patrné, co je neuróza, co je touha a proč je to neuspokojivé. Postupně může neuróza narůstat a dostavovat se megalomanské plány. V této souvislosti se dá uvést teorie relativity ve fyzice, ta je plná invariantů. Domnívám se ale, že to, že obsahuje invarianty je dané právě tím, že obsahuje relativitu. Jde o "meta-abstrakci", kdy jsou relativita a invarianty relativní. Čistá relativita je bych řekl totožná s inferiorní antilogikou. Na tuto antilogiku nemusíme hledět, jako na "dva a více prvků", ale může nám jít o "rozhraní" mezi prvky, o "řez", ostrý jas, apod., asi protože tím chceme dorovnat něco ponurého v sobě. Mužský prvek je v nitru antilogika a ženský prvek je na tuto antilogiku zaměřen. V egoismu se vyskytuje paradox - egoismus souvisí s dualismem, (nirvána není dualistická, to ale neznamená, že se egoismu vyhýbá...), ale přitom ego je "jednota" - asi půjde právě o čistou relativitu. Ego, aby docílilo "jednoty" tak žije dualismem, rozpadem, aby bylo o spojenosti, či spíše slepenosti, což mu pak vadí, a z palety "energií" si vybere "rozhraní", bdělost, aby to nebylo tak spojené. Jde o marné vaření pokrmu, mužský prvek tento přístup nemá rád - muž by rád věci dokončil dle svého principu. Ženský prvek jsa identifikován s láskou a nedokonavostí nenávidí a adoruje apod. tento mužský prvek, tímto mužský prvek provokuje. Vyžíváním se v marnosti si totiž evokujeme smysl (opak marnosti) a vlastníme jen, jde o čistou relativitu. Čistá relativita, antilogika, antisymetrie atd. není jakoby patrná v principu shody, což je přirozené. Mužský prvek touží po shodě, ve smyslu "žena je příjemný objekt, proto po ni toužím". Ženský prvek to vidí více antilogicky "muž je nepříjemný a nehezký, proto je hezký". V mužském přístupu je hned patrná určitá naivita, nezralá Anima (snaha vymanit se z čisté relativity), v ženském přístupu je zase patrná

inferiornost čisté relativity (ono to není ale tak úplně, jde o péči o nemocné apod.). Je třeba si uvědomit, že ženský prvek skrze antilogiku dochází sám k sobě, k logice, shodě. Tedy žena je jakoby směr od sebe, který se otáčí zase zprátky k sobě, popř. je ta otočka o 180° ostrá, kdy je muž tzv oporou, pouhou zdí, aby si žena dodala citu v sobě (léčení vředů s hnísem). tedy ženský prvek více zdůrazňuje neshodu a shodu, jsa identifikován s láskou (což není právě nepodmíněnost) je přirozeně egoistický a potřebuje pořád sebe sama. To jsem odběhl někam. Takže ta shoda - touha po shodě je dána nenávistí čisté relativity, pak máme tendenci k tautologii, je srůstu nezdravému apod., je pak čistě relativní neshoda a shoda. čistou relativitu lze chápat jako "interakci" s nekonečnou rychlostí v prostoru, je trest předčasnosti a spěchu apod. ale zároveň vede na velikou tíhu, neb zaujímá prostor pouze. Doplnuje tak "stání v prostoru a pohyb pouze v čase", které je ve vztažných soustavách (podsvětelných) možné. Přirozeně souvisí s konceptem virtuálních částic... (komunikace je umožněna omylem – démony). Ego nenávidí čistou relativitu, to, že tu je více jedinců, neb to antilogika právě je, či k tomu přispívá.

Čistou relativitu přirozeně spojujeme se zápolem a negativními psychickými jevy.

Těžko říci, co stojí za nenávistí čisté relativity sebe sama...

Nyní bych přešel k určitému osamostatnění vlastností v čisté relativitě, k abstrakci od čisté relativity, která otevře nový pohled na jevy kolem nás, či spíše v nás. Prvky mající čistě relativní vztah jsou vždy o oddělenosti (nekomunikaci) a naopak o přílišné spojenosti, nezdravém (incestuálním apod.) srůstu. I vlastnosti čisté relativity jsou tedy relativní - "prvky jsou moc oddělené a moc spojené". S tímto přístupem může být nesouhlaseno, ale když si rozebereme, co je čistá relativita, tak máme např. dva prvky, X a Y, a jsou velmi na sobě závislé, když jeden zmizí, druhý musí s ním, a jsou také příliš oddělené, je mezi nimi rozhraní ostré, jde o princip "1 -1". Řekl bych, že pocity, které plynou z čistě relativního vztahu jsou docela oprávněné - "je to tam nějaké moc nekomunikující a přitom je to na sobě závislé" - jde totiž opět o čistou relativitu "oddělenosti a spojenosti". Čistá relativita je naprosto vnitřně konzistentní a logická, snad je to tím, že si usurpovala všechnu antilogiku a jinak už to být nemůže. Snad lze říci, že je tam čistě relativní vztah mezi antilogikou a logikou, ale to už je i moc asi. Takže se nám podařilo oddělit vlastnosti čisté relativity od čisté relativity samotné. A lze vidět, že všechny, všechny, negativní projevy člověka, jsou o vztazích, kde je na jednu stranu nekomuniace na druhou stranu závislost - jde o jakési "šilhání". My si čistou relativitu spojujeme bych řekl s obrazem dvou prvků, horizontálně vedle sebe, co jsou na sobě závislé a snadno anihilují v úplně nic, vypaří se, jsou iluze. Ale tento fenomén je daleko hlubší.

Velký malý, vědomí nevědomí, oddělené-slepené prvky,

Lpění, hněv, závist, touha, obdiv, závislost, moc, identifikace, apod. ., dospělý už mají spojeno cizí a vlastní lidé – psycho Nebo například šmírování i – šmírovaný má pocit, že je překvapen, zaskočen, neb tu je neuróza mezi tím co je správné a zlé, resp to vůbec existuje tyto fenomény... a ...šmírující má pocit, že má něco víc, protože dělá něco co je míň – je motorem pro šmírovaného, aby nebyl jako šmírující a přišel na něco, co když objeví, tak mu bude jedno, že ho někdo šmíruje.... D potřebuje trochu, abyste věděli, že jste šmírování, někdy, jinak to nemá pro něj smysl.

Správné a zlé dává dohromady Nulu a Npd – ovšem pokud by tu nikdy správné a zlé nebylo, bude to (správné i zlé mimochodem) tak to je také podoba d.... (člověk se ptá „a nešlo by to jinak, Bože?“ – parazitismus a pocit, že mám víc, protože mám míň..., ale je to lidské na druhou stranu V civilizaci je hodně odděleno vše, úplně všechny polarity jsou od sebe více, díky tomu jsou i blíž v hnusu odpadu...neb to je meta-rozpad, na rozpad a spojení či rozpad a vágnost atd... - pak to vidí že láska je vágnost, ale povídá si to samo se sebou.....)

Co je pro ego, které je prvoplánové, je zdechlina s vidinou světla (je to parazitické a zároveň s tím je slitování), je to, že tímto je to vyřešené to zlo a nikdy tu už nebude.

Tedy čistá relativita (čísre) je definována jako „nekomunikace a závislost“ prvků. Všechno negativní podléhá této formuli. Jde o způsob vztahů mezi všemi polaritami (prvky, soustavami, trans-abstrakce) – takový je předpoklad. Snadno se nabízí to, že láska, nepodmíněnost to má naopak, jsou zvrácené vůči sobě. V lásce jsou prvky jednak spojené, komunikují a (díky tomu?) nezávislé na sobě. Vše je „jen tak“. Má kontakt s Nulou. Ego to napodobuje tím, že se nafukuje a vznáší jako obláček, ale to není ono právě. Tam je závislost a nekomunikace. Smyslem je, aby všechny prvky, soustavy měli npd-mód. U některých to vypadá ale divně – např. „týrání a netýrání“? atd..... 3A. trochu zvláštní je pak aplikování myšlenky čísla na samotné čísre a čísla. I k tomu ale dochází, rozlišujeme zlo a dobro tzv., pšt a lásku by bylo lépe říci, je to už ale nelineární, jsou tam sebe-vazby, protože rozlišováním mizí pšt právě i ... jde to aplikovat na čísre a čísla, tedy aplikování npd na pd versus npd, ale asi jen napůl.

npd je pak vlastně, že na „oddělenost v čísre se aplikuje spojení, a na spojení-nezdravé zhoubné v čísre se aplikuje oddělenost a láska je na světě“. Funguje to. Avšak je to nepodmíněnost instantní. Záleží i na tom pozadí celkovém, nejen na objektu, ale i na přípravě, pozadí, náladě v jaké to děláme apod. Neuróza mezi „co a jak“ je patrná, když muž ženě násilně vysvětluje „něco“, ženský prvek už jen sleduje jak to dělá, neb jemu je to jedno, jemu jde o to „co“, o objekt, a ne nějaká jak, zase muž vidí, že žena marní čas sledováním „jak“ a přijde mu to démonické. Právě u domorodých „děti nepláčou“, vše je v nepodmíněnosti.... Z tohoto důvodu nejde i příliš „autora oddělovat od díla která vykonal“, je dobré abstrahovat a oddělit se od toho, co dělám, to umí více muži, ženy to umí daleko méně a nebo se o to moc snaží, ale potom právě vznikají plody, které jsou sice super, ale ukáže se, že vedou ke zkáze (sice to může být úžasné, ale když to není podáno hezky a s citem, tak se to časem projeví, už právě ta věc samotná, která je obsahem sdělení je tím stížena a to se týká i tohoto textu....) – o tom je ale poznání Ženský prvek nemá pochopení, že je třeba poznat svět, jak funguje, aby tu vůbec byl (má „okno“ vůči tomu, spolknuté to má), je třeba svět stvořit, ona řekne – ale vše se děje samo (myšleno přirozenou selekcí), bez Stvořitele – respektive řekne „ale to nám Bůh přichystal, abychom tu byli takto“, nejde o přirozenou selekci tedy tak úplně ale o není vědomá.....tento přístup rozvinul „Východ“.... Pochopení, že vše se ovládá samo je podstatné, jak m, tak ž, to nechápu..... ale my jsme toho součástí, a B takétoho sebe-ovládání.....

Mužská neuróza je „láska je něco co musí být schovaná“ a tedy stává se jakýmsi amuletem lásky, Animou pokud na tom velmi trvá Ženská neuróza je „jsem láska, musím být všude, v každé situaci“ –

Muž má lásku jako poklad, co nikdy neukáže, ještě více než žena to má zaražené a je to ok, ale i není ... ž moc lásku ukazuje (neb muž jin neukazuje) a mění se na pšt, muž lásku neukazuje vůbec, protože žena ji ukazuje a není to láska a je to pšt, ale dohromady to lze považovat za Nulu a Npd.

Žena vyžaduje pozornost (viz šprky, to jsou malé penisy všechno), a muž obdiv (od masy lidí, Animy...) , někdy je pošetilost v tom. Ž tedy lásku ukazuje moc, m vůbec a dohromady je to npd někdy...

Možná, že Pd je o tom, že nemá podobu v tom, že jde o jakékoli prvky, a Npd je o tom, že nemá už vůbec žádnou podobu?....ještě více jakoby?

V antilogice dojde k prapodivnému procesu zjednodušení vztahů, má být o objektech, ale je to už jen vztah...

3A Čísre čistě relativně také zapírá sama sebe a to vede na nepochopení a omyly pak...ani neví že sama sebe zapírá, ví i neví odděleně....

3A Čísre (antilogika inferiorní) působí jako geniální věc, ale není i – na jednu stranu vše krásně vysvětlí, na druhou stranu to nic ale neříká, nezná překlady – ale je to přezně v souladu s tím, čím čísre je – je to absolutně konzistentní, což je možná i zajímavější...

3A Čísre podléhají objekty i vztahy – vlastnosti, máme čísla různá a směry různé -..... Odd a spj je o čísre také, a je to v rámci čísre, opět konzistence... čísre je logická, logicky konzistentní díky antilogice – logiku i antilogiku má také antilogicky, tedy logika mínus antilogika = 0. Jde to naopak u logiky? Logika = antilogika? Jde... $(1=1) = (1-1)$

Proč spojitost Neu a Pd? Neu je specifická Pd, problém metajazyk a jazyk? – kolize obecně...

Neu a Npd mezi všemi prvky, i mezi kom nkom (vše je Kom), neu a npd, ..., Nula je „Soustava“ Jde o vztahy – dva typy vztahů Neu a Npd, jak, ale ono jak je Neu, takže Npd je jakoby výš... Odhlédnutí od všech objektů je jeden stupeň a od vztahů, zda to je pd a nebo npd, je „vyšší“, jazykový – vše je jazyk... slovo

3. postup... TA a zbyde Pd a Npd a vse je v dualite Pd a Npd "dvakrat" - perou se o vsechny prvky sveta ale nejde aby jednu zidli obsadili dva a presto to je svet..... fyzika - bude existovat stav kdy fermiony obsadi jedem kvant stav (barvy kvarku....?)...ci neco vys na logicke urovni ciste....sjednoceni bosonu a fermionu???

Vztahy Pd a Npd: Pd neu vůči Npd (neuróza vlastní Npd, říká), str je str z Npd, o 0 poznává se, Pd vlastní Npd, více d = Npd, , vylučují se absolutně, jsou absolutně nakažlivé – to spolu souvisí, snad i toto je to, že dají Nulu – proto se absolutně vylučují, protože jsou Nula dohromady., ale integr tak, že to nejde integrovat je npd – hluboké spojení i....., tctj Neu a tctj La....., Jsou ve všem, „lidskost je mezi Neu a Npd“, ale tam je vše i (mezi Pd a Npd) Transformace mezi Neu a Npd – celé bytí ... Cyklus....., kopie-origínál, kom nkom, více o Npd je v kapitole 5. Ve třetí kapitole je to o Neu...

3. Ego a láska se vylučují, protože zaujímají stejné prvky, všechny soustavy a prvky v nich, a nemohou obsadit stejné místo zároveň...

3. Ego a láska nejsou úplně protiklady, mají něco společného i nemají, je to vyšší forma protikladnosti – úplnější... Pd a Npd se liší jen „jak“, ale ono „jak“ je právě už pd (Pd), takže je to i iluze, že se liší...

3. Popsat, že pd a pd a pd atd jsou Npd. Pak, že abstrakce kdy uvažujeme jen vlastnosti všech polarit a vztahů a to je odd a spj, když na odd dám spj a na spj odd je to npd. Tedy antilogicko logická matice odd spj spj odd

3. Spor např. úloha „spoj tvrdé s měkkým“ – to je sexualita, o tom to celé je, že to nejde, trochu jde apod...

3. rozvoj pd (konkrétních jevů je láska) a jejich spojení také...

3. I u ega je spojení polarit vs oddělení polarit – jde o čísre, a tuto čísre, co už nevidíme, právě la spojuje...

3. Je Pd=Npd a oddělení Pd a Npd (láska ale není spojení jen..., Pd vlastní Npd, Npd obsahuje pd...)....., tedy je tu spj (Pd=Npd) a odd (Pd vs Npd). Spj komunikuje s 0, odd s ní má neu vztah,..... platí spj + odd = Nula vše jsou to vztahy, když se objektivizují, bude to ta Nula, neb tam bude nkom. A z této Nuly La čerpá...parazituje na ní..... Je to ale spíše tak, že je více Pd a La je mezi těmi pd na jedné straně a 0 na druhé straně.... Neb každé ego si myslí, že je vše, a není, to je la právě... Nula v kontaktu s Egem dává Npd – ztuhlé ego začne šílet v nitru, ožívat, až dá npd ... neb asi i z 0 pochází, strach ze sebe, egu se Nula nelíbí vůbec, ale přesto ji tvoří, právě proto, čistě relativně zase, jak jinak asi...

3. Pd vlastní Npd, ... jejich vztah je jako vztah neznat míru a znát znát míru... jejich vztah je totiž i vývojový, proto je není jednoduché, je to jako méně zralý a zralejší člověk, dvě já jednoho když se potkají...

3. Npd čerpá svoji nevyčerpatelnost s komunikace s 0 (0 je nevyčerpatelná, Nic je nevyčerpatelné a láska také, je první po Nule....ale Nula je D právě zase jen nějaký, Nic a Něco jsou D, pokud jsou osamoceni, bez komunikace a závislí na sobě...) Pro Lásku je zdrojem láska 0 (Nic je nevyčerpatelné) a asi i ego trochu, proto ego je zdrojem láska a ego, a pro 0 je zdrojem 0 a Npd a Ego...

3. Může se zdát, že Npd je jen o vztazích, ale není – jde i o nezávislost na polaritách jako takových a právě díky vztahovosti je Npd „nedualistická“.... Jsou tam vážně dva, nejsme tam jen sami. Ego má problém s tím, že je dualistické (díky tomu je jedničkou, čistě relativně), ale právě díky tomu, že budeme dva - vztah, tak to bude nedualistické, čistě relativně asi zase..... . problém je ten, že ženský prvek, na toto naléhající, na to naléhá tolik, že jde o nezdravé spojení...závislost, kterou chápe pozitivně, protože nejde o nekomunikaci prý...

3. Npd a Pd se liší jen jak, ale ono jak je už Pd...ale není to že by Npd neznalo co je jak...

3. Do jaké míry je oprávněné to nazývat nevrzou je otázka asi, možná je to zavádějící, ale postupně se z toho v textu vyhrabeme... ozančení neuróza je zde obecné, má vyjádřit, že to souvisí s něčím negativním, Ale....

3. 3. Protože neuróza a nepodmíněnot nemají podobu a projevují se pomocí komunikace všech polarit, tak z neu a la je složeno úplně vše, jde je chápat jako "stavební kameny" bytí, i nebytí. Nejde však o logické kameny, musíme mít na paměti, o co jde. Úplně všechny jevy pak neu i la obsahují, my, okolí, Světlo, nirvána - pokud by si nirvána usurpovala vše (od počátku věků), nebylo by tu ničeho...

ego a la vždy ve všem, úplně všude....i ve Světle, ale jinak...vnucení lásce něco asi chce ego... ale láska pro to má pochopení, neb je toho součástí, je egy... B je víc „egoistický“ než ego, je o všem.... Láska se tě ptá „koli lásky jsi vyprodukoval“ a D se tě ptá „kolik nenávisli apod.“... a ona se to ptá pořád jen Láskav obou případech....

3. Vše se z neu a lasky skládá, jde o módy komunikace mezi všemi polaritami – to je předpoklad určitý...

3. La propojuje la a neu, je také iluze, ale užitečná, jednak je iluze 1-1 a také je iluze, že tu něco je, to díky lásce, co nemá strach z ničeho...

3. Nezávislost a poznání souvisí spolu....láska a poznání a odvaha – už není pdomíněnost, závislost, přpoutanost....

3. Člověk chápe lásku samostatně, vymanila se osamostatnila se z přírody, osamostatnila a sní ale i Pd, Neu apod na straně druhé...

Pšt, kom nkom a naopak, ale dvě d,,, špt integ stínu,,, relac neurč, neu mezi log a antilog

Negativní projevy naší psýché a obecně „zlo světa“ ve všeobecnosti vystihují myslím termíny „pošetilost, špatná integrace stínu, komunikace, co není komunikací – tyto pojmy navazují na pojmy „parazitismus, iluze, démon, ego, apod.“, které už byly zmíněny. Neuróza je pak jejich sjednocující pojem pro všechno. *Jestli ale není negativní i takto negativno racionálně popisovat a vůbec nějak popisovat, je nakažlivé - ale racionalizace to schová, neurotický, onu kýlu zatlačí přesností. Racio ale není přesnost a puntíčkářství, to je*

fetišizace racionality (v E'), to přesně i tak trochu mám. Pošetilost (pšt) a špatná integrace stínu jsou prakticky totožné pojmy. O co jde: C.G. Jung popisuje stíny psýché a jejich integraci, proces individuace. Ne vždy se to ale daří. Tak například stíny Animus a Anima – pokud muž špatně integruje stín Animy, tak Animu „vlastní“, není tam nějaká komunikace, je Animou pohlcen, dušen hmotou atd. a „libuje“ si i v této auto-kastraci. A to je právě i přesně pošetilost. Může se to zdát okrajové, ale není, vše je tvořeno vědomým a stíny. Pošetilost je pojímána jako archetyp, co nelze integrovat, jediná entita, která nejde integrovat (tuším, že nějaká psychoanalytička o tom pojednávala, mám to prostřednictvím Pjéra L.Š.). Důvod je asi ten, že jde již o „špatnou integraci stínu“ a tu nejde integrovat. Ta se dokonce integruje tak, že integrovat nejde – v tom spočívá její integrace. Je to vidět na příkladu šikany – když nás někdo šikanuje, přenáší tím nejistotu a vinu, destabilizuje naši psýché a my si utváříme obranný mechanismus (ego). Šikana je velmi rozšířená mezi lidmi (dochází k ní v prostředí „nudy a stresu“ dle psychologů). V šikaně šikanující vyjádří nějakou ambivalenci (aby se cítil jistěji čistě relativně k tomu), pak má „na své straně oba prvky, všechny prvky“ a není s ním možná komunikace. Jde o mechanické jevy, na které naše psýché mechanicky reaguje, nemůžeme jinak, neb jsme vázáni polaritami, principem jejich relativních vztahů. Cílem ega a šikany je mj. mít na své straně všechny energie, být inertní a přesto právě každý se s námi snaží bavit, na jednu stranu Šikana a manipulace funguje vždy, je i dobře, když funguje, na koho už přestává fungovat, tak je to problém právě. Manipulace je z oblasti čisté relativity (studuje „jak to děláš“ atd., vyjukané vykastované prázdno výčitek), funguje proto, protože jde o omyl – z tohoto důvodu. (nechápe, že tak to má každá komunikace, zveličuje to, je nafouklá fluktuace). Proto bezpečně vždy funguje, jde o strach, že to „nebude fungovat“ a pramení samozřejmě ze setkání se s tím, že nám nikdo nerozumí v okolí. Pošetilost, šikana atd. to je totéž. Souvisí to s čistou relativitou a E' a E'' atd...šilhání najednou Takže co se šikanou? Když budu s někým, kdo mě šikanuje komunikovat, budu já ten špatný, že na jeho blbost reaguji, že jsem pošetilý, že se hněvám, a on je v klidu atd. A když neudělám nic, tak budu mít pocity viny, že jsem nic neudělal, nebránil se. Vina má dvě podoby – že jsem něco udělal a nebo, že jsem něco neudělal. Takže na pošetilost, šikanu, špatnou integraci stínu, která nás velmi velmi vtahuje do hry, do svého problému, do své samomluvy, je nejlepší Nic (nikoli nic, ale Nic). Tím snad i dojde . Přesto se však nějak nakazíme, ale umíme se z toho zase dostat, jde o jakési rány psýché. Extroverze šikanou žije myslím více, ono jde spíše o neurózu mezi extroverzí a introverzí a všemi prvky všech soustav celého světa asi i.

Typický příklad šikany je „sedět a spěchat“, dělat, že nespěchám, pak spěch přenáší na druhé, jako když hvězda vyvrhuje plazma. Analogie psýché a hvězd je silná, bych řekl. Více ve 2000 str. textu....

Integrace neintegrováním je normální jev, umožňuje zpět přejít do stavu nepodmíněnosti (čistě mechanicky, což je právě problém, láska taková tak úplně není, mechanická, vždy záleží i na způsobu, „jak se to dělá“). Je spousta problémů, co nemají řešení, ty nás ale nejvíce zajímají, tam vidíme potenciál, ale v pošetilosti přímo asi není, pomocí pošetilosti-katalyzátoru jsme hnáni kamsi k cíli (forma pošetilosti, spíše muži k cíli, ženy moc ne, protože se identifikují s láskou), cestou vymyslíme např. krásnou matematiku, zplodíme děti a užijeme si života, ale vyřešit problém pošetilosti se nám asi nepodaří, je inertní bezpáteřní démon – pravidla a jejich porušení zároveň – láva, překulení, protavení. Roztavení překážky, ... problému co nám dal Bůh si myslí ego.... se přes překážku, souvislost s pravidly a jejich porušování – dvě podoby démona), co nás někdy žene

Vždy, když je nějaký pevný zákon, je třeba jej překonat, d to dělá příliš rychle, roztavením např., ale jde i o ten zákon Nuly právě... ten se překonává v lásce, kdy není podmínka, aby to byla Nula, avšak protože ne-podmínka je o Nule, i ta tam je, Nula spojuje Pd i Npd, je o obojím...docela se podobá onomu egoistickému "musí tu být Nula - tj Npd, musí tu být - pak tu není".

A pak tu je další pán na holení – komunikace, co není komunikací (kom-nkom). Tím je charakteristické „zlo“ vždycky. Je to komunikace, ale vlastně to není komunikace. Agrese a potlačená agrese atd. je vždy o tomto. Jde o kolizi, neurózu mezi logikou a antilogikou (ta je v našem vesmíru asi narušena nějak, např. pomocí

narušení supersymetrie – vztah mezi symetrií a antisymetrií). O princip „akce a reakce“. Je logické někomu říkat, že se „s tebou nebavím“? Není. Oznamovat někomu, že se s ním nebavím, je právě ona neuróza mezi logikou a antilogikou, například facka. Šilhání. Pro nás to je normální, logické, ale není to logické. „bavím se, že se nebavím“, je to dokonce princip vyzrálé antilogiky (není to, nebavím se, proto se bavím, i když i to tam může být právě), ale není to vyzrálé právě... jde o přehlédnutí, že to není logické. Logika ale není víc než antilogika apod. Nemůže vyhrát, jak se o to někdy silně snažíme... je v tom i vidět marnost právě určitá.... Jde o problém logiky s antilogikou, souhlasu a nesouhlasu, ale přesně jak, to nevím. Jde o souhlasení s nesouhlasem, to zas tak nelogické není ... obecně rozpor je spojení a tedy zmatení více jazyků dohromady, jazyka a metajazyka... Spojováním mohou problémy vznikat, a nebo zanikat, u odpojování také tak.

Ego samozřejmě když odmítáte, tak jej živíte, právě nejde jej odmítnout... je to princip akce a reakce, kom co není kom. Neb pracuje na základě antilogiky, vaše ne znamená jeho kynutí tj „ano“. V lásce je ne ne a ano ano, tady moc ne právě...

Kom-nkom se projevuje fyzicky (facka, násilí) a nebo psychicky – bavím se s tebou a vlastně nebavím, povolení a podmíněnost – šilhání prvků („očí“) – vyčítání a další projevy, vždy je to kom-nkom a vlastně marnost. Otrávit prostor hnusem nějakým, který je o tom, že tam mám vše, bavím se a přitom se nebavím... v tom spočívá ta otrava a není tam možnost sebereflexe. K sebereflexi nás nedonutí nikdo, je to o tom, že B je když B není. Ani Bůh nás k ní nedonutí právě. Přichází od Nuly doslova.

Mít na své straně dialogu vše se projevuje i tak, že jsme egem i antiegem zároveň, např. vědecké ego je takové...studium ega, egologie je určitě taková („doktor přes ego“). Nemá s egem nic společného přeci.

Na čistou relativitu, antilogiku, se narazí opět při manipulacích. Když na nás někdo naléhá, abychom pro něj něco udělali, tak každé naše sebemenší odmítnutí, je proměno na souhlas. Ne je proměněno na ano, ne přeci znamená ano. Pokud bychom dokázali takovému násilníkovi říci ano (a je to smyslem asi ženské individuace), bude muset sám sobě říci ne, protože je to už daný antilogický mód komunikace. Problém je ten, že to není jednoduché, nějaký náš odpor, kterým živíme tu věc, tam bude asi vždy. Kdybychom to uměli, tak pak dotyčný řekne „vlastně, radši si to udělám sám“. Jde asi o to, aby nebyl v komunikaci souhlasný prvek, nepodmíněný? Který je nebezpečný a se kterým má Neuróza problém právě. Npd máme jako vzácnost v sobě, až jako pošetilsot právě. Ale Npd a tento svět se neliší. Také, dotyčný násilník se bojí komunikace, před naším ano uteče. Můžeme ho říci falešně, pokud se bojíme, krýt si záda, neříci ano skutečné...

Individuace není samozřejmě op tom, že jde o lineární proces někam ... teď už mám hotovo, lépe neprobíhá li to vědomě i...

Čtenář si řekne, jo super, to budu používat, ...jestli se tím té komunikaci i neubližuje, zda li se tím nevzdalujeme i apod. je to jiné i. Vždy v těchto věcech si pošetile, egoisticky, pro sebe říkáme – to budu pro sebe mít, to se mi bude hodit – ale pro koho to budeme mít, pro sebe, pro rodinu, ne pro celý svět přeci, když nám to ten Bůh zatajil. Takto přemítá ego. Ve výsledku to nebudeme mít pro nikoho, je to iluze, jako když úředník odkazuje na jiného a ten toho prvního, klam ... Pro blaho, dobro, komunikace, budeme používat něco negativního – takto přemítá ego... ale to není konzistentní – to potom není to dobro, nepodmíněnost právě.

Vše je čisre, iluze, proto hledáme něco skutečného, to je nepodmíněnost, ... ale je to o tom, že vše, i my jsme čisre mj...

Neuróza se rozvíjí v psychózu, pokud je vše prodromální, pak v poruchu osobnosti.

Ego není uzavřené, je uzavřené, čímž je otevřené navenek, velmi snadno polapí do své složité samomluvy druhé – díky fenoménu 1 -1, jsem 1, ty už musíš být jen -1, má jakoby negativní okraje – otevřené prázdné, doslova... Ego není nezávislost, jak si myslíme, že já jsem X a ty jsi Y, to je neuróza, kdy nás honí hermafroditismus, slepenost, vgnost a toužíme po rozdělování a rozlišování, ego po nezávislosti touží. Bez nějakého ega si nezávislost ale nevybudujeme asi ve světě ... Nezávislost je antiego? No právě také ne no...

Příklad na neurózu „mimo“ psýché jsou relace neurčitosti v KT. Podstatný fenomén, na kterém jsou časoprostorové jevy založeny. Možná, že se takto příroda nechová, že jde o problém naší neurózy, jakožto pozorovatele. Neuróza vzniká tam, kde se mísí jazyk a metajazyk, kde je tedy pozorovatel versus něco jiného, co se moc smísilo. Neuróza u tří prvků soustavy je už obtížnější, nevím, zda tam vůbec nějaká je. Problém tří těles a více je už veliký chaos, ale to ještě neznamená neurózu. Ta by byla, pokud by nějaký pozorovatel chtěl predikovat, jak se budou ta tři tělesa chovat, to neurózu už zaručeně způsobí.

Pošetilost se tedy může projevit tzv. autoandofilii a autogynefilií např..

Přt, ego, šikana, špatná intergace stínu atd., se projevuje tak, že s ní nelze vést dialog, je inertní, neproniknutelná. A to třeba tím, že na jednu stranu jde o uzavření se, což je kompenzováno vlezlostí, silnou komunikací a touhou po ní. Jde o uzavřenost, inertnost, v tomto smyslu.

Pak se nabízí otázka, co je tedy „nekomunikace, co je komunikací“? Je to ticho např. Po horské dráze s komnkem je takový prvek doslova nepodmíněností pro nás. Veškerá komunikace je možná této povahy. Toto může být ale i princip nekomunikace – Nula a EPR paradox zmiňovaný.

Vše má tendenci se nafukovat, rozpínat, vesmír, vlny, ega, a narážet na sebe, vše chce vyhrát – vesmír se nafukuje do Ničeho možná, nemá se s ním rád asi....řekl bych, že vesmír je spíše průnikem realit či vesmírů, prostorů...

Příklad neurotického. Neuróza je poměrně těžko uchopitelný problém Příklady na neurózy. Za neurózu považuje všechny psychické i fyzické poruchy... Relace neurčitosti apod...

3. Ego si vždy vytyčí cíl například a myslí si, že jeho uskutečněním bude vše už v pohodě potom. Cíl samotný je iluze, egem, který ego vidí. Cíl je, až žádný cíl nebude, je to maximálně logické. Ale ani to není cíl, aby žádný cíl nebyl Cíl je užitečná iluze, za kterou jdeme nevědomě.... V tom je prvoplánovst ega. Toto se týká spíše mužské části, ženská část se s prvoplánovostí identifikuje (nenávidí ukončení a cíl a chce jej ale, žárí na mužské cíle..., já jsem ten cíl říká....ano - Npd, ale ne takto), což je opět neurotický problém.

3. Ego je tedy prvoplánové, neumí věci domyslet do Nuly, co bude pak? A co bude pak? ... jakoby to působí, že je velice rozverné, přítomné, láskové, dělá věci jen tak, ale ono to takto není – ono krade přítomnost, obsazuje jí svým neprůhledným pozadím, zajíká se, neuvědomuje si, že vlastně tvoří prvoplánovost a že prvoplánové – to je právě to, že má npd nevědomě, naráží na ní, a přitom jí tvoří, má jí „před nosem“. Prvoplánovost je znak lásky, ale ego je prvoplánové jinak nevědomě, touží po ne-prvoplánovosti (bojuje proti ná a tím ji tvoří a podobně....) nebo jak... Vaří nekonečný pokrm. Mužský prvek je v tomto více nevědomý, myslí si, že to někdy uvaří, ženský prvek udržuje oheň, ví více, ale spíše bojuje proti ukončení jako takovému... oba pak mají problém jak s ukočněním, tak neukonečným, neb tam je neuróza..... Ego také vše neustále doplňuje na nulu, kompenzuje, aby to byla Nula-Npd.....ono se t i děje samo, ale Ego to dělá aktivně.... O tom je také ona nevědomost a neuróza, činit něco, co se děje samo, ale toto právě umožňuje vědomost, vědomí, právě ona nevědomost, že se vše děje samo, tak to zkouším dělat sám, zkouší to a zkouší a jedno use mu to povede, a bude jako B – ten také pomáhá chodit slunci po obloze (Mexiko, Jung) ale není asi i ... nevědomý v tom, že by si myslel, že něco ovládá, že „to nějak půjde“ ... ego si myslí, že se to tak dělat musí, že to půjde nějak 3. Popsat prvoplánovost eg, popsat jak dopňují na Nulu, bojí se

Npd, bojuje za Npd, jediný strach je strach z Npd (definice strachu to je) apod... Dále popsat, že se nám stane něco nenormálního (zásah něčího ega) a kompenzujeme to něčím nenormálním a to je právě ego a druhým to přijde nenormální, ale nám ne... „, Ego prvoplánovost neví, a tak ji činí...B jen jinak... Opačný D, opačné ego, prvoplánovostí přeci je a nečiní ji pak ale... jsou to opět dvě formy Ega. ..všechna aega atd dohromady jsou Prvoplánovost, Npd... Ego není přítomné, myslí na něco jiné (budoucnost či se vyžívá v minulosti) a prvoplánové není jakoby – protože má cíl nějaký, ale přesto právě toto je prvoplánovost, ale nikoli vědomá, tvoří ji nevědomě, nechtěně až možná, toto jsem vůbec nemělo v úmyslu - lásku, řekne....., „*Domyslet to asi ještě...*

Identifikace s láskou se dostavuje až časem, a stále se prohlubuje u ženského prvku až to není právě hezké potom, pořád tou láskou nějak není a tak se snaží víc a víc a pak je ošklivostí, což je přeci láska.

3. Vznik neurozy, tedy ega v dětství – od mala na nás ego útočí, v podobě eg lidí a virů atd... (viry a bakterie nás manipulují, mají v nás už komplice, samomluva...jsme schránka pro ně...). Člověk člověku je nepřítel a nebo přítel, obojí, vztahy jsou vždy ambivalentní, dokonce se asi dá říci, že vztah = ambivalence. Takže jsme nějak narušeni, a jako kompenzaci si tvoříme slepení, ego. Slepíme rozpadlé kousky zase dohromady a říkáme tomu já atd. Neuróza je v komunikaci o tom, že chceme něco říci, vyjádřit, a ono to tak úplně nejde, druzí nám nevidí do hlavy, což je dáno egem, jenom egem – díky němu tu i jsme vlastně, a zažíváme smrt atd... díky egům do sebe nevidíme, což je i dobře, kultivujeme se, do sebe se podíváme po životě asi až... no, takže vzniká dilema, chceme něco vyjádřit, a lidé nás neposlouchají, bylo to něco nepodmíněného, co jsme chtěli vyjádřit. Na jedné straně tedy zůstávají nevyřčené věci (mění se na pošetilost), na druhé straně je třeba dbát ohled na to, že tu je superego, společnost, druzí lidé ... ono velice snadno se ta nekomunikace, nekontakt změní v ego, „zakálíme“ si psýché, samomluva, egoismus pak tam je a hněv, vztek, vzpouru apod....

Ženský prvek má více slitování s těmi pošetilostmi, které mají původ v něčem nepodmíněném, ale časem se zkazily, m s tím má méně slitování, více je to o tom „co je vidět“. Více na to dbá, snad proto, že je princip opačný.

Na jednu stranu tedy tam je něco nepodmíněného co jsme chtěli říci, na druhou stranu něco správného, společenského, a mezi tím je neuróza-zlo-ego. Viz hypotéza v knize o správnosti, zlu a nepodmíněnosti....

Je cítit, že nejde není dobré vyhovět jednomu i druhému, že je třeba balancovat vlastně ... kdybychom jen (lpěli) na původním npd, je to ustrašené a uzavřené, když budeme popírat existenci npd vnitřního života, je to negativní dost také

Ego je síť co se oddělí od Sítě a mezi nimi jsme někde...a pak tu odumřelou síť -ego ožívujeme po smrti, je koulička hromádka, jejíž pročišťování je život po životě.... Na rozdíl od fyzického světa v psychickém senevyprazdňujeme, vše se sype do nevědomí a vyprázdnění znamená asi něco jiného trochu, jde už o 0....

3. Do doby narušení egem jsem byl iv pohodě, nepodmíněnost, pak přijde ego, a celé nás rozpadne, ale předtím jsme nebyli slepení, spojení či vágní neutrální, to až teď s tím rozpadem. Šlo asi i o nevědomost prvního typu – kdy ani nevíme, že by někdo takový mohl existovat (někdo koho jsem nikdy neviděl a i nyní nevidím, až když jej uvidím, mohu říci, že je a nebo není), tak hluboká je nevědomost ega...?

3. Když si uvědomíme, že zlo je skutečné, zmizí – nemá odpovědnost a také dojde ke spojení snu (iluze, zla...) a skutečnosti a tím to zmizí, neb tam je nepodmíněnost, spojení nějaké... Právě jde o jakousi poloiluzi, protože jak bylo řečeno, na jednu stranu nejde zapomenout na sebe a na druhou stranu nejde zapomenout na superego ... jsme jeden na dvou židlích, o tom ego je...(nebo dva na jedné židli), to je stejné.....

3. pomoci Nic si sikana uvedomi sama sebe asi ze je Nic a zmizi...krade npd, díky ni zije....ale npd to ma uz ok....ale ne osefovane jako ego....

Ego má samozřejmě velmi blízko neuróze a je neuróza bych řekl, čistě od Z. Freuda (id – ego – superego).

3A. To je špatně snaha dorovnávat atmosféru na Nulu, když někdo dělá A a by jste B, to ztrácíte plnost, bytost, nepodmíněnost ... Ono to vypadá, že tzv. jste každý někdo, někým, ale je to iluze, je to o čisre, je to jen díky tomu, že v nitru je hermafroditní anální slepenec...

3A – d je správnost a zlo, a pak tu ale nebude nic, a proti nim je npd, a až ti jsou Npd, resp. pak už nemá smysl spojování nějaké, sjednocování... stejně jako u SUSY – jde o vztah mezi symetrií a antisymetrií jako takovou (metajazyková symetrie)..... Když zmizí úplně správnost a zlo, nebude tu nic, svět bude bez koření, bude tu třetí typ d a to je neutralita, až ti tři jsou Npd...

3A Jediný, kdo koná zlo je B, neb každé ego bojuje za dobro..., viz Npd umožňuje Pd. Relativně, je dobro, proto může konat už jen zlo...

Racionalizace neuróza – vymyslet nějaký vynález, ale ona je z toho atomovka, vědci nejde o tu atomovku, ale o jeho „ego...“, musíme použít ještě vyšší racio a už to bude dobré.... Je tam vždy nevědomost kompenzována vědomostí, jistotou.

Logika je o tom, že „vím, že vím“, a „nevím, tedy nevím, - nevím, že nevím?“ a antilogika „nevím, tedy vím“ a vím, že nevím Všechny možnosti se realizují, o tom svět je, vše co může být, tak je....všechny cesty se zkouší....

Je třeba odlišovat jazyk hmotový (slepeni, prázdno, atd.) a slovní jazyk, pak toužíme po absolutnu, a je jedno čím to naplníme...

3. Definovat neurózu není jednoduchý problém. Neurózu lze uvést na příkladech. Už byly nějaké vzpomenuty, například „snaha o absolutno“.

3A Snaha vyřešit neurózu neurózu jenom živí, neb je sporem a vyřešit spor je spor, neb tím zrišíme sebe sama, určité řešení je neřešení, neb jsou rovnice co řešení nemají prostě.... Jde o katalytickou iluzi,

3. Dva typy lidí – jedni mají jako zbran sílu, druzí mají jako zbran rozum a nehmotno – objekt je mocný, ale jde o iluzi... živí se vzájemně, jedn v druhém vidí problém světa, příčinu bolesti, ... chtějí ovládnout svět, silou a nebo umem, a toto je právě svět. ... To nevádí, že ten vynález způsobil zkázu světa, vymyslíme nový antivynález na to....

3. jde tam a na druhou stranu zaroven (sedi a specha), tvori nejistotu okoli, vse ma, silha,...to ale kompenzuje ciste relativne (tuto cistou relativitu) slepenec E', a jeste navic to ciste relativne cele vladnit apod. My nevidime cisre, tu kompenzaci, jinak bychom ani nic nevideli, neco musi byt neprime.....,,obecna neurozs tedy Pd jsou synonyma....., specificka je pozorovatelska metaneuroza - snaha ovladat - vse zkopiruje a snaha to ovladat....., relace neurcitosti - dusledek pritomnosti pozorovatele co se to snazi merit atd.....,bneuroza 3?,,, i samotna oddelenost a spojenost v ciste relativite je moc odd a moc spj, popr moc odd a malo odd (tedy spj) - je to absolutni. Plati to i u cislasky?,,, nerozlis polarit uplne...metaabstrakce,, Vztah pd a npd pospat! - neu a npd je ten vztah mezi nimi,,, hierarchický může být, kdy více pd dá Npd atd..., spojeni transformace pres byti, rozlisvanim k nerozl existuje i lpeni na nerozlisování (identifikovat se nejde jen s 0, proto ego mizí v ní, proto je eg více, ačkoli si myslí, že je jen ono, či to tak chce, v tom je ten rozpor, láska plně ví, že je tu více eg...), a predbihani – to je pro d typické vždy, Kompenzuje to ztuhlost, tíha, hmota právě a mají neu vztah mezi sebou....., pozit zpet vazba negat zpet vazba - podstatne,,,

nekontakt se sebou druhými okolím vede na neu....pak snaha o kontakt atd....., rozlišit je třeba rozlišování a snahu o rozlišování která je neur a ma a prameni z pocitu otupelosti.....

3, Je to o tom, že „nebavím se s tebou“, jde o narušení logiky s antilogikou, už si nerozumějí, nejsou partáci, a o tom je tento vesmír celý, pak se to zabalí zas celé a jede další... je to snaha se něco naučit asi ... logikcy se domníváme, že ukončení sporu spornou větou apod....

3. Popis neurózy je vidět na „touze po něčem absolutním“. Už to bylo vzpomínáno. Vadí nám, že vše je čistě relativní, máme pocity zmaru, a toužíme po něčem absolutním, neb to zmar není. Nejsme schopni pochopit, že právě toto je zmar, tento akt, toto jednání a uvažování a cítění. Toto žití za sklem, ve svém skleníku, „oni tam mi ubližují atd“ – pocit, že nikdo mi nerozumí, že všichni kolem jsou jen věci, psychopatické pocity a někdy se v tom vyžíváme pak, snad ve snaze dojít opaku, zvýraznit to, aby to nebolelo v nitru.... Je to právě čistě relativní k „normální nepodmíněnosti“. Takže pak toužíme po něčem absolutním, po „falusu“, máme představu absolutna, ale neuvědomujeme si, že jsme ve vztahu, relaci, k tomu absolutnímu, a tak to je neuspokojivé. Bylo mnoho tendencí vztahování se k něčemu absolutnímu v průběhu věků ... K jistotě, ale falus na jednu stranu je jistota, objektivizací strachu, „tvrdý exkrement – z pohledu análního, resp orálního na anální“ ale na druhou stranu je jejím zdrojem i, je jako meč, na jednu stranu je jistota - integrace, na druhou stranu je desintegrace. Co se nám zrovna hodí, to používáme, a v (ženské) sexualitě jde o kontakt obojího – „falus dezintegruje, ale ne, vlastně integruje apod...“.

3. Touha po absolutnu popsat, onen nesmysl, - relativita a absolutno jsou ve vztahu relativním a také ale existuje absolutní relativita, ta správně zruší sama sebe, tak to má být, je to dobře... my máme tendenci vidět, že to je paradox a jdeme od toho, ale to je ona nezralá mužská logika. ... toto je v metajazyku už, ona meta-abstrakce.

3. V této kapitole je vše trochu děravé....ale je to lepší už....

3A. pd a pd atd = npd. ... npd a npd atd = pd..... pd a npd = pd a npd.... spojitost logiky a antilogiky ale ne ok.

V každé shodě je neshoda (rovna se), v každé neshodě je shoda (neshoda dvou prvků necím shodných). Opet cisre zvítezi?

A jak je možný čas v cisre? díky prostoru?...dve cisre spolu?... nebo díky tomu že současně dva prvky versus nesoučasně dva prvky.pak třeba ve vědomí současně dva prvky nějak současně i nesočasně vědomě nevědomě celkově v egu když dělá ze všech energií ma....mit vs byt....

Cisre je dost o prvek vědomí a antiprvěk v nevědomí....treba máme tři různá "vědomí..." to je vysvobozující pak...

3. V každé komunikaci prvků, které spolu souvisí, což je dáno tím, že komunikují spolu, jsou úplně všechny vztahy, asi vždy – prvky se dokážou stvořit, zničit, léčit, týrat, podporovat, apod. V tom je opět relativita, ale nikoli na úrovni hodnot, ale vztahů. Pořád je to ale stejné, jen jde o vztahy.

3. proč používám pojem neuróza? – je to jiné vyjádření podmíněnosti, nevědomosti, zamotání se do polarit, digitálně...cisre, dávám tomu možná moc lidskou tvář, pejorativní to i je,,, Neuróza je spíše až pro pozorovatele, předpokládám, že na elementární úrovni je podobný jev u všech polarit. Jde vzpomenout relace neurčitosti, ty působí neuroticky dost, ale možná jde právě o kontakt pozorovatele se světem. Ono zobecnění pojmu neuróza na všechna jsoucna je diskutabilní Neuróza má spojitost se zpětnými vazbami. V tom je to myšleno asi takto....

3. Kultivujeme polaritu a nevíme jaké to jsou, jsou dvě, tři? Obecné polaritu – to je ego asi, nemá podobu, jako v Rci, láska je pak také o obecné, ale o vztazích mezi nimi, obojí je Nula... Takže Láska a Ego nemají žádnou podobu, ale láska ještě větší asi, ego je o obecných polaritách....láska o obj vzt už jazyky jen.....?

3. Onen přelom v poznání vidím například v tom „nehledat objektivní pravdy, ale hledat vztah objektivna a subjektivna samotného“. Postupně bude poznání asi více připomínat matematiku, matematika nemá experimentální část – neodkazuje se na Skutečnost, vychází z ní, či jí „je“, čísla „nikdo nevymyslel, rozložení prvočísel například“. Pokud ale nebudeme umět vesmír nijak opustit, tak je to neplodné a jenom do šuplíku. Fyzika je matematika, je o vlastnostech čísel a matematických objektů samotných asi.

3. m a ž vidí vzájemně v druhém onoho démona. Může se ale stát, že se jeden z nich s démonem identifikuje zvráceně.

3. Popis neurózy je třeba mytí se mýdlem. Umyjeme se mýdlem, a tím si smyjeme ochrannou vrstvu, a začneme velmi brzy páchnout, takže se zase umyjeme mýdlem. Pozitivní zpětná vazba, umocňování, Pak se snažíme kontrolovat, ale to jen kompenzačně vede na další umocňování.... Když je nějaká překážka, tak je dobré si jí vůbec nevšímát, netlačit a sama zmizí (princip akce a reakce), popř. naopak „tlučte a bude vám otevřeno“, když nemůžeš, přidej – je třeba ale pamatovat, že to značí neurózu....

3. Jakmile dojde k identifikaci s nepodmíněností, změní se nepodmíněnost na něco jiného, hustšího, na erotiku, a na další věci. Ž si dobírají muže například tím, že vlastní Anima – ostrost, úzkost, prázdno,

3. Ženy se přirozeně nevědomě identifikují s věcmi, spíše živými, a když s nimi zachází muž neurvale, tak je to velmi znepokojuje.... . Nevědomá identifikace je i s Animem, Animou.... Ona analogičnost u ženského prvku se promítá do erotiky – „užívá si nepokoj, neklid, nepříjemnost, bodání“, tím muže provokuje...v hysterii je to umocněno. Je to i snaha o bdělost... antilogika je viděna jako ostrý jas, rozhraní, který potřebuji, neb jsem moc temná a obyčejná.... V narcismu je něco podobného – ubohé šedavé nitro...

3. Toto nemám moc probádané, ale daleko více o tom je v nevydatelném textu oněch 2000 stranách...

3. I vědomost a nevědomost jsou prvky soustavy, a mají čísla a čísla vztahy...

3. Čistá relativita je i není hluboká, je i není povrchní...

3. Takže další předpoklad (postulát) je ten, že všechny myslitelné prvky podléhají principu průniku množin (prvků), systém „XYZ“. A to i např. prvky „absolutno a relativno“. Absolutno a relativno jsou relativní, což absolutno „nesnese“ ale, absolutní je jen Nula anebo absolutní relativita, která pak ruší samo sebe, což není paradox, to je správně. Z toho plyne, že pokud máme prvky např. „teorie versus skutečnost“, pak také podléhají principu XYZ. Objektivní skutečnost tedy neexistuje a to, co nazýváme objektivní skutečností je „dohadování“ teorií a skutečnosti, či spíše vzájemné ovlivňování se teorií - Sítí. Pokud vezmu za prvky vlastnosti, například „oddělování a spojování“, pak je spor už v tom, že jde o opačné směry. V soustavách o třech a více prvcích už nejde mluvit o oddělování a spojování tak úplně... RGB systém...

Spíše než XYZ tak to, že každá polarita se snaží vyhrát a nejde to, ... dokonce i to, že každá polarita se snaží vyhrát je tvrzení co se snaží vyhrát a nejde to – je to rozpor, proto to nejde, apod... maximální logika je 0. Ale ta je zároveň i max nelogická...

Logika versus paradox je typická soustava, ...paradoxy nevadí...

Abs je 0 a Npd, Neu je rel? Npd je překlad mezi 0 a absolutní rel?

3. Ve strachu pěstujeme jednosměrné vztahy (chci být milována, nemusím milovat, nebo miluji tě, ale od tebe nic nechci, neukážu se ti). U hysterie je pak typické „já mohu, ty nesmíš, já nemusím, ty musíš“. Černá díra to má podobně. Intr citový typ je meta-hysterický - jde o „anti“ hysterii, hysterie samotná a její popírání. Podobně popírání ega není nic jiného než ego. Nakažlivost je dokonalá. Popírání Náhody vede na nahodilost, kontakt s náhodou vede už jen na náhodu. Náhoda ale vše i právě plodí...

3. Neuróza je např. snaha se provzdušňovat, jako když supernova či hvězda odhazuje obálky, neb už nejsou vázány gravitačně tolik – ale je to fetiš té věci, nemůže to vést na bdělost, nevede to na bdělost, že budeme jako „peříčka“, neb tam chybí Logos, ve skutečnosti je to lpění na hmotě a nenávisť mužského principu (prostředí) a jeho likvidace.

3. Struktura naší psýché je asi o tom, že v „nitru“ máme Nulu, a 1-1 povrchněji více a více a to je celé... Přes Nulu jsme spojeni...

3. Přiznám se, že ten dlouhý text obsahuje hodně nenávisti je tam tak nějak a hodně nechutného sebezpoznání, intimního. Vše je ale vědecké. Není to účelově – jde o snahu věci odměřeně popsat, což mám na to vlohy na to asi, nejde o odtažitost od toho ale, odměřenost.... . Má to ale své pozadí jasné ... Je boj, kdy si lidé nadávají, a snad nejhorší je snaha úplně zničit archetyp dotyčného, úplně jej zničit, o to se i dost snaží ženy vůči mužům někdy, muži více ctí, že tu je on a někdo jiný, ženy jsou více svůj vlastní vesmír a malými boběčky v něm... psýché hmoty s tečkami, muž je ta jedna tečka vs ta hmota, nikoli jen ta tečka... A vlastně je to kravina snažit se vymazat opačný prvek ke svému prvku, je to vlastně blbost právě, neuróza....

3A. Pd a Npd mají li se spojit, plodí už jen sami sebe. Podobně jako v SUSY

3A. Jednosměrnost – narcismus: ty jsi důležitý, nechci nic za to, co pro tebe dělám, buď forma násilí to je, nebo, já nic nemám, tedy mám všechno Jsem na pozadí všeho, jako pánbůh.

3A. Nepříjemnost dělat někomu v nás evokuje pocit, že jeho tuposti dodáváme bdělost, prázdno, že ho zasáhne, je to u šikany takto, projekce tuposti, ale toto právě tu tupost vyvolává. Mnoho vjemů otupuje a tak si ordinujeme silný vjem, abychom cítili, a to je ona neuroza....

3A. Stává se, že ta oddělenost v čisre je orientována na závislost incestuální v čisre a naopak, ve snaze, aby to byla Nula dohromady, instantní láska, na moment a bojí se jí.... Ona incestuální fixace je náhražka za lásku... Incestuální srůst nekrofilní sladký si ordinujeme na bolest, prázdno, a pak tento srůst ničíme oddělováním, bolestí. Jde o nekonečné vaření pokrmu – podstatná je právě ta neuróza mezi dokončením a nedokončením, ta je obecnější. Otupělost temné hmoty a citlivost způsobovaná bodáním do ní, alchymistický proces zprůhledňování, nás fascinuje, stejně tak jako opak, neb to bodá, tak je to otupující do mdlob. O tom je mj hysterie, schválně je opojnou mlhou nevědomosti, jež má schovat toto hlubší píchání.... Ona to tak má doopravdy, ale hraje to navíc...vyžívá se v tom, ve snaze něco cítit, prožít to. Meta pohled na samotné „tupost versus bolest“ – toť i sexualita, polo-meta náhled na nesplnitelnou úlohu „spoj tvrdé s měkkým v jednotu“... nejde to. A to se nám také líbí, že jsme nachytáni asi atd.

3A. Úloha spoj tvrdé s měkkým, neboli např. nízkou S a vysokou S, digitálno a analogovost, KT a OTR, částici a vlnu o tom je sexualita (milování z lásky hlavně by mělo být....). Jde to spojit v jednu věc? Asi ne, ono to je už o jedna a dva, a spojit „jedna a dva“ je těžké... buď jde o složitou abstrakci, nebo jednoduše mám domněnku, že „spojit digitální prvky a analogový prvek, třeba plochu“ je Nula, nula. Jde přitom o prvky ze stejné soustavy, nikoli z různých, nejde o třeshně a slony, ... souvisí spolu tím, že nesouvisí spolu asi. Aplikování digitálna na analogovost vede na proděravění analogovosti a tedy její zrušení, podobně naopak analogon ničí digtálno, to mizí, je pohcelno, ruší se vzájemně... dají Nulu, a tedy zase sami sebe ale, neb 0 = 1-1. ... ze zoufalství náš pak tato úloha – už to děláme jen tak, sexuálně, pšt..... My tu úlohu sami i živíme asi

pozorovatelstvím svým.... Takže to, že se snažíme to spojit a nejde to, to je dohromady Nula, a digitálno=oddělnost a analogovost=spojenost je také dohromady Nula.... , je to možná i to, že dva chtějí obsadit stejnou židli, digitálno a analogovost jso totéž. Je to otázka na topologii toto... Domněnka je „digitálnost a analogovost jsou nula dohromady“. Spojení jejich pak je např. v tom najít důkaz tohoto. SUSY je příliš triviální, problém řeší tím, že udělá digi+anal versus anal+digi a tím to končí.

3A. Úloha spoj tvrdé s měkkým, neboli „digitálno a analogovo“. Opět jde o prvky a mají mít průnik. Co je složitější, že se jedná už o meta-abstrakci, už jsme se k tomu dostali, už je zde „spojení spojení a oddělení“. Analogovost je totiž totéž co „spojení“ a digitálnost je totéž co „oddělení“. Potom spojit spojení a oddělení vede na oddělení, kompenzačně. Jde o úroveň, kde prvky po aplikování sami na sebe už tvoří opět jen sami sebe. Dohromady pak dávají čistou Nulu. Neu a Npd jsou ovšem o vztahu spojení a oddělení, není to úplně tak, že by Neu byla oddělením a Npd spojením. Částice a antičástice plodí dohromady bosony, jak víme. V případě SUSY pak fermiony a bosony plodí už zase jen fermiony a bosony. Je to taková chudá úroveň, chybí tam pořádný překlad mezi fermiony a bosony mi přijde. Takže odd a spj tvoří jednak Nulu, ale jednak svět, Dílo, Hru. Naše snaha je spojit je komplementární k tomu, že to nejde (očekávání a zklamání... - to ale nejsou úplně protiklady...). Například číslo „ π “ je na jednu stranu konečné a na druhou nekonečné. Prvek „konečno“ (digitálno) plus (tedy spojen s prvkem) „nekonečno“ (spojením) dává Nulu. Jde o jejich spojení, i jejich oddělení? Zde už se neuvažuje množství, kolik se spojí digitálna a analogova, moc to nejde ani, jen malinko asi, totiž množství je opět nějak prvek digitální a analogový... SUSY vidím jako příliš jednoduché a zbrklé spojení. Vlastně spojení spojení a oddělení je v tom, že se jen prohodí. Gravitu jakoby vůbec nezajímá obsah kvantové informace, vše to bere jako něco, a když se to prohodí, je to ona SUSY, ale gravitace taková vlastně docela je právě, nezajímá ji co, ale kolik... Určité spojení je, když 2 fermiony obsadí jeden kvantový stav (porušení vylučovacího principu), to nastává v případě vzniku bosonů, v případě silné interakce a ...? Qualie sice souvisí a digitáln analogovo, ale jde o něco jiného, možná v nich je ono „spojení“... to je dost antropocentrické ale.... Vše jsou qualie je třeba vidět... Čistě matematicky, spojit spojení a oddělení (pokud se nám nepodaří zadusit oddělení, proto muž říká ženskému prvku „ne“, zde je to vidět), tak je „(+ + (-)“, což je nula, a nula je (+) a (-). Je třeba najít i (+) - (-) a to je (+) (+) což nic není....? Co se spojuje se musí i oddělovat....symetricky...ale co narušení symetrie? Tam by pak byla šipka času i z toho narušení.... Možná je třeba neodlišovat co je objekt a co vztah, pak příklad (+) + (-) vede na zkrácení jednoho plus a jednoho mínus a výsledkem je (+), a naopak (+) - (-), to samé a výsledkem je mínus. Je to taková ta ďáblová abstrakce, kde jsou jen vztahy, jen „jak“. Ze dvou rovnic vznikne matice:

$$++ = +$$

+ - + = -, kde celou stranu levou nebo pravou mohu dát na jednu stranu. Počet plus a mínus je shodný, což je dobré... Sejně se nejde zbavit dojmu, že plus zvítězilo....snad je to motivace pro mínus aby bojovalo věčným bojem samo za sebe, což dělá muž a žena to archetypyzuje. Ve feminismu např. Nezapomínat na rovná se, to je klidně jako „mínus“ další.

Sjednocení KT a OTR naráží na problém, že samotné „rovná se“ je součástí oné teorie sjednocující. Rovná se a mínus mají velmi blízko k sobě, rovná se je operace „levou stranu převed' na pravou nebo naopak). Opět alchymisticky viděno „rovná se sjednocuje a to tím, že je záporné“. Na rovnicích je vidět, že vše je Nula, levá i pravá strana se rovnají, ale zároveň to něco plodí přeci jen... jde o totéž vyjádřeno odlišně, což je Nula opět. Matematika na rovnicích stojí a to je její silné omezení, svět není o rovnicích i.

Rovnice výsledná po vykrácení horní a dolní rovnice je: (+)(+) = 0, v tom vidím spojení logiky a antilogiky.

Je to trošku na hlavu, ale když mám rovnici, kde spojuji spojení a oddělení, tak musím myslet na to, že spojení a oddělení je také už odděleno (rozlišuji spojení a oddělení), tedy spojuji a odděluji spojení a

oddělení, navíc rovná se je spojení a oddělení (mínus) také. Zkusme místo „rovná se“ napsat „mínus“, pak to je (+) + (-) -. A to je výsledek. My rovná se píšeme zbytečně, např. když mám X, které působením Z vzniká Y, tak to píšeme jako $ZX = Y$, ale spíše by to mělo být $XZ = Y$. Rovná se je transformace. Zní to divně, ale pokud má být moje poznání světa úplné, v rovnici nějaké, pak i ono „rovná se“ v rovnici má protějšek v reálném světě. Je to spojení „papíru a reality“. Podobně jako v paradoxu lháře, absolutní relativitě atd. v tomto textu o tom je řeč někde..... Vždy činí potíže míchání jazyka a metajazyka, zde máme na papíře v metajazyku „rovná se“, které nemá v reálu obdobu.

3A. M má npd jako fetiš někdy, to la není právě.

3A. Existuje různá hloubka nevědomosti, už si myslíme, že jsme „tam“, a právě nejsme... nebo už víme, že toto je blbost myslet si, že jsme tam, pak tam nebudeme, ale toto stále není ono Apod...

3. Pošetilost je dost o tom, že se přestane odlišovat 1 a -1, ano a ne (snad z důvodu strachu z odmítnutí např.). Vzniká tím hmotnost a tíha nebo opojná opilost apod. – hmotnost je na kvantové úrovni samomluva částic jakoby, jakoby neustálé přeměny 1 na -1 a zpět -, přitom 1 a -1 je princip idealistický, abstraktní, ale pokud se přestane rozlišovat ano a ne, tak čistě reálně k tomu vzniká prvek opačný, tedy nic. Tedy z 1 a -1 vzniká neodlišováním 1 a -1 „něco, hmota neprůhledná“ a to má opak svůj k ničemu. Iluze spočívá v tom, že „jenom proto, že to nic není, že to je 1-1, tak to něco je, tak něco mám, jen proto, že nic tam není a nemám, tak něco mám“. Typické to je u hysterie toto – obecný symptom všech poruch, antihysterie je také o tom... Tedy pošetilost nedává nulu, proto to je nula, to je ten princip. Ono toto čistě relativní – asi o tom svět miniaturní je, kvantový svět, a pošetilost jsou nafouklé fluktuace vakua, co se udržují systémem 1-1, ... ještě je však třeba aby to na něčem parazitovalo a potřebuje si to udržovat tíseň, jako zdroj toho všeho a žít se vzájemně, 1 aby živila -1 a naopak pořád, neuróza, vesmír je asi také pšt – nafouklá fluktuace, vše je pšt nějaká ...až dohromady do je Npd..... Takže máme nepříjemnou hmotu, co neodlišuje ano a ne, (E' to je např. a nebo i jiné A podoby, opojná široká mlha atd...průhledná, nebo kaše vágn neutrální mezoego atd...) – potom se najde skupinka lidí, co tuto hmotu nesnáší a použijí na to 1-1, což považují za bdělost, jas, nic, který tu hmotu zničí, připomene jí, že se skládá z ano a ne, oddělí ten nezdravý incestuální srůst libující si sám v sobě... Jsou to formy d, 1-1 a nerozlišování 1-1. ... Tedy na jednu čisre se aplikuje čisre v doufání, že to dá npd...což se stát i může.... Snaha nachytat tu energii ulepenosti a hmoty jenom je antiegoismus. Celé je to dosti oblast anální neurózy ale toto povídání.

Falická neuróza je duchovního typu myslím, „být Bohem“, Oidipovský ontologický komplex, ale o tom až dále.... V análním stadiu se začne odlišovat něco a nic, plnost a prázdnota, a to je pak přeneseno do genitální fáze a kastrčního komplexu (ženský prvek, že nic nemá a nechápe to a mužský, že by mohl nemít – mužská neurotická paranoia z toho asi vniká), který ale je obecný a byl i dřív... V průběhu času se to „napravuje“ a m něco ž dává, ale na duchovní úrovni by to mělo být i spíše naopak... - princip individuace, kdy m rozvíjí sebe a ž také a tím interují Animu a Anima, ale nejen takto pouze...

U pšt se může hovořit jazykem „jsme spojeni proto, protože se ne bavíme, nemáme rádi, čím více se nebudeme bavit, tím více budeme nezdravě spojeni“.

3. Princip E' je také slepenec principu E a A, prázdna a objektu (typicky karbonově černý falus neprůhledný – je to princip E, ale je hmotný, zhmotnělý strach a nejistota, předsudek, ale právě z předsudků se m vymaňuje...netvoří je....tolik tedy.... Proto mužský genitál je E, co je A a ženský je A co je E. Směsice.

3. Od duality Npd a Pd nejde objektivně úplně odhlédnout, neb bychom se ocitli v Nule. Od subjektivity nejde nikdy odhlédnout. Proto i, vše musí být subjektivní, každé místo vesmíru je svůj subjekt,

pozorovatel.... Pokud se nepohybuje rychlostí c , ale i tam....neb vše se vlastně stále pohybuje rychlostí c , částice, mezi interakcemi s Higgsovou částicí je ta rychlost c jakoby.

3. Čistá relativita je velmi primitivní, řekl bych, že na ní je postaven svět, ale umožňuje komplexnější výtvoř, kde zaniká ta pravda, že vše je relativní, vznikají iluze zase jiné, ... pak působí v makrosvětě užívání čisté relativity, jako by parazitovala, ona samozřejmě řekne, že není primitivní, neb čistě vůči tomu je komplexnost, žije těmito obviněními a má vždy v záloze něco, vlastně velmi jednoduše, tím čistě relativním principem. Parazotují ty složitější bohaté plné útvary na mikročísre nebo naopak? Až mezi nimi je láska asi, kdo ví, třeba je to celé zjednodušený čisre model toto.

3. V šikaně atd. právě jde o to, že dotyčný vyjádří oba prvky najednou, je úplně jedno jaké, zda jistota nejistota (obecnější), nebo že to je krásné a budu ošklivý tedy, o to tam jen jde ...

3A. Cim lepsi balanc mezi idem a npd v nitru a superegem tim vetsi laska „(pak už zahrnuje i id a superego“ ...).....la vzniká a je vecna, npd je napul podmínena neb nemuze spadnout z cisteho nebe i ... to by byl parazitismus...

3. Jde samozřejmě o to i být na sobě nezávislý tedy být se sebou v max. poznání a kontaktu...

3. Ego je jednota jen díky dualismu, kterým žije, čistě relativně, Je spojení díky desintegraci své a druhých...

3A. Ego nemůže vědět samo sobě, že používá čisre, neb by tím bylo odhaleno (a vůbec nic by nebylo, neb princip díky tomu, že něco nevím, tak vím – existuji, princip nepřímota a přímota informace již zmiňovaná, viz nevědomí a vědomí) – domnívám se, že čisre, když se dozví, že je čisre, tak zmizí – je to princip absolutní relativity. Je to stále čistě relativní, čisre vůči sobě? Jen díky tomu, že to nic není, spor – nic, tak tam něco je, řečí čisre.My máme tendenci říci, že absolutní relativita je spor a tedy něco mimo a neexistuje to, je to velmi krátkozraké ale asi, klidně to může být reálný fenomén, rušící sám sebe, a tedy by to mohlo i opačně vzniknout...

3A. Když čistá relativita zjistí, že je to čistá relativita, jen se posune asi vědomí hlouběji do nitra, čisre mezi vědomím a nevědomím, mlha jde hloub..., to není, že něco odhalíme, co tam bylo, my to odhalíme a tím změníme trošku... to je logické, logické není něco vidět a neovlivnit to. Narážíme na Nulu – objektivitu silnou, v tomto pohledu, nechápeme onu jinou objektivitu, která má v sobě díl subjektivity – tedy měřením ovlivním, co měřím.....Tedy když čisre odhalí sama sebe, tak (souvisí to s tím, že je li ego či Pd úplně vše, zmizí, změní se na Npd...snaží se o to, ale nemůže dosáhnout svého cíle, neb by zmizelo - - - má to podobu negativní – závist, sledování jak si lidé hrají a to mi stačí, neúčastnit se, neb pak by zmizela závist, A pozitivní – že odhalením zmizí svět, do té doby byl ...) ..., Když čisre odhalí sama sebe, je tam vztah k sobě - , . Snad to jde zapsat jako: ČÍSRE =, ono „rovná se“ vyjadřuje, že jde o vztah se sebou, že rovná se směřuje tam a zpět, nemá to výsledek, je to Nula..., obj a vztah...(kde vztah je rovná se...v této roli...)

Jevy existují do doby odhalení, což je další paradox a čisre – jev existuje, pokud není odhalen.

I být o kroky napřed je – zdá se, jakoby čisre věděla kým je, ale neví, že být napřed je být pozadu kompenzačně, zhomtnění, tíha...

3A. Podstatné je hledání překladů mezi prvky, čisre působí marně...

3A. Pro ego je jednota, je jedno jen proto, že jich „tam“ je víc, dva a více..., např. veřejné mínění (archetyp veřejného mínění má blízko k Animě a egu).

3A. Čísre zruší sama sebe, například vnímáme červenou a nevíme, že je to jen díky tomu, že vnímáme zelenou, (nic jiné než červená a zelená neexistuje) – pokud to odhalíme, těžko říci co nastane, snad vše úplně, bordel, Nula, zase to samé, neví – ... Je to i o tom, že absolutní relativita, je vlastně absolutno (plus) relativno a to je Nula. Normálně není relativno absolutno, neví, že by bylo absolutní, proto něco existuje, díky tomu že o sobě neví, tam vůbec existuje?...

3A – „jak“ jsou jazyky, co je info z nich a ty jazyky tvoří tu info... Informace je jako kruh z kruhů – jazyků – obojí je relativní.

3A Ego dorovnává na Nulu a bojí se jí, pak od ní uteče, to je totiž také Nula, snaha o Nulu a útek od ní, A také existují nálady kdy chceme Nic, resp. Nic je řešením mnoha věcí, ale je to stále jakási nesrozumitelná touha.... Opak horror vacui jakoby (jde o jeho maskování asi i), ale tak to není, jde o moc obtěžování životem přebujelým okolo a snaha o duchovno a nicotno... jde opět o dorovnávání na Nulu...

3A. Eg a La jsou absolutní o relativní, absolutní jsou např. v tom, že jsou absolutně nakažlivé (když dáte ego a npd vedle sebe, velice snadno se npd změní na ego, méně průhledná je hned, zadusená oxidem dusičitým apod. – např. identifikace s npd je tento proces, okamžitě to není npd) – vše je to výzkum nutno podotknout. Nejde neu a npd zkoumat objektivně úplně – např si říci, tak když je chci sjednotit, tak budu sledovat jen jejich rozhraní, přetahování, ... ega a la – ne, jakmile jsou v obrazu oba, nakazí se ten nebo ten, podle našeho nastavení aktuálního...

3A. Láska je velice dobře umět vycítit pšt, pak už tam pšt ani není vlastně, vstřebá se, zmizí.... Poznání je pozat co je d, odvaha je vykročit vůči d, d to vše je-má a nic nemá z toho právě... D ale velice dobře vycítí, co je pravá npd, jen D to pozná, npd ale také to ví, možná že to je D v Npd, který umí vycítit, co je to Láska, Npd...asi jo.... Právě. Jsou relativní takto D pomáhá lásce vycítit, co je láska, a láska je když velice dobře vycítí pšt... avšak D pak zmizí, když vycítí lásku, jen ji tuší, má představu, přesnou co je Npd, ani to neví možná....vědomě....takže na počátku je neprůhledný D a na konci báječná zářivá Láska, transparentní, Právě skrytost je věc co nemáme rádi, ale nemůže vše být od počátku odhalené a hotové – to vlastně nejde....aby pečení holubi padali z nebe apod...

3A. D je archetyp identifikování, odkazuje stále na někoho, ale nemá vzor, je o identifikování se...

3A. Prvky se snaží vyhrát (jiné je to už u samotné čísre a čísla, neb jsou „totéž“ a čísla se nesnaží vyhrát apod) – ale ego vyhrát nemůže, i když se o to snaží...

3A. Snaha posetila o něco co nejde (to co nejde je pšt zase, celé je to pšt dohromady) - protiklad. „Jde to proto protože to nejde“ – tak uvažuje d, zde je ale lapen v čísre – chce něco co nejde, např. ovládat druhé.... např. snaha vyhrát - protože to nejde.

3A. D uvízne do své pasti antilogiky v tom, že dělá (existuje) něco jenom proto, protože to nejde (například se snaží ovládat něco, někoho, jde to, ale jen jako omyl) – to je právě pošetilost, je dobré pokoušet hranice, ale toto je pak pšt.... Nemůžeme si být jisti, že to nejde samozřejmě...

3A. Ego nedává druhému jinou možnost než být nějaké ego, zaujmout rozhodné stanovisko vůči němu, stát se také egem, pád z potenciality nepodmíněnosti, a ne láskovou potencialitou (toto je tak trochu omyl, neb identifikace s láskou je také forma ega, bez vývoje atd...), neb ego nesnáší nerozhodnost (nějaký typ ega) – jako když blivajz říká že nesnáší nerozhodnost – neví o sobě.... Muž a žena si rozdělili Npd na identifikaci s láskou a nečinnost a neidentifikaci s láskou a činnost – obojí není Npd a je Npd nějak dohromady. A pak tu jsou ještě děti samozřejmě:), na ně zapomínám. Ono není příjemné znovu někoho učit to samé ... děti se to totiž učí sami, a není třeba cíleně učit základním věcem.... Nápodoba, identifikace, ta je v dětství právě

potřeba, jako u indiánů v pralese..... muž mlčí a třeba něco dělá něco se naučil od svého otce a předává to dál ... ž mají tendenci mužské činnosti bagatelizovat (mají z toho strach a dělají že nemají apod.), proto se chlapci věnují od určitého věku otec atd.... rituály nevyprázdněné a zkoušky, přechody, iniciace.... Ukotvení v životě.... Naše tělo a to že jsme zdraví a je výsledek úsilí našich předků (zdravých a chránících čest svoji) a náš také samozřejmě... udržení fyzického i duševního zdraví... O čest někdy více pečují ženy než muži, o mužovu čest, jsou tím posedlé i moc.... Jde jim o jejich čest velice je to zajímavá a zároveň říkají že jich se to netýká....

3A. Ubráníme se jen díky tomu, že sami sebe narušíme.... Máme představu, narušenu antilogiku a logiku, že když někomu ublížím, že sám sobě tím neublížím, fyzicky a psychicky, ale to je klam, snaha o objektivní svět. Tam se jde z makrosvěta do mikrosvěta, je tam tření, entropie a neplatí makrozákony...

3A. Absolutno je (např.) v Nepodmíněnosti, pokud jej hledáme. Ono absolutní je protikladnost mj., relativita, a to je právě Npd asi i do značné míry... Npd a Ego to nejsou protiklady, jen napůl, láska je také spor....

3A. Měl jsem naději, že půjde tento text sepsat do úhledné formy, co by byla, ale nejde to. Lpění na formalismu, aby kniha byla formálně ok, to vede na vědecké bádání, přemítání a je jádrem vědeckého bádání, ale i největší přítěží.

3A. Ve sporu je mozne vse, i vyvraceni je potvrzeni (neb jde zase o spor), kdyz tedy nekdo vlastni spor, bude mit vzdy pravdu – mít vše tzv., ale je to (opet v reci sporu) kompenzovano tim, ze jde o spor (ne) a plodi vzdy ano. Sikanujici vlastni spor v sobe, kopii celeho sveta. To je jen fetis sveta ale. I shoda a odlisnost jsou odlisne ... a i maji neco spolecneho.

3A. Nula je nic i vse Poznat jde Nula tak, že nejde poznat apod. Nula spíše neexistuje, neměla by se zapisovat, vždy uteče. Existuje poznání? Ano i ne atd.... Když se dokonce zeptáme, proč je to zrovna takto, být, proč je to o té Nule? Odpověď je, že to právě i není, nemusí tak být, to je totiž dohromady Nula. A je to vůbec o té Nule? To je totéž. Prostě jakmile tam je spor, jde dokázat úplně vše, to plyne z vět o neúplnosti. Takže spíše svět jakoby tvoří 1-1 a nic víc, „pod tím je Nula“, ale ta není, není vidět, ale i vidět je, neb to je Nula zase dohromady..... Vše je uskutečňování Nuly, ale protože Nula není pozorovatel, je to v pohodě, svobodná vůle existuje (je i není, no...). Rce už nemá původ, jakoby už pod tím není nic, z čeho by to vznikalo a původ žádný neexistuje, vše je jen tak tzv. pak, ale co je také podstatné, je to, že původ je ten, že žádný není – je to opět konzistentní se sporem, s definicí sporu.

3A. Protiklad už nemá protiklad - působí to jako protiklad, ale není, protože protiklad protikladu nějakého bude už jen zase o protikladnosti a tedy protikladnost je vše co existuje. Ovšem samotná protikladnost, má protiklad? Asi nemá. Tedy spor je nestestím i vysvobozením, neb už žádný spor netvoří.....Kdyby protikladnost měla protiklad, bude to zas jen protiklad (možná tu myslím jazyk a metajazyk ale). Protikladem protikladu je žádný protiklad a ten jsme řekli že má právě protikladnost tuto vlastnost. ...Pak je tam "spor" mezi protikladností (Pd) a neprotikladností (0, Npd?). Je to protiklad tam zas nějaký... a zase tedy protiklad... 0 a 1-1 jsou i nejsou "opacní", přesně takový je i vztah ega a lasky. A třeba i světla a hmoty s antihmotou..... Pokud chceme vše pak jedine spor, a to není pak spor - spor, má-li být všim, rusí sám sebe, tedy i takto vzniká.... je ve sporu se sebou... Tak a logicky orgasmus máme za sebou. Jste jednou - protiklad má jako protiklad žádný protiklad (1-1 versus 0), to je však napůl protiklad jen, 1-1 a 0 se liší i jsou shodné. Je to jako dát protikladu znaménko plus a neprotikladnost je pak tedy minus-plus, tedy protikladnost a neprotikladnost jsou jako: (+) + (-+), lépe asi jako (1-1) + -(1-1) = 0 zase. Jakakoli rovnice to tak má. Ale žádný protiklad má právě protikladnost - najít protiklad protikladnosti je zas o protikladech, proto nemá protikladnost už protiklad - ale protože její protiklad určuje je neprotikladnost, tak se to komplikuje..

Ego a láska tedy oba jsou spor, ale každý jinak, a i to jak je ego, atd.

3A. Takže vztah ega a lásky, ten bych viděl podobný (možná jde o totéž), jako vztah protikladnosti a neprotikladnosti – nejde o protiklady a i jde o protiklady. Podobně relativita a absolutno by na tom byli... Lásky a zlo jsou tedy relativní i. Jak se píše v Bibli, nechť růst plevel s pšenicí, pak se sklídí a odpadnou od sebe. Může se říkat, že pšenice je „správnost“ a plevel je „zlo“ a někde tam vzniká dobro, nepodmíněnost, trošku z nich vznikne, a pak oba odpadnou a děje se to znovu... co je problém, že nepodmíněnost atd. to takto nemá – není to jako, když se smíchají dvě látky a další věci, opět, je to jen napůl. Je to prostě celé jako vztah polárnosti a ne-polárnosti, nejde o protiklady už. Ty už tam jsou zahrnuty, v ne-polárnosti. Asi jde položit rovnítko mezi podmíněnost a protikladnost... Podobně to je ve vztahu ne-shody a shody. Shoda potřebuje neshodu, tedy to, že dva oddělení, neshodnuvší se se shodují, a ne-shoda potřebuje shodu, musí se vždy jednat o prvky stejné kategorie. Klidně můžeme vedle sebe dát slona a lékořici, jsou odlišné, neshodnou se, ale jsou stále kategorie „něco“ atd., nikdy nejde najít ve všech jazycích odlišné prvky bych řekl, byla by to nula nějak..

3A. Může nás to svádět k tomu, že jsme nyní schopni pracovat, manipulovat s egem a láskou – ale oni nejsou úplně objektivní, oni jsou ještě více než objektivní, protože jsou úplně vše - už toto zacházení je jejich součástí a jestliže má blíže k egu, pak to nemůže být nepodmíněnost. Na jednu stranu nejde s láskou a egem manipulovat, jak s předměty, ale je to tím, že musíme být vnímavější, neb i naše úmysly jsou součástí toho všeho a tedy to je více objektivní...

3A. Narcismus a i hysterie rozdělují – co je vyšší a co nízké, ale nejde se ubránit dojmu, že je to kompenzováno a jen díky tomu, že v nitru je vše spojené v exkrement, tvrdý apod... čistota-oddělení versus nečistota, ta má padnout na někoho Mísí se tu to, že se odděluje na dva objekty (čistý a nečistý) s oddělováním objektů (čistotou) versus spojením objektů (nečistotou). Ono to totiž nejde odlišit asi od sebe Je to velmi podstatný jev a zmatení objektů a vztahů, nelineární vztah tam je, jako v rovnici třeba $y + 2xy + 5 = x^2$ (snad je to dobře...). V prvním případě jde o horizontální vidění (na jedné „přímce“), ve druhém vertikální či povrch versus vnitřek (to jde přes všechny dimenze) Narcismus však vychází z orálního stadia už... Narcis má v nitru bodání ostré spojené s povýšeností... U narcismus je vždy jakási zanorganověle něco v nitru – ze stresu a spěchu vytvořen „pevný náhrobek zrnění“ – protože se to hýbe, je to pevné asi či jak....

3A. Proč nás erotika, průnik a objekt atd. přitahují? Vždyť o to to vše zde je. O objektu a vztahu, tak proč nás to tak zajímá. Snad to ani jinak být nemůže, jinak by tu nic nebylo, kdyby se to nezabývalo samo sebou – to je princip ženský asi více (působí to egoisticky třeba, ale ono to po jáství a egu mužského typu touží dost právě – mikroflóry v nás manipulují, chtějí také komunikovat, od člověka k člověku...). Také je to právě spor, že vše je spor a něco v tom se tím vzrušuje, tím vším jakoby. Nezájemavost versus zájemavost.... Právě spor, aby byl, tak se musí sám žít a udržovat, což se děje přirozeně, že na sebe lidi bafají třeba....otupíme se z bafání na sebe a pak na sebe bafáme, abychom nebyli tak otupělí... Podobně popírání sporu, že vše je spor, je právě spor, snaha aby tu byl nespór, to jen spor živí... Sexuelno je také na jedné straně o desintegraci psyché, což je kompenzováno falem atd..... také někdy bývá i milování z lásky třeba.....

3A. Správnost a dobro a zlo zatuchlost – (za)sedlina černá na slunci v nitru.... Proč jsi tedy nebyla taková za života?, už vše co jsi dělala bylo tyranské, jako útok na dobro a nepodmíněnost...3. správnost zlo, zdechlina v nitru, modřina v přepracování v nitru, a kompenzačně jevy překvapivé, překvapování jež má být čistotou, vyjaknutí – oči, krůpěje čisté průhledné čisté... zlo proroste do nepodmíněnosti jakoby jako nekroza... díky tomu ale npd není již npd, neb je nedualistická dosti a místo npd vidíme jen lásku či správné dobro pod zlem, kde je npd... Správnost a zlo jsou složitě, jednou jeden nahoře podruhé druhý nahoře a ten opačný pod ním, pak i existuje, že správnost je zlo a a zlo je správné a další módy...

Typické jsou situace – lidé docela poklidně cvičí každý ve venkovní posilovně - když přijde někdo špatně naladěný, aniž by to ale věděl, nemocný člověk také neví, že je nemocný apod., bojuje, a začne to hecovat, příliš funět a být agresivní, ale nic neudělá, jde o ego, to na jednu stranu chce agresí a na druhou si to nemůže dovolit, brání se Na jednu stranu tvoří zkažený vzduch a na druhou stranu zkaženou hmotu pro ten vzduch....

Takže prostě pak ať bych udělal cokoli, vždy to bude špatně. Člověka to nutí zachovat si čest, když al něco udělá, nezachrání ji, když nic neudělá, má pocity, že mě něco udělat, bránit se apod., Naštěstí to takto asi chodí, neb si uvědomíme, už to rozladí, už z nepodmíněnosti udělá podmíněnosti, polarizuje, a to i na polárnost a přílišnou slepenost, tupost - tu nesnese například a dělá, že vše je čisté, rozdělené.... Nepodmíněnost zmizí, je považována za slabost a já jsem silný....a schválně nepodmíněnosti do slabého bodá (jde o iracionální akt, boje silnějšího se slabším, jinak ego nebojuje, vyžívá se v tom aktivní versus pasivní – například sadomasochismus vymění poměrně bohatý mužsko ženský svět za svět pouhé aktivity versus pasivity, je to v rámci análního vidění světa)... . Je vidět, že nejsme ještě zralí, když nám npd takto uteče a je příliš npd jakoby i..... Dochází tedy k prapodivné hře nepodmíněnosti s podmíněností, Boha a Dábla A strachujeme se, kam ta npd že odešla.... Ale ona není této povahy.... Jde o neurózu dosti mezi makrosvětem a mikrosvětem, která se mj projevuje v růstu entropie, v počtu mikrostavů, typicky tření – makroobjekt se tře o něco a vzniká teplo (mikrojev).... Myslím, že Pjér L.Š. hezky vystihnul, že ego energeticky souvisí s růstem entropie.....

Stejný rozruch působí i ženy samozřejmě někdy, neuvědomují si to, považují to za muže a má to být poklona mužům, to že zneklidňují prostředí a šilhají vnitřně..., ale je to opak.

3A. Je zvláštní, že pokud chceme vysledovat původ Npd, bude z mnoha pd, a pokud původ Pd, pd, bude mít původ v Npd (facky z čistého nebe).

3A. Různě se v nás prolínají prvky, že tu nesmí být láska (nejistota, slabost..., zradila apod.) a že vše musí být láska. Ego má s npd velké problémy.

3A. Některé jevy nelze vnímat bez druhé komplementarity, např. kvalita vždy asi souvisí nějak s kvalitou a naopak..

3A. Princip touhy-nevedomosti-zavisti apod. - když začnu z nějaké příčiny (nakazením egem?) toužit po něčem, napr nicem tak jen říkám že to nejsem nemám a nikdy mít nebudu, to zvyšuje a žije onu touhu, posetilst, ranu svoji si pestuji, udržuji...nicím se a lečím...Ego má původ ten, že žádný nemá, láska je nemá původ a původ má. Příčina a nepřičina jsou opět jen polarity. ... Muže to mít i napr. dpk metastupen - vyzívání se v touze, popírání touhy, nahlání si, že už jsem uspokojen. Touha je jakási fetišizace sporu a jeho materializace castecna - sladkost exkrementu...touha je inertní ale díky tomu velmi působí, což je opět inertní způsob císe.

3A. Zbrkla absence touhy je jako vyrvání nepřípraveného plodu z delohy, je to nekrofilie sadistický element v tom...

3A. Tim, že se npd a pd vylučují, nejde mluvit o zlu aniž by to zlo už nebylo. Mluvení o lásce ale láska není mj. to je princip zkoumání, co je láska - neb to je ego pak.... lasky se dochází jen vyvojem...

3A. spojení nespojením u lasky je možné.

3A. Prvky soustavy jsou i realita a sen a soukromí a veřejné ... Např. je realita a my si tvoříme sci-fi, ale jde spíše o sen. Sen realita a iluze a skutečnost dají nulu...

3A. Snahy o nesnazení nemají moc efekt asi. Vylučuji se totiž ale nevím co za tím stojí.... Snaha plus nesnaha je možná Npd či Nula, ale snažit se nesnázit je dost o snaze, touze, muset apod.

3A. Npd a Pd jsou odlišné tak proto, protože jsou stejné....

3A. Když podlehneme nějakému „muset“ či (třeba workoholismu kompenzačně k tomu, a pak už je vše lenost pro nás), neumíme pak už říci ne, kompenzačně nás ne (E prázdno) dusí materializací, vznikem dusící hmoty, co člověka dusí, jeho čest dál. Pak představa npd, nás samotných, přirozenosti – už to nejde tam jít, přitom je to něco přirozeného (umělost-přirozenost spolu resp.) a snadného, ale je to tak těžké, nejtěžší je nejjednodušší – npd pak. Cítíme pocity viny za to, že budeme trestáni, ale trestáme se sami, už musíme trvat na něčem, co mám nás nepřipomíná potom, neb jít zpět, zastavit se třeba, to je pak problém... totiž potlačujeme negativní pocity a cesta k nám vede přes hnus, co jsme si utajili před sebou.... Přes nic jiného nemůže vést totiž. Vědomizace toho – dostane se to na vědomé světlo a zmizí to asi nebo jak....

3A. Neuróza identifikace s láskou dále má symptom asi ten, že se identifikuje s jástvím samotným – pak zcela logicky, dle popsaného zákona touhy, není jástvím a chybí jí. Je to vidět na ženském prvku – vnucuje neustále pohled jáství – zajímá se o mužskou čest a jáství, strašně studuje, jak se spontánně projeví, jak to zvládne, prorazit – pak to právě nejde a ve skutečnosti jde o to prorazit tento způsob, tento mód co to studuje, jde o nezralého ženského Anima, co jej velmi čest zajímá, ale ženy se to jakoby netýká, pak je divné, že se tím tak zabývá, a řekne, že se tím vlastně vůbec nezajímá. Tak pracuje nevědomí v nás...

3A. Mezo neuróza je komplikovaný jev. Všechny prvky jsou tam nějak přítomny, ale žádný pořádně, v tom je ta neuróza možná i, možná problém se samotnou touhou apod. Např. je tam jak moc alchymistická, tak silová – objektová, vše je tak nějak akorát. To ovšem není znalost míry pak.

3A. V BVL je pojem pravda a lež, v NVL je právě Npd jako jejich „průnik“ a Npd působí jako vyšší pravda. Je to i ženský princip – je objekt, stvoří si muže, aby jej oplodnil a tím pozná sebe sama, proto tu je Pravda a pravda a lež, tyto tři, ženský prvek a mužský jsou na tom podobně, ale i se to dorovnává a muži jsou právě dva a žena objekt jeden, pohlavní výběr... Je tu paradoxně tedy npd dvakrát. Je Npd – „Pravda“ a pak pravda a lež, správnost a zlo, tím se pravda degraduje na pouhou správnost, ale ta také září, ono právě že září, viz Světlo září, ale neoslňuje, má stíny integrovány... jde o zkušenou ženu pomocí muže a zkušeného muže pomocí ženy apod... Tou lží se posiluje pravda...čisre princip no.... Viz jak Pjér L.Š. říkal, že indiáni říkali, že smyslem života je posílit svého ducha, duši.

3A. Nevědomé Nic a vědomé Nic – nevědomé Nic je možná tak trochu Nula (někdo, koho jsem nikdy neviděl a ani nevím, že existuje, až po setkání jsem schopen říci, že to byla předtím nevědomé Nic....). Jak nevědomé Nic, tak vědomé Nic se podobají Npd, rodíme se asi dost s tou první variantou....

3A. Paradox Světla spočívá v tom, že jde o entitu jakoby s maximální entropií a přitom je to naopak, je život, umí konat, má nízkou entropii.

3A. Když se někdo oblekne jako lovec či archetypizuje je, jesto to neznamena, že je lovec, ... Toto je dost v civilizaci - žena není lovec a muž není sedivý v hmotě... lovci a sberaci nebyli introvertní, až se specializací zemědělstvím a loupáním se vydělují extroverze a proti ní stojí pak lovci jako introverti a jako svět vagni, jde přesně o rozkol, doplňování se, Npd a Pd. Tedy je jakýsi harmonický stav, ale něco je ukryto v podpalubí, pak se to objeví, a svého předchůdce diskredituje, rozdělí se na sebe a minulost („Anima muze“ např.), a až ti dva, resp. tři dohromady jsou Nula či „vyšší Npd“: tedy $0 \text{ (Npd)} = \text{Npd} - (\text{npd} + \text{pd})$.

3A. U Nuly je jedno, kolik se jí přidá....i to asi není jedno...

3A. Když se o něčem nejistěm, proměnném, citlivém na popis (to dle je extrémně a díky tomu je inertní) něco řekne, nejistota a snaha to popsat způsobí, že sugestivně veríme, že to takové je, je to interpretace ale ono to není nezávisle pravé. Nejhorší je nejistota pro nás, proto se chytáme cehokoli jistého, u manipulace je to bohužel v temze subjektu... Vždy je třeba určitá vyváženost vztahová, jinak je bipolární logika - jsi velký jsem malý a pak naopak... tam kde je nejistota tato jistota kvete. Unést nejistotu je božsky úkol...d to umí imitovat že to umí ale umí to díky tomu že to neumí.

3A. Když se někde objeví paradox či spor atd. a tupost, mlha a Anima (co říká, že vše ví), tak přitahuje někoho, kdo se jej snaží rozluštit. Je to risk, může to a nemusí vyjít, tak je to definováno. Je to i lečka Animy - jde tam o boj ženského prvku s mužským, o nic jiného - nebojováním bojuje a nicí svého protivníka, po kterém touží, takže s ním nechce nic mít (to se vždy doplňuje). Jde vůbec paradox vyřešit? Je to paradox vůbec? A co je protiklad k paradoxu a touze? Řešení Paradoxu nemůže být úplně nikdy, vždy jen částečně - tak je to definováno asi i. Obsahuje vše, chce vše, takže nemá nic a tak chce vše - sebe. Paradox by úplně zmizel, jako iluze, bezrozpornost není úplná, jak víme.... Úplné řešení sporu je Nula, je jej třeba pro Máme touhu odhalit, co je touha vlastně. V tom je paradox touhy - nikdy to takto neodhalíme, musí tu trochu neodhalenosti zůstat, jinak svět nefunguje...je těžké se s tím smířit - v neodhaleném, neprojeveném, vidíme Stručce všeho, nebezpečí, ovládá nás to (ta neodhalenost), manipuluje s námi... Ale tam nic není asi pravé... Také nás tam láká to, že tam vlastně není nic, díky tomu tam něco je....

3A. Ženský prvek někdy tvrdí, že protože „je to oddělené, ve smyslu já, mám mnoho podob, tak jsem spojení, vše je poloprůhledné a slepené pak...a to chci, to jsem.“. Cisře jde ještě dál - jde totiž říci, že cisře znamená anihilaci a nic a nebo naopak něco, slepenec. Tedy opět čisté relativní produkt - dva prvky. Vše je spor, 1-1, a to vše je shoda 0.

3A. Každý prvek má npd a pd interpretaci. I B má D.

3A. Zlo bude říkat - protože jsem zlý, ty musíš být hodný na mě, patříme k sobě, zlo a správnost - ano, patří, ale.... oni se neumí spojit. Pro nás je nedělat něco správně automaticky to dělat zle a naopak.

Čisře entity chtějí odsud pryč, proto tu jsou i, jakoby chtějí anihilovat, ale nechtějí vlastně, bojí se toho, Npd se bojí a vůbec díky tomu tu něco je – vydrž to, zde se to tvoří, tam to je apod.....

3A. Je možné, že prvek ego a npd (Ego a Npd?) existují, když na sebe působí. Uvažuje se o tom, že smysl světa je jakési čištění, sebečištění, že stále někam stoupáme, svět stoupá duchovně, do lásky a poznání, stoupá k původu, stvoření, originalitě asi mj., můžeme si to představit tak, že máme hroudu hnusu a ta se pročistí, zprůhlední. To je ale silně zaujatá představa, anální oči, všelijaké neurózy...a představa začátku a konce. Možná jde i to, že ono čištění je svět sám, že nic jiného, než čištění není, existují čistě relativně, - čekáme, že svět je objekt, a on je vztah (a bude to asi i naopak). Překvapení nás asi baví, ta hra. Láska zná rozuzlení a přesto jí to dále baví... ego je prvoplánové, láska je prvoplánovost ... Tedy svět by byl jen ten spor, onen průnik, nic jiného.... Pak to čištění nemá začátku a konce. Avšak žádná entita nemůže vyhrát, je tu pojetí dokonavé (od do) a nedokonavé, prvky dva. Ptáme se, zda je privilegovanější konečnost nebo nekonečnost, digitálnost nebo spojitost.

3A. Ono to musí být tak, že věci nemusí vyjít, risk - např. hrozba musí být i skutečná, nejistota, nemůže být vše dané, jistotou je nejistota...

3A. Nulou se nedá opájet, že to je Vše, to tak není...

3A. Existuje hrubé rozlišování, které je více o čisté relativitě, a rozlišování nuancí. Zdá se trochu, že duch a démon a dost právě i člověk, je-li nevědomý, žije čistou relativitou ničeho a něčeho, on sám je vágnost mezi

nimi, a snaží se rozlišovat něco a nic, ale chápe je čistě relativně pouze, tedy „jen proto, že to je nic, tak to je něco – princip iluze, 1-1“ apod., to ale je právě přesně ono „něco mezi něčím a ničím“, to kým dost i je. Jsme jako něco, co naráží stále na Nic, na sebe sama. Jako když si pes honí svůj ocas. Pořád do prázdna se šíříme, bojíme se jej atd. A pak se bojíme něčeho, neb jde o materializaci strachu, otupělý neprůhledný hnus A nějaký a forma – E'. Naopak, krásná láska to má tak, že rozlišuje nuance a sama je rozlišením, duch rozlišuje a je nuancemi, o kterých neví atd... Možná je to totiž totéž. Jestliže D je „uvnitř A a na povrchu B“ a láska naopak, pak jde o totéž A a B ... není to však pak chladné, bez ega i lásky, tedy ego?

Je čistá relativita, která spoluutváří prvky, o kterých mluví, a pak jsou ty jevy samotné, osamostatnělé, ale právě v komunikaci...a rozlišováním se dochází k tomu, že mezi ničím není rozdíl...

3A. Návrhy ega jsou nulové, když se na ně řekne „ano“ nebo „ne“, bude to vždy už jen špatně, bude se jen živit špatná komunikace. Ego je jakýsi svět 0, 1-1, popírání, vše, rozkol je v tom, že to vše právě evidentně není. Nejlépe na to je ono Nic, protože se tím i konfrontuje s tím, co to je a neví, že to je Nic, ego se bojí se Nuly, Npd, Ega. Vyvolává vždy skryté otázky, po skončení jeho exponování, vtahuje do své hry – nejistota versus jistota, nejistota i jistota (záchrana) v jedné osobě. Útočí na lásku, poznání i odvahu, svobodu, smysl, vůli, svobodu a vlastní je (holt „jen tak není jen tak“ no, ono to je „jen tak“, ale není to i jen tak, neb to je antilogická část a je třeba za to se zasloužit, za npd..., je to i proti tomu právě, ono to i ničí npd právě..., npd nemůže být ne-jen tak, to je proti tomu kým je - - - Npd se jakoby skládá ze dvou eg, jedno říká „pokud by Npd nebyla jen tak, odjakživa, nebude tu vůbec nic a tedy ani Npd, a druhé říká „npd je přeci jen tak, není „za něco““..). Láska je tam jen nepřímo, díky tomu že to láska není, je nenáviděna. Rozladí a záchranou je pak naše ego, obranný mechanismus, tedy nakažení egem, někdy „ještě budeme rádi za desintegraci“ atd... Potkává se budoucí s minulým (npd s egem), jako by byli oba ve stejné době – toť Npd. Démon vždy vlastní „Ne“ – a druzí na to musí říkat ano a živit jej.

3A Průnik samozřejmě souvisí s npd, Npd...ale my jsme běsní právě po tom, tupost a bdělost atd...

3A. D si vymyslí dělat něco co se nemá – a pak tím všelijak vydírá a je tím zatížen vlastně z toho vyjde jako ten kdo něco potřebuje, jde jen o tu jednu blbou věc,.... je on ten chudák, co něco potřebuje apod..... je vždy o něčem nestoudném, co je vytažováno na povrch, resp. není právě – je to jako kýla nebo vyvržený kus bělavého masa z nás – buď to dát víc ven a ono to nebude nebo naopak zatlačit a ono to nebude – zmizí to ten problém, je to ona neuróza...je to něco mezi něčím a ničím...ale nezmizí to právě...ono to tak je schválně i, mezi....ono to po tomto touží, být buď to a nebo to a nebýt něco mezi... Bohužel to mám tak, že nepoužívám nejsilnější zbraně... B už je o tom, že se nezkoušejí nejsilnější zbraně, už víme, co jsou a jak fungují.... Jakoby svět byl stvořen z „nic a něco“, neuróza je něco mezi nimi neklidné, ale z nich stvořené, pak se to osamostatní, něco a nic a to je láska atd...a ta je zase mezi něčím a ničím a je jimi také...neb z ničeho jiného svět není, takto je svět právě i z Neu a La, tedy něčeho a ničeho v obou případech v nich...neb Neu a La se liší jen ve vztazích všech polarit, tedy i nic versus něco...

3A. My poznáváme úroveň bytí fyzikální, ale uniká nám úroveň logická a meta-logická. Logika je například o fyzikálních zákonech samotných a aplikování logického hlediska vede ke zdánlivě nelogickým paradoxům, například kvantová nelokálnost (projevená třeba v EPR paradoxu). Je možné, že veškerá komunikace je logická, tedy například, pokud bych měl vyrovnané množství částic a antičástic ve vesmíru, a jednu částici z něj odebral, tak s ní zmizí i libovolná antičástice. To, že se změní stav částic v EPR paradoxu by bylo prostě na základě pravidla „nuly“, přes nulu (Nulu). Komunikace (horizontální) je pak iluzí. Představme si ale už zmiňovaný jiný jev – každý, ale úplně každý prvek, je předpoklad, že existuje ve formě „jsem kým jsem“ a „nejsem ten, co támhle“. Například „modrá je modrá“ a „modrá je jiná než žlutá a souvisí s ní“. Když toto umíme odlišit, tyto dva módy, „ano a ne“, což se v bytí docela hodí (právě žena a muž toto pěstují, to je rozlišování na ano a ne), tak se otevře jakoby nový náhled na existenci, je to ona transabstrakce – TA.

Najednou má vše dvě části. Očima této logiky je vše „prostupné“, všechny světy, reality atd. Klidně náš život může být část antilogická, a po smrti je část logická (modrá je modrá), třeba jen o trochu více. Potom například jev NDE není jev fyzikální, ale logický (např. za života jsem v sobě, pokud umřu, mohu být kdekoli, jen ne v sobě, v těle) – „suprafyzikální abstrakce to je“ – fyzika je „limitou“ a součástí této logiky, je to stejné, jako když v matematice pochopíme nějaké zobecnění, pak pokud se novými očima díváme na starší poznatky, jeví se srozumitelnější a automatické apod. V metalogice se tato logika přesahuje, a spojuje s antilogikou, ano se sjednocuje s „ne“ tak, že spolu nejsou jednoceni vůbec atd. asi... Fyzika se tedy jednou začne více proměňovat zpět ve filozofii a matematiku, aniž by to ubralo na „shodě se skutečností“. Podobně jako je např. teorém Noetherové. Není to idealismus, není to ani materialismus, je to logika prostě.

3A. Jak se vycerpa na to ze sleduneme jak veci jsou a nechapeme ze zkoumani "jak" je problem, jaky mame.

3A. Prechod od jazyka slovnioho k jazyku AE' je napr. pri hadce, kdy se lide bavi, a pak uz nejde o slova, ale o to byt pevny, tvrdy, mekky, stat si za tim slovem stuj co stuj.

3A. Neuróza mezi logikou a antilogikou je, zdá se, příčinou všech potíží, je to i neuróza mezi objektivním makrosvětlem a neobjektivním mikrosvětlem, hmotou a myslí, fermiony a bosony? apod. Totiž popadne nás nějaké zlo (právě ve formě této neurózy) a snažíme se jej zbavit, jako by šlo o obyčejný předmět. A on takový není, když se jej budeme snažit zahodit, bude tím sílit, živí jej negativní energie a odpor, je antilogický, naše ne, je ano pro něj. Je jako akce a reakce, facka třeba, ať už opravdová, nebo jen v mysli, chronicky. To je ona komunikace, co není komunikací právě. Mám podezření, že po smrti toto může zmizet, stejně jako před velkým třeskem nebylo narušení SUSY, pokud existuje tento či podobný koncept. Ale bylo by to zadarmo, nemáme se zasloužit o to i? Zvíře to takto nebere, neřeší to, vrčí a je to, má totiž tuto neurózu integrovánu, tak, že integrována není, je tam volnost, svoboda. My nad tím uvažujeme – je dobré jíst ostatní tvory? Je to dobře, že takto uvažujeme, jsme i mimo přírodu, ale je to i náš problém právě, neurotičnost větší..., pošetilost.... (potom se třeba úplně straníme všeho negativna, což je pošetilé, sekty apod..., nějaký problém prostě). Sekty vždy nějak „adorují zvrátky“, jako by zářili božsky, potrava, mana..... ale jsou to prostě obyčejné zvrátky nebo hovno, není to něco super, je to normální prostě....jen proto, že to je dole, tak je to nahoře – princip.

3A. Je tedy možné, že zde je cisre cast jevu a vznika zde npd. Tedy napr. zde je modra proto, ze je prunik barev zlute a azurove, a obcas se podari to, ze modra je modra...Naopak jinde je modra modrou a obcas se podari cisre?...Nevim no, jak to je..... Uz pojeti rozdeleni na cisre a npd je ovsem rozdeleni.....

3A. Nejde na d jít logicky, logika živí, pokus: když $d = XY$ (kde $X = \text{být}$, $Y = \text{nebýt}$). D je o ciste relativite X a Y a navíc i o ciste relativite: rozliseni X a Y a nerozliseni X a Y (zapis jako XY). Tedy:

$X - Y$

|

XY . Cim vice budeme chtit rozlisovat X a Y tim vice budou slepeni, nepřímo, v nevědomí.

Říkáme, že XY není. Ale to je protimluv, neb mluvíme už o nějakém XY a navíc říkáme, že není. Tedy pokud si očísľujeme toto tvrzení hodnotou "být- X " a hodnotou "nebýt- Y ", pak tato věta: XY není je $XY(X) Y$. Potom můžeme tvrdit, že XY existuje, tedy něco, co se tvrdí, že neexistuje, tak říkáme, že existuje, je to totéž. Bylo by to: $XY(Y) X$. Tím totiž asi d jen živíme. Pokud se ve větě vyskytne nesoulad, jedno X nebo Y navíc, je to menší živění d asi. Tedy " d je i není", pak tam je $XY X-Y$. Nebo " d je, skutečne existuje" - $XY XX$. Tím dojde ke spojení iluze se skutečností.... Nebo že d není, je iluze: $XY 0$ V d jsou prvky jako dva magnety stejne proti

sobe, odpuzující se - vztah závislosti-působení a nekomunikace. Mj. pokud jsou magnety opačné, jde také o závislost a nekomunikaci..... Cisre je "protože jsme odlišni, tak se přitahujeme a protože jsme shodni, tak se odpuzujeme" - ht princip. Gravitace je tedy možná XY část a elmag X - Y? Tedy gravitace by to dorovnála - elektron a pozitron se odpuzují (vůbec vzniknou) a elektron a elektron se přitahují (gravitačně).

Rikát ze "něco o čem tvrdíme že to není a říkáme duplicitně, že to není" - říkáme že to vlastně je neb už o tom mluvíme.....nebo "o něčem co někdo tvrdil, tvrdíme, že není říkáme že to je je" je blbost právě....

Tato logika neřeší ale vůbec nic s D:), za pět minut bude opět, ale jde časem zrát celkově vůči D...hlavně neříkat, že je mimo nás, že jím nejsme vůbec - to, co je-není, mluvíme, jako by to bylo a říkáme, že to není. Je to už dost přetažené toto ale... Na D platí cit (ž prvek a nebo m prvek - že není, je 0, nevědomí-přst není). Mame to spojeno s životem a smrtí atd.....oživování D...

Ono to působí tak, že je Nula (D) a tvrzení o ni. Napr. nic tam není (tím ale říkáme že tam něco je) a nic tam není atd....podobně působí KT a naše otázky ... jsou konzistentní díky Nule (?)...jak si připravíme experiment tak se odpovídá....

Hodnocení jiných hodnocení jen, jazyky, info je Nula "uprostřed". Jsme z metajazyku... Npd je "někde" mezi jazyky a Nulou asi... Hodnocení jiného hodnocení je typický paradox lháře...bez vztahu k tomu, co bylo hodnoceno..

3A. Svět není zdá se nic jiného než snaha dorovnávat na Nulu – ale to právě Nula nikdy nebude. Když budu říkat „ticho“, „ticho“ to nikdy nebude. Zde je patrná i setrvačnost. Už to chceme zakončit, a když má přijít konec, ucneme. Ono je něco jiného, děje li se to poklidně, tak jako v přírodě, ale člověk tomu umí dát pomyslnou korunu, jakýsi metajazyk – samotnou neurózu osamostatní a třeba provokuje, žije tím, uchopuje samotné prvky abstraktně, a pak druhý nesnáší to, že se v tom jiný vyžívá apod. Je to „meta“ dorovnávání na Nulu, dorovnávání na nulu dorovnávání na nulu či jak....(hraje si s neurózou, neb jí nerozumí a druhý mu říká – nehraj si takto, apod.) Pak je právě nedorovnávání na nulu vysvobozením docela... opakem té snahy dorovnávat na nulu, ukončovat to už.... Potom to Nula bude totiž nepřímé..... Možná, že láska je právě opak i dost (nesnáží se dorovnávat na Nulu a je to Nula pak, o ni ani nejde, přesto to není spatlanec, vada, neb vada je něco co se nerovná Nule) .

3A. Iluze a relativita jsou trochu něco jiného, iluze je jen určitá vlastnost relativity. Ale jsou podobné – říci, že vše je iluze, pak když se to aplikuje na sebe sama, tak to nedává smysl, iluze zmizí vlastně.....

3A. Jde vlastně říci, že samotná ne-komunikace je parazitující. Nekomunikace potřebuje vždy trošku souhlas, trošku být vidět, nepatrně, klidně vydrží se maskovat, ale musí se pak projevit někdy. Vlastně je to antilogické, jde to s tím ztotožnit: kom-nkom. Kom-nkom je vždy podstata démonických energií, potřebují se ukázat druhým, více či méně, svůj nesouhlas, potřebují souhlas se svým nesouhlasem. Tím kradou "ne" a nejde jej pak říci. Ale ono vše je kom-nkom, komunikace, co není komunikací, neb komunikace je porucha nějaká vždy, paradox atd... Kom-nkom parazituje na komunikaci. Každá facka, vše, je právě o podstatě kom-nkom. Nedává žádnou logiku, ale bez ní by ani nic nebylo, zdá se, alespoň v řeči čisre, kterou hovoří.

3A. Ego je prvoplánově vzdy - nesnáší Npd, npd, a chce ji zadarmo a to není Npd apod., a protože ji nesnáší tak jí je, je prvoplánovostí.

3A. To je ten spor...že vše je spor a my si myslíme že není...

Pokračování této kapitoly o egologii je na konci textu (Dodatek k egologii):

4. RŮZNÉ LOGIKY

4.1 V této kapitole budou vylíčeny základní logické systémy a dány do souvislosti s podstatami existence. V této kapitole je dále pojednáno krátce o času a problematice tzv. qualií (obtížné problémy související s vědomím).

4.2 Samotnou logiku chápu jako část většího (logicky viděného) souboru „logik“. Definice logiky není jednoduchá, jedná se spíše o určitý přístup k problematice, ke světu, je velmi univerzální. Co je pro ni (zúžené viděno) charakteristické, je to, že „ctí zákony zachování“, je možno ji zapisovat v rovnicích. Logika se obvykle definuje jako myšlenková cesta, způsob uvažování. Logiku můžeme chápat širěji, v tomto textu ji chápu jako uvažování obsahující princip shody – na něm je bych řekl založena. Logika pracuje na principu zákonů zachování, respektive proměnných, při kterých platí zákony zachování. Rozšíření může mít o pravděpodobnost, kdy známe přesně s jakou pravděpodobností může jaký jev nastat (typické v kvantové teorii). Zmiňovaná antilogika by si na této skutečnosti povšimla toho, že spolu souvisí pravděpodobnost a přesnost, že s velikou přesností mohu předpovědět pouze pravděpodobnost – jde o dva „opačné“ prvky, které spolu souvisí tím, že jsou opačné. Tento fakt logika přehlédne. I antilogika lze nazírat, že je logická – „když A, pak bude $\neg A$ “. Avšak antilogické výroky typu „moc má, protože ji nemá“, dá se říci, že antilogika je „spor“, ale není tomu vždy právě, viz například „vím, že nevím“. Ještě větší spory ale mohou nastat pomocí logiky náhody. Za logickou větu lze považovat i např. „kolik je hodin?“ pokud by odpověď byla daný čas, který je na hodinách. V logice se věci mění, ale něco se zachovává. Antilogika nemůže tvořit asi složitější výroky, je řečí protikladů. V antilogice je to naopak, je postavena na oněch proměnných více, o ty tam jde. Antilogika může mít blízko k čisté relativitě. Pro antilogiku je zachování a shoda automatická a nesleduje je, je založena na neshodě. V antilogickém světě je třeba věta „důležitá je nedůležitost“ – kolik nedůležitosti jsi v životě vykonal?, ptá se Npd... (démon by se na to své také ptal...). Antilogika je protimluv, který dává smysl nějaký, by se dalo říci. Antilogika nepoužívá rovnice Může říci logika o sobě že je logická? Logika (a antilogika) jsou hluboce založeny na nule, principu nuly. Nula říká, že nic není jen tak (co si neuděláš, to není, neb jinak je Nula) a dokonce říká, že vše je jen tak, o tom Nula už prostě bývá. Logikami v tomto textu tedy myslím 0, Náhodu, antilogiku a logiku. Ještě tam asi chybí logika „jiných úhlů než 0° a 180° “.

Logika nuly, ta je o nule anebo součtu, co dává nulu (můžeme říci, že už zde jsou tři elementy, apod., navíc je tam rovná se). Nejlépe jsou tyto logiky vidět asi na příkladech, např. mějme příklad $3+5 = ?$. V logice náhody budeme dosazovat náhodná čísla, tedy např.: $3 + 5 = 1,17896$, $3 + 5 = 1\ 886\ 552,9$ atd. V antilogice se nám s nepatrnou pravděpodobností podařilo vylosovat např. -8 nebo $-6 - 2$, apod. Už to něco trošku říká, v logice už dosadíme správné výsledky. V logice nuly bychom do pravé strany rovnice dosazovali ...?

Toto byl čistě příklad, jde tu o to, že logiky jsou konstruovány tak, že logika náhody plyne z logiky nuly a antilogika a logika plynou z náhody. Všechno je tedy Nula nebo Náhoda. Můžeme říci, že celé bytí a nebytí je o náhodě, je Náhodou. Je to model, kde existuje a neexistuje apod. úplně vše, co lze představit a kde se uplatňuje princip přirozené selekce, viz dále v textu. Vše ale musí být ve výsledku Nula, tedy v Rci bychom za „1-1“ mohli dosadit pojem „Náhoda“. Náhoda znamená žádná informace, pokud bychom „viděli úplně vše“ neuvídíme nic, budeme onen pozorovatel 0. To je souhlasné s principem náhody, který říká, že „náhoda neobsahuje informaci“, myšleno jako celek, tedy Náhoda není žádná informace, resp je absence informace, tedy nulou. Pokud zúžíme Náhodu na čísla, představíme si, že svět a světy a nesvěty, pokud existují a poloexistují atd. jsou jen čísla, o číslech. Jaký je pak důvod pro záporná čísla a pro Nulu ve výsledku? Protože tyto světy by byly o tom, že obsahují náhodná čísla (byl by zde prostor a čas? otázka... - složité úvahy z toho plynou.....), pokud by bychom vzali jen kladná čísla, přirozená, a navíc do nekonečna,

jaký by byl průměr, všech přirozených čísel? „Nekonečno/2“, nekonečno? Tyto úvahy jsou, ale myslím zbytečné, protože musíme uvažovat o všech možnostech, tedy v Náhodě budou kladná i záporná čísla a ta se pokrátí a „hezky dají“ nulu, už existují na světě, tak do Náhody patří, patřily by tam i tak asi. Otázka je, proč chápat Náhodou složenou jen z čísel, to je další nesmysl. Zajímavé může být to, že pokud by se použila čísla všechna, tedy záporná, kladná, do nekonečna a navíc do nekonečna i „vnitřně, do hloubky, tedy i iracionální čísla...“. Čistě pokud uvažujeme čísla, bez času a prostoru (což je nesmysl, neb číslo už také něco je), pak z pohledu makropozorovatele budou iracionální čísla od určitého okamžiku splývat, půjdou do nekonečna, tedy výsledek by byl ten, že časoprostor bude mít hladké „lože“, bázi. Podobně by šel hladce do nekonečna, šel by do „hladka“, spojitosti, do dálky i do hloubky. Problém by byl pokud by čísla byla i záporná asi.... (možná to objasňuje, proč neexistuje „antigravitace“, kdo ví...).

Poznámka: jedinou podmínkou ToE byla nepodmíněnost. V této větě se už přirozeně vyskytuje podmínka, nepodmíněnost a 0 jako jejich „anihilace“. Jestliže je „podmínkou nepodmíněnost“, lze si to představit jako měření v kvantové teorii (princip podobný) – měřím opakovaně polohu částice, abych získal její „vlnový projev“ – jednotlivé tečky jsou podmíněnosti, ale dohromady tvoří nepodmíněnost (Náhodou apod., tečky se objevují čistě náhodně, či v rámci náhody nějaké spočítané, indeterministicky...). V tomto se odráží princip, že $pd+pd+pd \text{ atd.} = Npd$. To „rovná se je tam podstatné, jde o další element v rovnici...“. To je jakoby přesně ona věta „podmínka je nepodmíněnost“. Náhodou, stejně jako Nulu nikdy nevidíme, proto Npd a $B\ddot{u}h$ a je něco hmatatelnějšího a sofistikovanějšího už, překlady....

4.3. V nule se všechny čtyři logiky spojují a pramení z ní, se může vidět. Nula je tedy první logika, je o tom, že všechny logiky spojuje a je navíc něco osobitého. Logiky lze vidět nejlépe na příkladu, například $3 + 5$. V logice náhody budeme dosazovat náhodně vybrané výsledky, logika náhody je o tzv. „slovním salátu“, z hlediska logiky klasické, je nepoužitelná, avšak nějaký význam v přírodě být myslím může, bere na sebe „stín“, bez poražených není vítězů. Pokud budeme dlouho dosazovat různé výsledky této rovnice, po dlouhé době (což je pravděpodobné, záleží na tom, z jakého intervalu jsme si vybrali náhodou..., mínus nekonečno- nekonečno a desetinná místa je problém – zdali by to netrvalo nekonečně dlouho), po dlouhé době se objeví např. číslo -8. Sice to není správně, ale už to není tak špatné, jako např. 16 774, 19. Toto je tzv. antilogika. Řeč protikladů a bude o ní řeč dále. Pokud se nám náhodně podaří dosadit výsledek 8, nebo $6 + 2$ apod., tak dojde k určitému logickému spárování. Co je podstatné, je to, že antilogika a logika jsou jen malé limity větší logiky slovního salátu, náhody. A vše lze ale vidět jako 0, neb antilogika je nula, logika je nula, náhoda je nula a 0 je 0. Všechna čísla je dobré vidět jako vektory, potom je „mínus“ nevyhnutelné. Pokud nulu v tomto odstavci ztotožníme s „ontologickou“ Nulou, můžeme se podívat na určitý způsob fungování existence. Předpokládám, že všechny tyto možnosti (náhoda, antilogika, logika), a možná i další, pokud existují, se nějak podílí na samotné existenci.

Souvislost Náhody a Nuly může být ta, že Náhoda je o informacích, ale ve výsledku tam žádné nejsou, princip „1-1“.

Logiky nulová, náhodová (např. slovní salát), antilogická a logická jsou všechny (logicky) provázány – plynou ze sebe. Všechny jsou logické, všechny jsou 0, všechny jsou Náhodou (lze je nahlížet jako náhodou – s určitou malou pravděpodobností je možné najít antilogický a logický výsledek (jako kdybychom řešili rovnici systémem pokus omyl). Pravděpodobnost je něco mezi náhodou a nenáhodou – hermafrodit mezi nimi. Na existenci se myslím slovní salát (odpad) a antilogika také dosti podílejí. Čistě relativně viděno „bez poražených není vítězů“.

Logika nulová je obsažena v logice náhodové, antilogické i logické, logika náhodová je obsažena ve všech (ostatní z ní plynou), antilogika je také obsažena ve všech a logika také. Jsou vzájemně absolutně provázané.

Poznámka: je tedy základ Nula nebo Náhoda? Plyne Nula z Náhody nebo Náhoda z Nuly – možná zároveň atd... Rce by byla: Nula = Náhoda. Domyslet.

Poznámka: Náhoda, jak bylo řečeno, by měla umožňovat občas nenáhodné jevy, pokud by to neumožňovala, nemůže být paradoxně pokládána za náhodnou. A je i Náhoda náhodně? Zde jde asi říci, že ano, Náhoda existuje náhodně, o tom je....

Svět je složitá souhra těchto logik, počítače jsou moc oddělené od antilogiky a náhody, „nevím, co dělám – pšt“, proto nejsou tak efektivní, jako psýché atd., dokonce i náhodu simulují, což nejde (k tomu snad až pánbůh dospěl). Kvantové počítače už by prvek náhody obsahovaly více. Počítače tak spíše parazitují na ostatních logikách. Nejsou v souladu s realitou, že oko oko nevidí, psýché nemůže plně porozumět sama sobě atd. Paradoxně, antilogiky, prvek náhody by měl posílit výpočetní schopnosti.

4.4 Náhoda je silnější než Nula, cokoli přičtu vynásobím k náhodě atd.... viz kapitola 2. asi.....

4.5 Antilogiku vyčleňuji jako samostatný fenomén. Mohla by se vyjádřit jako řeč protikladů. V přírodě hrají základní úlohu symetrie a antisymetrie. Symetrie je ztotožnitelná s logikou, antisymetrie s antilogikou. Základní rovnici symetrie si můžeme účelově zapsat jako $1=1$, základní rovnice antisymetrie je upravená rovnice symetrie, a to: $1-1=0$. Samotné ano a ne lze také vidět jako projev logiky a antilogiky, kdy ano je $(++,--)$ a ne je $(+,-,+)$ – je třeba minimálně dvou entit..... Antilogika se myslím objevovala v antickém Řecku, ale bylo tím myslím myšleno něco jiného. Antilogika není nelogická, není slovní salát, má blíže k srdci, může být více logická, než logika samotná. Antilogika může být protimluv, který jen vnáší spor a působí protilogicky, ale typickou antilogickou větou je „vím, že nic nevím“. To je ona řeč protikladů, můžeme mít další věty: „co je v životě nejdůležitější? – nedůležitost“.

Řeč protikladů vždy vyvolá určitý rozpor na duši, ale zároveň i velmi spojuje a léčí. Jsou však různé podoby antilogiky, liší se mírou spojenosti protikladů. Teoreticky nemusí být pouze dva protiklady, ale i více, to známe od barev např. Když nejsou protiklady spojeny, a jsou např. čistě relativní, existují čistě relativně, je to naopak dost inferiorní. Tak např. „nevím nic, tedy vím vše“. (ego má snahu dohnat to, co neumí tak, že to „vlastní“, nic o tom ale neví, má to jako neprůhledný objekt velký). To není, že v „vím, že nevím“ ego není, jen je „integrováno“. Antilogické věty bývají velice moudré, tak např. „co bylo v životě nejdůležitější? – nedůležitost“, musí se nemuset, ne. Je třeba poznamenat, že jde o antilogiku, k ní je komplementární logika, která by řekla – nejdůležitější je to, co je nejdůležitější. Je velice citlivé, zda je naše spojení protikladů hermafdit, nebo nepodmíněnost. Antilogika je blízká srdci. Ovšem nefunguje to na samotné pravdivosti spíříš, snad jen, pokud by to mělo upozorňovat na lež nepřímou, takže – nejpravdivější je lež a nejméně lživá je pravda, nebo nejzajímavější je nezajímavost... - spíše to na něco upozorňuje, co přehlízíme....

Nejdokonalejší je nedokonalost...

4. Náhoda je absence informace což je v extrémním případě totožné s 0, zničení informace pomocí anihilace polarit....

4. Zákony zachování – 0, nelokální přenos info jakoby, je to podobné jako la, ale vůbec není, je to nkom co je kom, ale divně.... La je nedefino....do značné míry,....napůl, neb otom to je, spojuje nedef a def..., stejně jako eg

4 Čísre neboli antilogika je velmi logická ... čistě oddělování polarit je vysušování, ale vysušování právě racio není

pd + pd = Npd, ale i pd + pd + pd = Npd, nezáleží na množství „ne“... takto mnoho duchů atd tvoří pocit v přírodě, kontakt se vším...

4. Moc je ta, že žádnou nemá , vesalosti je síla, ale ne „jsem slabý, což není řečeno moc, proto jsem silný...“

Náhodou lze nazvat „Úplnou množinou“. Obsahuje úplně vše, a i to je asi zavádějící. Nejsou tam žádné limity, což je těžko představitelné, co vše by v tomto Chaosu bylo obsaženo. A to včetně třeba zákazů celého Chaosu a všeho, nějaká logika tam je asi vždy, ale třeba je i něco a-logického apod. Velmi přirozeně Náhoda, Úplná množina souvisí s fenoménem přirozené selekce potom. Ta by se v tomto „systému“ měla přirozeně objevit – Náhoda s malou pravděpodobností umí vytvořit nenáhodné prvky, dokonce by bylo podezřelé, kdyby to neumožnila, nebyla by dokonale náhodná (jde o pseudo-čistě relativní vztah náhodnosti a nenáhodnosti, není to úplně tak, „že díky nenáhodě existuje náhoda“... ..). Můžeme tedy Množinu nazývat „úplná přirozená selekce“ (UPS). Náš vesmír a my bychom byli jen nepatrnou součástí UM, UPS.... Co by vše bylo obsahem UM se lze těžko dohadovat. Naše představy jsou v čase a prostoru a navíc jako souvislého kontinua, pohled na více jevů najednou. Představme si třeba, že UM obsahuje element A a zároveň jeho zákaz, tak element A to nějak obejde, a tak dále, zase přijde zákaz atd. Přirozenou selekci máme nějak zmapovánu z biologie, zde jde o její rozšíření na celé Bytí atd. Je možná velmi jednoduché všechno co existuje přičíst přirozené selekci, ale možné to je. Zkusme se na to povídat.

Co vlastně přirozená selekce je? Je možná založena na nějakém kritériu (podmínce, stresoru) a pak na velkém množství prvků. Nebo máme povědomí o více možnostech, které podléhají principu náhodě a vybíráme mezi nimi na základě nějakého kritéria a s tím pak dále pracujeme. Zdá se, že tento princip je i o měření v kvantové teorii a o samotné logice jako takové. Co to je ale kritérium?

Vznik života abiogenezi počítá vlastně s principem, že „co se rozpadá pomaleji, to vítězí“, to je princip biologie, jeden z principů asi. Stresor je čas a růst entropie, což možná spolu souvisí. Náhoda umí simulovat dobře inteligenci, jako by to někdo byl, kdo úmyslně život vymyslel, domnívám se, že i my, bytosti, jsme o této náhodě, že si na inteligentní jen hrajeme... Ono není alternativa jiná, takže to takto můžeme interpretovat a nevádí to, na této lži je založena naše integrita osobnosti (viz ego, jsem rozpadlý – ne nejsem, jsem slepený, nejsem dva a více, jsem jedna) atd. Číslo jedna je „protiklad“ všech čísel, neb ostatní čísla se z jedničky skládají...

Princip přirozené selekce logické. Samotné fyzikální zákony (zákony zachování) by byly produktem Náhody, pomocí přirozené selekce. U této přirozené selekce nejde asi počítat s časem jakožto stresorem, neb čas teprve vzniká. Zde asi ani žádný stresor není. Jde asi čistě o komparaci světa logického (fyzikálního) a chaosu. Prostě Chaos má jako jednu z možností vesmír, jaký vidíme zde, včetně toho, že se najednou vše neutne a nezmezí. Můžeme postupně ubírat na logičnosti našeho vesmíru – např. rychlost světla by byla proměnlivá, hmotnosti by se v čase měnily, čas by pak měl potíže, přibíla by nejistota docela, občas by byly ne tři skupiny hmotných částic, ale třeba čtyři, pět, padesát, apod, dimenze by se měnily – to vše ale v čase a prostoru a co samotný prostor a čas? Atd... díra v prostoru nemůže mít rozměry, byla by jako – mít v prostoru otvor s tím, že tento otvor (kruhový např.) má poloměr 0 metrů (což je rozpor, ale o to tam jde), pozorovatel v prostoru to vidí jinak než „pozorovatel“ v díře. Možná že gravitace takto funguje.... Ta díra má na délku metr, ale protože v ní není prostor a čas, tak to takto není tak úplně (jde o skok v prostoru), paradox typu 3m = 0m. Ono je vše právě asi nějak provázané a tedy toto je „zakázané“, vše je o poměrech, vše se poměrně změní a nikdo by si ničeho nevšiml. Ty díry mají možná hlubší význam, díky nim třeba existuje čas a pohyb třeba, kdo ví Mějme v prostoru díru – čtverec o velikosti metr, pozorovatel který letí mimo díru je pomalejší než ten, co letí přes díru pak... Zatímco ten mimo díru urazí metr, ten co letí přes díru urazí 0 metrů. Příroda umí i superpozice je-není, viz „za deset minut mi to jede“. Na jednu

stranu by to místo (kolem?) bylo pokřivené a na druhou stranu by tam nic nebylo uvnitř...(setrvačné účinky jde simulovat pomocí zakřiveného časoprostoru a naopak) Je otázka, zda je fyzikální zákony také nějak „zdokonalují“, v čase? ... bytosti přežijí vesmír, opustí jej a jede se dál? Je i třeba myslet na to, že strach ze smrti je náš problém právě, na ten zapomínáme, na tuto nevědomost, strach ze sebe sama, ze smrti. Jde o strach relativity z reality asi – neb absolutní relativita je zrušení sebe sama. Kdybychom zanikli jakoby a bylo vše produktem Náhody, tak stejně zase by vše vzniklo od začátku a bylo by to zase takové jaké to je, pokud je Náhoda ucelený soubor.... Možná že každý okamžik zažíváme takovou „smrt“, vše se rodí z Náhody neustále úplně od základu.

Nevíme si rady s určitým okruhem problémů – například vznik života, podstata vědomí, zpracování informace v psyché, proč je náš vesmír třidimenzionální zrovna (nejmenší možné množství dimenzí pro vznik bytostí s trávicím traktem apod., ale to je antropocentrické, avšak z pohledu Náhody nemusí být – žijeme prostě tam, kde jsou pro to podmínky, nastavené konstanty všelijaké různě „tak, abychom tu mohli být“, není na tom nic zajímavého pak, jde o princip minima energie, pokud bychom řekli, že každá další dimenze je informace-energie navíc, jde o „geodetiku v logickém prostoru“, není to v prostoru, ale týká se to počtu prostorů, ještě hlouběji je samotná prostorovitost....), co je to kvantová gravitace apod. Všechny tyto jevy jsou přirozeně vysvětlitelné rozšířením na přirozenou selekci. Přirozená selekce vše hezky vysvětluje, ale není to moc hluboké, sofistikované no.....

Je možné, že různé druhy přirozených selekcí, kritéria, se doplňují a jde ve výsledku jen o jednu přirozenou selekci, která je „bez kritérií“.

Samotná gravitace by byla přirozeně vysvětlitelná přirozenou selekcí. Geodetika by byla v rámci mnoha trajektorií ta nejkratší, ovšem ona si s těmi odpadlymi povídá a ovlivňuje ji, tak jako ve Feynmanově interpretaci kvantové mechaniky. V prostoru by byla různá hustota informace, (částice-vlny lze chápat, interpretovat, jako síť). Pak mějme částici, resp. síť, která se snaží prodrat prostorem, kde je nějaký gradient množství informace. V hustší oblasti se „částice“ zdrží déle, je tam více prostoru i času, a tak je výsledná dráha ovlivněna. Trajektorie se dělí na další a další a zase se shlukují dohromady, elektron není částice, ale síť částic. Představme si oblast prostoru, čtvercovou, kde jsou proužky, ale hustota proužků roste jedním směrem, k jedné straně čtverce. Průměr, polovina počtu proužků, pak neleží uprostřed strany čtverce, ale blíže tam, kde je hustší, je více proužků, více u sebe. Polovina není pak v polovině strany čtverce. Gravitační vlna by pak bylo „odpadnutí určité části sítě pryč“, bez informace, pouze šum částic všech částic, vakua... Stírá se zde rozdíl mezi reálnou a virtuální částicí potom.

Také si uvědomit, že měříme vlnu vlnu, čím kratší vlnová délka měřidla, tím lépe změříme polohu....

Něco jiného je množství reality a něco jiného množství vesmírů – možná, možná je to totéž právě. Obecně vesmír a reality mohou mít v logické dálce od nás jiné zákony fyzikální...

Pokud jsou dvě reality či prvky, co spolu „nekomunikují“, tak je jejich vzdálenost hypoteticky libovolná a nemůže to dokonce ani jinak být, než že je libovolná. (možná se to odráží i v principu částice-vlna).

Vznik života se zdá již více pravděpodobný, pokud se zahrnou i „odpadlé reality“, ve kterých život nevznikl, tím pravděpodobnost vzniku života vzroste na 1. Nedomnívám se, že si jsou reality rovny, možná ano, tak jako každý si myslí, že je středem rozpínání vesmíru,.... Fyzikálně možná ano, ale v jedné, či jedněch blízkých realitách se vyskytuje život. Problém je, že ony reality spolu asi i komunikují, což ztěžuje celou situaci (v mnohasvětových interpretacích nekomunikují spolu již). Ony „trajektorie“ a reality jsou si vlastně možná podobné a totožné.

Samotný vznik vědomí a způsob zpracování informace v mozku a komunikace jako taková, psýché je asi hezčí říkat, by byl také p přirozené selekci. Představme si sebe jako pozorovatele, co si myslí, že je středem všeho, ale budiž, a má před sebou chaos. Vidí vše naráz, občas uvidí někoho, kdo je tak trochu jako on, čím více to tak je, tím lépe, tím lépe si mohou povídat, pokud se to ale přežene, tak už vidí jen svoji kopii a není si co říci (odmyšlena je i vnitřní komunikace v rámci nás). Podobně nyní vidím jablko, pokud by na tom místě za minutu byl slon místo jablka, možná se zasměji, ale bude to nelogické, nečekal bych to, naše psýché je nastavena na to, že věci se zachovávají. V tom je možno něco vůbec činit, ale je třeba, aby to bylo i v proměnných, jinak tam zase nic nebude. Prvek shody a neshody až dohromady tvoří svět... Komunikace samotná by pak byla iluzí. Počítač pracující na principu přirozené selekce by byl „dokonalý“ a nikdo by nechápal, jak to dělá. On to totiž nedělá vůbec, ono se to děje samo. Čím méně se snaží, tím lépe mu to jde. V základu jde vždy o Náhodu, ta plodí i to, že jde o nenáhodný jev – počítač a jeho algoritmy. Výsledný svět by byl jakýsi „průnik principu přirozené selekce pasivní, a aktivní – iluze, že něco děláme, ale jen z pohledu Náhody, tedy z pohledu nulového pozorovatele a ten nás nemusí tolik zajímat“ – řekne se, že klidně by místo nás mohl být stroj a bylo by to totéž, nebylo – jednak to není deterministické a jednak Průnik neshahy a snahy, svobodná vůle.... Svobodná vůle je protimluv...Svobodná vůle je tak trochu protimluv a zařadil bych ji mezi antilogické fenomény. Je shodná s nepodmíněností bych i řekl, spojení protikladů. Pokud se svoboda a vůle příliš vzdálí, liší, pak jde o povolenost a podmíněnost. Vůle pak souvisí s nějakým cílem, směřováním. Ovšem my nikdy nemáme cíl úplně jasný, nejistota tam je vždy – nevíme, zda se nám to podaří, to je princip svobody, bez něj by svobodná vůle nebyla, nemůžeme měřit sobě a druhým jinak, pak by to nebylo konzistentní s pojmem svoboda. Toto už eliminuje tak trochu determinismus, neb my nemáme jasný cíl. Do značné míry nevíme, co děláme vlastně, o tom je pošetilost. Úplný determinismus – vidět věci jak jsou - by byl možný asi z pohledu pozorovatele 0, ale ten právě neexistuje, je, že není resp. – to, že je vše dané a vidět je kompenzováno tím, že není vidět vůbec nic. Mužský prvek má cíl spíše ve vnějším světě, ženský spíše ve vnitřním světě, což může vypadat jako nedostatek vůle, ale není.... Má vlastně svobodná vůle svůj opak? Co je opakem vůle? Vůbec otázka co to je vůle ... snad nějaká chuť něco dělat, pokud ta chuť není, je to lhostejnost a „cíl“ máme v sobě (problém). Podobně touha nemá moc protiklad. Je možná nepodmíněnost, resp. touha (ego) plus 0 = Npd (absence touhy je jen popření touhy, vymizení je v nirvāně, to je npd právě mimo jiné, asi...). Touha vše je proto nemá nic, proto vše chce tak nějak a ještě se vyživá sama v sobě, pošetile, „ví to a proto to dělá apod., osa versus pekelné roztavení osy, odkazování pošetilé na agresi atd. – archetyp touhy, Eros, potlačená agrese“. Stroj je deterministický do značné míry, makroskopický, a liší se tak od bytostí, které takové nejsou, což může postupně egu velmi vadit. Pro ego je vzor neživý svět a má regresní úmysly k němu, neb jde přeci o progres... Systém obecný je takový, že přichází informace z vnějšího i vnitřního světa, z mnoha směrů a máme zase mnoho možností, co dělat a jednu z těch možností si vybereme (to není myslím jen princip psýché, ale obecný princip). Ten výběr není náhodný úplně, řídíme se okolnostmi, podmínkami, stresory, odměnami – právě ty jsou pro svobodnou vůli dost překážkou asi. Řekl bych, že naše rozhodnutí jsou vždy spolupůsobení indeterminismu-náhody a neshody – dokonce bych řekl, že zde je predikovatelnost nejmenší možná. Pokud bychom byli čistě o náhodě, bez rozhodnutí, pak je to „deterministické“??? Také ke každému rozhodnutí máme zpětnou vazbu, co toto rozhodnutí znamenalo. Pokud se právě naučíme žít tak, že nemusíme být, že nemusíme to a to, jsme spolu, že chceme být spolu, ne že musíme, jak říká Pjér L.Š., tak je to ona svobodná vůle. Je to o strachu celé.... Zvíře je více deterministické, člověk je více fluidní, jakoby se více podílí na improvizaci a tvorbě (svět je velká improvizace), zvíře je více mechanické, ale díky tomu je více vnitřně svobodné než člověk, kompenzuje se to. V našem světě to je asi tak, že nemohu predikovat, co se stane, tedy máme svobodnou vůli, nemůžeme zjistit, jak se bude systém vyvíjet – tím, že o něm víme informaci (o sobě klidně i), tak je to na úkor toho, že jsme jej pozměnili a bude se vyvíjet jinak, než mu naplánujeme. Toto se nemusí týkat celého bytí. V NDE je pojetí času jiné, tak jako u psychiky, psýché umí vnímat čas všelijak., fyzický svět jí v tom brání, musí se totiž nějak vyvinout – po smrti je naše síť hotová a

dál se vyvíjíSvětlo už zná odpověď na své otázky – proč se tedy táže (to je právě nepodmíněnost, pomáhá slunci chodit po obloze, nepotřebuje si dokazovat něco, že to ví předem, ale ví to no..).... Je těžké pochopit, že např. barva a hmota se neliší, ale jde prostě o hodnoty, viz body-mind problém v textu výše. Máme tendenci vše vidět materialisticky nebo idealisticky, což je dobře to rozlišovat...

Svobodná vůle má také blízko k pojmu „jaké si to uděláš, takové to máš“.

Žití v kruhu tzv. je totožné s neustálým kmitáním od 1 k -1 a zpět – kmitání a cosinus/sinus je totéž.

B má tu důvěru a ne-strach, že někomu dá svobodu (člověku třeba) a ví, že jej může zničit nebude pod kontrolou, podstupuje to, viz Ontologický cyklus... v tom je ta jistota, v nejistotě....

Vědomí a nevědomí mohou být také o principu přirozené selekce. Je síť – psýché, má podněty vnější a také vnitřní, ty nějak balancují, vnější utváří vnitřní svět, a i naopak my pomáháme tvořit vnější svět, a Je tam mnoho zpětných vazeb pozitivních negativních, ... a můžeme si jako kritérium pro to, co budeme vnímat, dát intenzitu jevu. Pokud však bude jen toto kritérium, tak bychom zažívali neustále nějaké strašně intenzivní věci a za chvíli bychom „odpadli“, otupěli se třeba, proto přirozená selekce to zařídí tak, že ne-úplně nejintenzivnější jevy zažíváme, atd.... Ale co je ono čítí? Sice je to intenzivní, není to slabé, možná to rozhraní, čistě relativně, porovnání, o tom psýché je.... Nebo zažíváme to nejlepší, co Náhoda nabízí? Možná.... Ale nejde o ráj právě...ráj je dualistický vůči ne-ráji... zažíváme jakýsi absolutní střed, vyrovnanosti všeho, ale tento střed neznáme, neznáme míru, nemáme to vědomé. Jde o komplikovanou vyrovnanost – nemůžeme zažívat to nejlepší-nejintenzivnější, to není totiž to nejlepší, ale ani to nejhorší..... Další věc ... touha? Znalost míry není o tom, že to je přesné, nebo akorát, nebo vůbec nepřesné, nebo horké, nebo chladné, nebo něco neutrální mezi, jde právě o Nepodmíněnost (v ní se vše „ruší, a tvoří“). Nepodmíněnost a Náhoda si jsou velice blízké, možná i totožné. Umět toto vědomě – nevědomě je obtížné.... Nepodmíněnost není vyrovnanost, je o extrémech i, balanc také je, vlnění, co umí regulovat samo sebe, ostatní ... integruje tak, že pšt neintegruje.... „zobecnělý princip vlnění, vibrací, jak se říká...“. Jde do extrému, ale umí i balancovat a být vyrovnaná, nejde o samostatnou entitu, i jde atd.... definována tak, že nejde definovat – to je regulérní ale, stejně jako rovnice, co nemá řešení – řešení je v tom, že žádné není. Ve skutečnosti pošetilost nám nedá a nějaké řešení, či spíše něco úplně jiného co se netká tohoto problému, „užitečného“, nového vymyslíme... Lásku je inertní i není, ego také (inertní a proměnné šíleně třeba k tomu kompenzačně, v tom je ta inertnost mj. v těch proměnách ega....ale část ega je inertnost...a celé je to inertnost právě asi i....neumí vést dialog..., láska umí vést dialog tak, že to není pouhá samomluva, což opět u ega nepoznáme, neb tam bude i „opak samomluvy, extrém nějaký..“), ale má obojí v neuróze... Lásku dělá něco, co se stejně děje samo, ale má význam, je „živina“ pro svět, je světem, celkem... a každému jí bylo dáno, aby jí rozvinul, vrátil atd.....

Snažíme se objektivně popsat komunikaci (co to je komunikace a svět) jako by byl mimo nás – to nejde, je nezávislý na nás, my na něm.

4. Náhoda vše plodí, ale vše dokáže i zničit, podobně Nula....nekonečno? Ego bojuje proti náhodě, samo je generátor náhodných čísel, pseudonáhodných čísel. To, že kvantové částice jsou doknale náhodné, je znak kontaktu s Nulou? Maximální náhoda v KT (možná) umožňuje provázání, synchronizace, a další jevy „ne-náhodou“. Řekl bych, že vše je maximálně náhodné a vlastně není Korelace...ale ty nenajdeme....nejde to zopakovat, o tom to je....

Náhoda může plnit funkci pseudo-Stvořitele. Díky ní existuje něco nenáhodného, s určitou pravděpodobností (problém je, jak tu pravděpodobnost vůbec vypočítat, ono to nejde asi v Chaosu, i ta pravděpodobnost je pravděpodobnostní atd., navíc pravděpodobnost je dost přesný nástroj poznání).

Například s pravděpodobností 0,1 padne číslo 6. Ale to jde rozšířit, že nevíme, jaké číslo padne a nevíme s jakou pravděpodobností. Možnosti jsou všechny, není podmínka, která by je zakazovala, a pokud by byla, tak se nějak obejde apod. – to je i princip přirozené selekce, jsme jakýsi duchové obcházející pravidla, co si Náhoda (my sami?) klademe, a jsme jakýsi bojovníci. To, že máme tělo zdravé, není jen tak, je to úsilí našich předků mj. a nás také. Takže k tomu pseudostvořiteli (Stvořiteli?) – Náhoda umí stvořit a je to právě Náhoda, kdo nenáhodné jevy pokouší, a ničí. Je proto smyslem myslím najít vyrovnanost s Náhodou, už to docela umíme, ale podléháme smrti a to je známka, že to ještě moc neumíme. *Náhoda tvoří nenáhodné, proti Náhodě bojuje ego vlastně asi dost – tím se náhodou stává, nebo schválně generuje (pseudo)náhodná čísla jako kamufláž, křiví, aby nebylo zasaženo náhodou (jinými pseudonáhodnými čísly jiného ega atd...).* *Když se bojuje proti náhodě a egu, tak se jen živí...jakýkoli kontakt je smrtící doslova.... ,,,,,, Stvořitel s Náhodou už dokonale splývá?, resp komunikuje s ní...Opět průnik principu vzniku světa přirozeně a stvořením, něco mezi tím....dialog....*

4. Nejde jen tak sčítat věci a dělat rovná se atd., jako na papíře, v reálu je i „sčítání“ a „rovná se“ nějaký jev.
4. Náhoda umí zplodit něco nenáhodného a zase to zničit....Náhoda v kvantové teorii, Ego je něco co proti náhodě bojuje asi zdá se, tedy max něco a dohoda mezi egem a náhodou je Npd...
4. Spíše než multireality jsem zastánce toho, že existuje vyvolená realita pomocí realit spících, odpadlých, jakoby bdělost je průnik mnoha spáčů....
4. Komunikace by byla pak pouhou iluzí, způsobenou přirozenou selekcí.
4. Domnívám se, že přirozenou selekcí lze vysvětlit vše, úplně vše, velice jednoduše (ale nechápeme, o co se konkrétně jedná, což je škoda právě). Není v tom nic sofistikovaného, proto není tento přístup moc přijímán – nic nového tam nejde najít. Co je možná trochu jiné je, že mezi realitami a vesmíry jsou některé vyvolenější – průnik ...

Řešení mnoha věcí, . Způsob řešení mnoha-realitami není příliš oblíbený, protože se nejedná o sofistikované řešení.

Vědomí, vznik života, vznik vesmíru, (vědomí i síť mimo něj zpracování...), 3D vesmír, gravitace (geodetiky?),

Náhoda neshoda a zase směřujeme do Náhody, selekce podle intenzity, ale to by nešlo, musíme i žít, proto více a více kvality....

Potom by bylo marné hledat nějaký algoritmus, kterým náš mozek zpracovává informace. Je však možné, že se při výpočtech v psýché používá více možností – vše je sice původem od přirozené selekce, ale uplatňuje se i paralelní počítání atd.

Maximální intenzita je to, c oje vidět, to co bytí, UPS nabízí...

Přirozenou selekcí vzniká asi vědomí, také 3D časoprostor – minimální pro existenci bytostí strávicím traktem atd..., dimenze navíc je informace navíc, min energie u geodetik, tak i takto, logicky více fundamentálně, ono to bude stejné ale asi...

4.9 Bytí (s nebytím) lze modelově chápat jako Náhodu. Vše, co pak vidíme je důsledek přirozené selekce. Pokud dáme dohromady princip náhody a přirozeného výběru, tak z nich plyne, že Princip univerzální přirozené selekce UPS říká, že přirozená selekce platí absolutně. Nejen na úrovni živých organismů, ale i na úrovni vědomí a jeho tvorby a na úrovni tvorby samotných fyzikálních zákonů. Fyzikální zákony, které tu máme by byly důsledek přirozené selekce, už ne v průběhu časů asi tolik, ale jde o logiku samotnou, co je

nefunkční, má tam slovní salát příliš, to nepřezíje. Možná v tom hraje bytosti úlohu, předpokládá se selekce i na úrovni vesmírů, realit.Ta naše je to nejlepší, nejintenzivnější co může být.... bez poražených není vítězů.... slovní salát bude mít na náš vesmír a jeho zákony vliv – díky němu to vše drží a stojí Ale náhoda to i může zničit. Neuróza, která je proti Náhodě, tak typicky ambivalentně – bojuje za život, ale tím jej i ničí, a sama o sobě není příliš životem, ale podporuje jej.... Ego bojuje proti náhodě nejlépe tak že si na ni samo hraje.... Láska je s Náhodou v souladu už, je jejím „zdrojem...“

Dostáváme se tím ad absurdum do situace, kdy je dovoleno vše, i zákazy, aby vše bylo dovoleno apod....

Toto je však jen jeden pohled, je o ženské polaritě, „bez Boha“, „Bůh je vyňat z bytí“ a to vede na to, že vše je Náhoda..., není to úplně, že není, je tam nějaký problém s B, ale B je popírán právě, jako u dpk.... Přirozená selekce je čisre! I není

Protože živé bytosti mají touhu existovat, musí o logiku pečovat!...nepropadat Náhodě, nakonec s ní být v souladu.

4. Maximální složitost co bytí nabízí – přirozenou selekcí vnímáme?, znalost míry je max složitá - a je přitom max jednoduchá...

Je třeba si uvědomit, že logičnost je jen jedna část světa, ale co to je nelogičnost vlastně? Náhoda? Antilogika?

4. Tyto úvahy jsou, přiznám, děravé, ještě více nahozené než v minulých kapitolách asi.

4. Existují samozřejmě úvahy o kosmologické přirozené selekci, např. [Lee Smolin \(The Life of the Cosmos\)](#), Leonard Susskind. Samozřejmě je možné, že život do této selekce zasahuje. Toto všechno jsou ale horizontální kosmologické představy, vycházející z naší reality, našeho vesmíru, chybí tam vertikální, duchovní, „struktura“.

Pokud nemá úvaha předpověď ověřitelnou, např. nepřímý důkaz, není to teorie, ale úvaha stále jen.

4. Tedy náš mozek neustále očekává něco a pokud je shoda, je to ok třeba, nebo i neshoda..., očekáváme, že jablko bude na stole nyní i za vteřinu, a je tam, (toto se učíme v dětství mj.), někdy ani nevíme, co očekávat. Pak přichází zklamání snadno....

4. V rámci vědomí, např. toho co právě pozorujeme, je přirozená selekce také, něco je potlačeno, něco vnímáme více, vše je spíše rozmazáno trochu nějak, složitě dohromady tam je soustředění a nesoustředění, možná až antilogicky spojeně.

4. Je smyslem utvořit kopii celé Náhody, aby to byla Nula, neb Náhoda – Náhoda = 0, to snad ne...

LOGIKY OSTATNÍ

4.6 Říká se, že protiklady se přitahují, ovšem opomíjí se, že protiklady se i kompenzačně odpuzují, aby vůbec existovaly - jde o obecný princip anihilace a kreace. Protikladem je právě i $1=1$, 1 a 1 Je tam shoda a neshoda a mezi nimi až je polárnost...? Protiklad je i u čísla 1 a 0, ale vnitřně: 0 je nic, o čem mluvíme, tedy nic co je něco, 1 je něco, co je nic – nemusí to být vidět, ale jedna věc je nesmysl, není tam komunikace žádná, a to např. kdybychom vyšli mimo vesmír a 4D hotový a neviděli jej, neb by tam už byl vesmír a my, tedy dva. Navíc nula je jen jedna na světě, byli li by dvě, je to problém, nějaký protimluv.... Onen vztah 0 a 1 – tam je vidět, že existují přechodné stavy mezi „být a nebýt“, vše je i jakási poloprůhlednost – 0 je i není, 1 je i není....

Princip kreace a anihilace je přirozeným projevem rovnice $0=1-1$. 0 a 1 se neliší...0 je nic co považujeme za něco, a je jen jedna, 1 je něco co je však ničím.

4.7 Symetrii lze převést na antisymetrii a naopak, a jejich součet je 0. Pokud se sčítají rovnice logicky pod sebou je výsledek $1=1$ (možná to vyjadřuje, že toto sčítání je logické a správné, neb vyjde $1=1$), pokud se sčítají vedle sebe, což je logičtější mj. (a antilogické, neb za 1 je logika, za -1 je antilogika), je to 0, neb ty samotné rovnice vyjadřují co logika a antilogika je, jde o „číslo“: $0 = 1 - 1 + 1 = 1$. To je 0. Symetrie a antisymetrie souvisí se snad nezákladnějším kvantovým číslem a to je spin. Spin je kandidát na spojovatele mezi časoprostorovými a vnitřními symetriemi, neb gravitace neodliší vnitřní náboje – čistě kdybych měl hodnotit tuto symetrii vkusem, je dost triviální – všechny vnitřní symetrie bere jako „věc“, inu gravitace asi no.... Pokud není susy narušena (pokud je narušena, jde od sebe odlišit vlnové funkce, některé jsou těžší, užší tedy...). Bosony a fermiony souvisí s neodlišitelností částic v kvantové teorii, kde nejen, že částice si nejde označkovat, ale i nejde sledovat jejich trajektorie, vlnové funkce se překrývají.

4.8 Podobně jako bosony a fermiony plodí už jen zase bosony a fermiony, tak to je s neu a la i docela dost..., neb mezi neu a la je neu a la vztah.

4. Logika má čtyři stupně - logiku (bezrozpornost - klasická logika), spojení protikladů (které je logičtější - vím, že nic nevím) pak spor jakožto podstatu existence a 0 (poslední dvě spolu souvisí). Jakoby to směřuje opačně než v kapitole 4., od logiky, k antilogice, k chaosu a nakonec 0.

4. Někdy se objevují představy, že díky pozorovatelům, organismům, vesmír vůbec existuje, je tzv. potvrzen. Ale komu je potvrzen? Představoval bych si to jako vztah. Jako vztah člověka a vesmíru, člověka a jeho teorií, jako čísla..... jde o rozvíjení o tomto vztahu, zdá se jednostranný ale..... Nějací další pozorovatelé nejsou potřeba, aby ti dva existovali, pokud je spor mezi dvěma, proměny jejich vzájemné.

Když mluvím o tom, že elektron se baví s člověkem, nemusí to mít třetího pozorovatele, jde o dialog mezi nimi, mezi polaritami.. pokud si myslíme, že to celé někam směřuje, ano směřuje, ale do nuly.

poznání je spíše komunikace - dialog, mezi číslem a vyšší matematikou co o číslech mluví, mezi elektronem a teorií, jež ji popisuje apod...

4. v přírodě se vyskytují různá zkřížení - např. m princip je nic, ale má něco, ž princip je něco ale má nic, a sještě složitěji,... to, aby se nepoznalo, že tu nic není!)... viz 0 je něco a 1 je nic, tato antisymetrická zkřížení jsou běžná.....

4. logika není asi nic jiného, než vyjadřování věcí jinak, tedy rovnice, tíhne k incestuální tautologii... pokud nemá v sobě prvky hetero....

4. V civilizaci dochází obecně k rozpadu, je tu strach z cích lidí, snad i potřeba se odlišit, ten rozpad z Npd je metarozpad, tedy rozpad na rozpad a slepení polarit. Na jednu stranu vše je rozpadlé, dokonce i konečnost a nekonečnost (viz trend růstu...), a vše je více slepené, kompenzačně, to je celé... Ego je totéž, dojde k naší desintegraci a to poslepowání jevů, nás samotných, to je ego naše, a s jástvím souvisí... jáství balancuje mezi egem a láskou... tak to je ale ve všem, každý element bytí takto balancuje... npd se pak ale stává i jakoby formou d v tomto vztahu

4. konečnost je od do (ovšem jde např. o exponenciální růst do nekonečna), ... nekonečnost je nekonečnost, a je ale třeba neustálé kmitání kolem nuly, donekonečna, zná míru v prostoru, ale nezná míru v čase znát míru mezi konečností a nekonečností „spojení mezi konečností a nekonečností – o tom je mj susy, sexualita atd..., ono spj odd spj.

4. Psychologická poznámka na okraj: Symetrie a antisymetrie úzce souvisí. Symetrii můžeme obecně zapsat jako $A=A$, antisymetrii jako $A-A=0$. Jak symetrie, tak antisymetrie, tak i jejich součet, lze převést na nulu. Symetrie a antisymetrie jsou velmi základní logiky, které se odrážejí ve fyzice v částicích s celočíselným spinem (bosony) a poločíselným spinem (fermiony). Pokud je tato symetrie narušena, bude (možná) narušen i vztah mezi samotnou logikou a antilogikou, z čehož plyne vše "zlé", jak je ukázáno dále, akce a reakce a komu co není komu. neuróza mezi logikou a antilogikou. např. snaha se zlého zbavit, což je typické... // V komu se antilogika projevuje když někdo někoho šikanuje - vaše ne předělá na ano, avšak naopak, když mu řeknete ano, musí na to své říci ne.

4???. pokud jako Npd označíme 0 a jako pd 1, pak....: $pd=npd: 1=0$ a $pd=pd 1=1$, což je po sečtení $0=1 + 1=1$, což je $0=1$, zase Npd..., neb $1=1$ je Nic (smysl, ale i egoismus) a $0=1$ je Něco (nesmysl, ale i láska...). Proto se ptáme proč je něco a ne nic, neb nic nám dává větší smysl...

4. Je pšt, nesplnitelný úkol, - cestou se něco se najde a tím to končí..... úkol však vyřešen není, funguje jako katalyzátor..., obohacení světa o matematiku a lásku...

4. proti čisre právě pomáhá ještě silnější relativita, láska... únik ze světa je zde i mj. být víc...když se kolo otáčí únik je v něm být víc a být tím co jej otáčí, zákony ... Samsára není tolik problém, jde o ž princip... Pokud chceme uniknout z kola roztočeného, pak asi jedině poznat, co kolem otáčí nebo to nechat být apod...

4. Odkudkoli přijdeš, bude to z Nuly, kamkoli se vydáš, bude v cíli Nula, kdyby ses absolutně zpřítomnil, bude to Nula, to je tím, že vše je Nula, jsme nuly.

4. Ve vyšších abstrakcích se již pracuje se samotnými otázkami, neb odpověď je již přítomna, spojením protikladů, otázka-odpověď. Odpovědí je otázka, otázkou je odpověď.... Například vše funguje samo se zdá – je protivná vlezlá paní domáci a vynálezce – jsou protiklady, reagují na sebe, a ani to neví radši. Vynálezce jsa rozladěn si říká, že něco musí mít smysl, že toto ničení smyslu-Logose není možné, a jme se pracovat na vynálezech, ale paní mu tam chodí a ruší ho, vypadá to, jakoby ta paní byla zdroj vynálezů (takto můžeme vidět, že ego je zdrojem všeho, tímto způsobem), ale i vynálezce je ego, možná antiego spíše. Pokud by svět byl jednoduše pouze o protikladech, nic by se neobjevilo asi, neb na jednu stranu by touha poznávat byla ničena vyrušováním paní domáci, V reálném světě se mu občas podaří i na něco přijít, to je npd část bytí. Jsou však i metajazykovější úlohy: je hrozně těžké nějak spojit Pd a Npd v Npd, jak bychom si asi přáli, že někde Npd vyhrálo, to nejde, jak jsme si ukázali, asi to nejde no....ono k tomu ani nemá důvod. Láska už nemá protiklad, spojuje je... balancuje, pokud se něco vyskytne a ten balanc – neustále je ten balanc pokoušen, egem, iluzemi, (lá je také iluze, ale jinak...) Takže onto vývoj – láska je produkt ale i zdroj, ego také nějak... Člověka, resp spíš mě tady, stále napadá, „jak“ to vše funguje A právě v lásce už to je „nijak“, je to s tím spojeno, je to max svobodná vůle, vše je možné pouhou myšlenkou, to proto, protože jsou všechna, většina „jak“ už poznána ale... o tom to je asi. Takže když se ptáme, jak funguje přehrávání života v NDE? Nijak už. Za tím už nic není, toť originál, podstata, už to není dělitelné, redukovatelné apod... Muži právě nejde o ono jak, on sám je jak v nitru, a jde mu o „co“, proto když se to přežene, tak řve a je mu to jedno, jde mu o smysl, a ten už unikl, neb nyní už je na scéně spíše jak, jak to dělá, A to zajímá zas ženu, snaží se to dorovnat... Ono „Ni-jak“ je právě Npd. ... už nepotřebuješ vědět jak to funguje, jak svět funguje, ono těch možností je více, jak by fungoval, jak funguje, není to asi dané právě, je v tom volba i V buddhismu apod. to je právě příliš brzy, ano, zrušením jak dojdou pohody, ale ono to má i přijít samo postupně... ..m je v tomto příliš brzy v nebi někde, neb mu jde o co a na jak, sebe zapomíná...

Logika je: muž je muž, žena je žena,,, antilogika je: muž je žena, žena je muž. ...o tom celý svět je.... Ale chybá tam dítě a stáří... atd...a B a D a Nic...

narušenu symetrii mezi logikou a antilogikou.... „nebojím se s tebou“ – které je vyjádřením této neurózy mezi nimi....myslet to jako logické.... Npd je úroveň 0 a 1 a přirozeně z ní plyne 2 a více, to právě ego se snaží o tuto úroveň a nemá ráda sebe – více.... Snaha vyjádřit matematiku v – základ je prázdná množina, a ta je 1. A vše ostatní je odvozené už. Přirozená čísla – **Principia Mathematica Alfred North Whitehead, Bertrand Russell**

Přirozená selekce – např. je hrozba nákazy, když budu stále mít si ruce a starat se, unavím se a nakazím se pak stejně z nepozornosti – je třeba právě vyladění, nikdo se nehrne do zkázy příliš, teorie Gaya... zde se nepřizpůsobené organismy ani nevyskytují, jsou právě opad, co je oživlý a chce sem – „žijí v duchoidních realitách“ paralelně.... Tím se to udržuje celé živé, díky podmínce smrti atd, společné hrozbě,právě ale u B se to již dělá, že se to chce dělat, ne že tu je iluzní podmínka.... Jsou to dva světy

Ono jde stále o totéž asi, jen to má jiné názvy, objektivita subjektivita, Ale jde jen o 1-1=0 asi, jen to má stále pořád jiné názvy, což je bohatost i, mění to....

Náš svět by se zhroutil, kdybychom netrvali na přírodních fyzikálních zákonech – duchoidní světy by si na nás smlsly, závidí nám....

svět jsou hodnoty a jim prirazovane nove hodnoty... hodnoceni hodnot (někdy i velmi komplexních – už samotná reflexe je ohodnocení, nová hodnota hodnotám, není to však nakupování, ale spíše proměny...).... az ale clovek zna cisla a tedy vice z ceho svet je...paradox a spojeni protikladu - vyzkum je slozita veda o jednoduchych vecich - bazalnich...

nejdulezitejsi je nedulezitest

je svet poznatelny? ano i ne asi....

problematika abs relativismu....vyvraci sam sebe? - potvrzuje se spise tim....je ve vztahu k? sobe, absolutnu? apod...

Je velmi třeba pochopit, že polarity 1 – 1 může být oddělenost dvou a jejich spojenost ve slepenec homogenní, nebo vědomí a neuvědomovanost nebo obj a vzt, nebo malost a velikost, my to máme spojené, že jde o stejné objekty stejné velikosti vedle sebe.... To je jen malá část fenoménu číse.

4. Čím méně vím, tím vím více, neb vím že nevím....ale i logické vím, že vím a nevím že nevím je potřeba...nevím, že nevím je dost blbý stav ale...vím že vím taky i – spojuje je vím, že nevím... Logické je „vím, že vím“ a „nevím, že nevím, což nezní dobře, možná spíše nevím, tedy nevím“ – „spojka je A (Jin) princip“, spojka „tedy“ je E (Jang princip). Tedy do jazyka JinJang „vím, že vím“ je E A E,a co „vím, tedy vím“ Nejde aby byl princip A a A a E a E vedle sebe, vždy je to hetero A E A E....

4. Metajazyk je např. učitelská činnost a metody učení, d je učitel....abstrakce samotná...

4. Buď je redukcionismus (vertikální) nebo relativismus (korelace) v poznání. A kde jsou barvy? Někde mezi?

4. K paradoxu lháře bych nabídl možná svérázné interdisciplinární řešení. Nevím, zda tento přístup nebyl již někde uveden. Jde se jak o úroveň níž, z abstraktního světa do materiálního (to Logos chtě nechtě dělat musí), tak o roveň výš, k bytostem. Paradox lháře by se dal vyjádřit jako „výrok, který byl dokázán, že je nepravdivý o sobě tvrdí, že nemá pravdu“. Jde o metajazykový pohled, kdy říkáme něco o jiném jazyku, ale

zde je třeba, a vždy je třeba, zahrnout i pozorovatele. Výroky nemohou o sobě nic tvrdit, to my jim dáváme ten punc, že něco mohou tvrdit. Tedy to řešení bych viděl v tom, že onu větu „ted' právě lžu“ nevyslovuje onen výrok (lhář), ale my samotní. Je to problém psychologický víceméně. Takto ale všechna tvrzení, co by „lhář“ pověděl, si vlastně říkáme my, jde o naši samomluvu. Výrok nemá vlastní myšlení. Pokud bychom zkonstruovali výrok, co by toto dokázal říci, pak je to jiná věc, ale výrok sám nemá vlastní aparát na to, aby něco takového pronesl. Je to, jako když se bavíme s plyšákem nebo loutkou a ona nám „odpovídá“. Něco jiného by zase bylo, pokud by ten výrok (lhář), pokud by nebylo dokázáno, že je nepravdivý. Normálně si tohoto principu nevšimneme a spíše nám v bádání o výroch překáží, ale zde se už naráží právě na tento problém. Pokud tedy chceme, aby to bylo logicky vysvětleno, pak možná takto. Naše psýché je jaksí nastavena věci vidět makroskopicky, logicky. Nepodmíněnost si spojujeme se „souhlasem a logikou“, takové je naše evolučně a duchovně primární nastavení i asi nějak a čekáme, že svět bude takový. Podobně se myslím šlo do „materiálního světa“, na pevnou zem, v případě „absolutní relativity“.

Dá se říci, že onen výrok nás zneužije jako hostitele, aby k nám promlouval, jen díky nám žije. Je to i veliký závazek, stvořitelského typu.

4. Nula popř. nula (pokud to jde odlišit) také přirozeně vysvětluje nelokální chování. Nula je všude (a nikde, to je také Nula dohromady). Nula vše propojuje, je jedno, že dotyčné jevy spolu (přiliš) „nekomunikují“. Příklad může být na EPR paradoxu z KT. Může být na tento „problém“ nahlíženo tak, že je částice X a částice Y, které mají dohromady dávat hodnotu nula, například jedna je „+1“ a druhá je „-1“. Při změření nemusí spolu komunikovat (jde o logický problém, zákonů zachování, zákony vesmíru samotné). Nula se postará o to, že tam je „iluze“ komunikace. Možná je to takto se všemi zákony zachování, kvantové částice nejsou nic jiné než „množina nábojů“.

4. Věty o neúplnosti: Aby byl systém bezesporný, musí být nutně neúplný. Pokud je sporný, je úplný.

Úplnost je sporná a nebo musí být sporem, pak sporná už není.

Godelovy věty nejsou ale myslím úplně, nepopisují celý svět a i to samy říkají. /// + = + + nebo - - (shoda), - = + - nebo - + (neshoda). /// Vše to mluví jen v jazyku plus a minus a čísel, avšak svět je bohatší. /// Co je zajímavé, je, že ze sporu plyne úplně vše. Spor vede na shodu (tautologii) - jakoby říká, že $1-1 = 1-1$, obsahuje úplně všechno, kopíruje se? Ze sporu plyne úplně cokoli, úplně vše. Snad i díky tomu, že spor není vše, není usmíření. Spor může mít i podobu nepřehledné hmoty nebo nepodmíněnosti. Jestliže ze sporu plyne vše pak ale z čeho plyne samotný spor? Tato otázka jakoby spor samotný ruší a je vidět co je jeho zdrojem, nepodmíněnost.... Spor už nemá původ, respektive jeho původ je v tom, že žádný nemá. Což je v jeho řeči sporu přirozené. Spor je nejkonzistentnější systém (spor totiž sporové doplňuje shoda). /// Je logické, že spor je úplný, protože spor (protikladnost) už nemá protiklad, pokud by jej měl, bude to opět spor a protiklad. Má něco jiného a to je láska, ta je úplně stejná jako spor. Spor nastává, pokud si část bytí usurpuje spor pro sebe, pak láska i mizí dost - je to lhař pak, láska ale není vše tzv. Stává se systémem neúplným a bezesporným asi i....

Spornost (že vše je spor) se ale projevuje v mnoha podobách, existují například bytosti, co se diví, že tu spor je, že spory existují – jde o nevědomost určitou, je to již složitější, podobně jako paradox lháře. Je to ale stále spor. Také je spor vyžít se ve sporech, nebo vlastnit spor, atd.

Pokud vyjdeme ze systému barev RGBW, můžeme jej se zapojením systému CMYK psát jako: $R + G = RG$ (žlutá), $R + B = RB$ (purpurová), $G + B = GB$ (azurová). Pak dále platí, že: $RG + RB = R$, $RG + BG = G$, $RB + BG = B$, a $RGB = W$ (bílá), a $RGBRGB = K$ (černá). W a K je možno psát jako 1 a -1, neb jejich součet (průnik) je 0.

Pak například $R^2 = 0$, R (dva výsledky?)... V přírodě jsou spíše systémy, kde „ $a + b + c = 1$ “, ale klidně může být i umělý systém, kdy $a + b + c = 0$. Další výpočty by byly $R - R = K = -1$, $R + R = R$ nebo W ? $a + R + R + R = R$ atd.... $R - R - R = B + R + RG + GB + RB$ (černé se odebrala červená). R^2 je vlastně „červenokrát červená barva“..... U počítání kvalit nejde o množství, ale o kvalitu, o výsledný odstín např. Proto velká Fermatova věta, kde $a^n + b^n = c^n$ u kvalit platí. Je to ale asi jen tím, že kvality jsou nezávislé na množství. Tak například mějme zelený čtverec a modrý čtverec v Pythagorově větě - jejich poměr délek atd. udává, kolik zelené a modré má být namícháno, na odvěsň, na straně „ c “ pak bude tento odstín. To, kde matematika a systém „plus mínus, ano ne“ selhává, tam (možná vždy) kvalita si ví rady. ... Navíc jde o celá kladná čísla...

Umělost pomáhá definovat přírodu, přirozenost, bez ní by nebyla asi i, ale ona ji i ničí, tak jako v každém průniku množin. Podobně npd se neumí bránit nakažení egem, ale když se vůbec nebrání, nenakazí se..... Může se stát, že složité matematické domněnky mají více než jeden důkaz. Nemělo by to ale být tak, že důkazy jsou protichůdné, a je zajímavé najít vztah mezi více důkazy jedné domněnky a možná ještě zajímavější obecné věty o důkazech, ale to už asi nejde. My máme systém logiky a matematiky postavený na binárním „ano a ne, pravda a nepravda“, ale existují i jiné systémy, nemyslím fuzzy, ale například barvy. Ony již obsahují sčítání a odčítání, resp. průnik či sjednocení atd., a jakoby v nich splývá pravda a lež, v lež a pravdu ... vjemy jsou i dost démonické mj. Neznají pravidla (ano a ne) tzv... Myslím, že je třeba rozvíjet tyto logické systémy více než dvou. Všechny logiky jsou černobílé, ano ne nevím, fuzzy logika, pravděpodobnosti apod. Am-bivalentní logika se to může nazvat... přesto právě v ní nedochází k ambivalenci – neurózám. Bivalentní logika působí ambivalenci a am-bivalentní logika nikoli. Shlazuje ty problémy. Asi jde i o rozpor bivalentní mezi bivalentní a ambivalentní logikou. Ambivalence se u člověka a jiných bytostí objevuje – protichůdné pocity (dva) vůči jedné entitě? Jak se říká....desintegrace....

Naše neuróza spočívá asi dost v tom, že nechápeme, že když někomu dáme facku, že to ovlivní i nás, jde o rozpor mezi makrosvětem a mikrosvětem (kvantovým světem, tj. mezi makro-předměty a třením apod.). V akci a reakci se síly nevyruší, neb působí každá na jiné těleso. Tedy výsledek anihilace dvou sil je 1, místo 0, možná to souvisí s hmotností (resp. s energií). V tom schématu akce a reakce jsou ony síly a Síly se vyruší pokud působí na stejné těleso, a nevyruší, pokud jsou tělesa dvě, doplňuje se to, 2 síly a jedno těleso a „jedna síla“ a 2 tělesa. Až zde je ta antisymetrie.

Nechápeme tedy, že spor je nakažlivý, jakoby na úkor reflexe je méně sebereflexe, převládá reflexe a není to vyrovnané.... Narušení vztahu logiky s antilogikou (vznikají tím i) to je i mj. Proto existuje souvislost mezi akcí a reakcí a bosony a fermiony.... Žijeme v makroskopické představě objektů, co se neovlivňují, kde když dáme facku někomu, tak se nám nic nestane, snad díky tomu se právě ovlivňují atd.... A přitom svět je i mikroskopický, antilogický apod. Spor mezi logikou a antilogikou je vždy ale...jde už o úroveň antilogika mezi logikou a antilogikou apod...

4. Nejsilnější je slabost je antilogická věta, je to tak i, ale když to je myšleno jako „jsem slabý, proto jsem silný, či spíše jde o potlačení té slabosti“, tak je to ta antilogika nechtěná...

4. Robertův Langlandsův program spojení teorie čísel a geometrie.

4. Npd je složité „spojení“ ne a ano. Změna ne na ano – ale ne jako u d, ne jako kastrace atd...

4. tedy spor už nemá protiklad, - je to jasné celkem, neb pokud by měl protiklad protiklad, bude to zase protikladnost a tedy protiklad. Spor a láska nejsou protiklady, je to nějak jiné, je to jako RGB systémy... láska je o sporech, tak jako „vím, že nevím“ atd., není to že spor zmizí, že neuróza se vyřeší, ono to nejde asi ani ... řekl bych, že je to podobné jako transformace z ano k ne a naopak, nic takového totiž neexistuje asi - ..není to, že láska je plus a ego je mínus, to tak není právě..... shoda je ++ a --, neshoda je +- a -+, a co je

transformace mezi nimi? Udělat z ano ne a naopak nikoli čistě relativně, ale transformací nějakou, to je obtížné asi...

Je tu tedy:

$+ = +, - = -$ (shoda)

$+ = -, - = +$ (neshoda, úplná)

Po převedení symbolů na levou nebo pravou stranu dostaneme:

$0 = 0, 0 = 0$

$2 = 0, -2 = 0$

Jak ale převést shodu na neshodu a zpět? To není jednoduché, čistá relativita, že ne je ano to nemám na mysli, mám na mysli překlad nějaký, transformaci. Neb tam je chyba v tom sporu. Transformace je neshodovitost a rovná se je shodovitost atd... Něco jsem našel, je ale třeba přehodnotit pojem „rovná se“, o něm to tam je, je tam jiný, neb se říká, že $1 = -1$, nejde tedy o rovná se klasické. Je také třeba si uvědomit, že snaha to vyřešit je vítězství logiky a to nejde právě. Žádná podmínka, prvek nemůže vyhrát, protože je vázaná na jinou podmínku a zrušila by sama sebe. Ale kdyby nebyly vázané, nebojovali by spolu, také nebudou existovat – balanc (láska).

Takže sloučit shodu a neshodu jde, ale je třeba přehodnotit trochu rovnice samotné, geometrizovat je. Spojení souhlasu a nesouhlasu je vyjádřit čtvercovou rovnicí, jako:

$+ = +$

|| ||

$- = -$

Pokud se jde po schématu po směru hodinových ručiček nebo proti jejich směru, tak vychází shoda a neshoda. Zkusme se tedy podívat na pojetí „rovná se“.

Rovná se jde vidět jako operaci, při které jde o úhel 0° nebo 180° , pokud se přechází přes rovná se, (mění se znaménko). Proto rovnice může takto i psát, bez rovná se, neb to je vyjádřeno touto operací. Takže lze třeba psát, že:

$3 + 2 (\cos 0^\circ) 5$.

Geometrizovaná rovnice může vypadat například takto:

$3 = 1 + 2 = 3$

||

x

Kolik musí být x? Odpověď asi je -3. Pokud dosadím za x mínus 3, tak po úpravách celé rovnice bude vycházet $3=3, -3=-3$ apod. Což je ok už. Ale nevím no, je tam mnoho otazníků. Každopádně úhel „rovná se“ může být jiný než 0 nebo 180° . Pak jde rovná se zakomponovat i do rovnice, tak, že jde psát: $= / 2 3$ („rovná se děleno dvěma tři“), výsledek je $6/2 = 3$ třeba, toto už je mimo víc no.....

Logika je v rovnicích doleva, doprava, antilogika je směr nahoru dolů.

Domnívám se, že v přírodě se tyto rovnice mohou realizovat s tvořit třeba i sítě...

Už ve vektorových prostorech se rovnice považují za vektory.

Jde vlastně o jakési spojení aritmetiky s geometrií...

Je třeba vnést do matematiky chybu, aby to vycházelo – pokud si to jasně definujeme, nevidím v tom problém.

Ve třetí abstrakci jde o osamostatnění vlastností od objektů. Podobně v geometrii by šlo o osamotnění např. obsahu plochy od jejího obvodu. Ve smyslu „mějme plochu, v každém „bodě“ změřím její křivost, která vyjde kladná, tedy vím, jaký útvar by mi to mělo dát, jde o povrch koule zjistím pomocí důkladného měření – ono to tak ale asi není, mohou to být vlny, a nepoznám rozdíl mezi vlnkami a povrchem koule, křivost bude stejná všude?... – nejde určit, pokud to nevím z výšky, zda jde o povrch koule – konečný, nebo hypoteticky nekonečné vlnky v rovině, to je totéž z hlediska křivosti, Pokud by vlny tvořili bochánky, už tam bude i negativní geometrie a to poznám z měření, pak bych uměl určit tvar jaký tam je snad i lépe...možná že to ale nejde, protože vlnky mají různé křivosti v rámci vlny?.....Ne, je to dobře – jde rozhodnout, pokud mám spojitou varietu, zda jde o povrch koule nebo o jakési bochánky, myslím, že to jde Pak nás ale může překvapit, pokud nemáme možnost vidět celý prostor zvenčí, (to je ta podmínka), že když pak vypočítáme povrch dané koule, že nemusí odpovídat povrchu tohoto subjektivního prostoru. Teoreticky mohu mít povrch, který má křivost jako by šlo o kouli, ale má mnohem třeba větší povrch než by odpovídalo dané kouli – osamostatní se pojmy křivost a plocha (nejde o namotávání na spirálu nebo podobně..., nejde si to představit z principu, ale díky cenzuře, že nemohu daný prostor vidět zvenčí, to možné je,,, mohu ho vidět zvenčí, ale jen logicky, pomocí osamostatněných pojmů křivost a plocha – jde o jakýsi přechod od Něčeho k Ničemu hezký, plynulý..... – dokonce bych řekl, že vesmír tyto elementy mít „musí“, protože je definován pomocí této cenzury....., je i možné, že to definuje čas, neb než změřím křivost vesmíru a jeho plochu uběhne čas a budu mít jiný vesmír, než jsem měl před tím.... Podobně čas by mohl být definován v kvantové teorii, změřím jedno, pak druhé, ale mezitím se mi to změnilo....). Riemannovu geometrii si jde v méně dimenzionálních případech představit asi i, ale zde to už nejde....ona to možná je stále Riemannova geometrie, nevím... Například vesmír jako toroid, tak změřím křivost, zjistím, že by to mohl být toroid, pak plochu rozvinu pomocí řezů nějak, a klidně ji mohu natáhnout jakoby, a budu mít křivost jako toroid, ale plocha tomu neodpovídá... Problém je, že při měření křivosti jsem používal délky!, nebo mohu říci, že znám křivost všude ale neznám absolutní rozměry a nepřekvapí mě jakýkoli rozměr vesmíru pak... Pokud by ale šlo o jakési „relace neurčitosti“ křivosti a ploch, pak.....nejde měřit délky a křivost zároveň třeba i....nekomutují....měřit ale mohu úhly například, z nich spočítám křivost, nemusím znát délky! Úvaha je to správná, lze mít teoreticky nezávislou křivost a velikost prostoru, nejde si to jen představit, ale nemohu to pak změřit, celý prostor, neb bych tím porušil to, co to říká, že nejde celý vesmír vidět... Pak ale platí, že vesmír nejde změřit celý, a být si jist, jaký má tvar a křivost všude apod..... tedy vesmír nějaký by měl třeba 3000 krát 3000 km, a křivost by měl všude stejnou, ale odpovídala by třeba 20ti povrchům koule. ... Lépe tedy naopak, změřím si plochu vesmíru, a pak začnu měřit pomocí úhlů (a třeba i délek) jeho křivost a dojdou k závěru, že je plocha nezávislá na křivosti. Je to nekomutativní tam asi něco, nekomutativní geometrie..... Takže, když si nejdříve změřím plochu a pak křivost, tak to jde (ono i když měřím plochu, tak už s křivostí počítám a ovlivňuje mi to...), ale když opačně naměřím křivost a je mi jedno, jaké rozměry tam jsou – použil jsem etalon nějaký, na délky, tak je to jiné Spíše tedy měřím plochu i křivost zároveň (jinak to nejde asi ani) a na konci ale zjistím, že mi to nesedí. To je ono asi už,..... Tedy ještě jednou – mám plochu, měřím místo od místa její velikost plochy a křivost, zjistím na konci, že má plochu třeba 3000m² a že křivost odpovídá kouli, ale ploše třeba jen 150m² ne této plochy 3000m². Snad nezáleží

na tom, co si dám jako první:). Je tedy veliký omyl domnívat se, že kladná křivost musí znamenat konečný vesmír – nemusí. Klidně může být nekonečný s danou křivostí kladnou. To proto, že jej nemohu vidět zvenčí. Mohu jej vidět zvenčí, ale jen tak, že vidím samostatně jeho plochu a křivost, vidím jej logicky zvenčí. Vrtalo mi hlavou, zda je dobře, že se uvažuje, že vesmír jako celek, když bude mít kladnou křivost tak že bude nutně konečný. Protože nemohu vidět vesmír zvnějšku, tak se mohou bych řekl pojmy "křivost" a "obsah či objem" osamostatnit. Mohu mít třeba nějaký povrch, kde žiji a nemohu jej vidět zvnějšku, a budu měřit postupně místo od místa jeho rozměr a křivost na daném místě (neeuclidovskou geometrii bude mít). Pak třeba zjistím, že má všude křivost kladnou a stejnou, tedy tomu odpovídá pouze povrch koule, pokud se nemýlím... - ale tento obsah plochy koule nemusí teoreticky sedět s údajem plochy, kterou jsem naměřil celému povrchu, kde žiji. Budťo se něco zanedbalo nebo prostě je to možné, jen si to nejde představit – právě proto to je možné. Nejde si to představit, ale žít se tam dá:), v této ne-geometrické geometrii. Proto klidně může vesmír mít kladnou křivost, všude stejnou, ale bude nekonečný, nebo bude mít neodpovídající objem. Je to asi ale v rozporu s OTR. Možná by se tím mohl odstranit trochu problém v kvantové gravitaci, kde kvantování gravitačního pole vede na nekonečnou křivost prostoru a času. Z relací neurčitosti plyne, že když budu měřit úhel a pak plochu, tak to není totéž co naopak, takže my to nebude kolabovat z tohoto důvodu..... jde o principiální problém samotné přírody, neustále si vesmír přeměřuje na všech škálách....tvoří si souřadnicové soustavy.... Tedy nezkolabuje to do nekonečna, neb příroda sama si prostor a čas tvoří měřením... Ta mentální geometrie, nerealistická geometrie by mohla objasňovat i temnou hmotu a energii, jak už to tak chodí. Je to jako kdybychom kružítkem tvořili kružnici a otočili kružítkem třeba pětkrát – je tam zahrnut tedy i časový aspekt a dokonce se to bez něj neobejde, možná to i čas pomáhá definovat, nejde vidět vesmír nikdy jako celek....

Tyto jevy se už vyskytují ve fyzice, spin je o tom, že až po dvou otočeních jde o fermion se spinem $\frac{1}{2}$.

Možná jde matematicky dokázat, že časoprostor nemůže být dokonce jiný než takto, nerealistický, neb to jedině vede na existenci reálného prostoru a času jako takového. Zde už je vidět jakýsi posun od experimentu k matematickým důkazům, v tom je budoucnost poznání bych řekl. Spojení fyziky a matematiky hlubší, s duchovnem samozřejmě také.

V neeuclidovské geometrii, mám třeba obvod čtverce, ale jeho obsah neodpovídá tomuto obvodu, jde si to představit, že je vyboulený. Ale zde je to ještě něco jiného asi – zde nemusí sedět spolu křivost, plocha a obvod. Jde snad i o zobecnění neeuclidovské geometrie tak trochu. Možná to jde do kupy s relacemi neurčitosti (nekomutativnost ploch, křivosti-úhlů-směrů), a bylo by to jak na malých škálách, tak ve vesmíru jako celku. Ještě to nemusí být povrch koule, ale mnoho povrchů mnoha koulí, bochánků vedle sebe, ale mám tam už problém s přechodem mezi nimi.... Můžeme si představit, že tam jsou díry mezi nimi (samo se časoprostor pak i kvantuje) a nebo a to mi přijde lepší, prostě je nezávislá křivost na ploše. Roli tam hraje právě čas, nejde si to představit celé najednou. V Riemannově, neeuclidovské, geometrii se u čtverce $a^2 \neq S$, a přijdu na to proč, díky křivosti, ale zde ani křivost neodpovídá ploše S . A nejde si to představit už nijak. Domněnka za Nobelovu cenu za fyziku tedy je (konečně tam bude i matematika), že to takto být musí.

Ještě jednou – máme například kruh, (klidně můžeme mít přirozené jednotky, kde $2\pi = 1$, pak $r^2 = S$). Pokud jsem v neeuclidovské geometrii, tak se S nemusí odpovídat poloměru, zjistím, že je to tam vyboulené). Když je to vyboulené opravdu do všech stran, už nikdy nemohu docílit toho, že křivost bude konstantní, to by šlo, pokud bych místo kruhu měl bod. Ale co nezjistím, že křivost konstantní je. Vysvětlení je v tom, že to nemohu celé vidět najednou, tedy že nejde celý ten objekt vidět najednou, ale postupuji v čase. Čas je podmínkou pro to, aby to takto mohlo vypadat. Pokud to chci přesto vidět najednou, pak jako křivost a plochu odděleně, logicky od sebe. Možná toto pomáhá definovat vůbec co čas je, a dokonce i rychlost světla by z toho mohla plynout (nejrychlejší možné měření prostoru v čase). Rychlost světla se také logicky

mění v jinak křivém prostoru a času... to je v OTR také.... Možná to tak není ale.... možná to nejde vidět a měřit, jen nepřímo...

Domněnka: Tedy nereálná podmínka vede na vznik reality, resp. prostoru a času jako takového. Nereálná podmínka, např. to osvobození křivosti, ploch a délek. Pak je takové útvary nutno vidět v čase a možná ani to nejde bohužel?... jinak je neuvidíme. Dokonce pokud měním parametry, měním rychlost plynutí času, a dokonce pokud měním samotné podmínky, měním i povahu času jako takového. Šipka času je pak podmínka na spojitost?...

Čím je křivost větší, čím více povrchů koule do povrchu koule dám, tím pomaleji mi čas běží, to je jasné...musím udělat mnoho kroků než uvidím povrch té velké koule. Také Velká Fermatova věta je tu narušena.... Nejde krychli rozdělit do dvou krychlí atd... V této geometrii to jde asi:).

Hezky je to představitelné na příkladu pásu na kouli, např. pás kolem rovníku. V nerealistické geometrii bychom měli takový pás charakteristiky Země dlouhý třeba 1 000 000 km. Jak si to představit? To právě nejde, jedině v čase. Možná právě existuje elementární jednotka křivosti, Planckova křivost, pod ní už nejde jít právě ... čím menší křivost pak je, tím delší je doba na jeden cyklus..., ale ten cyklus je doba jedna – to není ještě vyjasněné ... nepředstavoval bych si to tak, že svět je tvořen takovými prstenci za sebou, vedle sebe apod... to je moc strojené a umělé....

4. Může být i více časů než jen jeden...

4. Neschopnost nalézt řešení rovnic OTR díky nelinearitě a renormalizační věci v KT – máme potřebu to vysvětlit, že něco nevíme, ale ani příroda to neví myslím, je to onen spor, paradox, komunikace samotná Právě ona nekonečnost, co tam je, umožňuje hezký konečný a komunikující svět....

4. ((Jazyk vysvětlit rozlišit sám sebe, to ano, ale pokud jde už o vše, rozdíl je gramatika versus qualie samotné))... Věty o neúplnosti to docela říkají – v daném dostatečně robustním jazyku nemůže daný jazyk sám sebe úplně popsat, tedy popisovat pomocí qualií co to jsou qualie – my rozlišujeme v rámci tohoto jazyka qualií qualie, to ano, to je onen jazyk, ale popsat, jak qualie vznikají, je už potíž. Pokud je to jazyk dílčí, například jazyk slovní, který netvoří celý svět, není obecný úplně, pak může asi popsat sám sebe docela dobře, viz gramatika, fonologie, apod.

4. Teorie předpoví experiment, který je v souhlasu s Originálem (se skutečností). Může se narazit na tíživý problém neurotického typu, že protože se snaží být jako originál, tak jím nikdy nebude. Tento fakt celý proces touhy poznat originál pohání ale (když se jako zdroj „pomine npd“). ((poznámka – podléháme přílišné iluzi, že zde něco je, že někdo jsme, tím se příliš aktivuje opačný prvek a máme pocity prázdna, ale něco a nic se neliší (1-1=0)). Zpět k originalitě. Co je však možné, že existuje proces, kdy teorie sama přejímá roli a funkci Originálu. Takže my takto zplodíme vesmír, a po nás v nějakém jiném vesmíru třeba, přijdou zas nějakí tvorečkové, co to poodhalí trošku jinak. Může se to zdát divné, nelogické, ale ono je to logičtější než námi používaná logika, je to antilogické, o Rci. Ptáme se, co se za tím skrývá? Jak to funguje. Ono to funguje tak, že to nefunguje, pracuje to jen na základě Nuly a jejích nekonečných projevů sebe sama v 1-1, - Síť. Toto jsou již zákony o zákonech a ty platí univerzálněji, čas je jeden ze zákonů jenom, tyto logické zákony jsou nelogicky a-kauzální právě, snad i díky tomu právě, my odhalujeme v čase dopředu náš původ, což je antilogika zase, ale my nic jiného nevidíme, vidíme minulost, co k nám přichází a ne budoucnost. Trochu psychopatické samomluvy, představa oponentury: „dobře, takže říkáš, že my tu vymýšlíme teorie a tím tvoříme tento vesmír? Jak je to možné? Není ze stejného pytle, jako tvrzení „když vesmír nikdo nepozoroval, tak neexistovat? Takže naše myšlenky v nás, teorie, které víme, tak přežijí vesmír a z nich

vznikne jiný?“ – odpovím, že v zásadě to takto myslím, ale je právě třeba chápat trans-abstrakci, neliší se od sebe myšlenka a hmota, neliší se elektron a zelená barva, smutek, neliší se zeměkoule od zrnka písku. V základu je Nula a nikoli Něco, jsme příliš vrženi do toho, že existuje hmota a že nějak mechanicky pracuje, a že existuje hmota a vědomí. To právě nefunguje nijak, není to, že „naše vědomí se přelije někam“ nebo podobně, ne – jde jen o princip Nuly, o princip Rce. Komunikace je iluzí, pokud se vidí z pohledu Rce. Například pokud bychom odstranili z vesmíru jednu částici, náhodně by zmizela také antičástice – to je definice zákona zachování. (zákon zachování se i porušují, neb to je pomáhá definovat mj. – démoni nás vydírají, říkají, že díky nim jsme úžasní a skvělí, ale je to léčka do značné míry, chtějí si s námi vyměnit židli, opovrhují námi i, ale je to celé léčka). Takže to nefunguje nijak, jde o polaritu vědomí – hmota, kopie – originál, apod. a na nich to celé pracuje. Také sám nevím, ale snažím se to vidět jinak... „Funguje to tak, že to nefunguje vlastně nijak“. Je třeba si svět, bytí apod. představit pouze jako „čísla“, prvky, soustavy...nezávisle na hmotě, která je toho součástí ale i.

Existuje tedy jakási transformace mezi kopií a originálem, teorie se ptá originálu je to tak? A sama se pak stává originálem....Není ale tak, že teorie je pravdivá, je to jazyk interpretující, ale z interpretací je předpoklad, že se celý svět, světy-nesvěty skládají....

Jak se vyhnout nutnosti experimentování? Postupně myslím začne mít základní vědy více interpretační charakter, tak jako měla na začátku filozofie a múzy, až zmizí úplně. Vždy bude puzení k tomu „je to správně“? Postupně se přidá prvek důvěry a lásky, vždy to bude nějaký omyl a předsudek to naše poznání, ale přijdou další a trochu najdou něco jiného. Objekt a vztah (poznání) se přitahují. Oba žijí v předsudcích a pudech (touha poznávat vychází z primitivních pudů, pošetilosti apod.), ale je sama jakýmsi „ontologickým pudem“. Respektive naše (mé) zhrzené já se tím líčí mindráky. ... Lze se domnívat, že existují dva přístupy k obsírnému všezahrnujícímu pohledu na svět – v jednom můžeme chápat (šipka času přístup) bytí tak, že se něco pozná, zanikne to, možná se trochu paměť vymaže, ale pak přijde nový vesmír a něco dalšího se objeví dále, a tak to jde dál a dál do nekonečna, či spíše je viděn nějaký cíl, ten to pohání, ale kompenzačně tam žádný cíl není, tento fakt to pohání ještě víc právě, nebude to mít konce totiž vůbec. Druhý pohled je opět nekonečný („symetrický čas, bez šipky spíše“), kde se po skončení vesmíru vymaže vše a jede se od nuly zase. Pokud by se odhalilo totéž, tak je to Oba přístupy budou myslím v bytí uplatněny. Velký problém, nepochopení, je v tom, asi, že se snažíme bytí vidět jako kouličku, objektivně z výšky, ale to není možné. Avšak přesto zkusme v těchto úvahách pokračovat a ono nás to k subjektivitě myslím dovede. Takže jedná se vlastně o problém vymazání paměti po prodělání jednoho cyklu, zda se paměť vymaže jen částečně, nebo úplně.

V neurotickém a zde i antilogickém vidění světa, když si dáme nějaký cíl, tak budeme donekonečna, když si jej nedáme, tak věc dokončíme. V prvním případě jde o potlačené sebezničující pocity asi – cosi v nás chce žít, a my máme ale vidinu cíle, ukončení smrti, a pak bude hotovo, ale nitro říká nene. Neuróza mezi dokončením a nedokončením. O bytí jako celku nejde říci, že je dokončené nebo nedokončené, jde o provázané prvky soustavy. Snažíme se něco dokončit, a ono to pokračuje stále dál a když se nesnažíme, nelpíme na něčem, vše se vymaže a tím se to dokončí. Spíše než otázka, zda je bytí konečné nebo nekonečné, se problém přesouvá do sporu mezi konečností a nekonečností samotnou, což tak ale je i v té otázce už. Bytí se skládá z konečnosti a nekonečnosti. Už otázka je bytí konečné je protimluv, protože pojem bytí je konečný pro nás. Jediné, co bezpečně objektivně existuje, je tedy spor a vztah, a ten je úplný.....

Dále pořešit vztah konečna a nekonečna....

Občas se hodí o Nule uvažovat, že existuje, občas nikoli...je to koneckonců její povaha, - Rci je třeba psát jako 1-1 = , bez Nuly. Existují pouze soustavy 1-1, jakoby vše bylo bez původu (původ je ten, že to žádný

nemá, což je opět princip 1-1). Nula je vidět pouze nepřímo, pomocí 1-1. Ale potom to není Nula! Musí být i přímá někdy. A snad toto napravuje láska právě, postupně. Vědomá Nula je myslím Npd. Taky našťástí to je tak, že je i soustava „musí to dávat Nulu“ a „nemusí to dávat Nulu“, a u těchto dvou prvků soustavy je i není jedno, kolik obou prvků je, neb jeden mluví o tom, že to jedno není a druhý, že to je jedno (tak trochu je to kvantita versus kvalita) – ale to je pořád princip Nuly, sporu a úplnosti. Nejde ale automaticky spojovat „nemusí to dávat Nulu“ s láskou, naopak, spíše je to pak chyba, vada, proto „když to nemusí dávat Nulu, tak to Nula je“, více v kapitole 7.

4. Čas vzniká v důsledku nereálných požadavků na prostor. Například kruhy mohou vidět staticky. Příklad na hodiny - mějme hodiny, ty jsou definovány tak, že po jedné otočce se zase vrátí zpět. Ale definujme je tak, že bude až po dvou otocích. Například na rucičce jsou další hodiny, co mají 24h ciferník. Pak opravdu až po dvou otocích velkých hodin to bude tožné zase. Už to nemohou vidět naraz. Už tam musí být čas, aby to definoval. To by byl i u jedné otocce, ale zde je to vidět lepe - nejde to vidět najednou.

4. Další zvláštní matematickou inovací je chápání „rovná se“ jinak než se chápe. „Rovná se“ je specifický případ obecných „rovná se“. „Rovná se“ můžeme chápat jako „úhel“ 0° nebo 360° atd. Pokud převádím čísla a výrazy přes rovná se, tak se mění znaménko, což je právě přesně oněch 180° (cosinus). Ale co jiné úhly? Totiž, když si rovná se trochu pootočím, namaluji ho šejdrem, tak už to není rovnice, ale něco takového: $1 =^{1,2} 1,2$. Pořád je to ale matematicky korektní, jde o „rovnost“. A co 90° ? A co třeba vícero rovná se různě, v kosočtvcích apod. A co kruh z rovná se? ... A existuje vztah mezi zobecněným rovná se a zobecněnými znaménky plus a mínus? Apod...

ČAS

4. O čase už bylo o kus výš něco zmíněno...

4. Síť nemá jako celek čas, že by se někde stále vyvíjela, to asi ne Síť není celek, spojuje v sobě celek a ne-celek, úplnost a neúplnost, d a la, meta-harmonie, konečno a nekonečno (1-1), těžko říci, co je oním spojením,spor, Nula, Dílo – celý svět? A spojuje čas šipkový a čas symetrický (bez šipky času).

4. Podobná polarita A+E vs E je šipka času (E) s symetrickým časem tam i zpět (A+E).... Ten je možný stan jedn na úrovni kvantových zákonů samotných, jež jsou časové právě, jsou 0, hmota vs kvantové náboje jako A a E(0) polarita. Šipku času a symčas nejde rozumě spojit, snad jen pomocí něčeho třetího apod., možná je podstatná ta ambivalence, v NDE se popisuje bezčasovost, něco jako rozteklý čas, jako by čas měl vlastnost prostoru, a prostor času? To je pod horizontem jakoby i...

To, že je čas tak „pravidelný“ je myslím kompenzace rozpadu, růstu S (entropie), což je čas asi právě mj. (také)...to, že je narušena symetrie času vede na to, že čas je „jistota“.

4. O čase. Existuje jakási antisymetrie mezi objektem a vztahem, nejlépe je to vidět na Síti. Objekt je vlastně zakrytá část Síti (i vztah je ale tajemný), pokud jej odhalujeme, trochu asi i měníme to, co tam bylo ukryto. A sami se stáváme objektem, co je tajemný, postupujeme ven do objektu (m) a nebo dovnitř, do nás (ž). To je myslím nekonečný proces v Síti (Síť nemá celkový náhled na sebe sama, aby vše viděla (vždy jen část) – to je velmi podstatná věc, to je ono „úplnost a neúplnost“ proto nemá nějaký vývoj jako celek od do, protože i „od do“ je jen půlka Síti jakoby), B má náhled, ale nezmůže nic – pomáhá tomu všemu, aby to bylo co je, to co to je, nic víc asi už, je to však podstatná „opora“ všeho.... Podobně jako na vesmír, nejde se podívat (asi) zvenku na něj. Jde si povídat s Ničím, Nulou, to je podstatné, to je „prostředí“ mimo Něco..... ono vesmír a věci nejsou „něco“, ale spíše něco a nic... Toto vše jsou ale dost materiální představy logické....třeba je to

jinak..... Zpět k prozkoumávání co je objekt... Potom se dá domnívat, že fyzikální transformace jsou prostor sám. Potom se tedy řekne: co je objekt? Vztahy, když se začne zkoumat. Co je vztah? objekt, neb už tam je i otázka „co“, jde o objektivizaci vztahu a ztrátu informace – objektivizace je ztráta informace a možnost vzniku nové, pokud dotyčný objekt zkoumáme potom?. Čas bych definoval sporem (typicky relativní definice) – čas je to, že vše neproběhne najednou (to už někdo řekl – Einstein citát) – kdyby to tak bylo, nebyla by žádná komunikace, vše by byl prostor a tedy žádná komunikace, vztah, čas je či umožňuje komunikaci. S tím souvisí i rozhodování, výběr z možností.... Pokud vše bude najednou, nebude to vznikat – tvořit se, přijem a rozhodování , my máme hrozně vsugerován objektivní pohled na svět... to je parazitická představa, že už je vše hotové, jako hostina připravená Vše muselo někdy vzniknout a být subjektivní, každé místo kosmu atd. je subjekt sám pro sebe....

Šipka času je možná o tom, že je vlna a částice, (my máme právě iluzi, že je to objekt, ta vlna, a je to síť, vztahy...), opět to je sporem asi definice - takže když mám kvantový oscilátor, kde mi osciluje částice ode zdi ke zdi a vždy se na zdi změní její poloha, tak se nevrátí na stejné místo – je to nepredikovatelné, šipka času je tímto narušena při každém měření Proto nějaká odlišnost, rozlišení, vede na šipku času..... ano, mohu mít dokonale symetrické kmitání, ale kolem mi běží čas právě,(*Sipka casu - sporem opet definice, ...odliseni, vln fce, vln fce je objekt duch typ a jde o sit, zde mame iluzi ze je to objekt.. proto po smrti sipka casu mizi a je to vice sitove? – my zde máme iluze, že vlna je vlna, ale je to objekt, síť, možná existuje prohození, co je zde objekt po smrti je vztahy a naopak... je to docela logické... .netýká se to jen psychiky, je to obecný jev, možná kvantový....antropocentrické představy byly mnohokrát „vyvráceny“...) ... po smrti cas ma cas prostorove vlastnosti? - typicke pro virt castice... ,, Objektivni je vztah, vztahy, Sit - spojeni obj a sbj protikladu. ,, , Kdyz neco nekomunikuje, rozmer mezi tim je libovolny - vlnova fce, castice neexistuje, nema definovane rozmery. Az obcovanim se urcuji rozmery, naboje.... ,, , Objektivita ve smyslu nkom (Nula) neni objektivni – makroskopické představy, objektivní je to, že ovlivním to co měřím a ono mě. Je to více objektivní ale na ukor objektivity, vklada se tam subjektivní relativní, ne-absolutní element, jedině tak něco může být. To vše je řeč čísr.*

Šipka času je růst někam pořád, symetrický čas osciluje – nemá tolik asi představu o sobě, ve vakuu nejde změřit, kolik je hodin a délky, to vakuum neumí... „svět je opět „průnik“ šipky času a ne-šipkového času“?. Šipka času by plynula z vlnově částicového dualismu... ten po smrti tak nějak mizí bych řekl, je to jiné asi ...

Zde tvoříme, po smrti už je to hotové, objekt, a zase do toho pronikáme někam, odhalovat nové vztahy...

Síť nemá celkový náhled na sebe sama – vesmír, to je ještě OK, tam můžeme změřit třeba tvar, geometrii, velikost, ale na logické úrovni je to horší – u vesmíru je možná teoreticky ještě představa náhledu na celek možná, ale v ontologickém měřítku to už není možné, samotný pojem velikosti je narušen díky vyšší přítomnosti logiky, kterou velikost nezajímá, spíše vztahy...

Síť nemá celkový náhled na sebe sama – a to není tak, že je teoreticky tento pohled nějak možný – není, to je to hůře pochopitelné. Objekt, co není někým odhalen, existuje asi jen „napůl“, až kontaktem s ním (proto snad tolik vyžaduje kontakt) začíná existovat – tedy Síť neexistuje v podobě objektivní (že by bylo možno ji teoreticky shlédnout, dokonce ani teoreticky to není možné), ale objektivní i subjektivní. Obdobně asi – svět je tvořen egy, co se domnívají, že existují jen ona, když jedno dané ego a ta iluze, odhalení, je npd dost i...

Logika-čas, hmota-prostor...doplňují se...logos hýbe hmotou a naopak ...

Příklad s horizontem pozorovatelného vesmíru - je velmi pravděpodobné, že za tímto naším horizontem vesmír pokračuje (viděli bychom tam velký třesk asi všude, ale dnes tam je vesmír jako u nás asi) - kdybychom šli za tento horizont hypoteticky (ono to nejde právě...), tak tam bude normální vesmír a

ovlivnění naší přítomností je malé. Princip subjektivity (měřením naruším měřený objekt) platí v mikrosvětě a v ontologické úrovni až asi ... tedy "ani teoreticky si nelze představit bytí jako celek, co lze "přehlédnout" či vidět, ani prakticky a ani teoreticky - je to velmi těžké na představu.... ani objektivně ani subjektivně..... je to Nula makrosvět a mikrosvět jsou protiklady jako objektivní a subjektivní. ...popisování subjektivity objektivně je KT, popisování objektivity subjektivně je psýché?... Co je spojením sjednocením či překladem mezi nekonečnem a konečnem? Nula? Nevím? Nejde tedy vidět Bytí nezávisle jako celek, aniž by nebylo ovlivněno ... B když vidí, tak působí zároveň ... Nejde spočítat, kolik částic bytí obsahuje, nedopočetili bychom se, něco by to překazilo – ontologická (logická) cenzura. Mějme například vesmír – je to asi divné, ale nejde určit, kolik obsahuje planet – nejde je vidět najednou (pokud nejsme Npd zrovna náhodou), přesto, že každá doopravdy existuje.

Domněnka je, že počet hvězd vesmíru a velikost vesmíru atd. je konečná i nekonečná (nějak), což odpovídá tomu, že to nejde z principu zjistit – nevíme, ani vesmír sám to neví. Můžeme přesně stanovit to, že něco nevíme – opět čísla (věty o neúplnosti...).

Princip toho, že až měřením získávám nějaké informace, že se tvoří vlastně tím měřením, je vidět na principu poznávání samotného – je nějaká realita, která ani moc sama neví co je, a my vymyslíme a ověříme teorii, to je ono povídání si se „skutečností“. Je nějaká „skutečnost“ – Skutečnost neexistuje, je teorie která je jen teorie a skutečnost opravdová ale také není, třeba ...

4. SUSY je vztah mezi symetričností a antisymetričností, metajazyk, bylo by dobré najít „symetrii“ co bude samotnou symetričnost pomáhat definovat.... Vysvětlení sebe sama.

4. Otazka zda duchove apod. existuji, je spatne polozena otazka asi. Nehovori jejich jazykem. Ten spociva v tom ze jsou i nejsou. To, ze odlisujeme ze neco je nebo neni je prave kompenzovano uvnitr duchoidnim slepencem necehi a nicego. Pojzd to aplikujeme na duchy samotne, tak je jen zivime v sobe. Demon je inertni díky nasi snaze jej pojmut - my ho ihned ovlivnime, neni uz kym byl - ovsem to je kompenzovano tim, ze je prave jaksi inertni, bude za chvilku zas stejne protivny. Pristup se ale u nas casem vyvijí a tim i pocit z d - kdyz uz nas neleka vubec je to bud peklo nebo nebe... Npd je take promenna a inertni ale asi naopak. Kdyz ji poznavame nemeni se nijak a je o promennach.

4. Objektivita nemuze vyhrat - neni vice pravda ze Zeme obiha kolem Slunce nez ze Slunce se toci po obloze. Je velmi dobre poznat pravdu, pohled z vysky, ale nejde o vetsi pravdu - to je silny paradox. Podobne, napr hvezdy atd mimo nas horizont kosmicky nas sice asi neovlivnuji fyzikalne, ale logicky ano - díky nim jsme kym jsme, neb díky jejich existenci je pravdepodobnost zivota ve vesmiru vyssi napr. Je mozne ze kazdy pozorovatel si pripada jako ze je stredem vseho a smerem od nej postupne vse mizi (ne)logicky sum - to je ovsem vitezstvi objektivity, ze kazdy to takto ma, a to nejde. Max objektivita vede na zanik vseho a subjektivno?..

4. Mozna je i relativita - veci jsou díky tomu ze nekomunikuji...

4. Vesmir je spojeni konecnosti a nekonecnosti asi - ma v case pocatek a nebude mit v case konec. Prostorove je potencialne nekonecny - zkloubeni obj a sbj?. Aktualni nekonecno je asi vic ontologicky jev az.

Potencialni nekonecno nejde bez casu zkonstruovat. Pokud má čas počátek a nemá konec, pak by to mohl mít i prostor podobně nebo obráceně..... je prostor vyřízlý kruh v nekonečném prostoru?

Mira vztahuu je mirou existovani ale od urcitého momentu uz moc samomluva to je.temna hmota jsou duchoidni entity - jine varianty nasi reality ale kdyz nekam poletime neni jasne co se nam ukaze...to je i blbost, to už je moc subjektivní, asi jde dávat škálu – míru provázanosti, vztahů, ta je na Zemi větší než

jinde asi, neb vidíme vesmír a jsme schopni jej pochopit, jsme tedy možná trochu více.... Ale neviděl bych to úplně tak, že díky nám vesmír vůbec je, díky našim teoriím svět vůbec je apod... spíše tomu pomáháme...

Antičástice se „cítí odstrčené“ a bylo třeba je objevit, napravit tu křivdu, že jim nebylo umožněno převládnout ve vesmíru, jako hmotě. Je to princip mimo naši vůli – ego říká „musí to být Nula“, je proto egoistický, ego vůle chybí, krade ji..... Dorovnávání prvků...

4. Prostor, který nemůže být nahlížen zvnějšku, objektivně, může disponovat negeometrickými a netopologickými vlastnostmi asi. Lze to nazvat subjektivní, mentální, abstraktní geometrie a topologie (osvobození jednotlivých prvků od sebe, např. křivosti a plochy). Právě zde je patrné, že objektivno a subjektivno lze spojit v jedno, vesmír bude myslím disponovat těmito vlastnostmi – nejde si jej pak představit totiž, o tom to je. Objektivno ani subjektivno nemůže vyhrát, jde o ontologickou cenzuru. Je to buď neeuclidovská nebo až ne-riemannovská geometrie asi i (např. **Ehrenfestův paradox – Jan Weysenhoff**). To, že naměříme v každém místě vesmíru křivost, která by byla stejná a říkala by, že vesmír je povrch 4D koule, a potom bychom změřili plochu této koule (objem vesmíru), tak plocha bude větší třeba, než by odpovídalo. Je to, jako si důkladně změřit křivost vesmíru, pak vyslat paprsek směrem od sebe a mít propočítané, kdy se mi vrátí z druhé strany ke mně zpět (zanedbáme rozpínání vesmíru) – a on se třeba nevrátí nikdy, vesmír je nekonečný s danou křivostí, jakoby měl být povrch 4D koule, ale je nekonečný. ... Další subjektivizací by bylo to, že vesmír má více dimenzí, které nevidíme, a asi nejlepší příklad na subjektivizaci kosmu je ten, že objektivní realita je složena z různých úhlů pohledu, jak byla informace definována – svět se skládá z různých jazyků popisujících touž věc, avšak ta věc sama se skládá z těchto interpretačních-jazyků, tím je objektivní realita narušena..... Nikdy nemůžeme vidět, co přesně se odehraje v interakci, protože cestou je informace jdoucí od interakce ovlivněna poli, které sami vysíláme.

QUALIE

4. Qualie jsou vše co ze světa vidíme, klidně jde říci, že fyzický svět neexistuje a je jen obarven apod. vědomím...

4. Problematika tzv. qualií. Je velká otázka, zda všichni vidíme např. červenou barvu stejně a zda jde popsat, co červená barva je a jak vzniká červená barva – to je myslím výčet tří otázek (není odpovědi ta otázka?) (**David Chalmers *The Conscious Mind: In Search of a Fundamental Theory* 1996**)

qualie je něco mezi něčím a ničím, barva i samostatná, nemá velikost... nejsou definovány velikostí, mají intenzitu, ale tím se i mění jejich vlastnosti...

Qualie je vlastně úplně všechno, qualie je hodnota, popř. ještě obecněji symbol. Celé bytí je složené z různých hodnot, kvalit. I kvantita je hodnota, daná kvantita. To je v souladu s myšlenkou o světě složeném z polarit. Už to, že se svět skládá z něčeho je však určitý proces poznání, rozlišování atd... Hodnoty souvisí s použitým jazykem.

Kvalita např. červené barvy se myslím neustále vyvíjí v čase – evoluce (pralidé viděli červenou asi jinak), je asi silně vázaná na fyzické procesy v mozku, zvířata vidí červenou možná trochu jinak, jde vlastně o emoci, o asociaci s něčím, co je červené, to vyvolává emoci, a zpětnými vazbami se červená vyvinula a dále vyvíjí (podstatné je znát zralost ovoce pohledem – to, že jsou naše závěsy v pokoji také červené je podružné pro přežití)... je to možná nezávislý jazyk, dohoda, „telepatická“... Tak jako je dohoda psát zvuk samohlásky A jako A, tak je i dohoda mít danou vlnovou délku jako červenou. Příklad je možný. U emoci je podstatný určitý alchymistický proces – proces průniku... Svět je o hodnotách přiřazovaných hodnotám, takto i naše já je hodnota přiřazená našim vzpomínkám a obecně tělu apod., .. psýché je o utváření hodnoty, symbolů, asociací hlavně...tak zahuštěně a složitě, až není možné poznat, že tam nic není☺... když se pohlédne, že

vše, úplně vše jsou qualie (i fyzično), pak je problém qualií trochu méně palčivý. Ono fyzično to vidí možná přesně obráceně. Barvy se dost vymykají, u hmatu by nás to nenapadlo... (B je tak kvalitní, tak hodnotový a hodnotí až nehodnotí vůbec☺...ego právě čeká soudy a stále se soudí někde...obhajuje, apod...), Elektron má elektrický náboj, což je hodnota, stejně tak je hodnota červená barva, ale má složitější pozadí, i když.....univerzální přirozená selekce... hodnoty tvoří sítě vazeb různých, např. mez i elektromy a červenou barvou... teoreticky právě, když jsou na sobě závislé, jsou i oddělené od sebe... Hodnota právě není něco objektového, ale spojení objektu i subjektu, je to symbol, tedy působící objekt, objekt není nikdy bez komunikace, hodnoty jsou působící objekty... jde však dojít do nepůsobení, v nirvāně, a spojit jej v působení libovolným...právě libovolnost působení je úleva, npd, není dualita nepřijemný, příjemný apod...a není blaženost či spíše nepodmíněnost z toho plynoucí pro sebe samotného...

Myšlenkový experiment, zda někdo kdo nikdy neviděl červenou ji pochopí. Je to jako někomu kdo nikdy neviděl písmeno A nechávat mu pouštět A a aby A zapsal, pravděpodobnost je velmi malá... spíše jinak Není tam ten spoj, nemohl se utvořit spojení mezi zvukem A a písmenem A. Nebo jako umět psát A, ale nikdy neslyšet zvuk A, není tam vazba, komunikace, není tam nic.... Je to problém mechanické kachny i asi Co to je vysvětlení samotné? To je vždy nějaká vazba, souvislost, a ta tu není vytvořena... Ví, co je papír, co je tužka, jaký tah se pro napsání A udělá, ale nedokáže to A vidět a hlavně sám nakreslit...je to příliš součástí vědomí samotného na rozdíl od jiných věcí...chybí tam ten celek.... Ty souvislosti tam nějaké chybí, asociace, vazby....proto ani když ví jak vše funguje, neví co to je....zkoumá jak, a ne co, pokud by však znala všechna jak, tak uvidí i co to je. A ta jak ale jsou všechna dohromady by musel mít, stejně jako v lásce, více dá lásku... nestačí to rozebrat, ale je třeba to i složit.....objektivně popsat qualii nejde...objektivita už tam je dost vyčeroaná,.... Jiným jazykem nejde popsat danou věc, to se stává, že jen jeden jazyk to umí vyjádřit...už to bude jiný jazyk.....zde se naráží právě na limity, normálně jde něco popsat vícero jazyky, neb to není bazální věc, ta co se popisuje, ale základní věci takto jinými jazyky popsat asi nejdou... zdrojový jazyk, HW, tj. qualie, už není jak jiným jazykem popsat a tomu se říká subjektivita, je to jazyk, který je bazální, prvotní, prvotní hodnota, pro daného pozorovatele (pro člověka to není foton, ale červená barva např.). ono je to totéž stejně i....neb svět nijak jinak než qualiami nepopisujeme... Subjektivita je bazální, na dané úrovni jazyk, bez hlubší podstaty. Možná proto elektron nemá žádnou podobu, prostě je to náboj a chová se tak a tak v celku, jakou hodnotu jej označíme je na nás, a je libovolná. Ovšem on není nezávislý na našem jazyku, díky němu právě existuje a vždy existoval... ona ta bazální hodnota je třeba vytvořená z ohromné množiny hodnot a jejich vztahů zase.... ono láska zná ale všechny překlady☺.... Hodnoty, které nemají na dané úrovni hlubší vysvětlení se chovají jako qualie psýché, nejde je vyjádřit čistě jak jsou, jsou průnikem mnoha hodnot možná i, okolních, tě, co se je snaží popisovat.

Problém vědkyně a červené barvy – wikipedie...

Mohu vzít A a předělat jej na něco jiné, takto mohu vědkyni dohodit červenou i...transformací?... Jakoukoli hodnotu nejde vyjádřit jinou hodnotou – mám písmeno A, mohu jej předělat na něco jiné, ale už to není A, mohu jej sdružit s A apod. A působí a změní se na E např., jde o transformaci, objekt nejde oddělit d vztahu, času, jinak bude i vztah obj a nic tu nebude..... jakákoli hodnota, ať ji vyjádřím, sdružím s jinou, už to není ta hodnota To se týká všech hodnot... proto červenou vyjádřím jinak, drahami v mozku, ale už to není červená.... Každá hodnota je subjekt (i objekt), objekt neb je neopakovatelná, objekt je právě když se popisuje jinak... ..

Známe papír tužku i tah jakým se A tvoří, ale neznáme a nevidíme výsledek.

Jaksi je zde zrušena redukovatelnost, svět se skládá z hodnot, a nezáleží na měřítku a tak podobně... je hodnota, ta má překlad do jiné hodnoty a hodnoty se skládají z jiných hodnot a těm se přiřadí nálepka zase jiná apod., komplexní chuť jakou to má atd. Např. Smutek se skládá z elektronů, ale je samostatnou

hodnotou... a ovlivňuje elektrony.... Hodnota, kvalita, symbol, vjem, to je stejné, polarita.... .. je to jako španělštinou popisovat slovo které se řekne česky, to nejde... nejde přitom hláskovat, neb jde o jednu věc, o to tu jde, červená je jedna věc, hodnota, proto nejde popsat, když už známe zelenou, tak ano, to určitě, to ji uvidíme už... tajemství komunikace no asi. Je to jako španělsky popsat české slovo, to nejde, to nikdy neuvidíme, ačkoli tu je vazba a vše možné... nemůžeme hláskovat a vyslovit jej...

Dokud neznám zelenou, nepopíšu červenou – když neznám jednu polaritu, neznám ani druhou. Existují překlady, asociace, to mohu udělat, proto jde i o nezávislé věci – mysl-berva a tělo, jsou to dvě nezávislé věci, byť velmi vázané na sebe, proto jdou i oddělit od sebe.... Abych znal překlad od mozku k červené, tak musím už červenou znát předem, když se učíme nový jazyk, tak se jej učíme postupně, postupně by vědkyně červenou viděla, pokud by uměla změnit svůj mozek tak, aby ji viděla...do té doby měla poruchu... musel bys znát celý emotivní svět a tisíců generací předtím?... každý jazyk je specifický, je tvořen mnoha jazyky a snaží se o překlad do jiných jazyků... červená je závislá samozřejmě na daném mozku a všem fyzickém, ale jakoby přišla buhví odkud..... Znat přesně mozek, je jako znát písmeno A, avšak písmeno E-červená barva, tu transformaci od A k E neznám. zelená je zas spojená s jinými objekty-emocemi, proto má jinou barvu, vyvíjela se společně s červenou...to se vrývá do mozku a je již spojeno tato struktura odpovídá červené barvě, řečí symbolů, do symbolického světa Vysvětlit qualie znamená prostě říci, že vše jsou qualie☺. Pokud bys znal opravdu co je elektron, jaká hodnota, měl bys i červenou možná vytvořit, pokud bys viděl fyziku v symbolech, ... reprodukovat, to jde přes Nulu, abych to reprodukoval, zkopíroval, musím ale znát všechno, (přes Nulu to jde neb 0 vs 1, nikoli 1 vs -1, to bych z červené dostal zelenou nebo co... .. samozřejmě do hkavy si envidíme také je nutno vědět...

Monochromatismus – vada, kdy máme jen jeden čípek barevný funkční a pak nevidíme žádnou barvu, neb jsou relativní – wikipedie: Protanopie je porucha barvocitu, při které postižený nevnímá červenou barvu. Částečná porucha se nazývá protanomalie. Deuteranopie – postižený nevnímá zelenou barvu. Částečná porucha se nazývá deuteranomalie. Tritanopie znamená, že postižený nevnímá modrou barvu. Částečná porucha se nazývá tritanomalie.

Je to problém relativity, bez zelené nevidím červenou, musím poznat jak fungují obě dráhy v mozku, navíc nejsem s daným člověkem spojen, relativně, proto ji nevidím....

Je to vznik nové vazby v bytí – toto – fyzický objekt kvantový nebo oč jde vlastně, tyto dráhy v mozku a toto, červená barva, spolu souvisí...to spoj. Je to jako dát něčemu nálepku. Navíc nejsme z reálných částic, ale z virtuálních částic stvoření☺...a všichni tedy i spojení Hmota je nálepka, hodnota, kterou dáváme hodnotám..... Proto po smrti dojde v pohodě k oddělení celé psýché od těla ... co je na sobě závislé, je i moc oddělené a nekomunikující – v případě těla a duše to není i neustále současně, ale i „je čas na spojení těla a duše“ a je čas na „oddělení těla a duše“.

Existují i komplexní hodnoty, jako je chuť Všehocutě...

Qualie znovu – problém vědkyně a červené barvy,. Je to možná jako že ruština je červená barva a francouzština je zkoumání mozku a barev apod. (bez zelené to nedá mj.), zjistí se, že to souvisí se vším, problém černé skřínky, mechanické kachny, redukcionismus má své limity, ... je to jako zkoumat své tělo na sobě samém, umřu, zruším se, nějaká nevědomost je třeba, abych fungoval, viz vlny a superpozice..., to bude asi i na logické úrovni, nejen fyzikální – na konkrétních případech.... Právě jde asi o ten spor, něco nelogického, na tom je logika přchycena, a má s tím problém, spor už šíří jen spor, spor nelogicky s logikou. Jsme obecně koncipováni logicky... Takže umí Francouzky a neumí rusky a teď chtějí, aby to přeložila do ruštiny.... Je možné že ek pochopení červené je třeba pochopit celý svět, historii.... Neznáme překlad mezi fyzickým jazykem a červenou barvou, studujeme ty jazyky odděleně a neznáme překlad jejich, to je to

podstatné Kdybychom je znali, možná bychom tu ani nebyli.... My se o ten překlad dríhu snažíme, ale na začátku není červená a na konci není fyzicky, ta spojnice mezi tím nám schází.... Je to jako naučit se nazávisle francouzsky, a rusky a neznat ořeklád... jen papouškujeme, co jsme slyšeli, imitace....nesubjektivita...

My bereme qualii jako objětk, ale jde o proces asi více, neb jde o subjektivní věc, a je polarit objekt vs proces transformace

4. Redukcionismus neexistuje, je iluze, z phledu relativity, ta vede na horizontálnost vztahů jen bohužel.... Redukcionismus je věc měřítka, ztráta informace, a možnost nové informace – sice nevíme o všech svých elektronech, ale umíme s nimi hýbat – info dolů, info nahoru....

4. Qualie Naučíš se dokonale rusky (barvy) a pak umíš francouzky, ale neumíš ty jazyky spojit – francouzštinu jsi se naučil odezírat. Podezřelé je to, že barvy se moc nemění v průběhu věku asi a to, jestli všichni vidíme stejné – možná to i nedává smysl, a vždy musí být takové,právě přidaná hodnota barvy v nadprostoru logickém, fyzické entitě...?

Qualie – hodnocení je nálepka daná jiné skupině hodnot, jim všem dohromady, něco vynikne, a to je typicky náš soud o někom ... a také naše já je tento princip, nálepka přiřazená všemu co jsme, mozek to stále dělá ...

Vše jsou qualie

4. Qualie je hodnota přirazena fyzikálním chemickým hodnotám - jsou i totez. Podobně jastvi je nalepka, slepi se to... Proc je zelena zelena? asi nejde moc vedet, zmizela by?,,, dusledek mnohalet vyvoje je zelena a je emoci..... qualie je jako mit francouzstinu - fyzicno a rustinu - zelena a neznat preklad. Rozumim fr i r ale jiny jazyk neznam, preklad? umet francouzsky a ted pred nami rusky text co rika totez ale neumime ho - ale jde o zelenou barvu.....????? Proc je zelena zelena? vidime vsichni zelenou jako zelenou? sbj nejde objektivne.... zelena je hodnota prirazena hodnote - ci spise koexistujici s vln delkou a chemii a hlavou... vzajemne korelace vs redukcionismus a kauzalita (jine predstavy o svete). Mozna je to totez ale.... Qualie nemaji objem rozmer atd...jsou silne abstraktni...

Proč je zelená zelená, vidíme všichni zelenou jako zelenou? (nelokální propojení?)

Novější poznatky...

4. U qualií jsou nejméně tři velké otázky

Jak vznikají qualie?

Proč je daná qualie taková jaká je? Jde o emoci, vyvíjela se dlouho barva, máme ji spojenou s emocemi...

Vidíme všichni stejné qualie?

Je třeba vědět, že vše jsou qualie, vše nazíráme skrze qualie. Pomocí tohoto jazyka jsme zkonstruovali jazyk, který rozumí tomu, jak funguje např. oko. Ale zpětně umět z jazyka jak funguje oko zkonstruovat jazyk, co je barva už nejde. Nekomutuje to, jsou tam nelineární vztahy. Možná to není potřeba, že najít, jak funguje oko, je i přepis, jak z toho fungování vznikne barva.

Je to jako pomocí ruštiny zkonstruovat nový jazyk a pak se snažit pomocí tohoto jazyka zkonstruovat ruštinu, či lépe, pomocí bílé a černé vytvořit vzor, co bude nějak souviset s „bílá“ a „černá“ a pomocí toho vzoru odhalit, co je černá a bílá. Jde opět o problém oka, co má vidět samo sebe – nejde to, zde je to ještě hlubší problém, logický, neb oko je jen část světa, ale qualie jsou celý svět.... Abychom vůbec viděli barvy, tak nemůžeme vědět, jak vznikají, ...?možná časem....

Černá a bílá jsou dohodnuté hodnoty, které přiřazujeme Možná právě psychično a fyzično jsou čistě relativní a nejde jednoho mít bez druhého a tedy poznat je nějak hlouběji samostatně...jde to částečně i to je podstatné, neb se tvoří čísla a není to tolik čísla už ...

To, že poznat, jak oko funguje znamená jej zničit je komplementarita prvků „fungovat a nefungovat“. Stejně tak to je asi i hlouběji na logické úrovni – abych vůbec viděl, něco „věděl“ musím něco „nevědět“, pokud bych odhalil to, co nevím, neuvidím a nebudu se moci o tom dovědět, co to je. Je to relativita. Nevím, zda tento princip jde vůbec obejít.

Jsme schopni zjistit, že barvy se vzájemně anihilují, ale proč mají takové barvy jaké mají, to nevíme...

4. Problém s uchopením a pochopením, jak vznikají qualie je možná v tom, že vše jsou qualie – vše co vidíme, cítíme, vnější, vnitřní, jsou qualie. A pomocí qualií vytvoříme nějaký jazyk, vědecký, popisující jak vidíme, ale je napsán pořad v jazyce qualií. Qualie těžko popíše, jak vznikají qualie. Qualie nemají původ, jen jejich součet je Nula... může se však dohledat, z jakých qualií naše qualie vznikly, naši předci zažívali jiné barvy asi

V NDE můžeme zažívat, co zažívali jiní – to je podstatné, princip in situ.... Pochopit více toto!!!... kopírování, právě přes Nulu? Protože mám $2-2 = -2+2 = 2-2$, ale u d to je jen jednou a není to totéž pak., ale $-2+2$ Možná to vidíme trochu jinak, malinko, Jediné omezení je 0, nekonečno apod. (žádné omezení), avšak je to určité omezení... Není to jako UPS.... Abychom vůbec mohli svět studovat a být je třeba omezení, okrajových podmínek, podmínek, těl apod... a to je v relativitě k neomezení pak... Pokud k něčemu máme vazbu, v rámci Síťe, je logické, že jsme schopni to vidět – proto to vidíme v NDE apod....sdílené NDE atd... ta vazba je o lásce, jinak ta vazba nevzniká, d je umělá tato vazba...ta nefunguje...telepatie apod...

Hluboká symetrie „zda a tam“ – subjekt a objekt. V životě nevidíme do hlavy druhým, po smrti to jde, je to symetrie, stejně jako oddělení od těla... Tato symetrie „není“ u B narušená....

Protože informace a jazyk je něco jiného, klidně mohu vidět červenou jako zelenou atd. posunuté, na hodnotě informace se nic nezmění, vyměním jas za stín atd.. právě že změní, neb máme info a jazyk provázané Mohu barvy prohodit, vidět červení jako zelené, ale tím se i určitá informace ztratí, neb samotná barva něco emotivního vyjadřuje...

Domněnka, že pokud bych všechny myslitelné jazyky smíchal, dostanu právě svět jaký vidíme? Tedy modrá barvy je výsledek vyjádření ve všech myslitelných barvách?

Možná že qualie jsou schopny si vyrobit jazyk, co je vysvětlí, ale nevím. Je to jako pomocí ruštiny se snažit pochopit její původ, to nejde, neb ruština se vyvinula z praslovanštiny a když neznám překlad, tak nevím nic... U z au a nebo z nosovky zadní?...

Domněnka – barvy atd jsou výsledek působení všech možných barev – něco jiné je informace a něco jiné je vyjádření té informace, mísí se tam kvalita a kvantita...

Je třeba si ale uvědomit, že barvy a všechny vjemy a vědomí samotné – ono nic v nás, bdělost, všeho chuť všeho dohromady co nejde poznat už očí jde – vágnost a tedy bdělost asi ...čistě relativně... že to je výsledek vývoje, a že jde o emoce, červená je červená proto, protože červenou barvu má krev a ovoce, to ostatní je už jedno, že závěs v pokoji má tuto barvu, ale vyvolává dál emoci právě...

Monochromatismus – když jen jedna tyčinka, nic už nevidíme...relativní jsou tedy barvy

Je daná vlnová délka spjata s barvou, vidí živočich červenou také, i když má jinak posunuté vidění.... Je to něco jako barvy vidí? Asi jiné bych řekl ... chce to biologii oka a chemii oka atd...

Problém někdy bývá jinde než se projevuje, barvy oko mozek ... může být je blok,

Informace je definována jako veličina, která se zachovává při změně jazyka?. Informaci jde (vždy?) vyjádřit vícero jazyky. Ale jde o prvky a ty podléhají průniku. Ve skutečnosti každý jazyk trochu jinak danou informaci vidí – narušená symetrie, výsledek je to, co vidíme asi. Pokud se úplně osamostatní informace a jazyk, pak je informace Nulou a jazyky jsou všechna 1-1 a je mezi nimi nezávislý vztah.

Informace jde ztotožnit s objektivní skutečností a jazyky s její interpretací, je vidět, že informace neexistuje a jsou jen její interpretace, Síť... každý jazyk vidí informaci trochu jinak, a tyto interpretace dohromady, všech jazyků světa, je ta informace...

Jsou tu tedy čtyři pojmy – informace, jazyk, nosič informace a energie. Co je možné, že v přírodě jsou jazyky a nosič informace totožné – stačí danou informaci vyjádřit vícero jazyky a to je její „nosič“ – vazby mezi těmi jazyky i.

Energie souvisí s množstvím informace v prostoru a čase. Co je problém, že bychom vůbec určili rozměry toho prostoru a času, tak tam potřebujeme vložit informaci do něj a navíc jej pozměnit, tím je pozměníme – tato změna, nejmenší možné ovlivnění, je gravitací, zakřivením času a prostoru. Je možné, že veškerá informace je vlastně snaha změřit prostor a čas, utvořit jej. Časoprostor je možná průnik nějakých entit (nečasoprostorových „prostorů“).

OD QUALÍ KE GRAVITACI: Interpretace kvantové gravitace. Kvantová teorie je měření na souřadnicích, co už jsou připraveny, časoprostor už je hotov, ale my tím měřením ty souřadnice teprve vytváříme, je třeba asi vidět. Veškeré měření je snaha o vytvoření časoprostoru, souřadnic (souřadnicové sítě jsou přirozeně součástí Síť). Lze to vyvodit na myšlenkovém experimentu, kde je nějaká krychle, mřížková, souřadnice, o kterých nic nevíme a ani příroda o nich neví a snaží se zjistit, jaké že ty souřadnice jsou, změřit si je, udělat si jejich projekci (souvislost s holografií). Takže tu mříž začneme bombardovat částicemi, abychom vůbec zjistili, o čem jde, nějakou představu souřadnic měli. A náš výkres ale nedopadne moc dobře, souřadnice budou všelijak křivé, vlivem měření. Tak to zkusíme znovu a znovu, a zjistím, že tam mám nějakou neodstranitelnou chybu, že nikdy neudělám „rovné souřadnice“, ať se snažím, jak chci, že tedy sám časoprostor bude tedy křivý. Čím silnější pole, tím více je krychle bombardována a měření je méně přesné, souřadnice jsou rozbombardované více. Princip ekvivalence – setrvačnost by mohlo být něco obráceného – že měřím tu krychli v pohybu, a snažím se určit její rychlost, tedy polohu moc nevím, opět mám špatné souřadnice – ale pak ejhle zjistím, že už je mám dobré, takže to byla jen setrvačnost a ne přímo gravitace...., experiment mohu opakovat, krychle se mi obnovuje neustále ... Vlastně se tím tvoří čp samotný, tímto způsobem. Problém je, že by ta chyba neustále narůstala, ale tak to není, gravitace se nezvětšuje v čase...jde o ustálený stav, ekvilibrium nějaké. Jde o nejpešnější možné určení souřadnicového systému, nejmenší možnou chybu (odchylku od euklidovského prostoru, jakou tu můžeme mít). Přirozeně se tu spojuje G, h, a c (přenos informace). Je to divné, ale spojuje to princip smyčkové gravitace (spin je vlastně ona chyba měření, Planckova konstanta), holografie Verlindeho gravitace a síť je o nějakých gravitonech... Průvodní článek: ([Erik Verlinde: On the Origin of Gravity and the Laws of Newton; arXiv:1001.0785v1 \[hep-th\], 6 Jan 2010](#))

4. Qualie v matematice

Přijde mi, že matematika je dosti omezená. V základu operuje pouze s čísly, je třeba číslo nově definovat, rozšířit o kvalitu. Takové počítání potom bude více připomínat svět, ve kterém žijeme. Kvalita i kvantita se potkávají v pojmu symbol.

Zavedme tedy např. systém qualií (a, b, c), kde platí, že ($a :: b = c$, $a :: c = b$, $b :: a = c$, $a :: b :: c = 0$). Znak „::“ značí průnik. Můžeme si pod nimi představit, že jde o barvy např. Nejde v žádném případě o zástupné symboly pro čísla, nejde o čísla, jde o kvalie prostě, „a“ je prostě „a“. Jak by pak vypadalo počítání? Sčítání qualií nejde moc, výsledek bude stejný: $a + 2b = a + 2b$. Co však jde, jsou ony průniky a popř. spontánní rozpady. Průnik budeme značit „w“. Rozpad nijak. Pak rovnice:

$$a + a = a$$

$$2a + a = a$$

$3a + 2b = 2c + a$. Pokud provedeme dále průnik, tak $2c + a = b + 1c$. Opět průnik $b :: 1c = „a“$.

Spontánní rozklad by pak byl, např. prvku „3a“ jako „3b :: 3c“.

Násobení je vlastně také průnik, ale trochu jinak - když budu mít 3a a 5b, bude to 15c.

Funkce, kde proměnná nabývá hodnot (a, b, c), což moc není, ale s něčím se začít musí. Proměnná pro kvalie se značí třeba velkým písmenem. Pak příklad funkce je $5A + 4c = 0$, nebo s číselnými proměnnými jako $5A + x + 4 = 0$. Můžeme najít nějaká řešení úlohy $5A + 4c = 0$? ...

Qualie v čísle působí jakési „zhlazení, pohlazení“ čísla. Nejde říci moc, co to vlastně „3a“ je. Svoji nevědomost schováme za tajemství, uděláme to tajemné, to je určitý manévr maskovací, „že něco víme“..díky tomu, že máme tajemství a nevíme nic.

Čísla jsou hodně objektová, ale vlastně neobjektová, kvalie jsou sice neobjektové, ale působí více jako objekt... Přirozeně barvy jsou směry vektorů, znaménka, velikost pak plocha, kterou zaujímají, nejsem si jist, zda může mít barva objem....spíše kvalie jsou a-dimenzionální, mají dost ne-časoprostorovou povahu. Kvalie jsou tak trochu komplexní jednotka, nekonečno apod. Samotné kvalie jsou ale slepenec nějakých fenoménů dohromady,

Nejde asi říci, že kvalie je zobecněním pojmu číslo ... možná to jde nějak, najít souvislosti s klasickou matematikou... Možná to tak ale je, že kvalie zobecňují čísla, protože kvalie tvoří systémy, jeden z nich jsou čísla, kvalie, kterých je nekonečně mnoho a mají mezi sebou definované operace, podobně jako měli (a, b, c). Naopak systém (a, b, c) může být vyjádřen nějakými matematickými objekty, množinami, co podléhají stejným vlastnostem? Problém je ten, že např. ($a :: c = b$, tak „b“ je úplně něco nového...). Nevím, zda v matematice jde najít takové objekty.... Existují, a jsou to 0 a trochu i 1, tedy (0, 0, 0) – je vidět že společnou řeč nachází v nule a jedničce.

Čísla jsou tedy jen jedna z možných realizací qualií, nějaký systém, jeden z nich. Podobně i matematické operace...ty jsou možná sjednocující, stejně jako 0.

Operace s qualiemi – nejdou sčítat, mají průniky a možná i rozpady, ale ty jsou už lepší, obecně vnáší do všeho silnou nekomutativnost.

Další věcí je zakomponování rovnice do rovnice, tak např. $3(2=3) + 2 = x$, úprava: $6 = 9 + 2 = x$, úprava: $3+2=x$.

V abstrakci už se tu tedy vracím o krok zpět, před první stupeň abstrakce. Za obecné „číslo“ můžeme považovat ono číslo+qualie, např. tři jablka, tři kilogramy apod., vyjádřeno jako $3a$ („můžeme mít velmi složité a abstraktní systémy qualí ale asi i). Pokud je qualie prázdná, je to klasické číslo. „ $3a$ “ je jakési zobecnění, a smíchání různých úrovní ne-úrovní abstrakce.

„Skládání“ může mít myslím čtyři podoby. První jsou vektory, které se neprotínají nijak, nekomunikují spolu, druhý případ je skládání formou sčítání a odčítání (úhly 0° a 180°), třetí případ je skládání vektorů s jinými úhly, a poslední je průnik. Ten se u čísel moc nepoužívá. Ale i u nich by měl mít své místo. Např. průnik bude u vektorů, kde první vektor je od bodu 0 do bodu 3 a druhý vektor je od bodu 2 do bodu 4. Jsou tam potom tři oblasti, od 0 k 2, od 2 k 3, od 3 ke 4, označme je a , b , c . V oblasti „ b “ dochází k průniku. Součet oněch dvou vektorů může být chápán tak, že v místě b běží proti sobě vektor tam a druhý opačným směrem, zruší se $a + b = 0$. Ovšem ontologicky viděno, (a, c) jsou nic, $a + b$ je také nic, tak jde je něco?

Prostor můžeme chápat jako proces skládání tyček, tak, že pokryjí souvisle prostor, plochu apod... qualie jsou ovšem a -prostorové, vůně, barvy atd... qualie bych řekl více pracují s průniky. V matematice se vyskytuje průnik u složitějších těles, ale u samotných hodnot nikoli, proto toto to napravuje, např. onen systém $a+b=c$. Je dobré asi označovat qualie nějakými písmeny, aby se odlišili, např.

Bez objektů by nebyla abstrakce možná, to souvisí s individuací m a $ž$ asi... - $ž$ více rozvine objekt a tím více abstraktno... ženský způsob opuštění vesmíru je „zde být více, kde jsem“, až 0 je osamostatnělé, nezávislé na objektu? Dle čísel vs čísla?

Podobně skládat jde i úhly, sčítání úhlů je, pokud jsou těsně u sebe ty dva úhly, pokud se paprsky úhlů nedotýkají, tak jde o onen typ, kdy úhly mezi sebou mají nějaký úhel (jiný než 0°), podobně jako vektory.

Proč to vlastně potřebujeme vědět?

Existuje spojitost kvalí-čísel k zobecněným znaménkům? Je totiž jedno, oč jde. Zdá se, že qualie neodlišují zda jde o proces nebo o objekt - ono to qualie tak i asi mají, je vůně či barva proces nebo objekt? Těžko říci, je to spatlanec. Je zajímavé, že když je tedy vztah: $a^3 b^3 c^3 = 0$, že je ekvivalentní vztahu $3a 3b 3c = 0$, v jednom případě jde o znaménko, ve druhém o "objekt", avšak (a, b, c) by měly mít shodné vztahy mezi sebou. Příklad qualie je „kilogram, metr, jablko, 3 banány, 3 kilogramy apod...“, Vlastně to je proces před první abstrakci, ale tak už to chodí, že když se jde dopředu, jde se zpět... Jsou čísla jenom limita qualí? Nebo naopak?

Tedy, na jedné straně je jazyk qualí a na druhé straně jazyk čísel, jde o dva neslučitelné světy, což se projevuje v obtížném problému vědomí asi i. Jde říci, že vše jsou qualie (i ta fyzika, protože rovnici fyzikální vidíme pomocí qualí) a že vše jsou čísla – fyzika (i ty qualie). Je možné, že pro popis qualí bude stačit společný jazyk čísel a qualí, nové rovnice rozšířené, či ani ne rovnice, ale něco jiného, ale nejsem si tím jist, je to i dost míchání jablek s čísly...

Objektivita je buď tedy Nula, nebo Npd (ústředna...).

4. Příklad na kombinaci zobecněných znamének a „zobecněných“ čísel. Zobecnělá znaménka jsou například úhly jiné než 0° a 180° , a zobecnělá čísla jsou například kilogram, jablko (bez udání počtu). Lze to klidně ztotožnit, například soustava prvků (a, b, c) , kde platí, že $a + b + c = 0$. Pak platí: $a^3 b^3 c^3 = 0$, $3a 3b 3c = 3$. V prvním případě jde o vektory, ve druhém případě o průnik, kde a, b, c zruší sami sebe, ale 3 zůstane, pokud se nechápe tedy „3 krát a “. Násobení je opakované sčítání ... tedy by to bylo $a+a+a$ atd. Pokud by to bylo stejné, pak i sčítání je násobení znaménka s číslem, neb je jedno zda píšeme a^3 nebo $3a$ Plochy a objemy jsou dohodnuté jevy, čísla, která jsou úměrná ploše a objemu, jde o poměry, nevyjadřují rozměr dané

plochy nebo tělesa, ten je „nekonečný, nekonečně mnoho čísel tam je, libovolná plocha je veliká jako nekonečno.... Plocha atd. je zobrazení, jak nějaké ploše přiřadit její relativní velikost. Vše je skládání, resp. spíše průnik, skládání je specifický případ průniku nebo to je naopak, i průnik je skládání. Teoreticky je jedno, zda je znaménko operace nebo objekt jako hrušky, tedy $+3 -3 = 0$ je totéž jako $3+ 3- = +++ --- = 0$.

Problém je, že vektor nevyjadřuje absolutní polohu v prostoru, pokud nevím, z jakých bodů byl vypočítán...

4. Do rovnic je možno přidávat „démony“, náhodná čísla, co se objeví a kazí rovnici - jde stále o matematický jev, popsateľný...

OSTATNÍ:

4. $180^\circ + 180^\circ = 360^\circ$, neboli mínus a mínus dá plus. Jakoby plus má roli objektu, s jídlem roste chuť, je jako hmotnost, ale mínus má roli transformace, pak dvě transformace dají objekt jakoby v tomto případě....

4. Uzemňující je prave to, ze se zeptame "a proc to takto je, proc vse dava Nulu a je podstatou?". Odpoved je, ze to tak (i) neni, nemusí byt, coz je zas Nula dohromady nepostrehnutelne. Proste jak plyne z vet o neuplnosti - system je uplny, obsahuje li spor a system nemuze byt bezrozporny a zaroven uplny. Toho prave ego zneuziva ve svuj prospech. Tomu se ovsem vymyka Nepodminenost i asi...je i mimo spor, uplnost apod. Vztah ega a lasky je jako vztah relativna a absolutna - uz to, ze ti dva jsou, je spor. Absolutno je vse a zadne relativno tu pak nema co delat. Jedine absolutni relativno je asi i spojeni a i rusi samo sebe coz je ok, protoze spojeni se kompenzuje zanikem ("oddelenim").

4. BVL a NVL. Nejde však bych řekl chápat věty o neúplnosti jako univerzální, mluví svoji řečí ke svým ovečkám, existují i jiné pohledy na svět asi. A co aplikování vět o neúplnosti na věty o neúplnosti – ale to je asi pohlídané. Pak by věty o neúplnosti, pokud by si klady nárok na úplný popis, museli být sporem (ten je úplný) nebo nebyly úplné a tedy ne úplně platné. My jsme si zvykli pracovat k bi-valentních logických systémech. Ty tvoří matematiku a logiky a vše. Jde o systém černá-bílá a nebo i „fuzzy“, tj. odstíny šedi. Pravda, nepravda, otázka a odpověď apod. Avšak toto už nejde říci o systému barev. Barvy nenabízejí „řešení“, smícháním modré a zelené vzniká žlutá, nejde o klasické řešení, o odpověď. Ano i barvy mají v sobě skrytu bi-valentní logiku, pokud bychom si je očíslovali apod., ale nezjistíme, co je žlutá atd. Klidně můžeme postavit systém na barvách RGBW a CMYK a hrát si s operacemi mezi nimi. Nebude to logické v klasickém smyslu. Je to mimo pravdu a lež. Ano, můžu říci, je pravda, že žlutá je žlutá, je pravda, že jsem provedl smíchání barev, ale protože jde o tři rovnocenné barvy, má pojem pravda a nepravda – o to tam nejde, je to jak pravda tak lež (barvy kýchovité vyvolávají pocity lži). Tedy toto jsou n-valentní logiky, bi-valentní logika (BVL) dokáže popsat pravdu, nepravdu a stupně mezi nimi, obecně n-valentní logika (NVL) je o něčem jiném, hůře se definuje i právě. Je možné, že $BVL + NVL = 0$. Pokud budeme plně konzistentní, tak nemá smysl např. v tri-valentní logice princip „otázka a odpověď“. ((Mezoego je docela doma v n-valentních systémech bych řekl...)).

Pozor, n-valentní logika není fuzzy logika, to je logika stále, bílá černá a odstíny šedi je pseudo n-valentní logika. Prava NVL je systém barev napr. Ona obsahuje BV operace to ano, a obsahuje BVL n-logické operace? ano ale čisté oddělené - popi

Logika hledá bezrozpornost a úplnost a je v protikladu ke sporu (paradoxu). To co hledá najde prave v tom sporu. Spor umí vše sjednotit, i bivalentní a n-valentní logiku, ale proč? Protože je sporem, je rozkošem, proto spojuje - je to konzistentní v jeho jazyku stále. Ale konzistentnost je ne-sporova, tu může působit jen spor, jen spornost je max konzistentní, což je polosporný vztah mezi nimi. Když někdo spor vlastní na své straně, sikanuje napr., je spor v tom, že vlastní spor, ačkoli spor je úplně vše, je úplný - v tom je ten spor. Bivalentní a n-valentní logiky se chovají jako ega. Vidi svět jen ze svého pohledu, pokud by asi videli

svet z pohledu i tohodruheho, neuvidi nic, Nulu - ale pozor prave - toto je pohled bivalentni, ze rozlisujeme dve logiky, bi a n. Bi logika je i logika a antilogika, otazka a odpoved a otazka a reseni. N-valentni logika toto nezna, resenim midre a zelene je zluta. Je tedy otazka zda jde v bivalentni logice popsat jazyk a vznik qualii, kdyz jim je tento zpusob cizi. Problem qualii se tak stava problemem bivalentni a n-valentni logiky (mozna i KT a OTR a digitalnost a spojitost apod.) - bivalentni logika nemuze vyjit sama ze sebe, ale my bivalentni logiku (matematiku apod.) jsme schopni videt jen díky qualiim - cerna pismenka na bilem papire. Spojit bivalentni (BVL) a n-valentni logiku (NVL) jde pomoci sporu mezi nimi, uplne se vylucuji, to je spojuje... Spor je pritazlivy (pritazлива entropicka ci statisticka sila), neb oddeluje, je vnitřne konzistentni díky nekonzistentnosti=spornosti. ((gravitace je mozna anti-difuze...)). N-valentni logikou jsme schopni pochopit BVL a naopak?

BVL a NVL se tedy chovaji jako prvky soustavy L nejake, jako dost egoisticka ega s typickym prunikem prvkuu...

Totiz spor sice je uplny, resp semiuplny, dokaze vse popsat, ale (konzistentne s jeho jazykem cisre) to je na ukor informace. Proste díky modre tu je zelena apod., bez pochopeni hlubsih souvislosti. To je podstatna veta toto.... je vsak v jazyce hmoty a fyziky atd...entropie...

Vztah mezi BVL a NVL je vidět u barev, jde o příklad možná jen, třeba to tak není u všeho – kdy mnoho barev dá dohromady bílou a nebo při absenci černou a ty už tvoří logiku bi-valentní. Tedy jakoby mnoho úhlů (barev) dohromady je 360° (tj. plus a bílá) a její opak je 180° (mínus a barva černá). Nejsem si ale jist dalšími operacemi, protože dvě černé dají bílou? To nejde v reálu zkusit. Také opomím hnědou barvu, ta má jinou podstatu.

Nejde říci ze jsme apriory nastaveni jako BVL nebo NVL, jsme oboji a zkoumame vzdy pomoci BVL jevy NVL a pomoci NVL jevy BVL, napr pomoci barev vidime rovnici (binarni jazyk).

Videt BVL jako pouhy n-valentni system je NVL. Spojit BVL s NVL je jednak jazyk BVL? (spojit) a je to jako dvema prvkuu priradit tri prvky.

4. Cim vice se snazim porozumet svetu, Boze, tim mene mu rozumim. Cim vuce chci vsemu rozumet, tim tomu rozumim mene. Snad tedy porozumet te touze-snaze. Uspokojeni totiz neni uspokojujici tak uplne, jak si prvoplanove myslim. Snad i to ze myslim.... Ale pak bude vse stejne, nic nebude rozliseno. Co je vlastne mym cilem? Vim to? Nevim. Snad toto je tim cilem. Na pocatku je "nevim", ci vim ze, nevim. Ale to je predpojate tvrzeni, je spravne jit a dokazat to, nase pst nam neda a chceme neco vedet, ale dojdeme zas k tomu "vim, ze nevim". Mysleni umi nemyslet, citeni necitit, vnimani nevnimat a intuice nedomnivat se aniz by slo o ptedsudek tolik. Snad ani jedno z nich... Vim ze nevim je katalyzator pak. Cestou se pak najde i neco zajimaveho. ...Uz nic neumim primo, uz je vse schovane a primost je moc ostrá pak. Varení pokrmu bez konce, na to si dat to a to zas tamto, jde o parazitickou nevedomou psyche, co se neumi zastavit, 1-1, tam a zpět, neb by musela byt konfrontovana s ? s npd a mela by vycitky. Ale proc? Proc se bojime npd? Nemame se radi? Npd se nam promeni na problem, je cerna skvrna pak. Komplex, blok, cukneme, ma li se to vyresit a pritom to stale resime. Ego zanikne ma li mit co chce. A co neuroza mezi BVL a NVL? Svet barev neni spaseni od neuroticke BVL, je to svet identifikace s laskou mj. asi...Svet kde je Npd a pouha identifikace s ni ji zmeni na ego do vetsi ci mensi miry. Tot zenstvi vlastne. ... To, co spojuje BVL a NVL je cisre asi i, tedy pokud neni cisre zakuklena BVL. Cisre neni jen antilogika, kazda soustava obsahuje prvek shody a neshody. (BVL je vsak system primost a neprimost, vedomi a nevedomi atd.). Existuje so mluvislost mezi pd a npd a neshodou a shodou.

Dejme tomu, že vše je "složeno" z císre. Takový svět je velice chudý, modrá je modrá díky existenci zelené apod. Je to "mikrosvět" (on bude určitě i bohatší než ten náš kompenzační). Smyslem je z těchto komponentů skládat složitější jazyky a to je smyslem samo pro sebe pak a také to je čistě relativní k mikrosvětlu. Císre se rozdělí na makro a mikro a mezi nimi je císre vztah. Makrosvět je prostý ale složen z mnoha částí, omylu, což jsou npd dohromady. Mikrosvět obráceně asi... Průnik mikro a makrosvěta? Vůči císre je čistě relativní npd, Npd. Zde je to jako vztah protikladnosti a neprotikladnosti. Jako 1-1 a Nula. Je to protikladné jen napůl, napůl je to shodné, proto ego a láska mají vše společné, ale i vše odlišné, jsou úplně jiní.

Přijde mi, že je to stejné, protiklad k protikladnosti a něco císre k císre, je to vztah, který je protikladný jen napůl, napůl je shodný. Tak to mají ego a láska.

Kdo pozná, že vše je císre, bude to čistě relativně npd stav. Ovšem pokud to je instantní vyvolání si blaženosti npd, není to pochopení, že vše je císre asi...císre je jako průnik do hmoty a zprůhlednění mj., ale je to i blbost asi, protože císre není láska, a nejde lásku vyvolat jen čistě relativně, láska je láska.

4. Můžeme říci, že císre vše spojuje, vše o ni je, díky tomu že vše odděluje, ale vše spojuje také Npd.

4. Na jednu stranu svět vnímáme pomocí kvalit, jen pomocí kvalit (?) (kvantitu vnímáme pomocí kvality, např. intenzitu světla), na druhou stranu jsme schopni stvořit matematiku, jež je založena čistě na kvantitě, oddělili jsme kvantitu od kvality v prvním stupni abstrakce a i dále je tento proces. Ve třetím stupni je oddělení vlastností od matematických objektů. Jde však o odlišné jazyky, svět matematiky a fyziky a svět např. barev a emocí. Je to jako kdybychom byli Španěl a Rus, co si povídají každý ve svém jazyce, možná to trochu něco společného má, ale... Intenzita je binární jazyk, ale pocit např. z doteku už nikoli asi. Logika už zna metajazyk, ale nezna ještě rec dvou nesrozumitelných jazyků. Ony mají vždy něco shodného. .. Láska je to, co mají shodně úplně všichni (odlišní).

4. Můžeme psát, že obecně: $(+) + (-) = 0$, tak jsme si to definovali. Potom i: $(-) + (-) = 0$ (vyjde asi také nula, neb si to představme jako mínus nekonečno plus nekonečno mínus nekonečno) – jde o to, že se neliší od sebe objekt (například číslo) a transformace (operace) v této rovnici. Jakoby „zobrazení zobrazení na zobrazení“.

4. Paradox lháře je také, jak se říká, jako kartička, kde je psáno "na zadní straně je napsan pravdivý výrok" a po otočení tam je "na zadní straně je napsan nepravdivý výrok". Je to jen rec nalepek a metajazyku, podobně jako "spoj spojení a oddělení". Lhář je metajazyk i..., stejně jako výrok o sobě... Jde o metajazykové věty o metajazyku té druhé. Výroku dáme nalepku, že není pravda a pak si představujeme, že říká, že nemá pravdu...Výroku dáme metajazykové výrok, že není pravdivý a tomuto metajazykovému výroku dáme další nalepku. Tím vzniká ten spor, neb dáme nalepku nalepce a ne výroku. Není tam plnost... Vzájemně odkazování se metajazyku na sebe. Jako "tam na stole je příslovce" a "na stole je příslovce" - je to asi trochu něco jiného, ale podobný princip. Ci spíše máme výrok "ten výrok není pravda" a někoho kdo už se nebaví o původním výroku, ale te nalepce řekne "není to pravda". Smysl by to mělo, pokud by oba měli na mysli výrok, což hodnotil ten první, ale tak to není právě. Ten druhý nezna výrok, což hodnotil první, jen říká nesmysl jakýsi. ... Podobně paradox holiče. Opět jakoby se zapomnělo, že tam holič je – holič je muž a holí je první označení (metajazyk), druhé označení je „holení jsou muži, což se neholí sami“, a zapomněli jsme už na nějakého holiče, mluvíme metajazykem o metajazyku. Pokud se však vyjme holič z planosti výroku, smysl to má, ale ono to pramení právě z toho, že se na něj zapomnělo.

4. Negativní zpetná vazba příklad - když konvektivní oblačnost pokryje celou oblohu - pak není sluníčko na tvorbu konvekce.

4. Mentální geometrie kosmu - vesmír má pak nepředstavitelný tvar - je to jako mít povrch koule složený z povrchů menších koulí, nebo i větší koule - můžeme si to pak představit jako "čepec", ale jde pořád o povrch koule s topologií povrchu koule - je to jako na mapě zeměkoule, kde pól je úsečka, ale zde nejde říci, kde tento jev je, prostě nejde se na to podívat z výšky. Jde pouze "rozebrat" vesmír na křivost a velikost, dva nezávislé jevy. Lokálně tvar má, ale globálně už nikoli. Vesmír nemusí mít žádný tvar. Možná může toto uvažování pokračovat dále... Na vesmír se jde podívat zvenčí, ale pouze logicky, tím se doplňuje to, že zvenčí se vidí obvykle věci jako objekty, vesmír se však zvenčí jeví naopak jako "vztahy". Samozřejmě to může vést na to, že na Planckově škále minirozměrů je Planckova křivost (virtuálních částic, vakua), ta je všude stejná, a jedna „koulička“ je kvantum času, ale tyto představy se mi moc nelíbí (jsou nepřirodní), neb vyhraje asi dost digitálnost. (možná právě nepřirodnost přírodu tvoří no..., jde vždy najít řešení v číse:), číse se vždy přizpůsobí realitě, vždy najde argument ze své oblasti, proč to tak je)). Ale klidně to tak být asi může, prostor a čas se skládají z libovolně velikých „povrchů koule“, můžu si je malovat jak chci, a přitom tyto malůvky právě čas a prostor jsou.... Prostor a čas se skládají ze souřadnicových systémů – iluzí, a mají něco společného – křivost, je ovšem možné a to by bylo zvláštní, že nemusí mít úplně shodnou křivost, pak by neplatil princip ekvivalence (pokud to chápu dobře tedy.... – je to jako u definice informace, je informace – zde křivost časoprostoru a ta je vyjádřena jazyky, souřadnicovými soustavami – jde o malůvky, ale časoprostor je z nich tvořen, realita je průnik iluzí, eg, duchů apod. – jde o ten šok ega prapodivný, že „tu nejsem sám“, nejsme z toho potěšeni (ego naše) i jsme (láska naše viděno zjednodušeně asi..., tak to je ta „komunikace eg“ – tupé očekávání a šok, to spolu souvisí, mají neurózu spolu...). Vesmír je ale dost možná plochý, může být válec, toroid apod., ale dle mentální geometrie klidně může být rovina, čtverec, kde na jednom konci dojdeme a přijdeme z druhého, ale tak úplně na všech stranách, což nemá v reálu protějšek, ale vesmír si to dovolit může neb by neměl vnějšího pozorovatele. Je to „logická geometrie-topologie apod.“, takové věci jsou už popsány...a monitor počítače není nic jiného. Aby byl vesmír jako monitor, to nepůsobí dobře no.... Mentální geometrie je umožněna tím, že prostor, se kterým pracujeme, není vnořen do jiného, ale on je prostor sám o sobě. Tedy antilogicky – pokud chci vesmír vidět objektivně, z výšky, tak to jde logicky a „subjektivně“, vztahově, - tedy dojde na konec a jsi na začátku prostoru apod. Jde tedy o rovinu, např. čtverec, co se chová jako sféra, nejde o zobrazení, kdy ke každému bodu čtverce vztáhnou bod na sféře, to ne, je to o logice. Může to evokovat, že vesmír musí být jen jeden jediný – je to možné (ale neznamená to neexistenci realit jiných, spíše bych viděl, že vesmír je „průnik“ mnoha realit). Opět, oddělení vesmírů či realit by bylo logické a nikoli prostorové. Vesmíry by mohly tvořit různé útvary a byly by spojeny např. malou částí, třeba je mnoho čtverců – vesmírů a někde v malém místě jsou spolu propojeny. Propojení nemusí být jen prostorové, ale logické. To se dost opomíjí, logika – jsme silně zaměřeni na objekty a nikoli vztahy (relace). Narazí se ale pak na problém, v relačně viděném světě viděno pohledem objektivním..., - může být domněváno, že se myslí, že až když se koukám na něco, tak to existuje, takový antropocentrický pohled. Problém toho, že přeci každý kus vesmíru, i když jej nevidíme, tak existuje – a zde jakoby to směřovalo k tomu, že čím dále od nás, tím větší iluze to je. Ono je to totiž možná tak (a dokonce to nejde takto ani říci.....My odlišujeme, že věci jsou nebo nejsou – to je náš kámen úrazu, ale díky tomu vůbec někdo jsme, či máme ten pocit. „Existování“ je myslím třeba pojímat jako škálu. Nedává nám to logický smysl, ale např. KT mluví za své. Jak už jsem mnohokrát psal, v KT víme, že jde o to, že „měřením ovlivním to, co měřím, že se nedozvím dokonce ani přesně, co se tam stalo, informace než ke mně doletí, je ovlivněna mým gravitačním polem a jinými poli, které vyzárují a mám ji zkreslenou“ – tento jev je silný v psychice – výsledek je jakási směs mých dojmů a reality. Tento jev, zcela logický, byť vede na subjektivitu, značí, že můžeme danému jevu přiřazovat spjitější hodnotu existence/neexistence. Zanedbám to, že už mým onálepkováním také změním to, oč se jedná – co nálepkuji, hodnotím, soudím (jen

láska to vidí, jak je, bez nálepkování, za chvíli napíšu možná proč). My to neumíme pojmut, ale můžu klidně mít na jedné straně hodnotu „-1“ neexistence a na druhé „1“ plná existence a mezi nimi mnoho mnoho přechodů. Už byla řeč i duchách a démonech a UFO a dokonce třeba i Bohu, to vše jsou jevy ne-digitální, možná i mimo bi-valentní logiku. Pro naši psýché je tento svět pošetilý, je porušením pravidel, ohýbání pravidel, je bezpáteří a pro nás neexistuje, není vhodné, aby byl na světle božím tzv. To je dobře, my se učíme odlišovat něco a nic, ale pro pochopení „všeho“ to je nedostačující myslím. Co tedy „fuzzy“ styl pro samotnou existenci znamená. Čím více vztahů a provázanosti, tím silnější existence, proto vzdálená planeta bez života existuje méně, než naše planeta, je tam méně vazeb, takto to je se vším. I to přirozeně vysvětluje posmrtný život, najednou je vše plynulejší, od mého já k ne-já (např. jinému já) i apod. (ono všechna já jsou i stejná mj., ale smyslem je originalita právě, každého a to je i celkově). ... Vztahy se neprojeví jen prostorově spojitě, ale i logicky více. Čistě fyzikálně se planeta se životem a bez něj neliší, ale přeci jen je tu informace navíc, více vazeb.... ... Tedy, čím větší propletenost, tím silnější existence. Alespoň kvantitativně viděno. Tak to vidí ego i dost asi, ono je sice silně zamotané, ale komunikace tam není – není to existence. Podobně není existence lpění na existenci. Čím více vztahů – tím transparentnější stav, npd stav. Pak je lépe rozumět vlnově částicovému dualismu, a snad i dalším jevům.... (ego je sice třeba o spojitém prostředí mezi něčím a ničím – nezdravě spojené něco a nic, ale čistě relativně má něco a nic moc odděleno i)... Čím více jev je, tím je jeví více jako Nic ale...(zprůhledňuje), to umí ego taky, ale..... Makroskopická mysl rozlišuje jen něco a nic, ale „něco“ je mnoho vazeb dohromady, co to „něco“ tvoří. Vědomí samotné je právě dosti něco mezi ničím a něčím.... – není to žádná záhada, je to prostě jen fuzzy logika. Je to hrozně nelineární, už samotné označení, že existuje přechod mezi ničím a něčím je „něco“....gravitace bude tedy s tímto také přirozeně rezonovat asi.... Nic-něco zplodí něco, co rozeznává samo sebe – je to silně nelineární.... My si představujeme, že „něco“ s „něčím“ interaguje, ale to je už právě špatně...nevím, jak to vidět jinak a nejde to asi ani, jsme nastaveni tak, že jsme „duch“ co rozlišuje a nikoli naopak, a právě negativno je onen opak pro nás... duchoidní oblast, stupně šedi – může být buď duchovně nezralá, nebo zralá, liší se mírou rozlišenosti, kterou si prošla. Nezralost je buď šedivá nebo barevná apod. je to jedno....nezáleží na tom... Je to jednoduché, čím více je něco subjektivní, o vztazích, provázané, tím více je to objektivní – existující a je to o npd i dost...už to nevypadá jako něco ale pak...spíše jako nic... Nejsme zvyklí na to, že míra existování je plynulá, stupnice určitá, viz lokalizace částice...a silně ovlivňuje sama sebe, neb i pojem stupnice pak je „něco“ – je to strašně nelineární...jak gravitační vlny vzájemně... (poznámka - gravitační energie je nelokalizovatelná, může být o kvalitě, neopakovatelnosti apod...)

4. Ono se to zda jednoduše, přiřadit vsemu skálu od niceho k nicemu, třeba v binární soustavě racionálních čísel od 0 do 1. Ale uvedomte si, že „necemu přiřazujeme hodnotu míry existence“, už o tom necem jako o necem mluvíme. Je tu hezky vidět kvantový přístup, že měřením ovlivníme co měříme atd. Vybudovat fuzzy logiku samotného existování znamená možná lépe svět porozumět.

4. Casoprostor mluví cernosedobilou matematikou, kvantové naboje jsou jako barevné kvalie...presto to bude asi i naopak. U barev jsou vlastně tři skály mezi 0 a 1 a čísla se odlišují barevně.... podobně - mít ve 2D prostoru dvě a více číselných os s barevnými čísly a úhly ne 180° - ten je vyhrazen pro minus. Můžu pak mít rovnici: $R_3 + G_2 = R_2G + R_1$ (jde o průnik vlastně). Pokud si dosadím za R a G plus a minus, tak to sedí. Avšak mohu přidat další osu a také psát rgb za číslo, neb mají vlastnost znaménka i hodnoty (podobně kilogram, hybnost atd): $3R + 2G + 1B = 1RGB + 2R + 1G$ (zkusme tam dosadit za R a G plus a minus): $+3 -2 B_1 = \pm 1 B_1 + 2 -1$ Pořád to vychází. Vzhledem k tomu, že vědomí zná barvy atd., mělo by znát i toto zobecnělé počítání. Složitější příklad: ve dvou dimenzích jsou znaménka: $a = +, b = -, c = c,$

$$a^3 c(a^2 bc^1) = +3 +c^2 -cc^1.$$

Zkusme si tam dosadit úhly, je to taková vektorová procházka 2D prostorem: $0^\circ(3) 0^\circ(2) 180^\circ+15^\circ+15^\circ(1).$

Pokud budu mít znamének více, jsem schopen zkonstruovat např. půlku kružnice jako: $A =$ úhly od 0 do 180° : pak pouhý výraz A_3 je polovina kružnice o poloměru 3. Vektorové funkce asi.....

Jde vlastně jen o úpravu výrazů, udržování ohně...možná jde o to zbavit se pomocných barevných čísel a najít binární výsledek. Co ta barva znamená? Je to vlastně úhel jiný než 0° (plus) a 180° (mínus) .

Vtip je v tom, že mohu rovnici rozdělit na dvě a více rovnic, protože je něco jiného, pokud budu mít $(a+b)^3$ než ab^3 , v prvním případě sčítám dva úhly, ve druhém případě se mi rovnice vydává dvěma rozdílnými směry. V naší matematice dominují objekty, čísla a vztahy (transformace) jsou vazalské, ale ve vyšší matematice to tak už není....

Také mohou být proměnné na straně znamének, tj. např. $A =$ úhel ($\pi/2$ až π). Kružnice o poloměru např. 3 pak vypadá jako A_3 , kde A nabývá hodnot od 0 do 2π . Proměnné tak mohou být na straně úhlů i čísel. Co by to bylo za funkci? Například cx , kde x nabývá hodnot od 0 do a a c nabývá hodnot od 0 do c ? Spíše c konstantní radši.....nebo x A jde zobecňovat na matice atd.?

Za znaménko jde sám i samotný vektor s velikostí do funkce, takže např. $c_3(x)$ je funkce, kde z každého x vybíhá vektor c_3 .

Toto počítání je myslím zajímavé z hlediska KT. Jdu si například cestu prostorem, a najednou je tam nějaká funkce znaménková (úhel může nabývat více hodnot – „vějíř“) a pak ale pokračuji dál, už jako normální vektor. Je jedno, kde navážu, to je „kolaps vlnové funkce“. ... My máme tendenci vidět kvantové částice jako částice, ale co o nich víme? Jde o množinu nábojů, kterým přidělujeme vektor polohy a hybnosti apod. Nemusíme rozlišovat mezi vektorem polohy a hybnosti, prostě to je vektor.....

Může klidně být znaménková funkce, tedy na ose Y to je od 0 do 2π , a na ose X se vynáší hodnoty, tedy v každém bodu je definován směr někam. Takže např. „ $y = c^2$ “, kde c je znaménko ale a běží od 0 do 2π . Těžko říci, oč jde vlastně:}.....

4. I abstrakce a ne-abstrakce (hmota tíživá) dají Nulu, musím se s tím smířit, že tu ne-abstrakce je....

4. Informace „cislo“ lze zapsat různými soustavami, desítkovou, binární a informace se nelisi. Nebo lisi? Fyzikálně ano, matematicky asi ne...

4. V mentální geometrii nemusí být právě vesmír jako čtverec, co na jeho strany navazují na sebe – ono by šlo vesmír rozdělit na malé plošky, pětiúhelníky a více složit jej a říci, že je plochý, ale to není potřeba, prostě mimo vesmír už nic není.... Třeba jde mít 2D pás a sféře a třeba jej 10x obmotat a to je vesmír, normálně by to nešlo, ale mimo vesmír nic není a tak to jde, žít na pásu Země dlouhém 1 000 000 km – křivost a plocha jsou nezávislé na sobě ... a topologie? To není spirála, naváže se to přesně na sebe, ty cykly.... Jde to zakreslit možná na 2D plochý papír s fixním souřadnicovým systémem (zatímco lokálně je souřadnicový systém libovolný, zde by byl fixní). Velký omyl – čtverec, resp. obdélník – klidně z něj jde udělat torus s nejde asi rozeznat, pokud žiji na tom toru, zda je to čtverec nebo torus, je to jedno z tohoto pohledu. Co je zajímavé, že topologické díky tomu nevádí také – když by někde na ploše 2D světa byla díra, tak se dostanu z místa na místo okamžitě, přeskočím ji vlastně, a to by se dalo poznat srovnáním s paralelním letem, který by přes díru neletěl – v té díře je nic, prostě jeden konec navazuje na druhý

4. U kvalitativních jevů není logické sčítání, originalita plus originalita, růst originality.... Něco jako spojování bytostných já mnoha jedinců – je to nepochopitelné řečí kvantity....

4. BVL je i dělení na vědomí a nevědomí. Ono jde RGB model rozdělit na dvojice, ale RGB model je něco jiného než cokoli jiného, bych řekl...

4. Vedomi se zda byt nevypocetni povahy i treba, ale co to znanena? Zpusob zpracovani a generovani informace v mozku muze byt rozsiřen o koncept prirodzene selekce mezi realitami (pak nejde o vypocet, jen to tak vypada), informace muze byt ulozena o casticich mimo ne, v oblaku poruch vakua („holograficky“ princip), muze se pracovat s neopakovatelnosti, cistou relativitou, n-valentni logika, informace v mozku je ulozena pomoci symboluu a symboly se i projevuje, symbol vsak nezna moc meritko... Zkusme napr. misto cisel pouzivat mene abstraktni system „barevných“ cisel, RGBW-CMYK. A cim vice bile, tim uz to cerna i mrak na obloze... Mohu si utvorit libovolny logicky system qualii a operaci s nimi, s tim, ze cisla neexistuji, pocita se maximalne do jedne. System muze mit miliardu clenu, ruzne indexy, operace, muze menit sam sebe apod. a libovolna pravidla (qualicka cisla nejsou svazana kvantitou). Rekl bych, ze vedomi je jen o uprave vyrazu z matematickeho hlediska nebo diferencialnich rcich (vysledkem funkce je funkce...)...

4. Ono je prave spor v tom, v predstave, ze spor neexistuje, ve vlastneni spornosti v sobe atd. neb vse je spor, v tom je ten spor..

4. Něco jiného než zobecnělá znaménka jsou ale asi, když si na 2D plochu namalují tři osy a, b, c, svírající úhly 120° mezi sebou, pak třeba funkce: $a = b^2$ je půlka paraboly (?). Zobecnělá znaménka jsou asi něco jiného - např. funkce: $y = -^2x$. Pokud chápeme mínus jako 180°, pak $180^{\circ 2}$ je $90 \times 360^{\circ}$, tedy vlastně znaménko plus, takže $y = -^2x = x$. Znaménka dokáží na sebe přelít bohatost vztahů čísel a naopak z čísel udělat oškvábky. Podobné je přelévání energie mezi mužem a ženou, muž je jako ta znaménka, ženy jako a čísla. Pak může být funkce (?): $y = -^{2i + bc}x$. Ta úvaha byla asi špatně, s těmi $180^{\circ 2}$, u úhlů si musíme dát pozor na tom, v čem je měříme, můžeme je měřit libovolně, přirozené jsou radiány. Pokud chápu ale mínus jako „-1“, pak rovnice: $y = -^{1/2}x$ je vlastně $y = ix$, kde „i“ plní roli znaménka („úhlu“), možná to jde ztotožnit s normální imaginární jednotkou ale – určitě, protože i má svoji imaginární osu. To je docela dobrá spojitost! Imaginární osa a jednotka je specifické znaménko o hodnotě $-^{1/2}$? Když definujeme imaginární osu, s čísly i, i2, i3 atd., (píšeme 2i, 3i...), tak jde už o dvě znaménka, máme $\pm i$ Také, co je to vlastně ± 3 např?, mělo by to být spíše 3 samotné, podobně RGB je W atd.... Znaménka se vyruší a zůstane jen číslo?...

4. Spise nez BVL by melo byt receno bicentricka ci jednodimenzionalni logika apod.

4. Spor, zda je bytí konečné nebo nekonečné, ve smyslu, že se ptáme, zda je konečné nebo nekonečné....Vždy dojde asi k nějakému inter-fenoménu mezi ničím a něčím...

4. Je možné, že dost věcí jde „vyřešit“ pomocí fuzzy logiky něco-nic. Že existence, že je to něco a nebo nic, je ve „skutečnosti“ spojitá, že samotné „něco“ je škála. Zde musíme být velice opatrní, protože nejde říci, že „ve skutečnosti“ je bytí o fuzzy logice něčeho a ničeho (nazvěme to třeba FS – fuzzy something) – je to jako v daném jazyce, který je úplně vším, popisovat tento jazyk. Tam už selhává logika, ale cítím, že je to problém,Je tam spor, říci, že FS je skutečnost a vše a pravda, protože skutečností myslíme vyhraněné „něco“, pokud ne, pak připouštíme i existenci neskutečnosti a tak to i je asi právě. Takže i samotná FS je fuzzy je třeba pak vidět, že neplatí vždy, proto existuje ostře něco a nic a třeba i něco jiného. Aplikace FS na sebe sama je třeba i jako pravděpodobnosti dávat nějakou pravděpodobnost (např. je pravděpodobnost, že šestka padne s 1/6, ale i ta 1/6 je pravděpodobnou hodnotu v rámci hodnot okolo 1/6..... Také otázka, co to je nic? Co to je něco? Nevíme... I FS je ostře definovaná. FS bych řekl velmi přirozeně vede na vlnově částicový dualismus a tedy i nekomutativnost a obecně nelinearitu – měřením ovlivním, co měřím. To je totéž, co u gravitace (gravitace vyvolává gravitaci). Je to tak nelineární, až je výsledek lineární.... Už samotná FS je nelineární, ovlivňuje sama sebe, vede na dynamiku, snahu definovat se nějak, apod., tu snahu máme my ale, neuroticky, (touha po něčem, pak to nemáme a proto toužíme dál a víc třeba), úplně i jakoby tam už hned byly gravitační vlny, co ovlivňují samy sebe. Představme si, že máme jev, který je fuzzy, má fuzzy povahu a pak se jej snažíme nějak popsat – dopustíme se „chyby“, neb o něm uvažujeme ostře - „ostrý jev je rozmazán“, to není asi úplně přesné a opět přesnost je ostrá atd. U FS je

třeba přehodnotit pravdu a nepravdu. Je samozřejmě dobře, že rozlišujeme ostře, ale není to úplné, pokud chceme světu porozumět. Fuzzy logika vnáší mezi něco a nic vztah, relativitu... Také pokud má škála třeba 10 hodnot, tak to není fuzzy, ale stále je to ostré, a je třeba to rozmazat – například tak, že nevíme, kolik tam stupňů je. Z makrosvěta jsme zvyklí na ostré rozlišení něco a nic rozlišujeme ostře, ale jsme tupí, nerozlišujeme nuance, a nuance jsou pak postupně, protože nerozlišují ostře atd... „anální oči to jsou všechno ale jen a i dost jazyk A-E´´. Pokud se FS aplikuje na konečnost a nekonečnost Rozlišováním na škatulky ztrácíme schopnost pochopit skutečnost nuancí, proto se můžeme potácet v otázkách, zda je existence tak a nebo naopak. Naopak pouhé nuance (ženský princip?) mají tendenci být otupělé také, bez silného rozlišení. Démon je něco jiného, ten je „obojí“, potácí se mezi tupostí nuancí a rozlišováním, v čisté relativitě jejich.... FS aplikovaná sama na sebe vede asi mj. na normální logiku rozlišování ano a ne (a naopak „ano“ je „smooth“ docela....)...

4. Úplnost je spor, nesmysl, proto to je právě přesně onen spor, spor je úplnost (obrat tak trochu).

4. Oznamovací věta (výrok), otázka, odpovědi. BVL je špatný název, neb tam patří i fuzzy Ale v kapitole 7. ALQ asi je to ok, to BVL...

4. Jestliže sčítání pokládáme za úhel 0° , 360° atd., a odčítání jako skládání s úhlem 180° (je jedno kam), pak jediné jako „ $\cos 180^\circ = -1$ “. Pak je přirozené mít právě výraz $(-1)^{1/2} = i$. Imaginární jednotka je abstraktní „úhel“, znaménko, a pokud jej spojíme i se znaménkem plus a mínus, +i, -i, máme klasické „i“. Klidně ale můžeme psát „+i“ a „-i“ jako „ac“ a „bc“, kde $a = +$, $b = -$, $c = i$.

4. Co je konečné v prostoru, je i v čase konečné, popř. i poloroviny možná jsou v tomto....nekonečné v prostoru, konečné v čase atd?

4. Minusy dají plus, a kolisají kolem nuly ale plus neda minus a stále roste jako sipka času. ... +3 +(-)5 ... vsude je plus, zapomína se na nej.

4. Nemuzeme jen tak přijít a něco vidět a chápat, máme v sobě předobrazy. Nemuze být napr. muž a nemít v sobě předobraz ženy a zároveň vidět a chápat ženu...

4. Pokud je tedy imaginární jednotka jen úhel specifický (nepředstavitelný asi), tak může být souřadnicový systém tří souřadnic, mínus, plus, a i. V klasické matematice má „i“ hodnotu plus nebo mínus, ale může zůstat čisté, jen pak nevíme nic o úhlu mezi osami. V tomto prostoru jsou tři oblasti – mezi. Ještě možno to mít symetrické, a mít osu mínus, plus, i a „odmocnina z plus“, což je plus. Prostor, kde je tedy jedna osa „mínus-plus“ a druhá „osa i“, tak souřadnice čísel jsou např.: „+3 i2“, „-1 i7“. (Je to dvoudimenzionální prostor se třemi osami). Jde doopravdy o imaginární osu, nejde si ji představit. Jak by zde vypadaly vektory?

4. Řekl bych, že Bůh ví jen to, co vědí ti na světech nesevětech, takže nemusíme mít obavy, že jsme nějak hloupí nebo nám něco uniká, prostě co zjistíme, to se zjistí a to je celé.....

4. „Protiklad k protikladnosti samotné je ten, že protikladnost už nemá žádný protiklad?“ Neshodu, spor lze najít vždy a máme-li být ve sporu se sporem je to spor opět. Podobně ale shodu jde najít všude. V úrovni metaabstrakce, kde se pracuje se shodností a neshodností samotné shody a neshody – něco tu chybí, aby to dávalo smysl, něco podstatného, co mi uniká..... naráží se na problémy typu „neshoda mezi shodou a neshodou“ apod., stejný problém je ale KT a OTR, KT je prvek „digitální“ i, OTR prvek spojitý, a „spojitost a nespojitost“ není jednoduché, je tam totiž asi duplicita nějaká, proto vlnové funkce či spíše nelokální povaha částic, pokud by byl samotný časoprostor, tak problém vymizí (?), například..... Je omyl domnívat se, že láska je shoda, ona bude cítit na vteřinu, pokud nás trápí neshoda a zažijeme shodu, ale i přesně naopak. ... V tomto duchu metaabstrakce shody a neshody, tedy oblast AL: „Ego a Láska jsou si tak

podobní (jenom) proto, protože si nejsou podobní vůbec“ Snad je mezi A a L právě Q. ... „Spojit spojitost s nespojitostí“ je silně nelineární úmysl – nelinearita není chyba, resp. je chyba a je komunikace sama asi i. Totiž nespojité prvky tvoří spojitost a naopak... Je to jako jít dál a dál za desetinnou čárkou jako snaha spojit . Stejný problém je v renormalizaci v KT, jde o problém s nekonečny, se spojitostí, od kdy už je příroda spojitá? – možná, že to nejde vidět takto objektivně, spojitostí a nespojitostí je svět protkán skrz naskrz, ve všech jeho úrovních...

Spor je max. bezrozporný, je to antilogika pouze, v logice je bezrozporná bezrozpornost. Spor je bezrozporný díky tomu, že spor se sporem je spor, ale souhlasit se sporem, utěšit někoho, potvrdit jeho pocity (Naomi Aldort) – to vede na shodu určitou. Shoda a neshoda se vylučují a co si „tam nasympeme, to tam je“.

Ve větě „ego a láska jsou tak podobní proto, protože si nejsou podobní vůbec“ nevyhrála ani shoda ani neshoda, to je podstatné myslím, čistá relativita má však blízko neshodě, ale samozřejmě prvek shody tam být musí také, jinak by to nebylo logické, bylo by to jako z jedné skupiny pokládat, že do ní patří jablko a ministerstvo a nikoli hrušky.

4. Teorie nase fyzikalni overene jsou ohnuta skutecnost ktera ale neexistuje, jazyk o informaci (skladajici se z jazyku.....) viz jinde v textu.

4. Banach–Tarski paradox, three-valued logic (3VL) – u NVL jsem měl na mysli asi něco jiného – tam se pojem pravdy ztrácí... - jde o tři rovnocenné prvky, tak jako je pravda a nepravda, nebo i „nevím“ k nim, „nevím“ je sice max pravda, ale je to i nepravda – je něco mezi nimi.... tři rovnocenné pravdy...RGB třeba...

4. Dříve nebo později se naráží na problém „spojit něco spojitého s nespojitým“. Nemusí to být případ kvantové gravitace ale ještě. Možná, že cesta vzhůru v poznání je i nesmysl. Podstatné jsou tvrzení o poznání samotném – nejlepší totiž je „nemuset už poznávat nic“. Muž je možná někdy trýzněn svoji Animou, aby poznával svět, vše, ženský prvek je o nejvyšším poznání – nemuset poznávat už, ale předčasně Smyslem poznání je umět nepoznávat, dovolit si to, tu odvahu, nepoznávat, Ono to nejde říci právě hned na začátku.

Na stejný problém (spojení spojení a oddělení) se naráží, pokud si chceme bytí představit jako úplný celek. Není to asi možné, neb bychom nic neviděli pak, je to možné jedině tak, že tam bude nějaký spor. Viz věty o neúplnosti... Snažíme se nějak pochopit dohromady to, že existuje růst, duchovní růst třeba, šipka času, a pak nekonečnost, věčnost ... ono to je i provázané, růst je dočasný asi ale, není nekonečný Možná v tom je to spojení spj a odd – nekonečný růst, což je protimluv jinak.... Problém růstu – kam stále, zdokonalování pro co, Asi pro ostatní... Problém nastává, představujeme li si bytí jako něco konečného, úplného, pak nastává mnoho otázek a problémů a nebo naopak nekonečného nikdy...

V bytí je část pokleslá kde je růst (zde?) a část kde to už je a spíše to padá a tím roste zase... Obecně část dokonává a nedokonává.... Ona je i zde obojí tu je – doko i nedoko, ale obecněji asi i...

Zde čisre a tam čisla část?

Vše je o tom, že podmíněnost je vrozená a npd nevrozená, nemusí být, pd tu být musí ...a není.....je jedno jakoby, koli npd tu bude, neb to je vlastnost npd Spor spojuje paradoxně....

Když si představíme iracionalitu např. mezi 1,0 a 1,1 je nekonečné množství hodnot, ono celý ten „objekt“ mezi 1,0 a 1,1 je jakási souhra spojitosti a nespojitosti – víme, že je složeno z čísel, ale můžeme jít

donekonečna. Zajímavá jsou spočetná „nekonečna“ – konvergující řady, kde je konvergence pojí s nekonečností...

Metajazyk v podobě paradoxu lháře je „hodnocení někoho hodnocení bez souvislosti s průvodním jevem asi“... Mám problémy s myšlením...

444. V procesu poznání, se zdá se, narazí postupně (on tu je pořád) na problém „spojení spojitosti a nespojitosti“. Problém spj spj odd. Logika je o hledání cesty a řešení nějakého úkolu. Je to velmi složitý I neúplnost a úplnost lze převést do jazyka „ano a ne, shoda a neshoda“ apod. Tento spor je například u KT versus OTR. Je silně nelineární, neb je to snaha spojit spojitě a nespojitě. Oni jsou spojeni tak, že spojeni nejsou („spojení“ logiky a antilogiky). Zatímco systém AL (spíše L) je o „úkol, cíl, cesta, řešení“, tak A a ještě více Q o tom již nejsou. ... SUSY představuje jedno z možných řešení problému „spj spj odd“, tak, že se prostě prohodí (bosony-fermiony). Problém „spj spj odd“ je dosti pošetilý a neustále jej řešíme, sexualita a orgasmus není nic jiného než tento problém, vše lze přeložit, vyjádřit, myslím v jazyku „spj odd“, neboli shoda a neshoda. Utváří specifické útvary, neopakovatelné, a to jsou qualie, Q, a pomocí Q vidíme AL atd... Je možné, že řešení „spj spj odd“ není o úroveň výš, jak jsme zvyklí, ale už o úroveň níž. Je to už příliš metajazykové a jen v oblasti metajazyka, možná je třeba nechat tento jazyk projevit ve svých podobách, v Díle, které kolem sebe vidíme a jsme jím(pozn. zapomínat na sebe je na jednu stranu silně egoistické – jsem tu prostě automaticky, věčně navždy, a jednak silně toužící po jáství).... Napadlo mě je spojit tak, že bude existovat mnoho mnoho různých variant chování a útvarů, které „shoda a neshoda“ tvoří. Je to to, že z AL logiky jsou utvořeny Q. Ale to už není, kolik těch kombinací existuje, právě ono „kolik, jak, počet“ se vyčerpalo v AL logice a tato logika tvoří „množství Q“, kde už nerozhoduje kolik těchto „Q“ vůbec je si tipuji. Je to jako říci, že je více druhů nekonečen, nekonečno je něco definováno v AL, a je jich vícero druhů – Q podob... AL logika je černobílošedivá, Q logika je barevná, si můžeme představit. Q je „orální“, AL je „anální“. A nějaké spojení jejich je genitální atd. Počet Q není dokonce ani neurčitý, je to prostě úplně jiná logika – je to jako spojování více bytostných já dohromady, ze dvou originálů udělat jeden originál, ztrácí se tam úplně logika.... „není to o množství, oddělení, spojení, ale o kvalitě“. Představit si spj spj odd na číslech jde tak, že „odd“ je číslo 0,01 a 0,02 a „spj“ jsou všechna čísla mezi nimi, je jich nekonečně mnoho. Pokud chci provést transformaci od spj do odd a od odd do spj, tak – z nějakého intervalu (už samotný interval je odlišenost ale) vyberu konkrétní číslo a to je prvek „odd“, pokud tento prvek zase vložím zpět, je to přechod od odd do spj. Je tu patrné „rozlišování versus pohlcování“. Ono to ale není příliš symetrické – nemohu najít všechna čísla v nějakém intervalu, rozlišit vše, protože jich je nekonečně mnoho, dřív nebo později své úsilí vzdám. Odd nemůže vyhrát, ale ani spj nemůže vyhrát, neb je definováno pomocí odd... Spj (L) má blízko k Q samozřejmě, podobně jako npd k Npd, jas k Npd, správnost k Npd atd. Je třeba také odlišovat spojení spj a odd a transformaci mezi nimi. Transformace mezi spj a odd probíhá nejjednodušeji přes nulu, viz $1=1$ a $1-1=0$. A to tak, že se přechází přes rovná se (což je neshoda, úhel 180°). I zákon samotný je jen část světa....

Pd a Npd jsou si velmi svým vztahem podobní vztahu shoda a neshoda... .

Spojení shody a neshody není o úroveň výš, ale asi právě o úroveň níž, ve světě, který tvoří. Prodělat transformaci od shody k neshodě a naopak (analogicky je i ego a láska, tam je to stejně asi) znamená projít celé bytí, které je tvořeno právě ze shody a neshody. Je to systém A-Q-L, kde Q je projev AL, kde se spojují, je pod nimi i nad nimi, „pod a nad“ je mj. systém typický pro AL, barvy to takto nemají, jsou si rovny. Můžeme vyslovit domněnku tedy, že: „pokud se vyskytne problém spj spj odd, pak „řešení“ tohoto problému je v tom, že existuje mnoho variant provedení jejich propojení, resp snahy o jejich propojení (geometrie versus aritmetika, orgasmus, KT versus OTR), která tvoří jejich společné Dílo. Z toho by plynulo např. že kvantová gravitace je vážně o tom, že je mnoho interpretací kvantové gravitace, podstatná je

informace, co říká, jazyk je jedno více....bohužel to neumíme odlišit od sebe, jazyk a informaci.... Příklad – je prvek J a prvek K co jsou takto neslučitelné, jsou spj a odd povahy a tedy tvoří nějaký svět složený (což je jazyk odd) z J a K. JKKJKJKJJKKJKJ... „jsou spojeni tak, že spojeni nejsou, což je to, o čem sami jsou“. Pokud svět z J-K netvoří žádnou informaci navenek, je Nula, pak pokud hodím do tohoto světa třeba J, tak mi na druhém konci vypadne K a naopak? Totiž ten svět z JK nepůsobí navenek, trochu ano, neb do něj hodím J, to je problém nepůsobí navenek, není jako sekvence náhodných čísel, je sekvence náhodných čísel, co je Nula. Jde však o transformaci, něco to je, byť to je Nic. Takže když tam hodím J, něco se musí s ním stát, nemůže mi vypadnout J zase, a vypadne K.... Možná je to blbě a vypadne buď J nebo K. Toto je důkaz toho, že bytí-nebytí je Nula?„bytí je program tvořený sám sebou, tedy JK svět kde program je JK“..... Samozřejmě spj a odd je totéž skoro co jazyk AE.

"Reseni" je mnoho, napr. fyzikalni zakony samotne, interpretace kvantove gravitace, orgasmus, preklad od geometrie k aritmetice a zpět, scitani nekonecných rad.. Mnozstvi, kolik tech moznosti je, zda nekonecne (spojite) ci konecne (nespojite) uz nedava smysl...je to kvalita uz. AL (kvantita) tvori Q (kvalitu) a naopak. Pokud se nam podari vyladit nejak A (nespojitosť) a L (spojitosť), je to napr. modra barva apod. Jako ze sedive barvy (ta je v logice AL) vytvorit modrou barvu (ta je o Q) a naopak....?

I absolutno (nespor, „ano“) a relativita (spor, ne)... v prodlouzeni ano.... 0 je max spojitá, vsude, neb není vůbec spojitá atd.. Stejne to mají ego a láska - prechod od ega k lásce je vyzkouset vsechny kombinace tak nějak i a na konci je láska – transformace od ega k lásce a možná i zpět (pád zpět je vždy rychlý).....

Transformace j k na k j?: j k jkkjkjkjkjjkkj = 0 ... k j

Rce stále to je, je třeba si uvědomit, že J a K nejsou klasické prvky, ale nespojitost a spojitost.... Je to jako převádět digitální vysílání na analogové a naopak...

Pokud mám dva nespojitelné prvky napr z důvodu nelineárních vazeb mezi nimi, tak pokud se mi podaří z nich utvořit kombinace s vztahy, co navenek nadávají zadnou informaci, nepůsobí navenek (což nejde overit ale), nedávají zadnou informaci dohromady (linearizace, pozorovatel 0, více je propojit do vztahu), pak klidně mohou tyto prvky prohodit a nic se nestane a to je jejich spojení, spojení úplností. Spojit jablko a hrušku - setřit rozdíl mezi nimi a pak nevím, co je co a už si mohu vytáhnout jablko a hrušku a nebo hrušku a jablko. Problem nerozlišitelných částic v KT a superpozice atd., snad proto tam je vlna (spojitosť) a částice (nespojitosť) díky tomu i. Pokud to pozorovateli nadává navenek informaci, může se to prohodit. Tedy preklad od jablka k hrušce je přes sady a sady jabloni a hrušni. Pokud se nám tedy z teorii kvantove gravitace podaří z nich udelat něco co nedává dohromady informaci navenek, tak to je teorie kvantove gravitace? Odlisitelne se stane neodlisitelným a tedy zamenitelným. A tak to jde i se samotnou odlisitelností (nespojením) a neodlisitelností (spojením)? Utvoří světy a Nic a pak je mohu prohodit? ... Tvorba sveta je paradoxne způsob jak ze sveta udelat Nic. Ze spojitého neuděláme nikdy nespojite, nedopočítáme se, apod ...

0,01 na spj? a naopak...nekomutativnost? asi by se tam nějaká našla i Ze spojitosti jsem schopen rozdelit a nespojitosti ale naopak je ro spise zahrnuti cisla do vetsi množiny...pohlčení ..

Uloha - hod do kose jablek a hrušek jablko a vypadne ti hruška. Spojitosť a nespojitosť je definována světem, který tvoří, a nemůže být jiný než je. Mohlo by se namítnout ze vypadne jablko nebo hruška, ale my jsme úplně zrušili informaci....nic navenek....aso jo ale jablko nebo hruška...

Transformace shoda na neshodu, neshoda na shodu (sice to jde přes nulu, ale co třeba...):

Shoda: + = + (pokud rovná se uvažuji jako operaci mínus, neb tu převádím před rovná se, pak dostanu: „- - +“

Neshoda: - = + (zde dostanu: = + +, to je - + +, z toho jde udělat pouhým přeskupením.....)

V tomto uvažování shoda neshoda se démon nějak vytratí, „vpije“ asi do všeho toho, ten koncept je protnut – démon je proboden všelijak asi (žádá si o to, ale je to past právě....vyvést z míry to má...), a cítí a zmizí

444. Toto je ale take soucasti toho reseni problemu "spoj spojite a nespojite". To je problem prave..... Qualie jsou jedinecne varianty toho spojovani nespojovani. Rozlisovani a pd je nespojitost a npd je spojitost. Rozliseni na odd a spj je tedy nespojity princip. Linearita a nelinearita je take spj odd princip.

Nic pusobi jako oddelenost a je spojite, neco pusobi jako spojitost a je oddelene, neco jsou oddelena od sebe.

D se stále snaží integrovat, spojit spj a odd v Npd, ale nedaří se, u orgasmu je to blízko, ale také to není ono..

D se snaží o to prací dojít Lásky mj. – vědomě, a ono to asi je cílem, jen se to nedaří stále...je to určitý paradox, spojení – npd je obvykle nepřímá, právě smyslem je, aby byla přímá, neb vše musí být někdy přímé Potíž je že souvis s přímostí a nepřímostí dohromady mj...

Tedy spojitost spj a nespojitost odd jsou spojeni tak, ze tvori Dilo, co nema informaci zadnou, Nahodu. Bud to trivialne zapiseme jako 0 nebo je to slozitejsi prave. 0 proto protoze spojuje shodu a neshodu: $1=1 + 1-1$, pokud provedu upravu premisteni clenu rovnice pres rovna se neboli uhel 180 neboli minus neboli neshoda, tak dostanu ze shody neshodu a z neshody shodu. Neco jineho je prohodit shodu a neshodu a najit co to vazne to prohozeni je.

P nerovna se NP v tomto pripade - reseni je spravne, ale opravdu je vyresit je cely svet. a.....

444. Různé interpretace kvantové gravitace – pokud by dávaly navenek žádnou informaci, byly by správně?

444. Řekl bych, že nejpodstatnější věc je tak, že nejsme schopni odlišovat přechody mezi něčím a ničím, nespojitostí a spojitostí, konečností a nekonečností, životem a smrtí apod. (pochopili bychom např. „co je po smrti“, „vlnově částicový dualismus“, „kvantovou gravitaci asi i – zas jinou její interpretaci.“ – je to dobře, že to neumíme, my jsme nastaveni na to, že rozlišujeme něco a nic a „něco mezi tím – ducha, máme v sobě, démona“ – on je to vlastně Bůh, láska apod... právě něco mezi věčností a konečností atd... Avšak démon a duch je o jakési nekomunikaci v sobě, pak o čisté relativitě, „je něco mezi“, ale tak nějak díky tomu, že tam je honění si vlastní oháňky... Co je tedy něco mezi něčím a ničím, (a) mezi nespojitostí a spojitostí? Fraktál? – asi i moc ne. Pokud si udělám škálu, kde na jednom konci je spojitosti a na druhém nespojitost, tak pokud budu mít škálu o deseti bodech mezi spj a odd, tak už toto je odd ale, těch deset stupňů. Tedy lze vzít třeba jen spojitost a říci, že stupeň jedna je maximální spj a stupeň 10 je min. spj, ale to je opět stejný problém, protože na konci mám stupně nespojitosti, ale stupeň už je nespojitost. Naráží se zde i na problém vnitřní logické konzistentnosti, to je prvek spojitý. Něco, z čeho se teprve spj a odd rodí a v čem zaniká. Domnívám se, že spj a ne-spj je naše „iluze“, že skutečnost je něco mezi stále, že dokonalá hladká křivka neexistuje, stejně jako pouze zubatá křivka, ostatně vlnově částicový dualismus to tak i říká. Ovšem nejde právě říkat, že vše je něco mezi, to by bylo hrozně fádni potom.... Je iluze to, že je spj a ne-spj a i to mezi nimi je iluze....vzájemné pohledy, co je co iluzí.... Jde však mít například sinusoidu a postupně z ní dělat „zub“. To bude ale jen jedna z mnoha možností asi. Tím jaksí narazíme na podstatu démona, na něco mezi něčím a ničím, a on vlastně zmizí potom Existuje díky tomu, že odlišujeme něco a nic, pokud

rozlišíme nuance mezi, démon tím zmizí, asi tedy.... Je to i dost sugestivní možná.... Démona živí to, že si myslíme, že je nebo není, to ho velmi živí, neb je něco mezi, čistě relativně...

444. Vše jde převést do jazyka „ano-ne“, bych řekl. Úplně vše. Není to však digitalizace právě. „Ano“ je spojitost například, „ne“ je nespojitost, dokonavost, nedokonavost, konečno, nekonečno apod. Nic je „ne, co je spojité“, „ano je něco, co je ... Objektivita, subjektivita – objekt je konečná nekonečnost (spojitý objekt konečných rozměrů), subjekt je nekonečná konečnost... můžeme si s tím různě hrát..... Bezrozporný, rozporný, ... Spojitost nespojitost, šipka času a ne-šipka času (čas co běží vakuu možná)

Qualie jsou v tomto schématu jedinečné, neopakovatelné „kombinace“ ano a ne, shody a neshody, logiky a antilogiky. Je třeba najít takový systém, se kterými budou všichni souhlasit, všechny nálady, všichni se shodnou na Npd, u démon, tak vysoká Npd to je, je to vlastně Nula dosti. To, že „něco pochází z lásky“ je pak to, že

Nakonec je „je to shoda proto, protože to shoda není“. Tedy Npd?....

444. Řekl bych, že to, že za to, že rozlišujeme, rozlišujeme spojitost a nespojitost – že to má svou daň a to je démon, duch ale i npd v nás. Tedy „něco mezi spojitostí a nespojitostí“, či ani jedno, Právě je čas na „obrat“ a začít studovat tuto logiku, vůbec nevím, kde začít atd.... Přirozeně tím démon vlastně „zmizí“. Není to lehké, asi je to oblast Q. Nejde o spojitost mezi spojitostí a nespojitostí ani o nespojitost stupně mezi nimi....(chování je nelineární, a bude asi souviset s principem měření a kvantovou gravitací...), možná to nejde uchopit takto vůbec a je to jen imaginární. Nemá imaginární jednotka např. vlastnosti tyto? Řekl bych, že pokud bychom si velmi velmi přiblížili nějakou křivku na na papíře, nebude ani spojitá, ani nespojitá, prostě to bude vlnově-částicový dualismus. Určitá síť by mohla oba prvky spojit, průnik jejich množin.... Právě i samotný koncept čísel je nespojitost jen... Dokonce i vnitřní konzistence logiky je spojitost jen. Například vektor, směr je spj prvek, ale pokud je znám jaký směr, je to nspj prvek. Podobně velikost je nspj prvek, pokud není známa, je to spj prvek. Samotný vektor kombinuje spj a nspj, ale to možná úplně vše co existuje takto má. (neopakovatelné „kombinace“ spj a nspj jsou možná barvy, opravdu jsou jen jednou za celé bytí – to, že se opakují, je důsledek vázanosti na opakovatelnost... Imaginární jednotka nemá definovanou velikost a ani směr (pokud ji bereme jako matematické znaménko, operaci skládání, tj. „odmocnina z $\cos 180^\circ$ “ ... Plus-mínus „i“ je asi nevyhnutelné v souřadnicové soustavě...

444. Analogový signál jde digitalizovat, ale zpět už původní signál složit nejde (nekomutativní jev).

4. Citace ke Goedelovým větám o neúplnosti: „Naše racionální usuzování ztělesněné ve formálních logických systémech bude vždy zaostávat za vyjadřovacími schopnostmi našeho jazyka, přinejmenším v oblasti tak bezprostřední a praktické, jakou je sčítání a násobení přirozených čísel“.

4. 0 je max. sporná entita, pak to s rostoucím číslem klesá až nekam a spornost je pak nekonečno zas. Zde je minimum sporu a kompenzačně maximum sporu – čistou relativitou jde prostě vysvětlit všechno:).

444. Ve skutečnosti s čísly ani spj ani nspj pracujeme, když například delíme $\pi/6$. Takový výsledek není možný, protože π je nekonečná řada. Můžeme však mít soustavu, kde π položíme rovno 1.

444. Ego si neuvědomuje, že je samo číslo – pokud by si to uvědomilo, je to právě jako absolutní relativita – aplikována sama na sebe, sama sebe vyvrací – je možné, že jde o fyzický proces doslova. Pokud bychom viděli, kdo jsme, viděli bychom Nulu a to nejde...

444. Rozlišení i na rozlišování a nerozlišování, metabstrakce. ... Je možné, že zde se odvíjí čísla a tam čísla, co vznikla zde..čísle relativně... Představme si prvek komunikace versus omyl-porucha. Ono je to tótez i, zde

chapeme ty rozdíly a vede nás to k tomu, že v tom rozdíl není... Laska vzniká z ego, a ta jsou zde..., jejich potkáním (tech co jsou celý vesmír) - paradox, že takových je víc co jsou tentýž vesmír - ten paradox je Npd. Zde je možná dokonale čistě relativní svět, včetně čísel mezi čísly a čísly ale i zde vzniká vysvobozující nerelativno (zřídka), právě díky tomu, že je tu smrt, strach, podmíněnost, pomíjivost, relativita....a o nerelativno (Npd..v první vědomé úrovni.) se obohacuje Bytí a Nebytí... je i jedno kolik jej je, asi ne úplně, ale je jedno kolik Npd je, i u Pd to tak je, oba dají Nulu a jsou Nula dohromady.... Souvislost vědomí a světa je logická, vše je psáno jazykem „ano-ne“, vědomí s tímto principem pracuje a kultivuje ho, u TA je třeba se vzdát bezného pohledu, který vše posuzuje podle velikosti a meritka a lokálně - jde o logickou nikoli čistě fyzickou konektivitu všeho potom, pro logický pohled není rozdíl mezi celým vesmírem a jedním elektronem, podléhají principu ano-ne (a kvalie), rozdíl mezi nimi se úplně setre, vidí-li se očima čísel-čísla. U lasky nezáleží na tom, že byla minutu někde „v nekom“, ona propojuje všechny prvky a soustavy... Kvantita (ano-ne) tvoří kvalitu (napr. Npd) a naopak .. pomocí kvalii tvoříme matematiku a matematiku a fyziku a chemii a biologii atd a tvoří kvalie. V umění kvalie tvoří kvalie, ale přes matematiku asi zase....

444. Latkou, že které se vše skládá, je předpoklad, že jsou logické idee „ano a ne“, shoda a neshoda. Jejich složité neopakovatelné projevy jsou kvalie. Demon je když jsou „ano a ne“ příliš závislí-spojení a nekomunikující a tvoří jakési „ne“ a Laska, Npd, je když jsou nezávislí a tvoří jakési ano. Demon vlastní Lasku, nepřímě...ma k ní vztah jaký zna, tedy moc spojení a nekomunikující a Laska má s Demonelem take svůj vztah - to znamená, že Demon jakoby „není“, je integrován neintegrován Ovšem je třeba odlišovat npd (správnost napr.) a Npd. Npd je pak i „shoda je v tom, že vše je neshoda či čísel.. „. D je čísel co si neuvědomuje že je čísel. Oddělit od sebe ano a ne, jsou strašně u sebe a bez komunikace,... napr. jsou slepení v E' (je to E princip, ale přitom je hmotný, neprůhledný atd). Pak si i ano a ne více povídají.. jako všechny prvky. Překlad od ano k ne a zpět? Nula je moc jednoduchá..... Světlo doslo rozlišováním k tomu, že je vše stejné (díky tomu i zna překlady mezi prvky a soustavami). Demon to udělá vždy příliš brzy a celý svět je tedy z demona a demony, a kde je pak Světlo? Nikde, mimo, a take je celý svět, světy-nesvěty. ... Je necím, na čem se všechny soustavy a prvky shodnou, včetně jej samotného,... nemusí být proto vůbec vidět, je Nula (to jsem ale ja - všechno, celý svět, říka ego). Nula je v každém místě (potenciální Celek, díky Rci).. Demon vůbec neuvazuje o existenci Npd, nevidí Nulu a tvoří ji přitom.. jakoby je za ním, je to jako Rce, aniž by tam byla nula.. Boží, co si utváříme - napr. povinně se shodneme a to není shoda. A vlastně i něco, na čem se vsichni neshodnou, neb tím nejsou.... B není asi osoba ani neosoba....opet překlad....

444. Asi mi došlo, jak to je s oním spojením „shody a neshody“. S tím souvisí i představy, zda je vesmír a nebo bytí a nebo život atd. konečný či nekonečný. Naše mysl má tendenci se ptát, zda je to konečné nebo nekonečné, ale vlastně ani nedokážeme i moc definovat oba koncepty. Zde jsme v moci šipky času. Šipka času je směr někam, růst, (na rozdíl od ne-času jde o prvek konkrétnější-nespojitelost, ale roste kamsi donekonečna – spojitost). Dá se předpokládat, že právě zde je možný nějaký rozvoj, duchovní rozvoj např., růst, šipka času – růst. Ale proč to je? Asi proto, že jsme zde právě vrženi dolů, proto je zde možnost stoupat nahoru. Není to marnost ve výsledku? Ale toto je právě pohled ega zde – dorovnání na Nulu. Druhý či jiné prvky to takto nemají třeba, svět je o „musí to být Nula a nemusí to být Nula“, asymetrie (šipka času) a symetrie (ne-šipka času)... Šipka času je možná věc termodynamická a makroskopická (rozpad, kompenzovaný růstem-šipkou času, která je neúprosná, je „řád“, jde o totéž – rozpad = řád, prvky opačné tam splývají v jednom, podobně jako porucha a komunikace v komunikaci. Zde tvoříme svět zde a tam už nejde dále tvořit, není tam růst už.... Tam se naopak tvoří svět tam a vytváří se svět zde, třeba....pokud je to symetrické. Myslím, že nikdo si neumí představit bez-časí, že neplyne čas, i když čas stojí tzv. nic se nehýbe, tak právě plyne. (prohození prostoru a času po smrti, tři časy?...)

Až zde mi došlo, že to, co tu píšu, nejsou jen abstraktní báchorky samoúčelové, ale že to „může být skutečnost“, že se to týká nás, našich životů, je to moc odštířený pohled právě zde.

Nejde přehodnotit prostorovost a časovost? Jak bylo zmíněno v kapitole 2., svět mohou tvořit nafukující se bubliny (kvantové částice), kde nejde už dělat rozdíl mezi prostorem a časem. Existuje jen pohyb a to nafukování (a kolaps vlnové funkce). Ptáme se, zda je vlnová funkce reálná nebo není, ale ona je jak duch – je i není reálná bych řekl... Když říkáme, že duchové existují nebo neexistují, smějí se, neb je tím živíme, oni nejsou ani jedno....když se ptáme, zda jsou nebo nejsou..... neb nechápeme, že tam jde o čistou relativitu, a když budeme tvrdit, že nejsou, budou a když že jsou, nebudou, ale jsou pořád, resp. tak jde o protiklad „rozlišení na jsou a nejsou a spatlanec něco a nic v nitru pod tím v nevědomí“, je to ona neuróza mezi logikou a antilogikou, když říkáme že je nebo není, bude něco mezi tím – démon, duch „je i není“, to je jeho povaha... Tedy vše by bylo z těchto stále se nafukujících bublin (ego je o rozpínání, vln, vesmíru...), kde jsou jakoby tři časy a tři prostory, resp. šest, plus a minus. Není to, že existuje prostorová a časová souřadnice, ale jen prostoročasová. Tedy bublina se pohybuje, rozpíná do „šesti časů a prostorů“: $\pm t1$, $\pm t2$, $\pm t3$. Je to spatlanec pak no, ale je právě dobré odlišovat prostor a čas. Ono to takto ale už vlastně je, v STR a OTR. Zde by ale nešlo stát v čase, byly by časy hned tři či více a tedy „bod (či malá bublina) by se měnil na 3D objekt“. Jsou to ale naivní představy, bez uvažování fuzzy logiky v něčem a ničem. Když bychom měli 2D svět, kde se neustále nafukuje bod do 2D čtverce, pak je přirozeně vidět, že kolaps čtverce do bodu se děje okamžitě, nevektorově. Možná je časů-prostorů.. nekonečně mnoho ve 3D, nekonečně mnoho směrů rozpínání, tedy koule... Samozřejmě, že rozpínání nerozpínání balíků se děje rychlostí c....Prostor čtverce už je definovaný prostor a může se v něm další rozpínat.... Tedy opakovaně se bod rozpíná do čtverce a zase zmizí do bodu atd..., nejde ale body proložit světočáru, čas a prostor už je obsažen v onom rozpínání. Opět, mimo tento útvar už žádný čp není, tento útvar je vesmír sám, není to na papíře...

Bylo by divné, kdyby prostorové dimenze nesvíraly úhel 90°, pak by šlo odlišit jeden směr, jeden tah někam, a to je asi rychlost a zrychlení a gravitace ale právě, čas a prostor svírají jiný úhel než 90°.

Rozlišování rozlišování a nerozlišování, m a ž princip mj. i, a i rozlišování toho, že toto rozlišování a nerozlišování existuje.

U jáství a ega je to podobné. My se bavíme vlastně se svými projekcemi vždy, tedy pochopit, rozlišit, že v tom není rozdíl, mezi mnou a vším okolo, ale to není, že vše je mé já právě.

Spojit tedy konečnost a nekonečnost (s tím souvisí rozlišování a nerozlišování) dohromady je je nerozlišovat, nebo pochopit, že se nijak neliší, nerozlišovat je díky procesu rozlišování. Tím jsou pak „spojení“. Právě bych řekl, že časovost, resp. konečnost/nekonečnost, po smrti, je o tom, že je nerozhodnutelné („navždy“), „zda je to konečné nebo nekonečné“. Jde o úroveň neodlišování spojitosti a nespojitosti – je možné

Zde, v tomto světě, se odvíjí možnost rozlišování, občas se vnucuje nerozlišování – duchové, ale je třeba to chápat tak, neb zde jsou ženy a muži, že se odlišuje i neodlišování (ne-specializace) a odlišování (specializace), asi nemusím říkat, co je koho úloha. ((Protože je m prvek silně specializován, tak to změkčuje, zhmotňuje Anima právě)), ((ženský prvek říká, že bez A není B, a mužský, že klidně může být A, bez B, vědomí bez nevědomí, aniž by byla neuróza silná k nevědomí, jeho zatlačování, muž představuje element absolutní – skutečnost bude ale taková, že svět je „něco mezi, obojí atd“. Čistá relativita je o ničem, absolutno je také Nic, Nula – absolutno neexistuje vlastně, je ten, který tu není, což právě vede na archetyp Otce, Anima, Démona apod... (ž pak říká, že ona není D, neb D je muž přeci, ale to je opět forma D toto, až komunikací s D, něco lidského proběhne, vede na mizení D u ž...).

Neodlišování spj a odd má dvě formy, nevědomou a vědomou, právě rozlišením, že mezi spj a odd není rozdíl, je ona vědomá...Je možné, že v nevědomé podobě je sice ráj, ale něco tam tíží, nějaký skrytý kámen, a ten nás donutí jít na svět a rozlišit, a rozlišit, že není rozdílu mezi spj a odd například.

Rozlišit i, že není rozdíl, zda se rozlišuje nebo nikoli, mezi 1-1 a 0, atd. Zdá se pak, že bytí má tři podoby

Takže jsou úrovně - 1. nevědomé nerozlišování, 2. rozlišování, 3. vědomé nerozlišování, kde se konstatuje, že mezi 1. a 3. není rozdílu. Není ale na místě vědomost příliš adorovat, je o egoismu, chtění atd. (bod 2.)... Zde je právě asi možnost odlišovat, není to žádný nový objev samozřejmě.... Dejme tomu tedy, že „na počátku“ je nevědomé nic (tedy „stav“ např. s někým, kdo žije na jiném konci planety a nevíme o něm, nikdy jsme jej neviděli, až právě do chvíle, kdy jej spatříme, pochopíme, že to před tím bylo nevědomé nic, nyní když se zase ztratíme sobě z dohledu, bude to nic vědomé už). Bytí je pak taková transformace, snahy nevědomého Nic definovat samo sebe.... Je otázka, proč tam je ta touha vůbec, proč to není nevědomé Nic napořád. Možná je to jev čistě logický – alibisticky tam hodíme odpovědnost na samotné prvky, na Rci. Nula (nevědomé nic) je i 1-1 a to jsme a to je i problém, který máme.... Nejde zakázat, aby Nula nemohla být i 1-1. ... ((poznámka: čisre se netýká jen binárních prvků, ale i nebinárních systémů)). Nevědomé nic definicí, nahlédnutím na sebe, jednak přijde o sebe sama, o to kým je (už to není nevědomé nic), ale i se posílí naopak, definuje – už ví, co to je nevědomé nic. Což je opět nula dohromady, je tu pak Nula a zánik a posílení nevědomého nic. ((proces anihilace na Nulu neexistuje se domnívám, je to „imaginární“ ..., Nula je pozorovatel, který neexistuje – není to, že není, ... je tím, že není)). Pokud si myslíme, že vědomým nic je to celé konečně u konce, tak to asi není.... Kde se bere ta touha nevědomého nic poznat se? Asi tím možná trochu, že nic a něco se neliší, o to tam i jde, v tom procesu poznání, rozlišování.....

Počátek i konec je stejný, ale i jiný.

Je to možná divné, ale proto je „to věčné“, neb to nejde rozhodnout. Stejně, jako nejde odlišit L a P, před narušením L-P symetrie, jen jde možná říci, že tam je něco jako dvě strany... toť i otázka....

Stejně jako před narušením symetrie L-P, nebylo možno vůbec odlišit L a P, pro nás to je nepředstavitelné stejně jako ne-šipka času. Proto si neumíme představit „věčnost po smrti“. Řekl bych, že

Komunikace je vždy umožněna poruchou, asymetrií. Před narušením hypotetické SUSY nebylo možno odlišit bosony a fermiony, potom už ano. Supertěžcí partneři hmoty jsou diskriminováni, nemohou tvořit svět a život a proto chtěli být poznáni, že existují, manipulují s námi celou tu dobu:) – to dorovná až poznání v teoriích a experimentech, že existují. Tím se narušení vykompenzuje a není i rozdílu mezi poznáním-duchem a realitou. Jde o jakousi kombinovanou symetrii, jako je CPT – je supertěžká hmota, co netvoří život, ale základ-temnou hmotu, a pak hmota, co tvoří život a najdou se pak. Zatímco hmota existuje reálně, supertěžká hmota jen v mysli, ale to „není rozdíl“ - v tom je ta symetrie. Je zde i patrná komunikace – komunikace je poruchou, asymetrií, mezi hmotou a těžkou hmotou, a pomocí této poruchy trvalé poznává vesmír sám sebe. Zní to, jako by byl živý – klidně to takto jde brát i, je to analogie, to, je to ale věc Rce prostě jenom třeba (dorovnání), jako všechno..... Ono se k animismu, kdy „vše je živé“ vrátíme, ale už budeme vědět, že je to i opilý sen ega – vše je mé já, povídá si se mnou, znamení jsou pro mě atd.

Pak je otázka např., zda je vesmír konečný nebo nekonečný nerozhodnutelná a možná musí takový dokonce být. Možná díky této logice je vesmír plochý, neb pouze u plochosti to nejde rozhodnout – zda jde o rovinu nebo plášť toroidu či Klainovy lahve apod. Tato nerozhodnutelnost nám ale umožňuje sjednotit „spojitost a nespojitost“.

Jestliže se Broglieho hypotéza (rovnost energie a vlnové délky) aplikuje na rovnici OTR, vyjde, že energie-hybnost = křivost časoprostoru=vlnová povaha částic. Možná, že OTR převádí mezi vlnovou a částicovou povahou kvantových objektů. Hustota pravděpodobnosti je pak mírou křivosti časoprostoru třeba apod.... Mohou tam být tři „rovná se“ v rovnici: „tenzor energie-hybnosti (x konstanta) = křivost časoprostoru = (konstanta x) vlnová délka“.

Není rozdíl mezi konečností a nekonečností. Není rozdíl mezi číslem např. 2 a nekonečnem. Totiž co je to číslo dva, dvě jablka? Pokud to budeme zkoumat, zjistíme, že si nemůžeme být jisti, že dvě jablka vůbec jsou a konstatujeme naopak, že nekonečno je spočetné u konvergentních řad. Nekonečna se neliší, a podobné jevy. A i není rozdíl mezi D a Npd atd., světlem a tmou apod. se pozná...

4. Vlastně existuje transformace od A k E, vlastně jazyk AE je jazyk „spojitý, nespojitý, shoda, neshoda, nekonečný, konečný“. V jazyku AE je i nejistota a jistota (kde nejistota je nějaká antinomie, rozlaďování, šilhání, vyvádění z míry, šikana, a jistota je pak E' nebo transformovaná v depresivní odumřelé či zdužené a nabobtnalé A''). Jazyk AE je dost svět sám pro sebe, např. Heisenbergovy relace neurčitosti jsou dost o tomto jazyce, neurózy, anální oči, černobílošedivý či „prosvítající vazivo“ – řídké nudle atd. AE tvoří dva páry, jednak oddělená, rozlišená A a E, tedy jakoby A a E v módu E, protože E je princip „edge“. A pak spojená, či až slepená A a E, tedy v módu A. Značme první mód jako E(AE) a druhý jako A(AE). Mezi nimi je samozřejmě i vztah mezi těmito módy. Je to, jak bylo zmiňováno, že když vědomí moc odlišuje, rozlišuje nuceně, je to důsledek pocitů kalu usazeného v nitru v podvědomí nebo naopak potřebuje přílišné rozlišení a jas v sobě schovat a chce spojené AE', nezřídka se to mění co chvíli a obojí i zároveň atd... Tedy A a E jsou čísla. a E(AE) a A(AE) jsou také o čísla. A teď to přijde právě – když je v někom cítit kámen, černý falus, inertnost (je to snaha kompenzovat rozlaďování na všechny strany, vliv okolí), tedy E', pak toto inertní E' dokáže A změnit na E a E na A. Totiž lze se domnívat, že E' je totéž co A(AE). To, že mi E' změní E na A a A na E je dáno tím, že jde o systém E(AE) a A(AE), kde E(AE) jsou ona A a E, která hážu právě do E' = A(AE). Tedy pokud do E' hodím E (ne), vypadne mi A (ano). Odpor toto E' živí, ono přímo je naším odporem, tedy naším E', vůči němu, vůči manipulaci, jež způsobuje, totiž rozlaďuje, neb je příliš inertní – jisté, předsudkovité apod. A když vůči E' řeknu A (ano), vypadne mi E (ne), neb E' je ne, ono E' je ne i ano právě, nerozlišuje to. A o tom to je, zdá se tedy, že transformace mezi spojitostí a nespojitostí může být něco, co neodlišuje oba tyto prvky, nejde však o nějakou transformaci, je to důsledek vztahů E(AE) a A(AE). ((pokud bychom uměli vůči E' říci opravdu „ano“ muselo by si říci ne a zmizet, na čas zase....)...nesmrtelnost v opakování... Svět se skládá ze spojitých a nespojitých prvků, ale řekl bych, že element světa (nespojité zase nějaká) je o obojím – to neumíme vidět a pochopit. Možná je to jen o tom, že „když budeme rozlišovat A a E, zjistíme, že podstata světa je AE dohromady“... je to věc logická, podobně jako když začneme bádát rozumově o světě, nemůžeme dojít k ničemu jinému než k tomu, že svět je nerozumný, že vše je spor, že nevíme nic. Avšak rozvinuli jsme rozum cestou. Tedy lze svět pojímat tak, že není o objektivní realitě, objektivní jsou prvky a jejich vztahy, neb ty svět tvoří. Podobně fenomén touhy – touha a závist apod. říkají, že dotyčnou věc, po které toužíme, nemáme – je mimo nás, nekomunikujeme spolu moc a tedy nikdy ji mít nebudeme. Avšak když po něčem toužíme, nevíme moc po čem, tak dotyčnou věc měníme trochu asi, v tom je ten smysl, že není touha a objekt touhy, ale při objevování, co je onen objekt, se onen objekt trochu mění – to je sice prvek subjektivní, ale právě objektivnější, než objektivita. Je to stále princip nekomutativnosti – měření v KT, na který nejsme z makrosvěta zvyklí, neb je zanedbatelný. Podstata světa je ale o mikro i makro světě... Takže znaje principů polarit, vím, kam mi rozumové bádání dospěje, ale budu ochuzen o jeho poznání – (bohužel i tento princip polarit je jen půl světa asi, jeden prvek, horizontální už to, že rozlišujeme rozum a nerozum je

Nevědomé nic se může podobat pobytu v ráji, kde je vše již připraveno aniž bychom se o to zasloužili Tento ráj má svůj protějšek v pekle, které asi manifestuje, že jde o parazitismus, jak ráj tak peklo parazitují, a neví to..... Tedy v ráji nemáme ponětí, že parazitujeme, stín nese peklo, které ale parazituje na ráji, tam chce.

Obohaceni raje o skutečnost – o kontakt s iluzorním pekle - sebereflexe neb raj je take iluze. Vse je nekonecna sebereflexe... Pokud se řekne, že ráj a peklo jsou jako 1-1, je blbost právě neb by nebylo něco mezi...

4. Antilogika je vlastně logický „systém“ mimo oblast pravda a lež, to je podstatné. Může mít, co usuzují, podobu více od sebe oddělenou, oddělené prvky, neurotickou, „popírat nic, proto to je něco, jen díky tomu, že nic, to je něco apod...“ ... Čistá relativita není ani pravda ani lež, ale to, že modrá je modrá, protože není žlutá a azurová. Jde o vlastní logický systém. Je dobré nevědomí nevidět – posílit vědomí, a je dobré jej integrovat a to mezi tím je neuróza.

4. Vsichni Kretane jsou lhari říka jeden Kretan. Pak ale nemluví pravdu a nějaký Kretan by měl mluvit pravdu tedy atd... Samsara.

4. Ideal a skutečnost se přibližují. Ideal je sen archetyp je pozitivní i negativní, skutečnost je taky negativní a pozitivní. Tam kde je ideal negativní, je skutečnost pozitivní a naopak...

Id+ Re-

Id- Re+... a vztahy mezi Id+ a Re+ a Id- a Re+ atd? nejde vzít si z obojího jen to pekne.....

4. Ocíslování tvrzení pomocí spj odd (AE) jazyka, např. věta z názvu knihy o větech o neuplnosti od R. Smullyana „Navzdý nerozhodnuto“ - spj spj. Tedy vlastně dvakrát tožez, je vlastně jasné, že vecnost = nerozhodnutelnost. Nebo úloha „spj + odd“ je „spj spj odd“, a to jde upravit třeba zprava na „spj 0“... tedy „spj“. Pokud budeme hodně důslední, tak je třeba dát mezi každým znakem znak odd, neb třeba „spj“ a „+“ jsou odděleny. Nikdy nemohou být dvě spj a odd vedle sebe, je to ht princip. Mezi dvěma spj je odd a mezi dvěma odd je odd a spj jsou ony samotní pak i...Uz to dostává jakoby fyzické obrysy, věty a výroky samotné.....Pokud bychom chtěli vykrátit spj a odd na nulu, pak ale nevíme, co to je za proces... možná by bylo lepší místo Nula a Světlo a tak.. dávat výraz „nedefinovatelný“.

Logika dbá na to, co je vysloveno, velmi ale to říká ona sama, tu větu, tím vzniká rozkol – samomluva, je vždy dobré, když jsou na sobě vhodně či nějak nezávislí - ti, kdo se baví Co je vlastně cílem logiky? Víme to. U mnoha disciplín netušíme, co je jejich cílem. Snad nejjasnější cíl má fyzika, biologie, geologie ...?. Jde o umění totiž většinou. Snad je cílem logiky pečlivá bezrozpornost - vnitřní - daného jevu. Protože je nejlogičtější spor, nepřítel logiky a její strava ale i, tak cítí neurotické napětí a snaží se o bezrozpornost. Logika se snaží o úplnost, úplně popsaní.... Logika se snaží pochopit operace s objekty (popř. operacemi). Logika trvá a usiluje důchytivě o bezrozpornost, ale ono důchytění je spor právě. Logika pracuje se zákony zachování...přeměny a zachování se.... je dost o OCD (proces-objekt, o tom vnitřně OCD je.. a o prázdnoplnosti, chci prázdnost a jsem plná a naopak...klidně v jednom člověku...ale jedno je silnější asi....). Vědomí je Nula, do které vše páda, kopíruje svět, aby si i utvořilo vlastní.....a možná i tento trochu....

Takže to zde dospělo až k jakési metalogice (jiné než klasické), logice o logikách. Logika je snaha o konzistenci, o tu tam jde v logice. Snaha o bezrozpornost je z počátku živěna sporem v nás, snahou o klid, později už nabudeme aparaturu logické a směřujeme ke sporům a k tomu, že bezrozporná a úplná a vnitřně konzistentní je jen spornost, je to však maximálně logické, podobně jako Sokratovo „vim, že nevím“, což je jeden z oněch sporných antilogismů.

4. Pokud chceme být max objektivní, museli bychom do rce zahrnout sebe a toho kdo sleduje nás atd atd, celý vesmír, až tam nebude vůbec co zkoumat.

4. Jsou nějaké obecné číselné prvky? Protože číselné je vždy o nějakých prvcích konkrétních ale ty nejde vysvětlit v rámci čísel jejich složitost a bohatost vnitřní (treba obj a sbj soustava) - snad všechny prvky plynou ve výsledku samy ze sebe - jde udělat sít vztahu mezi prvky....ale existují tedy obecné prvky? jde nahradit konkrétní prvky nekonkrétními zastupnými symboly (funkce prvků), např. Rce. Nejde o číselnou fci, ale fci funkce...např. funkce ovoce a dosazování jablek, merunek apod.

4. Potom se začneme potýkat s neurózou E(AE) a A(AE), tedy oddělená A a E versus spojená A a E (spojená například v E'). Pak totiž je i proměnlivost a inertnost v neuróze, a živí se čistě relativně vzájemně. Proměnlivost jsou vlastně A a E oddělená (může to být na povrchu psýché nebo uvnitř) a inertnost jsou spojená A a E v jednotu nějakou (slepenec), (může to být v nitru kompenzačně nebo na povrchu kompenzačně – právě tento slepenec neživý tupý, deprese např. je něco co se nám buď nelíbí, nebo jsme na to orientováni, pošetile k tomu, k této pšt vlastně, vzhlížíme, k E', totem apod.). Takže ve výsledku „je to proměnlivé, ale inertní a nebo inertní a v proměnách, sice tam jsou proměny, ale nedá se tam dýchat, je to vlastně inertní, je to proměnlivé jen proto, protože to je inertní a naopak“. E' je vlastně zhuštěná stlačená proměnlivost (celý svět) do falu, kostky apod. Co právě neumíme, je proměna mezi proměnami a inertností, tedy Rce, chybí nám tam Nula. Totiž, „1“ je proměny a „-1“ je inertnost pro nás.....

4. Stejně se nakonec skončí u toho, že pokud chceme něco opravdu vědět o světě, tak nevíme vůbec nic. Jde o to to i prožít, spojení protikladů. Ale nemusíme klesat na mysli, co totiž si všimnout, že je v tom nějaký "řád". Právě Rce, a o tom tento text i je. Že poznáním je právě antilogičnost, že ta je podstatou. Ale pak přijde studená sprcha, aplikování věty "víme to, že nevíme nic" na toto samotné. Aplikování "vím, že nic nevím" na "vím, že nic nevím", tedy antilogika na antilogiku, je logicky viděno tvrzení, že přeci něco jen můžeme vědět. A to je dobře, tímto už tu jsou konkrétní podoby světa, nejen tvrzení, že nic nevíme. Něco zjistíme, ale nakonec stejně dojdeme k "vím, že nic nevím", ostatně to bylo už i na začátku. Myšlení dojde tak trochu k citění, intuice k vnímání apod. Co to ale aplikovat ještě jednou "vím, že nevím", na to, že víme, že nic nevíme, ale přeci jen jsme něco zjistili, zažili. Pak i toto celé je znehodnoceno a není úplné a je tu ještě něco jiného, kdo ví co ... 0, nedefinovatelnost?... Ale je to docela pěkný cyklus, polouzavřenost tedy. Není to úplně zacyklené, a přesto to je docela cyklus, co dává smysl. Vlastně jde o tvrzení, že úplná je pouze neúplnost. Podobně největší jistota je nejistota (antilogické tvrzení), a jistota je jistota a nejistota je nejistota je logické tvrzení.

4. konzistentnost je jen část světa, ne pravda... pravda není shoda jak se domníváme... Logice jde zároveň o úplnost a konzistentnost, ale to není úplnost neb konzistentnost je pul světa. ... O světě jde říci to, že o něm nejde říci vůbec nic. Když si to označíme, pak jde o tvrzení „něco je nic“.

4. Axiomy nemohou být ani potvrzeny ani vyvráceny, tvoří tvrzení samotná.... jde o symboly? Axiom má původ ten, že žádný nemá? To je také „původ“. Pokud jsou axiomem např. samotná čísla, pak se dá říci, že čísla vznikla z jablek a hrusek a jablka a hrusky jsou z čísel teprve utvořena? (fyzika). Takto čísla je asi vše... Svět axiomu žije v antilogice a relativitě a paradoxně právě ony jsou pevný základ, snad právě proto. Ale vše je o axiomech, z nich je celý svět „složený“... pšt je právě mluva pouze v axiomech či pseudoaxiomech...

axiomy pokud jich je více, tak aby byly nezávislé (báze) na sobě a vnitřně bezrozporné...

Axiomy nemohou nikdy popsat úplně danou teorii (to snad myslím říkají věty o neúplnosti) - náš jazyk je bohatší než axiomy. Nic spojuje vše, je nevyčerpatelné apod. Pokud se uvažují krajní prvky Nula a 1-1, že vše je iluze tedy, vše je čisté relativní a aplikováno samo na sebe zruší čísla sama a nastolí se objektivní Nula. Pak skutečný svět je snaha o rovnováhu - vždy bude trochu iluze, ale zas ne moc, zas nebyť moc vzdálen Nule...a tato iluze (mezi, a že tu něco je, byť vše je 1-1) je Npd zas... Jde i říci, že Nula="shoda" a 1-1 neshoda, a že shoda=neshoda... na čem se vsichni shodnou, na Nule....

Problém je, že takto je vše vyřešeno, že úplnost je úplnost a neúplnost, ale pak tam právě chybí neúplnost. Je to jen přesun konzistence výš, ... že to nemůže pak být skutečné Ale co je skutečnost? ... skutečnost versus iluze, další podstatná soustava, shodná asi skoro s Npd a egem, kde iluze dělá, že je skutečnost a skutečnost nemůže mít s iluzí mnoho společného....

4. Urcitým způsobem je derivace vlastně něco mezi spj a odd.

4. Solitony. vlny nelineární lineární...

4. Teorie složitosti vypočítání TCS - teoretická počítačová věda. Říká se že až v kvantových počítačích bude svět počítat sám sebe - program i zobrazením a uložením na diskem zároveň...

4. Zda se, že trend je takový, že se do samotných čísel přidá kvalita, ta, že které vzešla, a to pomůže řešit třeba problém rozložení prvočísel a $P=NP$, s novou aritmetikou jako takovou... řešení o úroveň níž. Jsme na vrcholu a začínáme asi klesat, jdeme z logické do antilogické fáze, kdy pokles znamená další „rust“.

4. Úplně nejobecnější (prvek obecnost versus konkrétnost) je vše čísla, ale co je čísla? Jako mít L a P a nevědět, co je L a P a jen, že tam je odlišnost. A kde je odlišnost, je čísla relativně i shodnost. Čísla nevědoma je ego, tvoří čísla a neví to a čísla vědoma je láska - jde o metajazykový pohled na čísla. Je třeba založit nový prvek, který bude spojovat prvky zde/tam, přímost/nepřímost a shoda/neshoda. Platí toto?: zde=shoda=nepřímost?... bohužel to jde vidět i jinak a to je dobře (že tam=nepřímost atd..).....nebo je nazvat prostě abstraktní prvky G , $-G$ obecně? Pak se pracuje s něčím, co sice nevíme co je, ale víme co to spojuje, jako imaginární jednotka třeba.

Pak lze iluzi vidět jako čistou relativitu, která čisté relativity jen využívá, ale neuvědomuje si ji plně, zatímco Npd , npd si to uvědomuje. Maticově by to bylo nějak jako:

G ($G,-G$), $-G(G,-G)$, což je vlastně prohození $G,-G$ a $-G,G$. Co bylo přímé, je nepřímé atd... to je hlubší zákon než fyzikální a souvisí se smrtí např., je doměka....

4. Čísla je maximálně konzistentní, neb není o konzistenci a také vysvětlí krásně všechno, to proto, že nevysvětluje vlastně vůbec nic... pokud ji však položíme jako základ světa a celý svět vlastně, pak je to celkem srozumitelné... čísla není jen o záblesku mezi prvky...

4. Spor, čísla je entita, co má maximální pravdu a je maximálně vnitřně konzistentní a bezrozporná. Tohoto faktu zneužívá pšt, jež je o sporu právě. E' je zhmotnělý spor apod. Pravdu má spor proto, protože je lží (ale z hlediska sporu je to konzistentní, pravda versus lež). To vše je proto, že je relativní vůči pravdě, která je o neúplnosti a nemůže být bezrozporná, avšak tento handicap pravdy, opět čísla relativně umožňuje něco plodit. Npd je čísla relativní vůči samotné čísla. Takže spor, paradox, axiom (krom těch matematických), je maximálně konzistentní a úplný..... Onen proces aplikace čísla na sebe sama - absolutní čísla, který ji vyvrací, (tedy pokud se na to díváme pravdivě, můžeme to popřít i, lhát si do kapsy, čísla relativně k té anihilaci se vztáhnout...), je myslím „fyzický“ a skutečně probíhá v bytí.....

4. Není bez zajímavosti, že logika dospěje k tomu, že vše je sporné, že bezrozporný je jen spor. Logika se vyplatí a zbyde jen to, že „vše je paradox“. Skrze logiku a antilogiku jsou jevy provázány, spjatý nějak, logicky - tot obecně logika. Neumíme vidět svět jinak než skrze shodu a neshodu prvku. Tim jsou provázány. Působí na sebe. Ale co to vlastně je, vůbec ono působení a spjatost nevíme. Proto existuje i a-logicky svět mimo tato pravidla, svět $Q?$, který je neuchopitelný (pro nás). Logická (antilogická) vazba je základ našeho světa. Snad je to o zákonech zachování, tedy nule apod. Např. jablko a jablko (shoda - jablka, neshoda - dvě jablka) nebo jablko a hruška (shoda - ovoce např. a neshoda - různé ovoce) nebo objektivní a subjektivní nebo zde a tam nebo zákon a jeho narušení apod. Naš svět je o ALQ systému. Proti němu jde rozlišit logicky a čísla relativně „svět a-logicky“, Nulu? Co to vlastně je, že to takto je? jak je to možné? AL? čísla to vysvětlit dokáže, tím, že shoda není neshoda a naopak, ale nic víc. A co neprovázané jevy, jde něco takového? Už tato věta je však paradox, neb se mluví o (dvou) jevech, tedy shoda a neshoda tam je. Možná to vede na kockopsa a npd ale... Umi naše vědomí vnímat něco jako a-logiku (jevu) či něco tomu blízkého?

Souhlas (Logika) a Q a a-logika (ne-logika N) jsou si velmi podobné i. System je tedy spíše čtyř či pěti: ALQ0N. Je možné, že díky ne-logice vnímáme vůbec system shod/neshod. Asi to má vyklad ten, že to zadny nema, zadny puvod, nic za tim uz neni, jde o axiom. Souvisi Nlogika s Chaosem?....., Rozlisujici vedomi tedy vidici treba dva odlisne jevy je vsak samo o sobe kompenzacne mlhave nijake (jakoby ta mlha byla zdroj a puvod tech vidicich jevu), a casem zmena ke zpruhledneni vlivem rozlisovani asi i. ALQ0N je hlubsí vec nez fyzikalni zakony, prirodzene se tam potkavaji vsechny sfery poznani a citu...cisla a fyzikalni zakony z nich uz „plynou“... nejsou v rozporu....napr NDE muze byt logicke a nikoli fyzikalni povahy..... poruseni zakonu je bezny jev (duchove treba), je treba videt a definuje dany zakon. ((zdroj mlhy je zas v těch rozlišených jevech, pocházejících z mlhy, je to asi vzájemné).

Jak definovat samotná čísla v jazyce neshoda/shoda, neboli AL? mějme tři stejné předměty vedle sebe: F F F. Tedy v jazyce AL to je LALAL. A pak je jiné číslo, třeba 2: F F, to by bylo LAL např., a vidíme, že se liší, neshoduje, s číslem 3 - takto jde odvodit možná, jeden ze způsobů, samotná čísla v jazyce AL, bez nějaké pomoci něčeho jiného, čistě relativně ale. Můžeme si zvolit nějaký etalon, třeba AL (číslo 1?) a pomocí něj definovat další čísla. A co operace s čísly? a co pozorovatel a další vstupy? operace má blízko k A (antilogice), každou operaci jde vyjádřit pomocí (mínus), sčítání je dvakrát mínus..., objekt má blízko k logice, shodě...ale hodně se antilogika a logika prolínají.

Možná se tu dá vidět nový přístup k pojetí čísla – LAL a ALALA je číslo 2, ale co je LALA panebože? Asi číslo 2 omezené zprava nebo tak nějak...není to klasická 2 možná.....

4. Tedy vše je ČISRE. aplikovaná čisre na sebe sama je Npd, pak je ALQ0N, kde LQ0N jsou si dost podobné. Z ČISRE jde odvodit Npd a Pd a ALQ0N a z ALQ0N jde odvodit čísla.

4. Cisre je svet vyprazdneny, bez stredu, bez npd uvnitr, ale to neni vedoma Npd plne tam....

4. Neustále jsme překvapováni, že svět je o čisre a že je antilogický, snad to je tím, aby tu (čistě relativně) vůbec něco bylo tzv. A že tu je zlo. U domorodých není potřeba rozhněvaných nauk, tak to máme my...

4. Co se týká jazyka AE, vlastně A je logika, a E je antilogika, to může v textu nést trochu zmatek. Co je pěkné, je to, že pokud v tomto jazyku budeme zapisovat vše, včetně matematiky, už nebude rozdíl mezi matematickou operací a čísly, tedy, zápis by byl formou plus a mínus. Jak bylo řečeno, zápis čísla dva by byl např. ALALA, kde L a L jsou „čísla“, není vůbec vyjasněné ale, zda to je ok zápis, totiž co má být na konci, L nebo A, (logika nebo antilogika, objekt nebo rozhraní?). Může to jít donekonečna, nebo do cyklu, možná stačí tam dát L, které značí nekonečno i...., ale i A může být nekonečno.....jsou to subjektivní soudy, ale zde už se bez nich neobejdeme.... Systém ALQ je svým způsobem omezený, jsme omezeni tím, že prvky musí být shodné a neshodné (zároveň), abychom je vůbec vnímali. Mimochodem výraz „zároveň“ je z oblasti L (plus...), ovšem neobsahuje čas....

4. Chyby v rovnici se dá zbavit právě tak, že je takových rovnic vhodně více. Např. $1=2$ a $2=1$, když se sečtou, je to $3=3$. Takto, když se sečtou rovnice: $+=+$, $-=$, $+=$, $-=$, je to $0=0$.

4. V jazyce AE neboli AL jde napsat celý svět, světy a provést libovolnou transformaci. Je to jako mít jazyky, písmo na papíře, a mohu jakkoli toto písmo upravovat, pokud vidím svět jako složen z černé a bílé barvy. Takže v pohodě z čísla 2 utvořím úsečku atd. ... Pokud se mi podaří v jazyce AL (ne-ano) vyjádřit i "rovná se", pak by to bylo dobré. Rovná se můžeme chápat jako "ano", úhel 0° , 360° atd., nestane se vlastně nic, jde o "nulovou transformaci". Pokud ale přes toto rovná se projdu, změní se mi znaménko, "ano se změní na ne a naopak?" Asi ano, protože se ta transformace provádí přes ano+ne vlastně, neb rovná se je zapsáno jako ano, neboli "plus" a pokud přes něj projdu, je to úhel 180° a tedy mínus, tedy je tam plus i mínus pak a je to jako by to bylo třeba ono E' nebo A(AE). Pak nastane zvláštní situace, čísla i rovná se a transformace mám

ve stejném jazyce a je jedno, co budu chápat jako číslo a co budu chápat jako operaci, takto myslím pracuje náš mozek právě, hezčeji řečeno duše. Tedy třeba sekvence: + - + - + - (co je problém je to, že nejde mít vedle sebe asi dvě plus a mínus...) jde chápat jako číslo 3, nebo jako různé operace s číslem 2 apod., kdo ví... Možná to vnáší nový pohled na vlnově částicový dualismus...

4. Bylo by dobré najít jakousi korespondenci mezi logickou úrovní a fyzikální úrovní, logikou a fyzikálními zákony. Může se říci, že fyzikální zákony jsou specifická sada v jazyce AL, možná to jde takto říci...možná ani jiné než tyto nemohou být, tyto jsou ty v něčem nejlepší, jaké existují... (umožňuje existenci někoho, kdo dokáže stvořit vesmír a fyzikální zákony jako takové akauzálně - přirozená selekce určitá vyšší...). Asi nejlépe se to dá ilustrovat na jevu NDE - předpokládám, že se může jednat o jev logický, nikoli fyzikální. Podobně je asi více logickým jevem EPR paradox, kvantová nelokálnost. Pokud se totiž na svět podívám z pohledu TA, kde emoce a elektrony podléhají stejným principům (pd, npd, ALQ ...), to že jsou spojeni..... nebo

4. Logická geometrie? opakovaní. Představa útvaru, co má vlastnosti sféry (pokud z každého bodu vyšlu na všechny směry paprsek, vrátí se ve stejný čas zpět - to ještě nemusí úplně definovat sféru ale asi... - můžeme to ale nazvat "logická sféra"). A pak změříme ale plochu této sféry a zjistíme, že je třeba jen poloviční než by měla být. Můžeme si to představit jako polokouli, kde, když se dojde na rovník od pólu, tak se pokračuje na druhé konci opět zpět k pólu..., tak ale problém je, že taková polokoule je v každém bodě. Tento útvar tak nemá žádný tvar vlastně ani.

Je vidět ze Logos a čas spolu souvisí. Jde si i všimnout, že útvar co nedává logiku je o logice paradoxně. Domněnka je tedy ta, že (určite) nereálné pozadavky na prostorovou geometrii vedou na nutnost existence času. Aby byly dány podmínky splněny, musí plynout čas. Tedy, že daný prostor vzniká pohybem testovacích částic, ze kterých je ale sám utvořen. ... Mohu mít tedy např. "sferickou logiku" (vyjdeme z bodu, pokud jdeme rovno a ve vzdalenosti R musíme na opačný konec a zase se vrátit a zaniknout - máme časový limit" na jakékoli ploše o jakékoli krivosti atd. Takových kruhu může být víc - "multisferická logika" - mohu mít plochu 1000 m² a na ní logiku s R = 5m třeba (z jakéhokoli bodu dány plochy... Je to umožněno tím, že se nemohu na ten svět dívat z výšky fyzicky ale jen logicky (plocha, krivost, vzdalenost)... Pak může být třeba multitoroidní logika na sféře apod. ... Na okrajích se prostor pak rozpíná dál a dál stále...

Třeba "tvůj prostor bude mít 10 000 m² a krivost vsude stejnou a takovou, jakou má koule o velikosti plochy 10 m². ... Abych to viděl cele, potřebuji čas. Z testovacích částic lze utvořit permanentní útvar, takovou příšerku, možná že všichni jsme takovýto kdy sice jednotlivé částice mají danou dobu života, ale pokud jich je vhodně víc v prostoru a čase, tak mohou tvořit nemizějící útvary, a tento útvar se rozhodl celý ten prostor změřit. Změří ho a zjistí, že má velikost, jež neodpovídá jeho krivosti apod. Tedy osamostatnila se logika od geometrie a topologie asi..... Může být pravidlo, že testovacích částic vzniká více z jednoho místa a "mapují" krivost třeba i... Pokud se např. sferická logika potká s danou sférou a tvoří normální sféru jak ji známe - tak to je limita jenom potom a nemusí tam být čas. ... Testovací částice mapují geometrii i topologii zároveň (?). Tedy může být více geometrii-topologií v sobě, třeba ta sferická logika v rovině nebo na Kleinově lahvi apod.... A co rovinná logika na sféře? to je vlastně bod a nebo to jako drív - obkroužím sféru, už bych měl být ve výchozím bodu a stále nejsem a nejsem.Do doby interakce je vše euklidovské a tedy neexistující, nulové, normalové.

4. Q jsou jevy neopakovatelné v rámci celého bytí, AL souvisí s jevy opakovatelnými (dá se asi říci), matematika je oblast AL, ale obsahuje mnoho Q prvků (prvočísla apod...), sama je Q i dá se říci ovšem právě Q je opakovatelné i (modré to a tamto) a AL je neopakovatelné apod.... opakující se neopakovatelnost.....nebo vlnová délka je jev opakující se.... Očíma "jazyka" opakovatelnost/neopakovatelnost je myslím princip kvalit objasněn docela, snad..... Můžeme mít velikou snahu (pošetilou až) prozkoumat, proč je modrá modrá, ale to tajemství je myslím v neopakovatelnosti,

možná je to i účelové, to tajemství.....manipulující...slepá skrvna je manipulující, někdy účelově, zase u mé oblíbené hysterie - "mám tam slepou skrvnu, vytěsnění, něco nevědomého, prozkoumej mi to" - to si musíš odhalit sama, nikdo jiný to neudělá..... , nesneseme nejistotu...., o tom mj. hysterie je.

4. Zenský prvek je orientován na antilogiku neboli spor neboli boj neboli prunik množin (viz dítě) neboli neurozu neboli ego apod. Neurozu nejde vyléčit, neb její zahození je její silení - to je princip antilogiky. Není to sporné, je to jen antilogické a naše nezralá logika tomu nerozumí. Buď nám to vadí nebo se v tom umele vyzíváme což je tótez. Každá informace obsahuje prvek shody a neshody... Tedy ego jde jen utísit či nevsímat si její a pak se zklidní, ale nezmizí, je "vsím", jen je integrováno (tím, že se neintegruje). Spor má pocity menecennosti a něco si dokazuje, neb to je spor právě, pestuje si to. Je spor právě, že nám spor vadí (metaspornost, neuroza mezi logikou a antilogikou, uchopování antilogiky logicky, což je antilogické, sporné)....atd. Opak sporu je shoda, ovšem opacnost je neshoda. Shoda a neshoda jdou aplikovat i na sebe same, což je u axiomu myslím rarita (?). Jsou shodní (jako hruska a jablko jsou ovoce) a jsou neshodní. Nutno promyslet... Chceme klid (shodu) pomocí sporu, boje, což je sporné právě a spor to žije. ... Je pst spor žít i umele nežít, neb pak není nic resp 0 a nebo lhostejnost (udusení sporem, nerozlišování, znehybnění, snaha zadusit spor)....Spor je, že nám spor vadí, že nechceme spor, pak se mj. na nás celý spor vrhne, když ho budeme odsouvat. Bylo by sporem (antilogické), pokud by na světě spor nebyl, neb každá informace je o shodě a neshodě. Zde se už hezky spojuje "věda" a duchovno. ... Antilogika sama o sobě není sporná, sporné je až logické pojetí antilogiky (nevím, zda to jde naopak). To je ta neurotická či orgasmická či božská oblast potkání logiky s antilogikou, ano s ne.... Mezi ano a ne není rozdíl máme časem pochopit. $1=1$ a $1=-1$. Je třeba pochopit že objekt a subjekt se nelíší mj. Je třeba najít překlad mezi nimi. ... Chyba je velmi nakazlivá v rovnicích... Možné řešení je možné jenom v tom, že nahradíme jazyk matematiky jazykem AE.

Samotné "rovná se" by mělo jít chápat jako "+", nulová operace, ... neb se mění znaménko, pokud se jde přes rovná se, je to onen úhel 180° , tak by šlo rovná se nepřímou definovat.... Nebo psát vše zdvojeně, každé číslo, ne jedna, ale $1=1$, vždy.... Neb samotné číslo nic není, samotné jevy nejsou nic, až stvrzením sebe sama něco jsou, samomluva božská, d jí jen napodobuje.... pak tedy není rozdíl mezi matematickými objekty a operacemi, je to kočkopes pak, a v tomto jazyce AE jde pak udělat už transformaci od shody k neshodě a zpět asimožná je více přístupů

$$1=1 \dots +++ \dots -++ \dots =1, -1$$

$$-1=1 \dots -++ \dots +++ \dots ---$$

Jde si všimnout, že shoda, tedy $-+$ nebo $+++$ je vždy symetrická, ale neshoda není.... Shoda je konzistentní proto, protože je o konzistentnosti, neshoda je konzistentní proto, protože není konzistentní – obojí je v konzistentně v jazyce shody a neshody. Ovšem právě shoda, bezrozpornost je neúplná....nekonzistentní, shoda a neshoda se „přitahují i“.

Je otázka proč se samotná antilogika chová antilogicky....

4. Opet ta logická geometrie. Ono je to asi už známe. Příklad "sferická konečná logika v rovíně". Vydladit si proužek roviny polokoulemi, třeba 20 a to je prostor. Až po 10 otáčení kolem dokola dojdou na stejné místo. Ma to ale sva ale....není to jako sfera.... Nebo mít oněch 20 polokouli v kruhu dokola. Pak je to pekna uzavřená sfera, jen jeden směr je zakázaný a to směrem ven z kruhu - asi každý pochopí jaký to je směr, tam se musí rozhodnout jdeme-li doleva či doprava na jinou polokouli (protože si polokoule ale mohou udělat jakkoli je takový slepý bod vlastně úplně všude potom). Na každé polokouli by byl specifický svět. Docela se z toho zvedá žaludek, třeba naše Země o rozloze 10 mld km². Vesmír klidně může být takovýto.Popr naopak polokoule co se tváří jako celá koule.... Klidně se mohou rozpinat ty koule jako vesmír a nebudou se

prekryvat, nemaji definovanou vzdalenost, jen si to takto predstavujeme.... Realita by mela byt prunikem mnoha realit dle principu pruniku prvku.....mozna to tak vidi kazda apod.... A nemusi to byt jen koule, ale treba krychle. Krychle ve 3D o 64 stenach treba. Mozna to je ale obycejna Riemannovska geometrie.... Ale teoreticky mohu mit mozna takovou logickou sferu kde plati vzorec $2\pi r$, kde za 1,xx dojdou do stejneho mista.

4. Unik z byti je mozny pouze abstrakci, tj. k Nule.....Neni to jednoduche, ty rezy musi byt kdekoli nejen polokoule, aby kdyz se chci projit kolem polu jedne polokoule aby ta prochazka byla 20krat delsi nez normalne. Koule co se otaci najednou kolem vseh svych moznych os (nekonecne mnoho os teoreticky....nikoli realne...)

4. Cas by mohl byt o neuroze, kde na jednu stranu je touha videt vse najednou a ono to nejde, treba krychli nebo 128stennou krychli a tak vse bezi postupne se zakony zachovani a konstantou c atd... *Pak je otazka, zda existuje svobodná vůle, jestli je vše už dané – pokud by bylo vše dané tzv., pak by nebylo potřeba nic dělat a i to by bylo dané už atd. Takže pokud by se nedělo nic, svobodná vůle žádná – pak by vše bylo vlastně ok, o npd, svobodná vůle je element npd, který je i d, onen omyl, neb vše co učiníme je omyl mj....krom npd třebanevím.....*

5. SMYSL A NEPODMÍNĚNOST

VŠE JE OD NULY, JSTUTTM

5.1 V této kapitole se pojednává o různých smyslech, o smyslu jako takovém, nepodmíněnost pokládám za smys. Řečí protikladů by se řeklo „smysl je v tom, že žádný není nebo, když žádný není“. Zákon je ten, že žádný neexistuje apod.

5.2 Důsledkem Rce je, že vše se dělá od Nuly. To je nejzákladnější pravidlo, jaké můžeme myslím mít. Člověk ve světě tápe a ptá se a připadá si třeba i nepřilnavě, protože přišel do místnosti, kde je již vše připraveno, stoly jsou plné jídla a on je potěšen tím vším, ale zároveň má divné pocity, odkud se to vše vzalo. Hlodá v něm hlubší logika, která mu říká, že vše se tvoří od Nuly, že toto je parazitismus vlastně. Myslím, že motto Boha by bylo „jaké si to uděláš, takové to máš“ – tuto poučku chápe v plné míře asi jen právě pánbůh, svobodná vůle (svobodná vůle to ej, svobodná vůle je opět protimluv, spojení protikladů). Například když chceš nějak nadávat pořád na něco, prosím!, atd., když chceš žít naštváný na někoho, prosím (toto právě ego nechápe, je naštváno na někoho, zrazeno apod., ale zároveň popírá i toho, na koho je naštváno, až do udušení)...- takovýto způsob života je možný jen v civilizaci, v přírodě víme, že když budeme mít takovouto psýché, nebudeme bdělí, tak jsme zranitelní a nemůžeme přežít. Smyslem je myslí to „umět to bez té berličky, podmínky, že nám jde o život, být bdělý i bez toho, ale to je nadlidský úkol doslova....“.... Toto může nabýt dojmu, že je vše třeba dělat holýma rukama, ono je třeba i pochopit, že vše se děje samo, i to k tomu asi patří. Jsou dvě možnosti, dva prvky soustavy – vše se děje samo od Nuly, vše se děje svobodnou vůlí, mohu se pro cokoli rozhodnout (mj. protože už mnohé znám). Člověk podléhá představě, že stačí vše jen mít a znát, ale pokud se to neumí používat, nemůže to být známo.....Právě vše podléhá té představě, že někde se něco dostane, že za svoji nevědomost (bezradnost, nemohoucnost, otupění, prázdnotu vnitřní apod.) budu spasen a osvěcen, že za svoje utrpení, nevědomost a strach dostanu odměnu v podobě ráje - tak to spíše cítí až pošetilý civilizovaný člověk ale. Ano, spásu si doopravdy zasloužíme, ráj pak odpovídá přesně tomuto schématu nevědomosti....

5. Ego neumí pochopit, že si ničí svůj život, tím co dělá (jde o chronický boj či spor, neurózu, v boji má člověk stejné nastavení) – má pocit vítězství, že na druhé vyžrálo apod...je to vždy o čisre, to že na druhé vyzraje, je na nějaký úkor logicky.... Čisre je jak ne-ok tak ok právě, tvoří i ničí ego....

5. Svobodná vůle není z pohledu 0 – vše je dané, ale tam už není nic vidět právě, max objektivita, ale ona to je hloupost, neb tam objektivita ruší samu sebe i, v Nule... Svobodná vůle je právě řeč protikladů, protimluv, spojení svobody a vůle, npd a pd..., sv vůle díky Npd části, čísla...

OBECNÉ

5. zvedavost nema protiklad - je samomluva....je zivena problemem v nitru...lhostejnost je jen popreni zvedavosti... npd vs lhostejnost a zvedavost.....zvedavost i plana neb boda... Zvědavost nemusí být totéž co touha a nevědomost, trochu se mohou lišit. Má zvědavost vůbec protiklad? Zvědavost je převeditelná na očekávání, s ním už jde časoprostorově pracovat... očekávání už v sobě obsahuje určité představy až předsudky o tom, co očekává.... zklamání je tak trochu opak zvědavosti... Zvědavost je o tom, že chceme něco získat pro sebe, kdo ví vlastně co s tím ale budeme dělat pak, vyurajeme na druhé, ale tím se s nimi nebudeme bavit, složité... nejde právě takto zobecňovat na všechny lidi, ale psýché to tak dost dělá, také zvědavost je o trápení a snaze to řešit, nevíme co máme čekat, někde se v tom i pošetile vyžíváme, že je to napínavé apod...

5. Pro d je láska slabost...

5. My ničíme např. klíšťata, komáry, ale to není normální, to je znak nějakého postižení démony...

5. lecba cisre je vice relativity vztahu paradoxně, prohloubeni vztahu, čisre na čisre aplikovanáneceho s necim ale i necoho s nicim a naopak.....

5. Sebereflexe a chronický boj – o tom je porucha osobnosti vysvětlit – nafukování, duch mimo tělo ... nebo prostě zamlžení před očima, slepá skvrna, umožňující snad komunikaci či jak. ... Tedy časem se nám dostává chronický boj, bojem imaginárním, neuskutečněným s druhými náš duch vystupuje z těla, jako bychom bojovali, trénujeme tím na vystoupení z těla po smrti, nafukování vnitřní a přenesené na druhé je stejný problém... (ženy někdy muže vnitřně nafukují, nechťejí, aby vlastnil je – ženu, objekt).... nesebereflexe nám umožňuje vyšší míru reflexe....

5. Egu je jedno, že jste proti němu, hlavně že tam nějaké ego je, to je pro něj důležité, šarvátky, které nesnáší ale....vidí v nich bdělost, ale šarvátky otupují Opět bolest a otupělost. Otupělost je i ráj právě... My do ráje ale přinášíme cosi opravdového, kontakt obou polarit, zla a dobra. Na počátku bylo nebe a peklo – dvě podoby démona, a postupně se tam přidává něco hlubšího, poznání, kontakt těch dvou, lidského....

5. Nirvána je také spojení obj a sbj – ustání procesů a přesto je „procesem“... nirvána a tento svět se neliší vůbec, naopak, je to max skutečnost...

5. „jak“ může být odpovědí na „proč“ – spojení protikladů alchymisticky (nikdy nenamíchá ale): čisre čísla je smysl..

5. Jak oběť tak agresor nebyli oba bdělí je třeba vidět.

5. Právě vymanit se také úplně z polarit je smysl, 1-1=0 pochopit.... My jsme jimi posedlí, manipulují s námi, vjemy se přebíhají, který bude silnější a intenzivnější, ať už tak nebo tak...

5. Kamkoli se vydáme bude to k NUIe, od Nuly, teď zde Nula, ...Smysl, cesta bude k 0 (ve vodě někam vydat, bude tam voda), (nirv spojení něčeho a ničeho, ale to je nekonkrétní...rozliš Jung – Septem...), kvaliota, originalita., znát míru,

5. Protože láska nemá strach z Ničeho, z Nuly, díky tomu tu vůbec něco existuje, tvoří most mezi polaritami, tj. i mezi Ničím a Něčím, což je samotné Stvoření, tj překlad od Nic k Něčemu a naopak, o všem je však věděno, oč je. To je právě rozdíl, např. v buddhismu jde o vymizení ale.... Ego je iluze, ale láska je také iluze, že tu něco je,...:). Láska je iluze že tu něco je ve smyslu že je překlad mezi 1 a -1, Ego je iluze, že tu něco je neb 1 a -1 je Nic.... Nejde o to, aby tu něco bylo, že něco je lepší než nic, je to totéž...viz Rce.

5. Přínos Buddy vidím v tom, že rozpoznal tzv. „blaho pro sebe samotného“, které bylo do té doby a je samozřejmě dále „praktikováno“, je to veliký objev bych řekl, neb je nepostřehnutelný, nuance, ... (Lankávatára Súra). Analogicky úrovni blaha pro sebe samotného je čínský taoismus, ve kterém jde o „proměny“ (to není že tyto proměny jsou negativní apod....), avšak v nirváně Buddy jde o „proměnu mezi neproměnností-0 a proměnami“, je to o řád výš jen. Neb jak prý Buddha cituje: po vyhasnutí veškerého vnímání, na hranici vnímání a nevnímání jako takového se „jeho život se stane univerzálním životem, tak jak se projevuje v jeho proměnách“. „Jsou ti co trpí nebo se obávají utrpení a myslí na nirvánu jako na odškodnění a útěchu, jsou ti, co přemýšlí o nirváně, jsou ti co prožívají nirvánu ve vztahu k sobě samotným a na konec je zde nirvána buddhů, ... pro které zde není nirvány. Co je však problém je to, že to dává na jednu hromadu všechny jevy, a nesnaží se je lépe poznat, možná příliš brzy utíká a není schopen stvořit sebe sama, aby vůbec k nirváně došel, byť poznává, že je iluzí.

5. směr k 0 je individuace právě

5. Smysl plyne právě z Onto Cyklu, a čisre-čísla ...

5. Relativita je tu právě slabá, proto tu je nkom, silnější relativita, komunikace, je smysl... útek odtud je tu být více krom té cesty odtud.

Věčnost je o komunikaci proměn s trváním. D má problém věčnost a pomíjivost, působí věčně, absolutně, ale pomine právě vždy, což je vždy a opakovaně jakési překvapení jako on sám... jsme tupí, proto je pro nás překvapením...

5. V bytí jsou jakoby odděleny oblasti pd a nevědomosti od jiných, ale je to jen oddělení pro pd, očima pd.. (hranice, nízká entropie.... Npd zná hranice a nevidí je, d má něco podobného jen jinka, bez hranice by nebylo vývoje, análníma očima, vše by bylo spojení a nic by se nekonalo), pd má neurózu mezi věděním a nevěděním, láska ne, lásce je i (ve výsledku až) jedno, že něco úplně neví, ale egu to vadí a chce vědět dál..... zde je svět podmínek, smrt atd., a proto jaksi učení a polarity a rozlišování nějaké ...ale to je všude....

5. Proč se tak snažíš v práci – abychom se měli dobře? A koupili si sekačku a byli zmordováni? ... nakonec jde o to, že máme jeden druhého, a hádáme se kvůli sekačce, ale právě extra to někdy až bere moc odděleně, podstatné jsou vztahy a kašle na prostředí ve kterém žije, na věci kolem...ty jsou část nás samotných...

Nepodmíněnost je symbióza, podmíněnost nesymbioza, ale Npd je symbioza symbiozy a nesymbiozy.

SPRÁVNOST-ZLO-NEPODMÍNĚNOST: VÍCE I JINDE V TEXTU Vše je OK, Npd = OK, a pak je polarita npd vs pd, kde má npd (správnost?) hodnotu plus a negativita hodnotu mínus, už tdy rozumím tomu Pjérovu (nevím, kdo to říkal), že zlo odliší, co je správné od Npd – zde je to vidět, Npd je OK, a npd je OK (správnost tzv.). Zlo právě porušuje tu správnost, snaží se o to, ono je to samozřejmě jen forma ega zase nějak... Vše je OK ale,

jakoby že něco není OK je nesmysl vlastně Představa, že něco není OK, někdo to tedy musí říci, stanovit, a to je ego zase jenom Vše je OK, to je Npd....

Stává se ale, že správnost a zlo se ztotožňují, to když si nabere moc pravidel a jasu, pak už je to zlo zároveň, hermafrodit zla a správnosti...

Láska už nemá protiklad – propojuje je, ego jej má vždy, je o 1-1, např. nedostatek ega, vnitřní potlačený strach atd..., láska už protiklad nemá, je absolutní jako Nula (Ego je také abs mimo jiné ale). Pak tu může být ještě složitá úvaha, že absolutní je Nula, pokud by nikdy nic neexistovalo a byla jen ona, a ani žádná definice její, pak se neví ani zda to je Nula, či „něco jiného“, takto nejde už uvažovat, ono to nebude odlišné od tohoto světa právě asi, $0=1-1$

Lidské já je mezi Npd a Neu, ale tam je vše, není privilegované, že by spojovalo obojí, vše to spojuje v sobě...

Vše se prolíná v Nule, kráčí přes ní, ...d však chodí jakoby okolo....

Smysl nám dává většinou právě protiklad na právě zažívanou beznaděj, pro m to je ž pro ž to je m, na chvíli tam je někde na pozadí npd, ale to je celé...

Jsme nějak nastaveni, že Npd je automatická, což i má v povaze, a narážíme pak na to, že svět je čistě relativní, to nechápeme pak, neu naráží na sebe sama ... podobně jsme nastaveni na to, že vše je logické a narážíme na princip akce a reakce...

Jaký může mít člověk smysl pro bytí? Nezdá se to, ale jestliže je svět z polarit, a ty polarity v nás dost a dost komunikují, pak je to tento smysl Stačí že uchopujeme samotné něco a nic, to je podstatné Jsme ústředna , vše je ústředna.... Významem pro celek, tedy pro sebe sama, neb já mínus absence já je nula, vztaženost k sobě, je $1=1$, identické kopie...a to je Nula....

Když se jde do krajnosti, tak vlastně i to, že něco víme je na úkor že něco nevíme, tyto polarity se oddělují a přitahují, přitahuje nás nevědomost, poznat ji, naše ego které bojuje za vědomost musí dobýt tuto polaritu a vše vědět, nechápe, že to i samo tvoří přitom částečně či úplně..

Sen a realita je také polarita, co se anihilují....

Odhalení tajemství by znamenalo zrušení sebe sama, viz díky nevědomosti je vědomost a vůbec fungování... v nirváně je toto tajemství odhaleno a také jsme tím pádem zrušeni jakoby...

Více pd je dohromady Npd, vše jsou pd a to je Npd dohromady...

Npd jsou překlady. Překlad není neutralita, a překlad je v protikladu vůči samotným 1-1, s nimi asi i anihiluje, jako npd a pd, Npd a Pd...

S Nulou se nedá identifikovat, s nulou už ano, resp identifikace s Nulou vede na pouhou nulu, identifikace s nulou....

Představa o ovládní světa a všeho mizí právě, pokud platí Rce, už to nějak nemá smysl vůbec, moc je pak iluzí, že někdo1 ovládá něco-1, je to iluze pak, nula ... to se prosype prsty... Rce dost ruší představu moci a ovládní...tj vlastnit nějakou skvrnu v sobě, A, hmotu nebo co... Má smysl ovládat, když to stejně nejde, nikdo nemůže vyhrát a vše je Nula ... ? opět snaha ovládat je kompenzace bezmoci – že jsme byli ovládní, někdo nás nakazil egem...

Nevědomost – dojde se k vědomé nevědomosti, nule..

Smyslem je nezávislost na polaritách, jsme na nich závislí a ony na nás – proto láska, poznání, odvaha vůči nim... být ve světě i víc mj.....málo ve světě jsme, proto jsme tak výrazní, B je více ve světě, a je méně výrazný jakoby...

Pd je nepodmíněná podmínka – ta podmínka je Pd, existuje díky Npd. A Npd je podmínka, kterou je nepodmíněnost.

Celý svět je tvořen Láskou a Egem stejně jako Nulou – v každém místě nemístě různé velikosti (pak se ptáme jak je možné výstup z těla apod.? to proto že nechápeme že svět je tvořen polaritami , zákony typu 1-1, a v nitru Nulou) je vždy dobré znát transformaci, překlad.... Kde je? Je to celý svět, to je transformace od Neu k La....projít jej celý necelý....oblečení neoblečení... proto je svět takový jaký je...

5. Je soustava sen vs realita, obojí jsou formy d, reagují na sebe....

5. i chyby patří do světa

5. Vysvobodit se ze všech polarit je právě smysl, nezávislost naše i jejich

5. V dalších světech se řeší třeba neuroza tří elementů

Je možná blbě to, že se stále tu něco odděluje a spojuje, že podstata světa o tom třeba i není, že toto je jen pohled špatný... že $0=1-1$ je prostě špatně tzv... tak trochu to zachraňuje Npd (nemuset být 0).

Překládání lásky plyne autoamticky z toho, že nerozlišuje rozdíly mezi dvěma polaritami...to je ono vlastně...

Smysl je, aby láska byla právě zažívána v přímé úrovni, co nejvíce přímo, byť je spojením přímého a nepřímého, aby bylo poznáno že není rozdílu mezi ní a d ... asi i.... Jakoby máme pak v sobě „paměť“, co všechny polarity zná a pamatuje si, když rozlišujeme vše...? Je to vůbec reálné?...

Jakoby si tu nezasloužíme ani být, neb jsme to nevytvořili tady, ale to právě je pravda jen částečně...nevíme však mnohé, je to jako ta hostina, je to paradox, že tu jsme tedy, jakoby pánbůh stvořil to nejlepší, pak tam dal lidi, do ráje, jim se to ale nelíbilo, neb si připadají hloupě, tak spadli do pekla, pendlují, do ráje, jako odměna, což je parazitismus, a tak dále.... ego toho chce moc asi, vše vědět atd...

„tak jsem chtěl vědět, jestli je to ta Nula, ten svět, ještě se mi to nezdá, říká Stvořitel A takto je ona nekonečnost rozlišováním k nerozlišenosti, neb to obsahuje i konečnost a nekonečnost – jde o totéž....

5. Smysl je právě být v bytí více....tím více se z něj unikne....asi po desáté už tohle...

5. Postupně se fyzikální a matematické poznání propracovává zpět k umění, začíná to anihilovat už... Na počátku a na konci to je stejné i není. To také anihiluje, bytí jako celek nemá šipku času ale...šipka času je i není.... Je to jako celek a část celku, část celku je život a to je celé....

5. Zní to docela šíleně, ale mělo by platit, že v úhrnu za celé bytí vidí všichni pozorovatelé dohromady barvy tak, aby jejich "součet" byl 0. Pak neexistuje svobodná vůle? Z pohledu 0 ne, ale ta nic nevidí:)

5. Láska aby byla v přímé úrovni, Npd v přímé úrovni je smysl, nějaká symetrie, ono vše musí být někdy přímé, aby to vlbec bylo Je to vyšší symetrie i vědomí a nevědomí , Nemohu cítit co cítí tam (subjektivně), neb tam nejsem..., právě mezi vědomím a nevědomím je neuroza a nepodmíněnost... vědomí je objektivní i subjektivní a nevědomí také, nejde říci, že vědomí = objektivita.....

5. Na jedné straně stojí nevědomý člověk, zkoumající jak to je, jaká je skutečnost a na druhé je někdo, kdo ví, že jaké si to udělá jaké to má, je třeba znát míru mezi oběma...

5. Tam, kde je v čísle odd se vloží spj a kde je spj se vloží odd a je to nepodmíněnost..... Když někoho máme rádi, jsme s ním maximálně spojeni a zároveň jej necháváme být sami sebou a sami jsme také sami sebou – tot ona spojenost a nezávislost obou..... Ego nám také může znít jako nezávislost, ale ono po ni touží dost právě...

5. Vše skryté je nepříjemné, chceme transparentismus – ale pokud by tu byl od začátku, božský ráj apod., tak to nedává smysl právě.... On tu je od začátku, jako láska – je věčná, ale někdy vznikla....nezaniká už..., to je spojení protikladů – vznik a ne-zánik... to proto, že umí zaniknout, nemuset být...

5. Samsára a roztočené kolo – jak z něj ven? být tím, co kolo pohání – zákony..., nebo být v kole více,

5. Dojde se v duchovní cestě k tomu, že vše je jak bylo a je, žijeme zas s někým apod...jen je to trochu jiné...,

5. pravda objektova (shodova) a vztahova-sitova-originalitni : jsou opacne, shodove jde neuroticky o to priblizit se originalu a sitova toto vubec rikat nemuze...je original ale treba to moc nevi...

5. Cílem je žádný cíl – je to maximálně logické, cíl je to, když už žádný nebude.

5. Myslím, že málo diskutovaný problém kolem existence inteligentního mimozemského života je ten, že mimozemšťané sice existují, vidí nás, ale nezajímáme je. Tuto možnost si neumíme připustit. Když se vžijeme do role vyspělé inteligence, která již, na rozdíl od nás, tuší a ví, co ji čeká po smrti, nebo už žije zde i tam apod., a narazí na planetu (vyhledá ji), kde si nemá s nikým co říci, pak ji bude spíše opomíjet. Jako bychom my narazili na planetu, kde žijí pouze opice. Už vědí, že házet perly sviním se nevyplácí. Občas si z nás udělají srandu, protože ví, že vše je jen hra – viz pravidla. Co lze vyzorovat, nechci moc parazitovat na poznání jiných, že ta pravidla, pokud jsou jiných civilizací, tak že „jedou na principu termodynamickém, - že by gravitace souvisela s Unruhovým jevem apod?“ – možná je to jeden ze způsobů interpretace gravitace. Můžeme se domnívat, že jsou zlé a chtějí zdroje a osídlit to tady, i to je možné, ale pokud vědí, co je po smrti, neviděl bych to tak.

5. Výrok „každý se snaží vyhrát a nikdo nevyhraje, žádný prvek“ – je už složitější pokud se do toho uvažují prvky konzistence a nekonzistence. Pokud vyžadujeme konzistenci, logiku, a na druhou stranu ale, pokud to tvrdí dobře, bude i nekonzistence, prvek nekonzistence, a ten tam snad je tom „aplikovat to na sebe sama“.

5. Co si nasypeme do vědomí, to jsme, co sníme, to jsme, celé tělo je výsledek jedění a něco ale i dáváme....krásné tělo je tak trochu i protimluv pak... .. jsme krásní díky ošklivosti ve které žijeme....

5. Naše tělo je tvořeno živočichy a rostlinami a každá organismus to tak má, podobně i vjemy jsou naše strava, jsme úplně prázdná nádoba...

5. Láska vzniká jednak náhle a jednak ale postupně, rozlišováním Je nic, ale je v ní vše...

5. Nulový odpad je i smysl...

5. Mimozemšťané také budou určitě znát čísla a nepodmíněnost, jde o univerzální jevy. V této ToE jde o podmínku, kterou je nepodmíněnost, tam už se pd a npd a 0 (pd+npd) vyskytuje. Je také otázka ono rušení, anihilace, protože máme obecně AnoObjekt a NeObjekt, tedy „ano3 ne3 = nic3, to je princip např. elmag (ano ne) a gravitace, ta neanihiluje, jen narůstá...její protiklad je anihilování,..... tedy i jsou protiklady

anihilování a neanihilování...periodický čas a šipka času analogicky, domorodí vs civilizace atd... ale foton je spíše sám sobě antičásticí, ne jen hmotou bez nábojů...

5. Pjér L.Š. – když jsme sem šli, tak s tím, že zde je zlé i dobré a respektovat to ...

5. Vždy když něco stvoříš tak něco zničíš – pokud by ses bál a nebo nebyl odvážný, tak tu nic nebude, potřebujeme být nevědomí, aby tu něco bylo ... toto je ale antilogika, půl světa jen.... Je to spor m a ž principů zase. Ž říká, když tvoříš tak ničíš, ale takto by tu nic nebylo, je třeba jednu (hemisféru) zakrýt a tím vůbec něco tvořit, vykašlat se na to, že se něco zničí a tvořit.

5. obecně .. Vše někdy prime musí být....i primost plus neprimost v Npd... člověk umí chápat npd a pd více samostatně....a tím dojít k npd...,,, Npd tu už je, ale nikoli přímo, o to i jde, to zapadá do systému.... systém čísel a čísel...

La je i podmíněna ... když je někde mrzacek zmrzacený démonem tak la npd je leci....reaguje.. už je tvůj rika D Lásky a Bohu... jde o snahu cítit neb neštěstí... Lásky léčí – jsme přesně tím, co jsme pokud působí, víc a víc asi i

Pd a npd mají buď pd nebo npd vztah....je i pravda že zvýrazněním čísel dostaneme pocity npd pak, ale...

5. Každý duchovní růst je kompenzován poklesem ze kterého pochází – zpětně tedy v čase?... princip tohoto světa se dvěma pohledy, nezralým a zralým a tyto pohledy pomáhají svět tvořit, jsou jeho součástí... setkání staršího a mladšího já najednou – nepochopitelný průnik mnohých, oni se tím i tvoří – obcovním vzájemným, ti zkušenější a méně zkušenější.

5. systém je ze zadání není

5. vše je fatální a vše jde napravit.....,,, osud je naše nevědomí ja

5. Npd je max egoistická....kolik npd jsi vykonal.....kolik pd?..... máme strach o čistotu Npd, a nechceme ji umazat, je to egoistický neurotický strach, půl světa ale....

5. Ego dělá něco co je automatické (co se děje samo, avšak svět je z těchto eg asi tvořen) a B pomaha Slunci po obloze....

5. Také je smyslem nemít žádný odpad, to je princip Nulu.....ontologicky nemít vůbec žádný odpad Světlo je spojení odpadu a produktů i.... Vysoká entropie i nízká... Ve Světle sice nic není na pohled, ale (proto) tam je vše.....avšak nikoli čistě relativně, ale prací, poznáváním, skutečným životem.....v tom je ten rozdíl ... ono vše je o čistých relativitách, ale dohromady to je....? Jsou úvahy, zda je Světlo již Bůh nebo není – zda je Světlo jen rozhraní nebo není – prostě je kým je asi nebo, že jde o naši projekci apod. Toto jsou otázky ega, které nechápe, že „tam se všechny prvky potkávají a nepotkávají atd“, nevím, takto to chápu. A také máme otázku „co je za tím“, kde je pravda, oč ve skutečnosti jde? Jsou to asi dobré otázky, neb tyto vedou k tomu, že „jednou budeme jako ono“. Ale to není o tom, jak to je ve skutečnosti, to je skutečnost, a nemá to již žádné pozadí za sebou, z definice.... Za sebou má Lásky Nulu ... spojuje protiklady.... Proti lásce nejde bojovat, ale přesto právě ego je boj proti lásce, ale je to boj za lásku, ono ji jako strašpytel tvoří. Nebo že žádná npd neexistuje, Pak je ego, pšt, co se opájí láskou, že není onen strašpytel, že „už tam je“ – vše to je o strachupopírání strachu atd.... Ego lásku a Nulu a sebe popře, a naráží na sebe, tvoří lásku, Nulu, sebe, aniž by vědělo oč jde, naráží na to „v nevědomí“. Ego je vše a Lásky je vše, v tom je onen paradox – kdy dva mají obsadit jednu židli. Velmi naléhavě se ptáme, ptal jsem se velmi naléhavě, snaha odstranit démona, aby vše byla láska, Bůh, čistý a jasný Toto je půlka světa. B je i d, B je B i není, je D i neníto se dá pochopit z rozlišováním k nerozlišenosti. Personifikace, identifikace je „d“ prvek je třeba vidět.... Nejde o

boj D s B – neb osobitost je vlastnost D, B spojuje osobitost a neosobitost.... D se nemá rád, radši touží a závidí a dobrovolně je v nouzi, v podmíněnosti.....a láká tam i další...nakazit je, aby relativně nakažen nebyl....

5. Rozum a síla také anihilují... spatlanina mezi je alchymistický boj – mezoego no...

5. Láska, Náhoda, Hra, 0 – totéž i....

5. Princip že je produkt a odpad a pak se spojují asi zase...

5. I ty překážky jsme si tam do života sami dali, zjistíme asi pak.... ((Synchronizace se netýká jen nás, ale všech aktérů...)).

5. Člověk má představu tu, že když vlezu do pekla bude mě čekat nebe, nebo jsem v pekle tedy jsem v nebi, dole, proto jsem nahoře (je to typický znak kterému se říká lidskost – nejsme jako B, je to právě i její přesný opak), a pak opravdu přijde do npd nebe, ale to pořád je parazitcká představa a není to npd...

5. I do pekla jít někoho vysvobodit, vždy se nakazíme, lepší než být upejpavý moc – jde o dvě ega zase, dva přístupy.... „Světlo se má rádo sebe a druhé, proto tu i právě není, s námi, musíme sami.... Na jedné straně ego lenosti, na druhé straně ego práce, nic není zadarmo...“. To je poučné také. Znalost míry.

5. Podstatný je v bytí proces identifikace a pak od-identifikace. Nevědomě se identifikujeme s druhými lidmi. Řekne se, ale pak ... pro ego je těžké nemít vše pod kontrolou – proto nic nemá ...

5. Je třeba si uvědomit, že relace svět tvoří, a jsou negativní a nebo pozitivní ... relace samotná, kom je „spojení“ určité..., např. dvě země, pomoc, dělba práce, turismus – kdyby nebyl, budeme se mít hůře, kdyby stejná úroveň obou zemí a stejný počet obyvatel i návštěvníků?... je to jako listí ze stromů, spadané, když jsou dva stromy, vyměňují si takt živiny? Nemusí, jde o autorecyklaci, je otázka, zde se to dvěma lépe táhne než jednomu – pokud platí zákony zachování a linearita, tak ne. Možná, když jsou stromy dva, stejné druhy, mohou se doplňovat, a přilákají více edafonu třeba, co umí lépe zpracovat humus... udržují se bdělí také více... rostliny jediné jsou málo parazitické, neparazitují na ostatních živých organismech, ale bojují mezi sebou, to ano

5. Systém 1-1, tedy utvořit si já a pak jej nemít – je to svět „aspoň aby tu něco bylo, něco tu bude, ale bude to strašné – to je život podmínek, ega, ..“ Něco tu bude, ale bude to nic a marnost (1-1) bylo řečeno, ... proto je třeba i spojit 1 a -1 a je oba, „něco“ s Ničím, Nulou....nemuset být....vlastně to je i to 1-1, tedy muset být a nemuset být...Asi je smyslem marnost nebo co....to vede na nekrofilii pak..... Prostě mimo Nulu je Nic, to je pro nás těžko představitelné, proto to 1-1 není tak marnost asi....

5. Svět je ve výsledku spravedlivý, ale až v úrovni Nula, mele se pomalu....

5. I je a není jedno, jak to je – polarity: je jedno jak a není jedno jak..., i závislost a nezávislost je jedno... i zda je láska přímo nebo není – toto má m i dost...pak vše je Npd..., teorie praxe aby byly nerozlišitelné...,

5. Žádný odpad je smysl – neb o tom je zas Nula.

5. Ego je vždy princip povolenosti a podmíněnosti, kýla atd., Npd je pak bdělost a nepodmíněnost – opět prohození.

5. Na vše čas, vše má svůj čas ... ego i láska.

5. To co se nam delat nechce prave kompenzacne mame delat i..... d toho ale zneuživá tohoto, nechce se nám dělat zlo by řekl

5. Nerozlišovani i konecny a nekonecny – je to totez.... oddělení a spojení je totéž, nerozlišování směřů atd...ale není to proto, že to nevíme, ale je to procesem vědomí, rozlišování, např. že elektrická a slabá síla se neliší atd... složité absrerajkce mezi geometrií a aritmetikou apod...

5. Individuace se děje sama, vědomě tak maximálně 10 %, víc to nemá smysl asi...

5. B řekne démonu – ale zlo není zakázané, žádný takový zákaz tu není d – a d: takže můžu plenit a škodit, a nikdo mě nepotrestá jako? B – ne. A démon jde plenit v tom je ten rozdíl.... Ego je trest pro sebe samotného ... nemá vůli, odpovědnost apod.... je v oponentuře vůči B, byť ji popírá třeba i.... tak byl oddán B až se jím stal (autobohofilie)

5. V Npd se spojuje sen a realita a lež a pravda a subjektivno a objektivno, iluze a skutečnost apod. což je složité pak... i malé a velké se tam spojuje, měřítko různá – malé lokální a kosmické, složité... Láska je pošetilá se říká, Npd je ale trochu něco jiného... pšt obsahuje v sobě ale, „rozpuštěnu“....

5. Je zjištěno, že když jsou zlo a dobro spolu, promění se v npd, npd a pd dá Npd, ono těžko tam odlišovat npd a Npd, a i je to spíše že dobro i zlo jsou formy pd, je to těžké, snad to ani není horizontální i, ale i časová složka tam je, složité, jakoby to dobro tam vůbec nebylo, zlo se spojovalo s ničím, či něčím kdo ví čím vlastně. Každopádně je odpozorováno, že když jsou zlo a dobro spolu, tvoří Npd, zlo a dobro tam už nejsou, je to Npd. A když jsou od sebe, vzniká zlo. Můžeme se domnívat, že smyslem je dojít do toho stavu Npd, nebo něco jiného si všelico můžeme myslet, ale prostě toto je takto a to je celé, v tom už vše je obsaženo – když jsou spolu, je to Npd, když jsou od sebe je to Pd. Nic víc na tom není, to je svět ...světy..... dohromady je toto celé schéma Nula asi právě, co není vidět. Andělé vidíme jako jakési zaslepené bytosti pomáhající nám – ale je to divné, je to takové zastřené, nevědomé, tento přístup, jakoby tam něco nesedělo, musí to dělat, proč to dělají, je to oploštělé i, což tam právě temná složka „doladuje“, a teprve ti dva jsou Npd dohromady. ...jestliže to dobro správnost jen, ale spíše ne, nevím no....

5. Komu fandí B? někomu? Všem? Je to divné, ale všem, je mezi egy.... Fandí rozlišování asi Problém myslím tkví v tom, že neumíme spojit objektivní a subjektivní pohled, představujeme si, že existuje objektivní pohled na svět...pak to není možné, bude to moc odměřené od všech tvorů pak... Nám to jednak nedává smysl, že fandí všem, asi je škodolibý a má rád konflikty – to dělá d prvek..., . V cyklu (7 kapitola), resp výměně, co proběhne jen jednou, je to tak, že Světlo je naše „já“, které je už B a chce, aby jeho starší já bylo B jako on, vystřídalo jej Kolektivní nirvána i, nejen jednotlivců, byť právě jen jednatel má odpovědnost.... Promyslet ještě, jak B fandí....

5. Empiricky jsem odvodil určitý zákon o důležitosti. Když v textu nebylo nic bylo důležité to vydat, když tam něco je, už to není důležité... Když je něco důležité, není to ve skutečnosti důležité, ale i naopak, důležité věci právě důležité nejsou – vzpomeňme na zážitky v NDE se Světlem (jde tam o hodně, ale není to o důležitosti vlastně). Toto je však řeč antilogická, půlka světa. Chráníme si v sobě právě nedůležitost, a navenek jsme důležití. Je to schéma nedůležitost v nitru a důležitost na povrchu.....(?)

5. Kdo je v kontaktu s Nulou, je Nulou apod., je jednička prostě... ... ale musí všechny podoby 1-1 znát, aby byl v kontaktu s Nulou....

5.O Představme si situaci, kdy někdo v autobuse na nás nestoudně a provokativně agresivně – neagresivně (tey rozkládá) civí – stává se to:). V módu npd, pokud by vůbec do autobusu vročil a autobus vymyslel atd. (je vidět, že byla li by vše láska, nebylo by nikdy nic, bylo by to ego zase nějaké....) by se normálně dívala

dotyčná osoba normálně tak nějak, a to by byl stav „dobro“ (už hodnotit že je to dobro dobro zmizí pak...), a zde ale splývá dobro a správnost, neb je správné se nekoukat na druhého takto a ví to a proto provokativně kouká, zle. Ale zlo to být nemá zároveň (sladké zlo tzv. atd. šikana, já ti nic nedělám a přitom bodá v nitru právě, zvirazní tím nitro, povrchně nic a bodá díky tomu uvnitř...- mezi fyzickým a psychickým zraněním není tolik rozdíl...), zlo je právě v tom, že tam je vše, a rozlaďuje to druhého, schválně.... Takže už tam muselo dojít k rozpadu na správnost a zlo, nepodmíněnost se oddělila na správnost a zlo, pak se jakoby správnost a zlo rovnají, ale není to úplně ono. Je to nuance, která je myslím rozdílem mezi Npd a „pouhým npd“.

Velmi složitý je vztah Npd s npd + pd. Je to vidět na vztahu Npd a správnosti a zla. Npd se nachází i jakoby mezi pd a npd, což je silně nelineární. Jakoby bylo řečeno, Npd říká – „jsem překlad ode mě k tobě“. Těžko se někdy odlišuje správnost od Npd. Npd působí po antilogismech čisre jako shoda, shodnost, že vím je vím, láska je láska, život je život, smrt je smrt apod. Je třeba také si uvědomit, že toto zkoumání je ovlivněno sugescí, pokud si ale někdo myslí, že objektivita je něco víc a že zvítězí nad subjektivitou, že objektivita je podstata světa, pak se asi mylí, „vrchol a hlubina“ je o tom, že tam jsou oba tyto prvky.

Pokud je shoda jen proto, ze to není neshoda, tak to nemůže být shoda. Pokud je neshoda jen proto ze to není shoda....

5. Jeví se tu tedy určitý model, schéma. Vše je prvoplánové, úplně vše je prvoplánové, ale dohromady ty prvoplány dají Npd. I směřování do nirvány je prvoplánové atd., posilování i rozplývání ega je prvoplánové, jakékoli zacházení je prvoplánové, i toto, že vše je prvoplánové je prvoplánové. (tzv. rozpouštění ega je dost kontraproduktivní, jen je to jiná forma ega pak, jiná forma pošetlosti, nadřazená nenadřazenost, nenadřazená nadřazenost, umělost apod. Ego nesnáší prvoplánovost a nesmysl mj., ale přitom je to ego, kdo ji nevědomě tvoří, neb každé ego je prvoplánové, s prvoplánovými úmysly, neumí věci domyslet do Nuly, jako 1-1, je tou jedničkou třeba, někdy to znamená být „v proměnných“, proměny, ta jednička např. A láska je také prvoplánovost, ale ví to, že svět je takový už a také to tvoří a i je mimo to. Ego je mimo svět a tvoří jej, Láska je ve světě a je mimo něj i. Jediný rozdíl je, že ego tvoří lásku nepřímou, nechtěně, a láska je láska přímo, jiný rozdíl tam není (podobá se to „zlo je pouhá absence dobra“, ale myslím to jinak). Avšak asi to jde i naopak vidět, a také přímost versus nepřímost je spíše jazyk ega, totiž zde se mísí vztahy a objekty v jazyce pd a npd, je tam už vše. Ego Npd nepřímou tvoří, (a) naráží na ni. Když tu je Npd, bude tu i Ego, protože právě Npd mu působí neurózu. Zdrojem Ega je jednak strach, popření strachu atd. a jednak Npd. A zdrojem Npd je Npd a Ego asi nějak také, nepřímou. Už ale dělení na přímost a nepřímost je tak nějak v tomto kontextu jazyk Ega. Co je evidentní, že to funguje. Mám a myslím, že lidé mají velké úsilí (skryté třeba jen) o to spojit vše, aby tu nebyly problémy, byl tu klid už atd., o božství, o to, aby vše byla Npd – a to je právě Ego, kdo to takto má. Evidentně neuróza funguje.... Npd a Pd jsou asi spojení nespojením – skrze Nulu (viz integrace špatné integrace stínu). Typicky „1-1“ v Rci je také o spojení nespojením. Mezi nimi není žádné spojení a v tom spočívá jejich spojení. V tom jde vidět nepodmíněnost, ta to tak má, ale čistá relativita také. Je vůbec zvláštní to, že to jde takto popsat, poznávat (se). Pd a Npd nejde vidět naráz, neb nejde vidět Nulu.

Ego má pocit, že Npd jej zradilo, (tím se Npd změní v jeho očích na slabost apod.) a potom je to tatáž Npd, co jej spasí, co je záchranou před egem.... Problém je právě i v tom parazitickém pohledu na svět v obou pohledech. Ono to tak je, že Npd toto dělá, ale ego si tam projikuje sebe do toho... Ego i Npd je B, nelíší se i... mají průnik mezi sebou, jako každé prvky... Ego a Láska jsou totéž ale zdá se, zrada od sebe...sebe... Npd působí jako něco inertního na pozadí, co se Ega a jeho projekcí nedotkne, ale i to tak asi je.....

Naříkáme, že tu není npd, ale to je díky našemu přístupu, npd je právě o tom, že tento přístup zmizí....

5.O Sporů se zbavíš jedine tak, když si uvědomíš, že vše je spor.

5.O Byla řeč o tom, že kde je spor, je možné cokoli – jakoby spor neměl už svůj původ atd..., tedy spor (1-1) už nemá původ, resp. původ je ten, že žádný není, je to samovysvětlující, prostě je 1-1 a to je celé, žádný původ, a asi i zánik... Pro nás jsou nekonečné jevy nepředstavitelné, ale možné jsou Co je však patrné je, že „díky Rci“ se Nula se projevuje nepřímou, skrze 1-1 a nikdy přímo. Což je deficit a není to Nula, když je jen nepřímou, měla by být i přímo, aby to byla Nula. Snad je toto smysl celého bytí a Npd je ten stav. Nula sice zase uteče, ale je splněno:), což je v rozporu s Npd, ale snad je to tak, že na jednu stranu jde o „musí to být Nula“ a na druhou, díky tomu, to je o „nemuset“, tedy Npd.

5.O Šaman má velké sny a ještě větší už tyto sny nemá – už mu o nic nejde, vše umí ale dojít normál života, tohoto, tj s někým být atd....ego chce odtud utéct a směřuje k tomu zde, toto je nejlepší, rádo ještě se vrátí, neb vše je z těchto eg, na mikroúrovni ale, naše ego je mikrofluktuace makrorozměrů.... To není, že šaman nemá smysl samozřejmě....je na půli cesty?, učí se a umí mnohé....

5.O Dělbá práce je smyslem dosti – specializace. Každý se na něco specializuje, u mužů je to trochu patrnější, u žen jde spíše o specializování se na nespecializování se. I to je třeba.

5.O Když žijeme v lásce a smyslu, tak to nevíme, proto chodíme do čisté relativity, abychom si to uvědomili. V čisté

relativitě ale nic moc právě, tam není ten smysl zase. Typicky pak adorujeme život, ale jsme právě smrt. Dokonce už neumíme žít nijak jinak, než tak, že "to je smrt", tedy je to život. Ani jedno ani druhé není uspokojivé. Podstatný balanc a učení se balancu, i mezi egem a láskou právě, to je Npd. To je právě znalost míry, je to mimo kvantitu - je to kvalita, je to originalita, tedy je to původ, který vše pak "živí", "zpětně", svou něhou a poznáním. Pochopit pak, že vše je vlastně onen balanc, nevidíme jej.... Bez neosvobozených by nebylo osvobození, ale ono není i vázáno na nesvobodu, není tu svoboda jen proto, že to není svoboda. Pořád se tu naráží na problém spojení ano a ne. Ale představu mám abych řekl pravdu takovou, z pohledu entropie (což není právě úplné, je to jen půl světa zase), že když se dostaneme do npd, že to je sice super, ale nejde konat jakoby práci, jsme odříznuti od reality, od ega, od forem a života, utrpení, od toho, co svět tvoří, od rozlišování apod. - ale to právě není stav npd. Snaha o npd je mj nesmysl. Nejlépe to je vystiženo ve vztahu relativity a nerelativity, protikladnosti a neprotikladnosti a ego a láska to mají podobné. Protiklad nemá protiklad už, protože kdyby to byl protiklad, bude to zase protikladnost. Avšak protikladnost samotná - k ní je neprotikladnost (v BVL zase to je). Protikladnost a neprotikladnost nejsou tak úplně protiklady, je to jako Rce, kde 1-1 je protikladnost a 0 je neprotikladnost. Pak lze psát, že protikladnost = neprotikladnost, ono to je vlastně "protikladnost ne protikladnost", kde "ne" je rovná se, avšak jako transformace 180°, a také jako tedy protikladnost mínus protikladnost, už bez Nuly, ta tam nemusí ani být. Dojde se jistě tautologie, kdy protikladnost je protikladná i neprotikladná neprotikladnosti - už to tvoří jen samo sebe, podobně jako bosony a fermiony v SUSY, pokud existují, na víc se BVL asi nezmůže. Kdybys našel one svatý grál, Npd, uměl bys jej použít k něčemu? byl by to cíl? k čemu by ti to bylo? Právě Npd je v tom, že ví, že to nejde. Když najdeš spojení Pd a Npd, k čemu to bude, je třeba se ptát. Nebude to jen fetiš nějaký. To právě ne už - ale myslíš to takto... Myslíš, že to něco je, že to jde najít, atd.... nějaká definice, rovnice či dokonce poučka? Směřujeme k původu, ke stvoření sebe sama a kontaktu s Ničím, cesta dopředu a zpět...

Vztah Npd, správnosti a zla je složitý. Pokud pro nás není rozdíl mezi Npd a správností, může to být Npd, ale spíše to je právě zlo. Npd a správnost jsou si velmi podobné, jsou světlo, ale správnost může být moc ostrá. Pak někdy je pro nás správné zlo, neb nesnášíme falešnou správnost, ale to si nepomůžeme. A pak jsou i mezistavy, vágnost, ta zase neumí plně zářit, Světlo plně září a neoslňuje. Tam nemusíme rozeznat, u vágnosti, že je to zlo nebo správnost, kombinuje si to obojí, neuroza co z takového přežívání plyne je myslím jasná – neschopnost nějakého zážitku, opravdovosti, hloubky, povrchu atd., jde o neurózu ambiverze, či předělaných extrovertů na introverty a naopak apod. asi.... Nejsou schopni vyjít nikoli ze středu, ale

z nijakosti, touží buď po nijakosti nebo vzrušení, což je právě zase vágnost, se kterou se možná potýkají a neumí se jí vzdát, vše je spojené v kaši docela nezuživou.... Neurozy jsou víceméně tři, egoistická, antiegoistická a mezoegoistická.

Ego + Láska = 0, Láska plus 0 = Ego, Ego + 0 = Láska apod... 0 nebo láska je správnost, těžko říci...

5.O Láska je také i sebeláska, proto tu Světlo není přítomno:). Kdyby tu bylo pořad a hojilo nás (ono to tak je i), tak by tu nic nebylo, byl by to náš parazitismus... Démon osciluje mezi démonem parazitismu a démonem nenávisti parazitismu (musím sám, aby tu něco bylo, víš!). Někdy se vyskytuje představa, že toto jsou jen malí démoni vše a ne ten velký, ten Démon, ten už to má vyřešené všechno a má moc a už není takové pomětklo přeci atd., s ním si už neporadíš, (to jsem já). Je to stále totéž ale – démon jen odkazuje někam vždy, na něco, popř. popírá, že by někam vůbec se odkazoval. Je dobře, že tam démona máte, že nejste jen správnost....ale to není, že pokud projeví zlo, dostaví se Npd, je to svět sám pro sebe. Mechanicky se neliší od Npd, ale neb Pd a Npd je úplně vše, pak mechaničnost má blíže Pd Nejde o nich nic smysluplného říci pak, neb jakýkoli komentář je pd, zahrnují jak jazyk, tak metajazyk, například samotné „jak“ je pd apod.

5.O Balanc je o tom, že veskerý demon je o popírání strachu a na druhou stranu, když není strach popírán je to npd - smysl je nějak v obojím.....

5.O Plane komentare ze strachu, plynání slovem, marnost, má zničit Ducha a smysl a privlastnit si smysl. Extroverzi a ženám to tolik nevadí, ale....

5.O Npd drží svět pohromadě tím, že jej nadržuje pohromadě..

5.O Všude, úplně všude v bytí nebytí, bude vždy prvek Neu a La...

5.O Mame představu, že zkoumáme svět ve smyslu, že koukáme Bohu do kuchyně - jde o pasivní prezívání vztahující se a je aktivní díky tomu (neurotické). Naopak B je aktivní pasivita potom.... Nebo naopak, popíráme Boha, že se k němu vztahujeme, ale to je vztahování se zase.

5.O Jestli je vaše racionalita jen o tom, že existují iracionální blbí lidé, pak je to prázdné. Nalepkování nalepek, tedy bez obsahu. A toto co tu říkám, já také čisre - říkám že je to moc čisre, mělo by to být méně čisre, ale to je opeť čisre, jen srovnání větší a menší čisre.

My neumíme něco vidět jako něco ale potřebujeme k tomu ještě ten opak vždy nějaký, rozdíly.

Více s více čisre prohlubování vztahů vede na npd, čísla.

Prostě zde jsme ve světě rozdílů (a štvě nás to, což je právě ono, spornost, rozdíly, štvě nás spornost – paradox, neb vše je spor). Je velmi logické, že prvky jsou vždy o dvojím – že se liší a že je tam nějaká shodnost. Shodnost, tj nezávislost prvků a jejich komunikace, se zde vyvíjí, ono to nemůže samo přiletět z nebe, právě tak jako spornost, neshoda, rozdíly... Při tomto uvědomění není rozdíl mezi zlem a dobrem tzv., prostě rozdílnost a shodnost, to je celé, dvě entity obecné... Problém zla pak je ten, že jsme v pasti rozdílnosti, ono to má podobu lpění např. (oddělenost a závislost prvků) – čisre na úrovni vztahů si nejsme moc schopni uvědomovat, na rozdíl od čisre na úrovni objektů.

Vše je o rozdílech, alespoň zde..., shoda, úplná shoda, je jen Nula, od místa k místu, pomocí rozdílů se mapuje, že všude je shoda. Pokud je vše antilogické, je vše i logické – „vím, že nic nevím“... Dokonce i rozdíl shoda versus neshoda zde vidíme, shodu nevidíme nikdy absolutní, to je Nula...

Čisre má i čisre vztah k samo sobě, ale to se umí změnit i na anihilaci sama se sebou (to předpokládám i ve fenoménu hmoty a energie).

Šikana je vlastně čistě relativní vztah k čistě relativitě...

Svetlo rozlišuje všechny polaroty a spojuje je - je mezi a nevidí rozdíl mezi nimi.....to d take ale....je vyvojove mladsi - neb vse je o prostoru, ale i casu. D prave i reprezentuje sipkovitost casu (jde dopredu, neb se vse rozpada...?). Cisre je neuspokojive i uspokojive vysvetleni sveta.

Tento a onen svět se nemusí lišit fyzikálně, ale hlouběji, logicky. Zde se může více odvíjet část existence "rozdílů" a na onom světě více existence "shody". Jak to funguje? Nikoli fyzikálně, ale přes nulu (Nulu), ta není vidět. Nemusí to být ale absolutně, zde čistě rozdílnost a jinde shodnost.....

5. Něco nevědět je i pohoda právě, touha vše vědět není ok ... a nikdo nikde neví vše... jen ví, že neví třeba i...a je smířen s tím.... Je to právě lidské, božstí a zhrzené lidství ve mně chce vše vědět, ale to nejde....a když to tak bude, tak stejně nespokojenost atd...

5. Tedy láska je to, co zná míru toho, kolik neznalosti míry tu má být, je kvalitou. Kolik nevědomosti tu má být, tak akorát, aby já tu bylo.... Ona je právě samoregulační, ta neznalost míry, nevědomé bojování, protože, když už má vyhrát, tak končí, je to nezničitelné prakticky, sice se přemnoží, ale neuživí je to a zahynou a tak to je pořád dokola....

5. S originálem nejde manipulovat, protože je neopakovatelný, nejde transformovat jinam – démon může takto taky působit, je tak těžký, že jej nepřemístíte, ale je to z jiného důvodu, než u originality a i se tomu sám směje, spíše asi ženský prvek v tomto případě, jak na to vyzrál, že nemá nic tam, takže tam něco má.

5. Démon má neurózu jak k pomíjivosti, tak dokonce i k věčnosti. On je věčný, ale neví to právě, zapomíná i. Dokáže se vždy objevit, žije svých pět minut věčnosti, působí to napořád a odejde, a oddechne si, myslíme si, že to je navždy už, že zmizí, a proto se objeví znovu. (není to nezávislé, máme my nějaký problém). On se stále objevuje, zčista jasná, je věčný, spasen apod., ale neví to, stále na to naráží, tvoří to a neví to. Dělá něco co hledá přítom, jako hledat brýle a mít je na nose... Je věčný – když se mu to poví, tak se vyprdí a zmizí na pět minut... D a La jsou věčné entity.

5. Svět není ráj, co je řízen Bohem, Démon vyjadřuje právě jakoby cestu k nezávislosti a nepodmíněnost (žde vše vzniklo samo, z Nuly, přirozeně, ale je díky tomu nepřirozenost právě), jde o dvě formy démona – ráj a peklo. Oba jsou parazitické – ráj není zadarmo, jak si myslíme, a peklo je parazitické od své podstaty, až jejich kontaktem „vzniká Npd“. ... To, že říkám, že Bůh je, když Bůh není, není ani to, že Bůh je, ani to, že Bůh není, ani to, že nevím, zda Bůh je a není to ani nevyjadřování se vůbec.

5. Nejde myslím o to osídlit Mars apod., jsou i lepší projekty fyzikální, jde jen o technologii, která vystřelí pár lidí a semínek kamsi do nekonečného vesmíru napořád.... Pšt má třeba podobu osídlit Mars, jde o nevědomost extrovertní intuice, co se stále za něčím prvoplánově dere, a cestou ničí vše a nevidí to, neb vidí moc dopředu, ale vlastně nikam... Co tam? Pšt – ozáření jasnem Slunce a anorganično všude, už žádná protivná příroda, jen prach, poušť, a pak jsme nešťastni ze sebe „toto je jasné a nahoře, toto je nečisté a dole“....

5. Je dost čas na neosobní svět, neosobní část světa, zde se rozvíjí osobní část i dosti, osobitost, originalita, ona je vetkána do všeho asi nějak... spojování originálů je záhada ...

5. CG Jung tuším říkal, že Boha si tvoříme jako záchranu, projekci svého já, před „pravým Bohem“, před Npd. Tedy zlo a ego atd. je o tom, že si říká, že ještě není čas jít do Světla, ještě tu nějaký čas budu se trápit

nebo jak, je to masochismus určitý, a díky němu, v jazyce ega, tu něco vůbec je – ještě není čas do ráje, ale rj je forma ega mj... obohacování ráje o něco skutečného, a to je možné jen pomocí negativity... jakoby byly dvě podoby ega – ráj blažené nevědomosti a peklo a teprve jejich setkáváním dochází k něčemu plastickému, skutečnému... mezi nimi je Světlo právě i, stejně tak, jako mezi světem zde a tam atd.... ráj je zde i tam, peklo je zde i tam...neznají hranice v tomto.... Dobrovolné utrpení to je vlastně.... A co sebevražda? To je právě opět ono – myslet si, že tím něco vyřeším– mužský princip a péče a starost je ženský princip...

5. To není o tom, jestli B je nebo není, my příliš zbrkle odlišujeme něco a nic kolem skvrny E' asi i a nerozlišujeme nuance mezi nimi.... Právě naše ego chce, aby B-naše ego bylo a nebo nebylo, neb je neurotickým utrpením mezi tím, ale není mu pomoci, musí takový být, ego je definováno jako nedefinovatelně neurotické... Boha chceme vidět jako centrum, neb to má kompenzovat naši decentralizaci a nejistotu... ovšem zas opak je snaha se nafukovat, rozpínat, být Světlem dříve, než se sluší a patří, ono je rozepnuté díky „úzké bráně“ Vidíme to logicky – Světlo je veliké, chci být veliký nebo: budu malinký a díky tomu budu takto veliký apod.

5. Ono je to příliš jednoduché, netoužit..., šipky pak nezasahují.... Stát se bezdomovcem pošetile nebo si vymyslet svůj svět proti tomu světu co je iluzí, co si hraje na skutečnost..., ale když si to člověk už může dovolit.... Touha je pšt, stejně jako se všeho vzdát, abych nemusel být touhou (druhých) cloumán a zasahován... Netoužit, nic nemít, nikdo mi pak nemůže nic vzít...u domorodých to je přirozené....

5. Zakon je ten ze zadny neni - to vede na prirodenu selekci napr. („zakon“)... Clovek uz nepodleha jako driv prirodene selekci, smrt uz neni to hlavni oc tu jde. Je tu uz i selekce duchovni, o nejlepsiho stvoritele, nejlepsi zakony ale i o preziti kosmu jako takoveho. K tomu bylo treba mereni v podobe devastace prirody, trochu se pinici, ale prezije..... kdo vi, zda jde takto vubec uvazovat....

5. Nedělat věci pro odměnu, nevím, zda to vůbec existuje, asi jen napůl a to je Npd...

5. B je ekonom.

5. Jsme teprve v anální stadiu vývoje, takže času dost...pak přijde Oidipův komplex teprve, vůči Bohu...

5. Zde v těle se říká, že zde se děje rozlišování, prohloubení (lásky?), ona jinak než jako prohloubení možná neexistuje, že jde jen o proces, objekt, co je procesem, takto můžeme prohlubovat pořád a nebude to nic platné, neb „láska nebo spíše cokoli jiného by existovalo jen jako prohlubování samotné“. Tedy představme si jev, který existuje jen jako prohlubování – my máme pocit, že někam putujeme, prohlubujeme, ale ono to vůbec existuje díky prohlubování, proto se to nikam neprohlubuje, jak si myslíme....iluze pak to je.... existence je vázaná na spor, průnik objektu a nikoli na objekt, ... ženy tomuto myslím dost této iracionalitě podléhají, že „když si mě nikdo nevšimne, nebudu existovat“, je to logické ve smyslu logiky v KT. Možná, že je to podstata univerzální, neb říká, že objekt-bytí jsou vztahy a naopak... Takže zde se prohlubuje, rozlišuje, zde by byla rozlišovací část čisre, která je čistě relativní k nerozlišování.... ale tento a onen svět se pak neliší, což tak i je.....jen to nevidíme, nemůžeme, neb tvoříme.... Zde se to učíme a tam to už umíme třeba....část čisre a ne-čisre....

5. Právě je třeba se těch všech polarit vzdát, díky nim jsme, ale i se jich vzdát umět, manipulují nás, předbíhají se, která je lepší nebo více působí, mají přirozenou selekci, lepší se na nás....a my na mě... je však velmi krátkozraké onen „boj proti lpění“ a slepení – jasně, smyslem je bdělost, ale toto je jen „boj za světlo, za jas“, to Npd není, spolupráce světla a temnoty, identifikace se světlem je protimluv i, protože jáství je o temnotě dost.... Představa, že nebude lpění, vše bude krásné, vzdušné, je naivní, je správná, ale nevede na Npd, je prvoplánová, jako každé ego...

BŮH

5.3 Onen parazitismus neprojevuje tím „ikonizace Boha (nekomunikace s Bohem), nebo „už tam jsem“, už tam nakukují, nebo „nešlo by to jinak Bože“, nebo nebudu jako ostatní upejpavý, prostě jsem Bůh, apod... tajemství, nakukování na něj, ale takové tu moc není Bez tajemství se však svět neobejde a je třeba se s tím smířit asi... Neuvědomujeme si, že toto nakukování „jak to je“ je forma nevědomosti, parazitismu, netvoření světa, není to logické, není to o Nule.....na druhou stranu ale právě předčasné prohlášení „jsem B“ je pošetilst také..... Objevuje se i popírání Boha, abych B nepřímou byl ...

5. Západní člověk tak nějak objektivizuje B (ty jsi tam já tady), dává Boha jako ikonu, ruce pryč od něj, aby pošetile k němu měl blíž nebo co....(ale to celé je Ego). Do Boha si odkládáme věci, negativní, pozitivní, které nepotřebujeme zde, např. být pánem všeho, takové představy pěstuje ego, identifikuje se s Bohem..ale to se identifikuje se svojí představou Boha, s iluzí.... Opět je tendence pak v módu objektivity říkat, že toto je pravda, že B je jen naše projekce, ale objektivita není víc než subjektivita....

5. Existují přibližně čtyři přístupy k boží existenci: že Bůh je, že Bůh není, že nevíme nebo nemůžeme vědět, zda Bůh je nebo není a poslední je určité nevyjadřování se k Bohu, není to potřeba (v buddhismu např.). Ale je tu ještě i možnost, že Bůh je, když Bůh není. (odpovídá to opět Rci)..... V životě prožijeme okamžiky, u kterých jakoby Bůh vymizí, mohou být o nepodmíněnosti a nebo naopak to mohou být ty nejvíce negativní Když vidíme Boha, Bůh není, když jej tvoříme, Bůh je. Bůh je, když mámě někoho rádi, nebo něco sami uděláme a vymyslíme, to je Bůh, není to popírání Boha, jakoby B „nebyl“ v tyto chvíle, a to je právě Bůh, tyto okamžiky, na druhou stranu, je to však stejné v maximálně negativních situacích – Bůh tam mlčí, avšak tyto jevy vycházejí z oponentury vůči Bohu a popírání Boha, je to jiné, je to sice B je když B není, ale jinak no..... Bůh je Otec-Matka atd. a chce asi, aby jednou z jeho stvoření byl zas on sám, tak jako každý rodič. Podobně k sebereflexi nás nikdo nedonutí, zvlášť B myslím ne, naše projekce pošetilá Čin sebereflexe také přichází od Nuly....., Otec-Matka, děti, Cyklus, láska právě když máme někoho rádi, když sami na něco přijdeme – neb k sebereflexi nás ani B nedonutí, musíme vážně sami, jedině to má smysl, jedině to není parazitismus. (hrdě něco konat a budovat, když tedy mi říkáš že mám sám, jasně chápu to – ne toto je opět egoismus bohužel). Pojetí Boha, pokud to vůbec jde takto nazývat, vidím dynamicky, a nechápu jej jako bytost, je i není bytostí, Nepodmíněnost nejvyššího typu, „skládající se“ z eg. Také Bůh je do značné míry, zvláště v civilizacích projekce ega našeho, bereme si to hrozně osobně, vidíme v něm ztělesnění objektivního materialismu nebo co..... nebo jej vidíme moc neosobně atd..... Nebo bojujeme za Boha atd. jde jen o záminky. Původní obyvatelé žili v kontaktu s duchy a démony, protože my jsme je opustili, vlezli si do nás, protože nemáme vnějšího nepřítel je jím sami sobě..... B není někdo, kdo by „bojoval“ proti Démonu apod...nechci takto mluvit za B, ale.... Původní obyvatelé, domorodí, úplně dávno, neměli Boha jako nejvyšší bytost, chápali přirozeně, že existují duchové atd a dohromady nějak to je Duch, Stvořitel ... a nepotřebovali jej uctívat apod.

Když tápeme v myšlenkách druhého, tak jej objektivizujeme, manipulujeme, dáváme nálepky, osobnost – ta jen zastírá oči jde... .. Není to, že Bůh neexistuje, ani že existuje jako Bytost, apod....

5. B kombinuje vývoj k sobě i výsledek, šipku času i výsledek, Světlo zná cestu k sobě samému, proto v NDE třeba nejdříve vrhnout do pekla....

5. Stvoření se děje asi jednak úplně samo - přirozená selekce, ale inteligence už s tím souvisí asi..... Stvoření je i cesta zpět, stávání se originálem (antilogika opět, doplnění na Nulu – originálem se stáváme, ono je to i logické, neparazitické, snad proto tolik parazitujeme kompenzačně)... a Stvoření je také překlad od Nic

k Něčemu a zpět, neustále to probíhá – to je právě o té inteligenci asi i..... Pochopení, že vše se ovládá samo patří do systému(?)

5. Otázka od nás k Bohu: kdo jsi? A odpověď je: Kdo jsem? Odpověď otázkou, jak jinak.....Můžeme v tom vidět mnoho interpretací, např. to že jde o ozvěnu, naši projekci, a..... Je v tom cítit podfuk a nebo vyšší pravda - obojí, je to B nebo D, právě že obojí..... všechny budou validní asi i.... A jak to celé je Bože? Já to nevím, říká B....a není to ani tak, „ty mi to zjisti člověče“, to tak není taky.... Mluvím tu moc za B.....

5. Je třeba rozlišovat pravdivé a nepravdivé příběhy NDE, docela se to dá poznat, ty pravdivé jsou totiž o lidskosti. osobní zážitky....intimitě...

5. D je naštván na B, ale jde o jeho projekci, jde o ego samomluvu.... Chce být mocný jako B apod.... ego je motor a i překážka k růstu... B mluví jen k němu, i to tak je, ale... Do B si dáváme negat i pozit, co neumíme být a pak.... Ego neustále bojuje za dobro, kompenzuje..., (i egoistický boj za zlo je snaha o kompenzaci na dobro a lásku, které se ego právě bojí)neumí bojovat za zlo jak říká Pjér L.Š., mám podezření, že jediný kdo (může) bojovat za zlo je Bůh, jediný, co Nejdokonalejší může stvořit je už něco méně dokonalého..... (poznámka – adorování Boha je narcistický komplex mj. – touha být také takto adorován).

5. B právě umí dokonale kopírovat, díky Nule?, d se o to jen snaží Protože D vždy Nulu obejde, neumí udělat dokonalé kopie..., umět dokonale kopírovat je možná originalita....

5. D je, jako když je překážka a nejde jí zvládnout. Například jsme ve škole a máme těžký úkol zvládnout a nechce se nám. Zkusíme vše, úplně všechny myslitelné projevy démona z toho plynou, jen neuděláme to, co je správné atd. (viz kapitola 3.). reakce jsou vztekání, další reakce jsou útok, hraní si na učitele, lhaní, že to už mám, lhostejnost, povýšenost, chlad, apod.... aby ti neprošel, hraje si na učitele, popírá učitele apod.... všechny projevy tam jde vidět, je lhostejný nakonec, vše má už vyřešené atd.....rána jako zdroj energie, falešný zdroj energie...? Je podezření, že ta překážka, co má ego zvládnout, díky níž vůbec i vzniká, je ono samo.... Překážky jsme si do života dali sami, ale tak to je až v meta-logice (viz kapitola 8.)

5. Pan Grave kniha dle Pjéra L.Š., upraveno, zasazeno do prostředí tohoto textu: Existuje trojice nepodmíněnost, zlo a správnost. Trochu to odpovídá schématu id, ego, superego. Nepodmíněnost však není pudovost mj.... ta musí být čistá..... Existují tedy dva prvky, dvě podoby démona, kterými žijeme, celý život tím žijeme, a to je správnost (co je správné) – čím více trváme na správnosti jako na dobru, tím více bude nevědomě vznikat temné dusné zlo, prorůstá do Npd bude, stín až spojováním správnosti a zla „vzniká“ Npd, ale nikoli jako když se mísí dva prvky dohromady....pak když přestaneme dělat, co je pouze správné, zmizí i zlo, ale častěji spíše nevidíme alternativu, než když přestanu dělat co je správné, budu muset být už jen zlý apod....zlo a správnost spolu mají neurotický vztah, jsou neu.

5. B je právě Kom, nkom i kom je Kom a B je Kom, normální je vše pro Npd....ale nedával bych že B je totéž jako Npd....

5. Kolik nedůležitosti jsi za život vyprodukoval? Se ptá Npd... kolik negativna, se ptá D, každý se ptá na to své....

5. Rce je i B je když B není. Antilogická část je 1-1 a logická část je 1-1=0. Buď pro nás B je, není, nevíme-nevyjadřujeme se, ale to není vše, ještě může být, když není

5. Svobodná vůle je také protimluv, spojení protikladů a souvisí tak přirozeně s Npd..

5. B je nas odpad, pozitivní i negativní věci, tabu, ...vše tam hodíme abychom byli kým jsme...prvky soustavy B a člověk.. tvoříme soustavu s B

5. Domorové kultury úplně první neznali B - chapali ze je suma d – pracovali s duchy kolem...

5. Smyslem cloveka je vymanit se z prirody ale a to znamena smerovat k ni... Komunikace rostlin je daleko zralejší než naše, směřování zpět obohaceni o něco... každý si připadá jako střed světa, že od něj je do minulosti nekoenčno a do budoucnosti nekonečno....

5. B je ještě větší egoista než ego, je nad ním ještě...jeho samomluva je hlubší ještě, až právě žádná není i...

5. Na jednu stranu je pošetilé říkat, že B není, pak to působí, že jsme namyšlení, a na druhou stranu je pošetilé říkat, že je, pak jsme také namyšlení a parazitující, identifikace... Všechno je špatně, ale ve výsledku je to nepodmíněnost.

5. Máme pocit, že to, že něco nevíme, že to je zrada od toho, co něco ví, od Boha. Ale to může být iluze z rozčilení nějakého, a je to přirozené, že se neví něco.... Identifikujeme se s tím nevím, jako bychom to byli my, s Bohem ...nevědomá identifikace.... Ve snaze nejistotu zadusit, ale ona je dosti oním poznáním.... Ani já to nevím, říká B, ...jak to, kdo to ví, ptáme se.....

TENTO A ONEN SVĚT, D, SPÁSA, NEROZLIŠOVÁNÍ

5. D je právě učitel, který tě nepodmíněně dovede k B..., když se mu trochu vzepřeš...

5. Démon přijde, když přestáváme žít, ukáže se to jasně, jak to je a máme na výběr. Je to složité pochopit, ale egu jde o Npd, tvoří ji, byť ji nenávidí, pochází z ní. D nám nemůže říci přímo na rovinu, co děláme sami, musíme na to přijít sami, jinak by to nebylo nepodmíněné. D je nějaké naše já tzv. ale i není naše je, je něco mezi, jak to má v oblibě, krom extrémů a neutrální vágnosti ještě.... Pokud ignorujeme demony, pak zmizí naléhání, odezní, staneme se démonem první kategorie i, ten už nemá s demony nic společného. Pak je návrat k sobě před běsy, co byli potlačeni (ale běs nic neřeší sám o sobě, zlo není objekt, ukázat jej a zmizí, živí samo sebe nustále..., jako láska, jsou maximálně podobní...a tedy maximálně odlišní, jak už to u číse chodí) Máme na výběr.... Ono právě démon je ztráta citu a bdělosti a (cit není jen ženský prvek, je i Duch, vzniká spolupůsobením m a ž), nakažený už neví, že nakažuje druhé, je zmanipulován virem apod. Právě cit a bdělost je rozpoznat od začátku pšt a d atd...

5. V NDE se objevuje Světlo, máme zde k němu jakýsi příliš odměřený vztah, bych řekl, nedůvěřivý, což je však přirozené a normální (i zvířata atd, znají pojem lest – že je to léčka...), může to být podvod si říkáme (jaký důvod by měl mj. někdo k tomu takovou léčku, co je jeho plánem – zjistíme, že plán vlastně nemá, jde o pocity zrady vnitřní u něj někým atd...) Světlo je neoslňující, maximálně jasné a přitom neoslňující světlo, nevrhající stín. Je přirozené se domnívat, že démon má podobu na jedné strany tmy a temnoty, na druhé straně přílišného jasu. Právě Světlo tyto jevy v sobě kombinuje a integruje dohromady. Dokonce ani o neutralitu nejde, neb to by to Světlo nebylo tak jasné. To je totiž přesně Npd, jak má být ☺. Koupat se v lásce a žádnou nevytvořit, to je parazitismus, ale není to jednoduché to - důležitá je nedůležitost Máme představu i, že vše musí být láska, ale pak nebude vůbec svět existovat, vše by byla mlha a nic, Npd je ale Nic, ve které je nějak Vše...

Věci démonické jsou taktéž nepodmíněné, jako je láska sama (jsou facka z čistého nebe, jako ve fyzice, vlnová funkce – „npd“ je tvořena interakcemi-tečkami-fackami-„pd“). Láska nemá zdroj, protože „spojuje“ polarity, ale za určitý zdroj její lze považovat Nulu, ta je nevyčerpatelná, jako láska sama. Démon nás upozorňuje, že něco není ok, on sám už je výraz toho, že něco není ok, je to absolutní, je to to, co to je, hned, nějaký spor, ambivalence, objeví se, když začínáme žít špatně, nebyli jsme bdělí, např., že jsme se

vůbec narodili, z nebdělosti (povolenosti a podmíněnosti). (Nějaké ego bude nyní křičet, že jsem proti životu, protože je prvoplánové a chce to tak nebo tak, aby v tom bylo jasno, to proto, že v sobě má hermafroditismus, ne-jasno, snaží se tzv. oddělovat, ale jeho oddělování je čistě relativní vůči nezdravému spojení v nitru). Ale zde nic jako život a smrt není se chápe v lásce, není v tom rozdíl. Takže démon je naše já, co nám něco říká, kdyby nám někdo řekl, co přesně děláme špatně, nebylo by to nepodmíněné, ale parazitické a vazalské, démon je posel lásky, musíš si na to přijít sám, říká, že tu láska není, svoji přítomností. Je omylem, což je přirozené, a je i bez-omylností, dokonalostí, která by přirozená nebyla a je tedy také omylem. Může se stát, že démona pak ignorujeme a stáváme se démony první kategorie, pak je démon lékem na tento stav a každý démon má v sobě něco z démona první kategorie. Dpk je stále nepodmíněnost, protože se nám to může stát, démon nemůže být milý na nás jenom, musí tu být skutečná hrozba, realizovaná, ale neb je to neu, je to iluze.... .. Na základě těchto poznatků můžeme říci, je jedno, zda je to světlo nebo tma, je jedno, zda je to démon nebo láska, obojí je nepodmíněnost. Občas se objevuje v NDE prý „laskavá tma“. Je úplně jedno, zda je Světlo temné nebo zářivé apod., a pak je i jedno, zda je to utrpení nebo blaženost, je to jedno Protože na bolest se dostavuje otupění, např. nějaký ráj.... Spása, ... je třeba maximálně odlišit pšt a lásku, což právě umí láska (**Bible – jen B umí odlišit co je dobré a co špatné**), a je třeba pochopit, že mezi nimi není rozdílu, ono to jde ruku v ruce. To může evokovat nabádání k lhostejnosti, ale jde o rozlišování k nerozlišenosti, viz dále.

Postupně tedy bloumáme mezi utrpením a rájem, egem a egem, životem a smrtí – mezi nimi je Světlo vždy, mezi něčím a ničím také, mezi všemi myslitelnými prvky... .. mezi 1-1 a 0. Až se pochopí, že je úplně jedno jakou má podobu, pak všechny podoby jsou známy, tvoří se překlady atd.... je to Rce....např. mezi tělem a duchem, to je stejné Mezi neprůhledností a průhledností atd...nevědomostí a vědomostí, avšak tu vědomost je třeba právě mít nějakou...maximální,“vím, že nevím“... východní duchovní nauky tuto cestu našly, ale až díky západu se může plně realizovat...

Existují tedy dvě podoby démona – peklo a blaženost ráje. Mezi nimi lze donekonečna bloumat, ale jejich potkáváním vzniká reálno nějaké, nepodmíněnost, a tuto lásku obohacujeme jinak kýčovitý ráj... Pro Světlo už není tzv. asi rozdílu mezi smrtí a životem, peklem a rájem (to je jiná soustava), atd...

Člověk se potácí od bolesti k tuposti a zpět. Zažíváme bolest, protože to nejde prožít, tak to přechází v tupost nějakou. Příklad tuposti je i blaženost ráje, odměnou za bolest je tupost. Jde o jazyk E a A (Jang, Jin) mj. i dost. Protože jsme tupí, aplikujeme si bolest, abychom něco cítili, či lépe projikujeme si tupost do druhých... A tak to jde donekonečna, proč ne no.... Totiž tento model umožňuje jaksi existenci i, že nezanihilují prvky bolest a tupost apod. hned spolu v Nulu (průnik E do A = 0, protože průnik je E, a E+A=0, vztah a objekt, digitálno a spojito atd... je 0). Digitálno a spojito ale není totéž jako vztah a objekt. Takže to umožňuje to, že neanihilují hned, démon má podobu spěchu a samomluvy a kompenzačně k tomu je jiný démon - vznik hmotnosti, koule, na které se může vůbec něco odehrávat.

Rozlišením, obcováním polarit, např. rozlišování a nerozlišenosti, se pozná, že mezi nimi není rozdíl. TA je o tom, že se nerozlišuje elektron, smutek, zelená barva, atd...je to hodnota určitá jenom, jak složitá atd to je jedno, samozřejmě, nejde právě o hodnoty jen tak samostatné, jsou provázané, např. měřítkem atd...

Sami jsme si zvolili, kým budeme. / Víme, jak to má být tzv. co by bylo ok, Jung píše o tom (Septem...)

NEMUSET BÝT

5. Je to risk vždy, jsme zranitelní, citliví a můžeme být zneužiti, snad proto jsme i tak trochu citliví... vše jde zneužít, o tom je nějak risk a život..., ale co tím získáme...jde o něco? ... není to povinnost, pd nějaká...

5. Smyslem je mj. „nemuset být“. To není jednoduché, do toho stavu dopět, do nirvány.... Člověk musí být i uspokojen životem nějak, i umět nebýt uspokojen, mít potomky atd....

5. Smyslem je myslím maximálně někým být a zároveň nemuset být, opět maximálně. Ono to jde i ruku v ruce. Není smyslem ničit své já a ego, ale umět jednak se rozvinout, kým jsem, učinit kým jsem, což snadno vede na stav „nemuset být“, který je zásadní právě, nepodmíněný. Po smrti se projevuje tak, že mohu na čas být původním já a na čas zase ne, nelpím na sobě, překonal jsem strach z neexistence sebe sama, a už paradoxně jsem „víc“. Mám sám k sobě čísla vztah, jsem na sobě nezávislý a zároveň v kontaktu se sebou.... Naše civilizace disponuje neurózou, která tak nějak je asi o tom, že máme v sobě spěch a stres a snažíme se jej udusit v objektivitě a materialismu, ale tím to jen živíme, ...

5. Opět my buď pěstujeme to, že máme někým pořádně být (západní myšlení) a nebo pěstujeme jen ono „nemuset být“ (východní myšlení) – ale obojí je omezené.... Ale tyto dva prvky spolu přirozeně souvisí i, plyne jeden z druhého, ale i se dost umí vylučovat.

5. nemuset být znamená – být i uspokojen, smířit se i s tajemstvími apod. – že vše nejde odhalit, znalost míry to je mj...

5. Ego je v blažené nerozlišenosti příliš brzy, ...není v ní – vše musí být já ... Totiž nejde, aby vše byla npd, chybí tam formy, objekty, spojení, oddělení, tedy věci podmíněné....

5. My chápeme lásku relativně k neuróze a zlu, ale Npd to takto nemá

5. (nejdříve nějaké já musí existovat, aby posléze nebylo, tedy tvoříme já proto, abychom se jej vzdali pak Přijde nám to marné, ale v kontextu s Nulou už je to lepší, nic jiné tu není no, to evokuje že na něčem lpíme, umanuli jsme si, že tu něco musí být a je nám jedno, že to je pak tak, že něco utvoříme, abychom něco zničili, i tak to jde vidět.....Npd to takto asi nemá.....)

CIVILIZACE

5. Vědecký způsob myšlení umožnil veliký skok v poznání, ale jak už to tak bývá, právě tento způsob uvažování je překážkou pro hlubší poznání. Takto tomu chodí u ega samotného. Jde namítat, že když něco nejde objektivně dokázat, že to nemá smysl, řekl bych, že zde se právě snažím o něco, co je tím novým směrem, je to jen hraní si, ale může to mít ověřitelné (což je trošku v rozporu se sebou) a rozvíjené dále. Odpad v podobě špatných teorií v průběhu poznání nashromážděných se nám vrátí, je třeba se s nimi sjednotit, to je pak vyšší forma poznání... Smyslem a podstatou je totiž žádný odpad, viz Rce (ale nejde to absolutně asi, neb pak je to 0).

5. Smysl civilizací vidím pouze v poznání, v ničem jiném. V prohloubení určitého poznání, určitého pohledu na svět – vědecké poznání, kultura jiná apod., a to i v poznání, že civilizace není to pravé asi. Jednou bychom měli mít psýché opět jako původní domorodí obyvatelé, ale obohacenu o to poznání civilizační. Věda nemůže existovat bez masové spotřeby, ta je zpětnou vazbou jí samé, je odpadem vlastně ... my musíme žít tím, co smysl nemá, a chránit to, co smysl má, toho si totiž nevšímáme, právě té vědy, masová produkce je podstatnější. Tak to být musí asi....ve světě strachu. Utopie, kdy lidstvo bude velice bdělé a nebude nic ničit a jen tu bude věda a výzkum, tak to je sen, realita je vždy jiná....

5. věda – to co ji rozvinulo – objektivní realita, odstup, je tedy její přítěží, takto to bývá.... ego identifikované na antiegoismus....3. v tom jsou egoisté jednodušší než antiegoisté....egoisté to dorovnávají

tím, že jsou zvrácení a antiegoisté jsou už zvrácení přirozeně, neb jsou antiegoisté.... Něco jiného než antiegoismus ale je ego+ne-ego, to je antiegoista se silným egoismem např...

V civilizaci je patrná neuróza ta, že nějaký vynález nám ulehčí život (opak je pravdou), pak to působí komplikace a co jiného než jiný super vynález zase. Bohužel vynálezce nevnímá, že jeho počin může mít dopady negativní, je zaslepen poznáním a tím pozitivním, co to přinese. Je to už tradice.

Prudký vývoj inteligence rodu homo byl dán mnoha faktory – jednak vznik kultury a předávání zkušeností, a mnoho mnoho pozitivních zpětných vazeb, vznik řeči, ale také změny klimatu. Přirozená selekce už dávno nefunguje, místo ní je selekce nepřirozená. Domorodí a příroda žijí ve stavu „Nula“ více než my, jakoby nepatříme nikam, máme si své místo najít asi. Snad je to tím, že nulu používáme, proto s ní nejsme v kontaktu.

5. Vše se děje pro poznání, konzum se děje pro poznání, všichni pracují pro nerdy, které tak všichni nenávidí a myslí si, že jsou vítězové, ale jsou jen loutky pro to, aby věda fungovala...

5. Naše civilizace uctívá materiální zabezpečení, je nějak zvráceně modlou pro nás. O nic jiného nám vlastně nejde se snažíme přesvědčit se... Pochází ze silné iracionality, tato racionalita, na objekty zaměřená... To, moc to, tě potřebuji, ale nechci sama něco dělat..., resp. naše pocit prázdna právě neuroticky toto živí, snaha se plnit...jen to ukazuje, že to je prázdné toto plnění...

KVALITA

5. Smyslem je kvalita – znalost míry, originalita, to jsou synonyma i dost. Pirsig ([Metaphysics of Quality – kniha Zen and the Art of Motorcycle Maintenance](#))

D stačí říci, že toto není kvalita a odejde. On se o ni jen snaží a není to ono no... mezoegoisté jsou zaměřeni na kvalitu, ale to zase není ta Kvalita. Kvalitu nejde získat hned, to je jasné.../// Kvalita je vymizení polarit i, dualismů, neb ty jsou kvantitativní. Co je určitý oříšek, je hodnocení, ohodnotit, že to už je ono? Spíše nehodnocení je kvalita, ale nějaké hodnocení vždy být asi musí, jinak by ani buddha nevěděl, že dospěl do nirvány, resp že "žádná není".... /// Kvalita je nedefinovatelná, můžeme různým kvalitám dávat různé hodnoty, např. významnosti, tj. moci, jak ovlivňuje, kolik zabírá prostoru atd. Tedy kvn. Pokud se kvl analyzuje, zjistí se, že je tvořena pouze kvn, a tedy může vše zmizet, anihilovat, kvl jsou barvy samotné asi do značné míry např., kvl je záhada určitá. Asi nejlépe je to vše popsatelné v matematice samotné. Matematika je o kvn, kvl je jakýsi duch, je to náročnost dejme tomu, určité spojení nižších matematických objektů, abstrakce různé, mechanismy, to je kvl. Není myslím špatně označit Npd za Kvl a Neu za Kvn. Kvl je produkt přirozené selekce např. a dokáže ji i ovlivňovat, pak zjistí, že to ani není třeba - to vše je narůstání kvl. Avšak Kvl se skládá ze samých d-kvn. Světlo - to je čistá kvalita vlastně. Jasně, že obsahuje kvantitu v sobě, je s ní v souladu, "ovládá" ji. Svět je boj kvantity s kvalitou do značné míry. Kvantita marně hledá kvalitu, už si myslí, že to je ono, teď budu bohatá atd., a ono to ono není:). Je třeba hledat max kvalitu:). Kvl nemá vůbec žádnou podobu, projevuje se v různých podobách... Čistá kvantita i kvalita asi neexistují jakoby i. Už je tu myslím zřejmější vztah npd a neu, tedy kvl a kvn - kvn vlastně jen fetišizuje nejvyšší kvl a je s ní v neuróze, kvl je s kvn v souladu, podobně jako vyšší matematika s čísly, Riemannova hypotéza apod.:).... My právě kvalitu fetišizujeme i spíše, jako Boha, E' atd., ale kvl odštěpená od kvn není kvl. Už ta rovnice kvn + kvl = 0 je hrozně rozporná. Je to však nejvyšší možná rovnice, jakou si lze představit matematicky, asi, má se míchat kvalita s kvantitou. Tak trochu se to může podobat GUT sjednocení. Na ru rovnici se dá dívat tak, že kvalitu a kvantitu enkapsulujeme (dáme prostě do balíčku a nezajímá nás, co je uvnitř) a přiřadíme značku plus a mínus a "sečteme" a to je blbost právě tam dát tu značku, to je nesmysl...../// To rovná se a Nulu

tam je asi zavádějící psát vůbec. Dejme tomu, že jde o měřitelné a neměřitelné, ovšem kvalita se bez ohodnocení neobejde nějakém. Nebo, že jde o to "součet na Nulu povinně" a "součet na Nulu nepovinně" - to jsou dvě různé kvality vyjádřené však kvantitativně. Kvl nemá moc problém s kvn (popř chápe význam problému pro svět) a kvn má problém s kvl zdá se (nemůže s tím operovat), to odpovídá npd a neurotickému vztahu. 0 je jak kvantitativní, tak kvalitativní, podobně jako nekonečno, to také je číslo jen napůl. Je to určitá d-zkratka, ale dá se s tím uspokojit, že vlastně Nula je i není číslo, tedy obsahuje kvantitu i kvalitu. Takových věcí najdeme více ale (nekonečno, faktoriál třeba?...), ale jediná 0 umožňuje kreaci, anihilaci atd. Komplexní čísla jsou už také švihlá kvalitou - a jak jsou užitečná! při popisu přírodních jevů. Určitě cesta metamatiky do budoucna je spolčování se s kvalitou. To je už v té matemagicke:) - $a^3 b^3 c^3 = 0$.
/// Samotná kvalita ale láska není, je to kvalita, ale ještě ne moc dobrá, je silně závislá na kvantitě. Pravá kvalita je na kvantitě max nezávislá a je s ní v max spojení. Obráceně kvantita je max nezávislá na kvalitě a jsou spojeny (?). Potom už je zřejmé, že Bohu nevádí nějaký poletující démoni, neb jeho smysl je v Kvalitě - vidím to lidským pohledem, ale potřeboval jsem si to ujasnit. /// Je jasné, že vztah který je zároveň o silné závislosti a i silné nekomunikaci je paradox, rozpor - ale přesně tak to v čisté relativitě je:)./// Co mělo v životě smysl? - kvalita nějaká vždy. Kvalita je soulad v komunikaci apod.../// Pro kvalitu není rozdíl mezi kvn a kvl už...?/// Logické je pak to, že vm je ego, kvantita... kvantita ale není špatná, to ona jen sama sebe takto vidí nějak... z pohledu špatné kvality nějaké.../// Vztah kvl a kvn může být opět v neuróze nebo v harmonii nějaké. Právě ten nesoulad je neuróza, ono by to bylo v pohodě, kdyby tu nebyla představa kvality vyšší, ale ego chce něco víc než má, není spokojeno, a to je i není dobře, avšak vede to na tvorbu Boha, jinak by tu byl čistě jen přirozený výběr a totéž:) neb ego je iluze..., asi ne možná... / Soulad kvantit je kvalita. /// Ten součet kvantity a kvality tedy v Nule již je, jak probíhá, toť právě tajemství... Nula není číslo, je i kvalitou zároveň, na rozdíl od jiných čísel. Dá se říci, že pokud by byl vesmír nekonečný, tak na větší vzdálenosti vždy kvantita již přechází v kvalitu - do logického světa.. (takto to ale vidí všichni pozorovatelé třeba). Kvalita je vědět o fyzikálních zákonech, jejich přesná realizace do podob těch a těch planet je věc jiná, to je jiná kvalita zas - konkretizace. Vše je kvalita i mj:). /// Nula sama je npd dost a plodí pd (1-1), avšak z jakési povolenosti, což je maskovaná npd asi... /

Moc a kvalita dělají totéž - ovládají kvantitu, ale oba to dělají každý jinak, moc je o kvantitě právě, popř snaha o alchymii což je zase naopak marná snaha o kvalitu (lásku, alchymista se snaží vytvořit lásku např. týráním, ego to dělá pořád a bojí se jí a nenávidí lásku a je k ní cynické, zradila apod..., alchymie vaří pokrm, co nejde takto uvařit právě...). Kvantita plodí kvalitu přirozenou selekcí, kvalita pomáhá zpět kvantitě... Když se řekne čistá kvalita vybavíme si něco dobrého, složitého, komplikovaně chutného, mnoho chutí atd. výkal/// Vše je předsudek, i polarity a Nula, ale je to jakž takž no. Nic nemusí být verifikováno, protože něco plus 0 je pořád totéž, nic se nezmění. Tím hned máme ale něco, mluvíme o něčem a něco je rozlišování, polarity asi právě... něco má vždy nějakou podobu, Nic má tu podobu, že žádnou nemá, jde okolo toho kroužit jakoby jen. Nula je definována tak, že nemůže být nikým nikdy viděna přímo, asi tedy, možná se B usmívá teď:),... to už vyžaduje max abstrakci, kterou je a vyžaduje to i něco, aby byla definována, ale tak to musí mít jen něco, ona to nepotřebuje zdá se. Je tedy neuróza v tom, že nula nemůže být viděna přímo, proto se to řeší, překlad od ničeho k něčemu a zpět. /// Mít kvalitu jako fetiš, to není moc kvalitní. Kvalita je o otázce "jaký" a tedy spojuje se s otázkou "proč", smyslem, d s láskou. Kvantitou se dospívá je kvalitě, měřením... Kvalita se říká, že je subjektivní, ale ona má v merku objektivno...

Nakonec tedy Pámbůh sídlí v oddělení Jakosti -:). / Kvalita není ani m ani ž princip, přesto není vágní. / Dábla absolutně odpálkujete tím, že řeknete "že to není kvalitní":). Bude chtít být lepší a lepší v tom co nabízí atd..., stále pokouší, aby nakazil a šel zase dál za dalším...celý svět musí nakazit...

Kvalitativní veličiny jsou Náhoda, například číslo pí (neopakovatelnost asi tedy – originální je, prvočísla také trošku.....a je to specifická náhoda...), smyslem je spočítat pí:)...

Kvalita jakoby vzniká z kvantity vývojem, ale ona sama kvantitu plodí Potom. Viz ontologický Cyklus.

5.K Pomocí BVL dokážeme také vyjádřit ne-BVL systémy, sčítání a odčítání jsou již zmiňované úhly 360° a 180° (dvakrát mínus je plus). Ostatní úhly jsou pak jakoby ne-BVL. Ale kvalitu vyjádřit neumíme – například modrou, červenou a zelenou. Můžeme si představit, že jim odpovídají tři úhly v rovnostranném trojúhelníku. V matematice, která hovoří kvantitativním jazykem, nemohu stejné, totožné úhly od sebe odlišit. Jen pomocí souřadnic nebo jinak, ale v kvalitativním světě si mohu úhly označit barvou, aniž by se úhly nějak lišily. Existují myslím dva světy – jeden je kvantitativní, v něm žije matematika a směřuje ke kvalitě, a pak je svět kvalitativní a pomocí něj se kvantita popisuje, matematika by neexistovala bez našich qualií. Vlastnost kvantity je opakovatelnost, to je velmi podstatný fenomén, i např. ve vědě, experiment jde zopakovat. Jsou však jevy, které jsou neopakovatelné a to jsou právě jevy kvalitní. Sem se dá zařadit třeba i synchronicita, viz dále (nebudeme nyní dávat kvantitativní hodnoty subjektivní jednotlivým událostem, to je kvantitativní dosti). Skutečný svět je potkávání se kvantity s kvalitou. Kvalita, pokud se jí budeme snažit popsat, nám vždy uteče. Je dost možné, že fenomén neopakovatelnosti se vyskytuje třeba u principu superpozice v KT apod. Popsat nejde, protože by to byla její kopie už. Musíme se smířit s tím, že fenomén neopakovatelnosti existuje. Že věci pomíjí. Kvantita a kvalita (kvn, kvl) jsou dva vzájemně nesrozumitelné jazyky, kterými je (asi) zapsán celý svět. Takové vztahy logika nezkoumá. Možná, čistě relativně, souvisí spolu tím, že spolu nesouvisí, ale tato čistě relativní tvrzení – sice vše vysvětlují, ale na úkor jaksi informace a pochopení hlubšího. Matika neumi nijak uchopit neopakovatelnost, kvalitu. Je založena na kvantite. Prvocísla např. mají rys kvality dost, ale nejsou neopakovatelná globalně.... Samozřejmě se namítne, mám tu vizi samomluveckou, že barvy se opakují, emoce se opakují apod. To ano, ale díky provázanosti s kvantitou, fyzickým světem. Samotná barva je jev neopakovatelný, kvalitní. To ale ještě neznamená, nemusí znamenat, že je to kvalitní i duchovně. Fyzično by nebylo bez qualií a qualie bez fyzická (kvantity). S kvalitou se v matematice setkáme např. u fyzikálních jednotek, sice jsou některé definovány pomocí symetrií (teorém Noetherové), ale jde o jakési přívěsky kvantity. Je možné, že to, že všichni vidíme zelenou jako zelenou (nemůžeme to ale dokázat asi, jde o kvalitativní, subjektivní prvek) je možná čistě relativně díky tomu, že jsou neopakovatelné, proto se opakují v každém z nás. Tyto zákony pracují na základě vztahu dotčených prvků přes nulu (Nulu), podobně může pracovat i vystoupení z těla v NDE apod. To není fyzikální jev, ale jen čistá relativita. Vše je čísla ale jde i vidět.... Otázka proč je zelená zelená zrovna – tak máme snahu to vysvětlit nějak fyzikálně, ale ono to tuto povahu nemá, jde o neopakovatelný jev, sice je rozprostřen časoprostorově, ale jako takový je o neopakovatelnosti. Neuroticky se to můžeme snažit objasnit pomocí matematiky a fyziky, ale bude to asi selhávat. Kvalitu si spojujeme i s hmotným dobrým jídlem, ale nevím no...asi je to relativní, našťěští Npd není relativní.... Je to jako snažit se popsat složitou konfiguraci mnoha částic, co se někde někdy vyskytla, to nejde, prostě je to neopakovatelné. Barvy bych řekl, vznikají na základě historického vývoje, vztahů, emocí apod. – zpětných vazeb, např. zelená – rostliny, určitá emoce, zklidňující, v houští se schovám, pak vidím červený zralý plod, ten si mohu utrhnout, ale není to jen „praktické“, jde o emoční mapu, já působím a ono na mě. A to to už nikdy neuvidíme? Naštěstí existuje provázanost, vztah kvality s kvantitou, neopakovatelností a opakovatelností. Je asi i velký úkol kvality se odlepit od relativity, se kterou je spojena a spojit se kvantitou a dát Nulu.... To, proč všichni vnímáme qualie stejně je možná čísla – protože je to subjektivní, je to objektivní, nebo a je to možná totéž, je to tím, že každá qualie je neopakovatelnost, v jakémsi nadprostoru je prostě „jednou“ jenom. Je třeba si zvyknout, že neopakovatelnost je součástí světa, sice nejde měřit a vážit a právě zopakovat, ale má vliv na svět, stejně jako věci spočítatelné, měřitelné a opakovatelné. Ono to totiž nebude tak žhavé – právě, když zažíváme neopakovatelnost, tak dochází se k tomu, že se to už může (a nemusí) opakovat, co jsme zažili, nirvánu například a sebe sama atd. Právě neopakovatelnost (pomíjivost) umožňuje a je věčnost, může se „opakovat“. Oproti tomu ale existuje fenomén, co se opakuje, kopíruje, kmitá stále, působí věčně, navždy, ale je pomíjivý – takto působí každý démon, užije si svých pět minut věčnosti. Není to tedy otázka,

co je věčnost a pomíjivost, vše je věčné i pomíjivé, i démon atd. Jde spíše o vztah věčnosti či opakovatelnosti s neopakovatelností..... Neopakovatelný je každý okamžik, jen si to nemusíme uvědomovat – je to nepřímé, a když si to uvědomíme, je to smyslem právě. Obojí je nějak o čisre vztazích....

Jestlize prvocislum dame atribut kvality, pak nebude dle zakona "nikdo nemuze vyhrat" najit dokonaly jisty kvantitativni prepis, který urci jejich rozlozeni. Neco se najit da, prunik tu bude, ale nejde popsat kvantitou kvalitu - pokud ano, pak by to muselo jit i obracene, coz tak vlastne uz je - pomoci barev atd cisla vubec vidime. Stoji za povsimnuti, ze cim vice kvantity, tim mensi vyskyt "kvality" - prvocisel. ... Proste sporna, vagni a nebo inertni tvrzeni vzdy zvizezi, díky tomu, ze sami jsou dost o lzi...

Neopakovatelnost myslím absolutní, nejde ani zapsat na papír, nejde si dát složitý systém na papír, to už je zopakování a není to, co to je, bylo....

5K. S růstem čísel klesá myslím spornost. Číslo 0 je max. sporné, paradox. Trochu menší paradox je číslo jedna, ale jsou na tom s 0 dost stejně – není tam žádná komunikace, neexistuje, jde o celek, který nijak nepůsobí navenek např. Číslo dva je klasická spornost BVL (bi-valentní logika, černobílý svět nebo odstíny šedi, kvantitativně uchopitelný svět, pravda, nepravda apod.). V prostředí BVL kvetou neurózy, ovšem není to asi tak, že tam jsou dva elementy, ony jsou živeny něčím třetím, mlhavým např., ale i samotná mlhavost může být jedním z prvků neurotického vztahu. Od čísla tři sice narůstá chaos, ale už je to celkem v klidu, čím více kvantity, tím paradoxně více kvality, omyly všelijaké se vykompenzují vzájemně. Z hlediska BVL pak takový systém nemůže konat práci ale. BVL vztah je i jedinec versus veřejné mínění, jeden versus mnoho, přesila apod. Vztahy kvantity a kvality jsou všelijaké ... např. kvalita i klesá s množstvím, pokud se uvažuje rozložení prvočísel.

5K. Myšlenková cesta, která vedla k tomu, že qualie jsou neopakovatelnost, a tedy nejdou popsat kvantitativně, je právě to, že opakovatelnost je o počítání a kvantitě a neopakovatelnost tedy není, logicky by měla souviset či přímo právě být kvalitou. To je asi ten důvod, proč nikdy nebudeme schopni pochopit, jak vznikají qualie, protože jsou neopakovatelné (barva, vůně, emoce apod.). Samozřejmě se namítne, že se opakují – to ano, ale jen díky spojitosti s vypočitatelným světem. Samotná zelená barva je neopakovatelná, byla by neopakovatelná, pokud by nebyla spojena s kvantitou, vlnovou délkou například. Samozřejmě otázka je, zda např. mikrosvět také neobsahuje určité neopakovatelné elementy. Čas, šipka času, je mnoho neopakovatelností „za sebou“, či spíše v sobě, prolínají se opakovatelnosti a tím se stávají neopakovatelné... Určitá imitace neopakovatelnosti a možná v tom je i její podstata, je to, že se sejde mnoho prvků dohromady a nejde to již zopakovat.

VŠE SE OVLÁDÁ SAMO

5. Vše se ovládá samo mi došlo, je to npd, nirvána..., i ovládání se ovládá samo, neu to je a trochu i ovládat.... Je těžší znát míru ovládání (neb moc míru nezná právě) než neovládat vůbec? Když nás Světlo na svůj popud posílá zpět je to myslím dost o nás samých, toto rozhodnutí, nevědomé já se rozhodne, to kterému jde Npd, všemu jde o Npd, ale není Npd....

Buddhovská nirvána je o zrušení veškerého vnímání, zde to není o touze jako v buddhismu, ale trochu o něčem jiném, o ovládání neboli působení, což s tím vnímáním souvisí, takže to i dává do kupy. Jung o působení prý hovoří. Totiž, "kdo pozná, že vše na sebe působí a jak to na sebe působí, že je to soběstačné, zjistí, že to vše se ovládá samo a nemusí se snažit nijak působit" - tak trochu je v pozici Boha, ale právě Bohem není, ocitne se mimo působení i, neocitne se však mimo tento svět a bytí/nebytí, to by byl protimluv a bylo by tam já... je to nedualistické..... ego i láska jsou o působení a zde působení a nepůsobení spolu dají

lásku zase, samozřejmě bude asi i neuróza mezi působením a nepůsobením, ale nevím no... nepůsobení totiž není jen tak... Neříkám, že vím, jak svět či bytí/nebytí funguje, ale funguje mi to a mohl jsem si to dovolit už zažít. To není "ať si tam dělají co chtějí", v tom je ovládní skryté a působení, ... pochopení prostě, že vše se to ovládá samo, včetně touhy ovládat, žíví samo, a je tedy nepodmíněné, tím působení jakoby zaniká, může zaniknout, není třeba již vědět co je svět, ale není to vykašlání se na něj, možná i naopak. V tom je rozdíl oproti nirváně buddhismu, ta je více ne-myslicí, jde jen o zrušení vnímání jako takového, zde, až po prozkoumání, jak svět funguje, se dostaví nirvána, či něco podobného, a je to i jiné asi trochu, jiným jazykem... to není, že toto je nějak lepší nebo horší než buddhovská nirvána...interpretace jiná.....(pokrytectví?)..... Není to asi i tak individualistické, pro běžný život stačí to ovládní, podobně jako u buddhismu o touze. Pak už není působení vůbec potřeba, neb vše se už hýbe samo - takto ale není viděno opět říkám. Vlastně je to hra na hybatele, ale je třeba to i udržovat:... ale vlastně, vždyť se to udržuje samo:). Osvobození, od lpění. Avšak právě toto je součástí bytí/nebytí, to poznání, že to tak je, je to láska, součástí lásky, a pomáhá to být bytí/nebytí, kým je, takže to "působí" svým nepůsobením, nepodmíněností. Jde tady právě o to poznání – že to nemusíme ovládat, ovládá se to samo, i ovládní se ovládá samo, je neuróza...

Tedy i ovládní, touha ovládat, se ovládá sama, jde tam o egoismy a nevědomost, (narážení na osud – nevědomé „já“ CG Jung) ... A jaký význam má toto poznání, že vše se ovládá samo? Cestou jsme totiž svět poznali a pomohli tvořit a i tím, že se ovládá sám, to není jisté, vše se totiž tvoří od Nuly.... Pomáháme světu aby byl jaký je, pomáhání slunci chodit po obloze.... Jde také o spojení prvků – ovládat a neovládat, Rce zase.... Domyslet toto... Ega jsou prvoplánová, jsou jakoby mimo, ale ona svět tvoří nechtěně, Npd je prvoplánovost, je mimo a svět tvoří jinak, vůbec asi jakoby..... Poznáš co je svět, jak funguje, tím je tvoříš i, a pochopíš, že funguje sám, což je opět ona tvorba asi i....

Nirvána je o ani neomezení vědomí, a ani nebytí ... Lankavatára...

Maximálně těžké věci, cesty vedou k max osvobození – někdy je čisre i pozitivní...v tom co říká, sama o sobě je ale asidost negativní a nebo se zruší a je to ok...jsou to naše nálepky, plus a minus, co dáváme světu, nové vidění světa....do té doby nepoznané bytím....

působení-neůsobení jsou jako proměny-žádné proměny a jako já a nejá, jde o vzájemné působení působení a nepůsobení, proměn a žádných proměn, já a nejá nejde o ovládní..., ovládní neovládání..., překlad je i Svoření, proto se děje stále..., překlad je kvalita..., každá polarita působí a je i překlad... B pomáhá překládat mezi námi s ním, viz NDE ..., čisla je orig a čisre je kopie..., překlad od nevědomsti k vědomsti a naopak.... vědomí není i něco ok, pochází z touhy, ega.... Ego je důsledek toho, že Náhoda si utvořila něco, co Náhodu nesnášelo...

stvoření i nestvoření-tj vše je samo samo – i to jsou polarity. Je třeba rozumět jazykům, to je celé, toť stvoření i tvoření samo...

Tento svět a nirvána se vůbec neliší, naopak (ega jsou tu více na návštěvě i méně na návštěvě než nirvána, a také naopak nirvána je ve světě více než ego a i méně) – čím více je člověk duchovní, tím více by měl umět žít jako dřív....je to jiné, ale no....

5V. Právě i ovládní, ovládat něco, se ovládá samo, neuróza žíví sama sebe..... iluze žíví sami sebe....

ORIGINALITA

To, že se vše děje od nuly, by znamenalo, že my nyní tvoříme svět, zpětně, poznáváme jej, je to logicky obráceně, ale v pořádku Co je materiálně dopředu – šipka času, dorovnáva duchovno (poznat jak svět funguje je zpětně jej stvořit)..... Tedy ještě jednou – „stáváme se v čase originálem - původem, (viz individuace CG Jung)“

Originál je nezničitelný, neohrožitelný, věčný, individuace, stávání se originálem, ... atd... Originál je živý, přeměňuje se, ale je stále originální, přítomnost, pravda shodová, síťová-originalitní. Pravda shodová – musí být shoda s originálem, tím ale říká, že jej nikdy nebude a má neurózu nebo jde O vážně tvořit, a nejlépe sítí, Orihg je o sítích, vztazích, pravda vztahová... Shodová pravda je jen část té síťové, jakoby se část sítě zakryla a to byl objekt....a m princip do něj rád proniká a ž se vyžívají se oba ve své nevědomosti, 1=1 je originál? Pravda originálu jde opačným směrem, než pravda shodová Nejde o to, být jako originál, hrát si na originalitu...jde o elimitaci shody..... originál je ta hra..... Možná je pravda někde mezi pravdou shodovou a originalitní (stojí proti sobě, neb na jedné straně snaha být jako originál na druhé straně nemít nic jako já – to jsou ega obojí nějaká... a nejde o originál v obou případech...)... O pravdě shodové a síťové už byla v textu řeč – shodová se snaží být jako Originál (věda, experimentální potvrzení) – ale díky tomu nikdy jako Originál nebude právě, neb se o něj snaží...naopak pravda síťová to má naopak vlastně jakoby.....

Jsou tyto věci v textu pravdivé? Je vůbec podstatné vědět co pravda je, tak nějak, zkoumat ji, metajazykově. Text vychází z ověřených poznatků ve vědě (stále se to vyvíjí samozřejmě, úplné dokázání teorie je nesmysl zdá se), a potom hodně z Jungovy psychoanalýzy. V jejím duchu postavení se k pravdě je i tento text bych řekl - není to čistě matematický fakt, ale je to myslím jakási duševně-vědecká pravda, nejde si to ohmatat, ale myslím, že praxe mluví za vše. Ono nás to i samo vede to poznání. Esoterika je něco jiného, např. to, zda trpaslík je nebo není by věda řekla, že jde dokázat, že tak je nebo není, nebo by řekla, že je to nedokazatelné. / Podstatné jsou zde vhledy, různé energie, ale je to právě zasazeno do Jungovy psychoanalýzy, což tomu velmi pomáhá, kategorizuje to, má to strukturu, o kterou se to může opřít, když se k tomu přidá A E energie, je to zřejmější. Ty vhledy jsou objektivní jakoby, má to logiku svoji. Je to spíš jiná forma pravdy, než shoda. Jde o síťovou - vztahovou pravdu, potkává se tam totiž více jazyků najednou. Tak např. Jungova teorie o introverzi a extroverzi, A-E princip, a tělo, energie které tam vidím potom to vše jen sublimují dohromady... Máme tedy pravdu shodovou, síťovou a pak pravdu originalitní, viz dále. Možná je více forem pravdy, ale tyto tři v přírodě nacházíme. Domnívám se, že originalitní je tvořena sítěmi a sítě shodami... tak nějak.... Ta síťová pravda je specifická - jde o uzavřený svět vztahů, nejde říci, že to není pravda a ani to není vhodné pro pravdu shody (1=1). Vstupy do těchto vztahů jsou z objektivních pravd a tvoří se nové pravdy... podstatu tam hraje určitá intuice asi... Takže ta originalitní pravda - pravda shody je 1=1, ale pravda originálu jde úplně opačným směrem!:) - jde o eliminaci shody, a to je v tomto textu také trochu patrné, buď mohu pravdu nalézt tak, že tam je shoda, nebo tak, že naopak žádná shoda není, že jde o originál. Ovšem ono to je asi tak, že ta shoda je snaha o shodu s originálem, něčím nezávislým, a domnívám se, že úplně nejzažší v tomto je Nula a tam to "začíná". ... Když je srdce šťastno, rozhodně to bude o pravdě... Max. pravda je tedy originalita, originál, ten je jen jeden, stejně jako svět a Nula, říci, že je Nula jedna nějak jde, ale chce to promyslet, asi je i není jedna: je jedna, ale žádná jedna tam v ní není, tedy Nula je jako 1-1 právě. Co je potom ale lež? Může jít o neshodu, (avšak i tam jde říci, že jde o shodu) nebo spíše o netransparentnost, což je i podstatné, nemůže vše být od počátku do konce věků transparentní, pak by tu nic nikdy nebylo, jen nic... Co je podstatné u toho originálu je navíc to, že tam je spojení protikladů, to pak tvoří pravdu v podobě nepodmíněnosti, ta má myslím právě k originalitě blízko. Souvislost originality a npd je v tom, že nepotřebuji potvrzení, navíc originál se liší od předsudku. Ovšem není to tak jednoznačné, originál je i schizofrenie, bludy a incestualita, i tyto a asi i další fenomény s ní souvisí, ale // Není tam to spojení ... neu sice vše ví, ale ne díky spojení, ale díky okopírování a / Snaha být originální samozřejmě není o originalitě. Mezi originalitou a kopií je zvláštní vztah, psal jsem, že originál se skládá z mnoha kopií, ale to je nahozené. Originál už jakoby nemá vnitřní strukturu, o tom tam i dost jde, to hledáme právě, je to nepodmíněnost,

nejde to okopírovat, nevíme co tam je, proto to nejde okopírovat - neu je také specifická, kopie se od originálu liší tím, že je švihlá-není jako originál, což pokládá za svoji originalitu a i to tak nějak je, viz noví lidé, liší se, ale existují díky spojení dvou lidí apoň.... Démon to napodobuje a také nemá vnitřní strukturu třeba, nevíme, co tam je, u lásky je to však nemicht to samé:), ale nevdí nám to, že nevíme, co tam je, což u ega také, ale pramení to z popření, že nám to vadí - "nevdí" nám to, věříme tomu, je dobře, že tam je to, že nedůvěřujeme tomu.... Je to originál - nevíme, oč jde, neumíme to okopírovat, ale zas takový originál to není,,,,,..... z definice, když je někde něco, o čem nevíme, je to originální, neumíme to okopírovat, 0 je úplná nevědomost pak, ale už není nikoho, kdo by o tom něco řekl ani... i ego je o tomto, něco skrývá, nejde nám to okopírovat, skrývá kopii něčeho, pravdu, že je to jen kopie, skrývá Nulu, originalitu apod.....nějaké složité... Ego je nedokonalost jež nabyla vědomí a chce být dokonalá, touží proto, má to asi právě svůj účel v bytí, že se to někam dotáhne, nedotáhne či jak... říká povaleči vstaň a něco dělej, ovšem ten povaleč je i ono samo... dělá jen to, co musí, k čemu je donuceno, což je na jednu stranu vědomé a npd asi i (šetří to energii maximálně, je to příroda, ale až když je takových více to je npd...mnoho takových dohromady), ale na druhou i dost neu a strojové. // "Shoda s originálem" je protimluv mj., to nedává smysl, a je v tom zakukleno to, že nikdy pravdu takto nezískáme. Originál je zas moc nepoznatelný na druhou stranu. Ale to chce čas a pozná se do nějaké míry... Samozřejmě něco jiné je přesné poznání konfigurace všech atomů v prostoru... /// individiace ... originál celý svět...

Láska spíše bude o vztahu kopie a originálu, když se to totiž přežene ať tam či tam, je to neuróza, buď přílišné kopírování a identifikace nebo přílišná originalita - bludy, incestualita, uzavřený svět. / Pravda je velmi zvláštní i. Definujeme ji jako shodu, nejlépe jako shodu se skutečností (originálem, nezávislým, max. nezávislá entita je 0 bych právě řekl)... naproti tomu originál je něco, co právě žádnou shodu nemá.

Pravdivost věcí zde, jak jsem psal, je více pravd, dokonce si protiřečí (shodnost vs. žádná shodnost), pokud bychom použili pravdu shody s originálem, o shodu s originálem se snaží právě D:), stejně tak jako snaha o originalitu nebo prohlášení se originalitou - psychóza, incestualita atd. (lidé, co si libují v uzavřenosti rodiny či až jejím zbožštění, je to nezávislé na jakékoli jiné diagnóze...) - vše jsou to lidské snahy jít domů, k Bohu, a je pro to pochopení i, Láskou, ale tvoje mise není splněna, pak řekne Světlo.... Takže zpět:) - tady je pravdivost složitá, není ani o shodě ani o originalitě, je to spíše taková síť, ústředna... Hypoteticky, máme komunikaci, tam jsou koncoví činitelé, je třeba vyslat a přijmout shodnou zprávu, to je shoda, pak tam je ústředna, a také tam je celkově originalita apod.... Prostě "pavlačová pravda":), spíše "symfonie". // Prostě, něco jsem zdálky slyšela na božské pavlači, jak si tam povídali ti pánové, tak to jen tlumočím.... Myslím si, že to je úžasné ten text a není, jsem unešená sama sebou, jsem jako ž, co si myslí, že její pšt je úžasná (totiž ženy mají velikou tendenci dívat se na sebe z pohledu Anima, myslí zde a říkají tam či naopak atd., je to extrovertní docela, je to logické, neb extroverti jsou na ženy orientováni, ...potřebují to vidět naopak, ze sebe Anima a něco mu dávat, tím více budou..., právě tato subjektivita vede na objektivitu paradoxně...), nebo jako m, co si myslí, žije v iluzi, že tomu šéfuje všemu tady...že "ne, to není žena, co zde celé"...

V originalitě, kterou můžeme prohlásit za smysl, cestu a cíl, ale byl bych s tím opatrný, je vidět mnoho věcí. Za prvé ono zúžení potenciálu v průběhu života (Pjér – člověk má na začátku nekonečný potenciál a na konci už vůbec žádný tam není – o to i jde asi, pak se asi otevřeme zase potenciálu...), neb jedině ono může vést k originalitě, zůstat jen u potenciálového života není originalita. (buddha se sice dostane do nirvány, ale aniž by se k ní nějak moc přičinil, neb ona je tvořena originalitou, něčím, co nemá už vnitřní strukturu, pořád ty buddhy pomlouvám, ale jen se to snažím ... "kontra"). Originalita působí, že souvisí s incestualitou, je to vlastní svět bez možnosti, aby jej někdo další pochopil a mohl pochopit, to však není originalita právě, je to symptom egoismu, musíme kopírovat, aby to někdo další pochopil, nic jiného nám nezbyde, ale výsledek je pak Univerzální originalita, v níž originalita (orig) každého z nás je jen fragment její. Někdo na té incestualitě staví, že druzí tápou, o čem jejich rodina je a identifikují se s tím, vždy to působí degenerovaně a roztekle

uvnitř - je to nakažlivé ale hrozně, neb to je kompenzace nenakažlivosti v tom samotném. Orig je tu všude kolem nás, už tu je, ale ona jakoby není poznána, neexistuje napůl jakoby, proto život zde je i jakýsi sen jenom, ze kterého se probouzíme, abychom to, co tu je, tvořili, popř rozvíjeli. Originál je, ale doplnění je, že se teprve musí utvořit, nic není zadarmo, a originál není nikdy hotový, je to dílo velkého Umělce tam na nebesích:), který s ním stále není spokojen:). Originál je jakoby v proměnách, stále se mění, avšak nejoriginálnější, tj. bez vnitřní struktury je 0, ale to je moc matematický pohled. Originál je neotřesitelný, samozřejmě to souvisí s bytostným já (Jungovým). Originalita je i vymanění se z pout genů, ty neustále něco kopírují, a už se dál nerozmnožovat, ale to je právě ono incestuální... "všichni se staneme bohy v pantheonu". V normálním životě však není originalita jen, jsou tu shody, kamarádství, a další jevy, bez kterých by lásky nikdy nebylo (společné dílo, ze kterého si každý ukusuje, toť jakoby L - ale to je dost parazitický pohled), vzájemný parazitismus právě utváří L. D se také snaží dělat velmi originální, např. ježibaba se různě upravuje, načančává, dělá to i schválně, avšak není tam ono spojení v nitru, protikladů, je to jako hejno vran, co se rozletí pak, iluze, co se nechává vyživovat a tak nepůsobí jako iluze tolik. Říkáme si, jo, po smrti či spíše zde se iluze odstřihnou od zdroje a bude po nich, ... to by nebylo dobré asi, vše by zmizelo a nastal by chaos...asi.../// Originalita může svádět k "původnosti", směr k původu - spíše jde o vytvoření nového originálu, ale on je původní, vždy tu byl, neb Univerzální originál, jež je jen jeden, tu je stále asi nějak...v proměnách či jak... Spíše je dobré kopírování a originalitu nechat být spolu, závěr je Originál pak. Dříve jsem psal, že je nepochopitelné že je více originálů a pak dávají originál vyšší spolu, to bylo viděno moc egoisticky, že každý je svůj svět, individualismus, tj. bez lásky, ale láska je právě originál, nepodmíněnost, čistá Npd, o tu je tu usilováno, neb svět je transformace od Ega k Lásce (a zpět i, často, není to přímá cesta..). Vezměme si, jak se postupně láska vymanila, člověk už ji vnímá samostatně a také poznává svět a vesmír, to je ona transformace. ///

Originalita: originalita je těžko definovatelný pojem...jako kvalita a jsou stejné, npd synonyma Originalita je absolutní také.... Znamená původ.... My máme původ a „stáváme se původem“, jdeme do minulosti mj... Existují možnosti, že jsou dva identické objekty, hodnoty – pak nejde o kopie v pravém slova smyslu, neb není jasné, kdo je čí kopie, je to možná celá originál právě, to by bylo ale více, pokud by to bylo jen jedno (ale láska umí kopírovat přes nulu, d se jen snaží kopírovat – např. on si hraje na kněze, a kněz si hraje na nějaký archetyp, který vznikl tímto způsobem, d je archetyp kopírování samotného, kopírujeme jen Nulu, Kopie a originál jsou i relativní vůči sobě..... , pak jsou dva trochu odlišné originály-kopie, Např. do sebe zapadají.... Složitost světa který nepřipomíná digitální hru polarit, je to asi jednak zhlazením láskou a i egy, a jednak tím, že zde se to naruší, jinde se naruší opačně trochu zase, aby se to dorovnálo, a.... v d světě, by vás d po smrti – že musíte dokoukat barvy aby daly 0, budeš se dívat na barvy a pak zmizíš.... Ale zde si to rozdáme mezi sebe, a různě a nepozná se to.... Navíc láska je právě že to nemusí být nula.... Podstatná věc je taky, zda to funguje Manipulace fungují vždy neb jsou omyl Ale láska i funguje někdy právě, není omylem,.... Právě funkčnost, že vše funguje, zapadá atd... je něco jiného, originálního, kvalitního.... / d se snaží být také originální, vady jsou originální právě, originalita a kopie se stírají i dost ale je třeba je odlišit i a že mezi nimi není rozdíl.... / originalita je neopakovatelnost, tedy numericky 1 nebo 0, což je i dost podobné. / kopie může být v čase, vychází z nějakého originálu, nebo bezčasově – dva objekty vedle sebe... kde jeden je originál tzv... kopie bývá ušita horkou jehlou Originál se skládá ze samým kopírujících se entit Možná kopie a originál neexistují právě, když svět tvoří 1,-1 atd... / Co však souvisí s originalitou je neopakovatelnost. A ta je tedy pomíjivá, to se nám nelíbí, chceme ještě tzv. – a tím se dostáváme do neu kruhu (i právě být v samsáře víc je smysl, ž smysl asi víc...), pomíjivost je právě napořád – „zvěčnělá“ a dál v proměnách, ale už tu je, její informace tu je už zanesena...

Originál – tedy umět pomínout – je „navždy“, neumět pomínout vede logicky na opakování a tedy neoriginalitu.... ono umět pomínout je logicky že už se to neopakuje nikdy, a o to asi i jde (co umí pomínout, nemuset být, je kompenzančně paradoxně opakovatelné, věčné – co neumí pomínout, lpí na

sobě, něčem-sobě, se kopíruje a neumí se zkopírovat ale) Umět nebýt (originalita) vede na bytí (může se opakovat jestli chce, neb uměla nebýt, nebyl strach tam – čistě relativně se to doplňuje), a „naopak“ neumět pominout vede na přežívání (nebytí), neschopnost se opakovat a to je originalita ale – je to zamotané:)...

Co to je originál vůbec ve vztahu k věcem v textu? Originál je totéž co informace neboli Npd... (?) složená z interpretací, jazyků, z „kopií“ sebe sama, ale každá ta kopie je trochu jiná, originální tedy ...

Neopakovatelnost v prostoru a čase je originál (definice) – a je v protikladu k opakovatelnosti, s ní ale asi souvisí hlouběji právě, skládá se z kopií a kopírování ... jako když se rodí děti rodičům, každý něco nové přidá trochu, nejde být originální 100%, byť to tak i je asi i...., Takže neopakovatelnost a opakovatelnost. Pak npd říká – pokud budeš umět neopakovatelnost, bude to opakovatelné, ta neopakovatelnost. Pokud budeš stále něco opakovat, budeš neopakovatelnost jen vlastnit, a narážet na ni nevědomě... V npd jde o spojení originálu a kopie, o tom je asi i Cyklus (kapitola 7.) – rodič a dítě co se stane rodičem..... V egu jsou spolu v neuróze....

Tedy asi takto snad: „Co umí pominout, je navždy a může se opakovat, pokud chce (spojení v antilogice, chce to však dost odvahy)“ versus „co neumí pominout (je také navždy, opakuje se - donekonečna), není navždy, pomine (taky antilogika, ale d typu)“... Démon působí vždy jako že je napořád, ale je pomíjivý, jak bylo řečeno, má neu mezi věčností a pomíjivostí.... Není to, že není věčný, to tam řečeno není. Zde je čisre na straně lásky zdá se, a ne na straně démonů:)... Tedy, pomíjivost je pomíjivost, věčnost je věčnost. Láska je pomíjivá, proto je věčná, démon je věčný (působí vždy tak), proto je pomíjivý, díky pomíjivosti může být na čas „věčný“, ale on je věčný i, zkouší to pořád.

Někdy se objevuje, že není dobré mít děti nebo to je naopak vyzvihováno duchovními naukami, je to problém co řeší přelidněné civilizace a imponuje jim to... Ale je třeba si uvědomit, že každý nový tvor přináší právě něco své, originální i a proto se chce narodit i, nezná to,má to i stinnou stránku v té touze, za každou cenu třeba, ale i když je všeho už moc, za každou cenu být originální apod....

pokud by toto byl ateismus, pak by ok Je ale třeba právě někým být, jástvim, jinak není ani co pomíjet a ničit lpění ... také paměť by nebyla vytvořena právě otázka je paměti u B – překlady?... paměť je zároveň i světem samotným asi i nějak... paměť je o kopírování

Originalita je věčná – neopakovatelnost, synchronicita nenarušuje přírodní zákony neb je neopakovatelná, ... naopak kopírovací věci věčné nejsou...paradoxně...

Za každou cenu se snažit být originální je kopírování právě...obecně... není to originál, když se snažím být originální, démon to dělá a ještě navíc se vyžívá v tom, že je ošklivý atd... aby vlastnil krásu díky tomu relativně...

5. ego je o 1-1 a snaží se o svět 1 a 0, ale marně. Láska utváří identické kopie, tctj, ego kopie neindetické,,, tedy i srůst...až dohromady do je ok nějak..., u lásky není poznat, co je kopie, vše je kopie, ale i originál, u ega je vše kopie.....

KOPIE VS ORIGINÁL...PROBLEMATIKA, láska vs ego..., Ego tvoří kopie originálu, nejsou dokonalé, vtip je v tom, že originál jsou identické kopie, přes Nulu, přes ní to jde

Ego je o 1-1, neumí identické kopie...? Vždy je to jiné... i reál virtuál částice nejsou identické... proto je originál dva překrývající se vlny v kvantové teorii, bosony fermiony atd....z otho... Tedy jde kopírovat přesně a nebo nepřesně, originál jakoby neexistuje, je ten celek....z toho...ejde mít svět pouze z kopií,

z identických kopií ano, ale je to o ničem, ...až identické kopie a kopie neidentické jsou ok ... obojí v sobě nese originalitu....kus z ní... Kus lásky.... O otm je celá věčnost apod...všehno o tom je...hnusná kopie originálu se umí zas v originál přeměnit,..... vše je pod tlakem stresového faktoru, podmíněnosti nějaké...

polarity 1-1, 1 1 ... kopie i originál tu splývají, originál je něco co není vidět a je to láska a je nezníčitelný, každý okamžik je originál, když nám utíká, vzdalujeme se mu, ale hledáme jej a to je dobré..., překlady jsou právě originál? vše je jazyk (Starý zákon – na počátku bylo slovo – intuice předků), i překlad je forma jazyka.... V jazyku se už neodlišuje objekt a vztah... to je velmi podstatné Originál se skládá ze samých takových kopií.... D to napodobuje a neumí zkopírovat úplně.... Snaží se však o to, je archetyp kopírování proto.... Ale mutace omyly jsou právě dobré..., omyl a bezomylnost jsou podoby d....,

stávat se originálem, původem, stvořit se..., individuace,... logicky obráceně to tu máme, snad to kompenzuje logické plynutí času....

0 je originální..., nekvantitativní, neobsahuje kvantitu...je její absence spíše...

Ztráta potenciálu všeho po narození do smrti – cesta k originalitě, stejně jako ty potenciály, uskutečnění něčeho, neb jinak tu nic nebude... proto se rodí stále noví lidé, originalita je smyslem...neopakovatelnost, ... ta je všchná paradoxně, ale ne jako věčné trvání..., co se snaží být věčné, je pomíjivé...,

0 a 1 je originální a nabývají své originality pomocí 2 a více...

Zná všechny překlady, dokonale umí zkopírovat, proto je sám nepřímým originálem...relativně:).

D kopíruje díky 1 a -1, B díky 0..., výsledek je 1 ku 1, u ...asi ne toto.....a co srůst totiž?

5. Doplnuje se i to, že se stáváme Originálem, působí to paradoxně, mělo by to být, že z Originálu pocházíme, ale my se jím stáváme přitom – doplňuje se to na nulu....

5. Stat se originalem puvodem casem je naprosto logicky antilogicke.

5. Pritomnost je original...

ZNALOST MÍRY

Úplná znalost míry, že nejde jen vůbec neovládat, ale i trochu ovládat, že atd.... (ale to se posíláme sami v NDE zpět) Znalost kolik lásky je potřeba ve světě je láska... znalost kolik je kvalita, kolik toho má být aby Ale ono se to děje samo, resp. po poznání že se to tak děje....samo. To vše je další smysl, znalost míry ZM.

Takže už to asi mám, co je smyslem, zase... Je to ta "znalost míry", ZM, neznalost míry nZM. ZM se týká čistě časoprostoru, ale i kvalit, a vůbec všeho. Nejde o neutralizaci. Ve ZM je zároveň obsažena láska i poznání. Asi tato věc souvisí s podstatou v Náhodě. Neb jen malá část Náhody je život, tak je velmi podstatné umět jej udržovat, je to proti Náhodě i, ale mělo by právě s ní být v souladu, právě ZM, nejtěžší to možná úkol bytí a nebytí, je soulad Náhody se sebou samou nebo 0 se sebou samou. Maximální znalost míry je o 0 i dost asi. Právě nikdo to zatím nezvládl toto, všichni se však o to snaží, ani buddhové neznají míru, odcházejí předčasně, bez znalostí o světě např., nemohou proto poznat míru. Ani vyžívání se v neZM není ZM. Proto tu je, jsou, ega, neb ona míru neznají. Jen nepatrná část ji zná a souvisí nějak i se vším, co je i není. Vše, co nZM, je Ego, i nirvána buddhů, i v ní je ego přítomno, a i ve ZM bude asi také, neb nejde o to je odstranit. Ego je právě jakýsi vliv Náhody, resp. boje proti ní, boj proti Náhodě vede na to, . ZM je teoreticky nejméně

pravděpodobný jev Náhody, ale není malý, Náhodou ovlivňuje asi i ... ZM mezi působením a nepůsobením atd. ZM - umět být mužem, kým jsem, to je trénik ZM, a pak je ale vyšší stupeň, ZM sladění m a ž v "jedné osobě" atd., nejdříve však nějaká musí existovat, nemá se předbíhat...že to říkám já zrovna:).

ZM není fetiš, to by nebyla ZMirka. ZM umožňuje udržovat a tvořit a odmítat. ZM není "všeho s mírou". Není to ani "polární vaření, snaha o nějaký skvělý pokrm bez výsledku", teď mi tam chybí toto, a teď i zas chybí toto apod. - to značí, že míru neznáme. Příroda M řešit nemusí, ZM se tvoří sama, to je podstatné vědět:), ale člověk se osamostatnil od ní a řeší to a asi to má smysl nějaký. ZM je i mezi vše je samo a Stvořením světa – protiklady.... Protikladnost se týká hlavně dvouprvkových systémů je ale třeba vidět...

Komunikace s Nulou, něčeho s ničím je Npd právě, a naopak asi i.... my ale nejsme něco, jsme něco i nic jako vše...

kvalita je ovládat, a ještě vyšší nemuset ovládat a ještě vyšší najít balanc mezi nimi, kvalita je já, a vyšší je navíc ne-já atd.....

Znalost míry, kvalita, originalita, nepodmíněnost – jsou opět synonyma....

5. je to opět neuróza vs láska mezi znát míru a neznat míru-nevyčerpatelnost, ego nezná míru, láska míru zná a tak je nevyčerpatelná, bezedná...

Znalost míry – znalost míry není akurátnost, neutralita, neustálé doladování, ale ani nirvána atd....

Nejsložitější a nejimplexnější (tj znalost míry) by mělo být nejjednodušším – spojení protikladů...

5. Znat míru je právě kolik lásky má být ve světě, a to je láska totiž už toto...

5. Znat míru je i o – znát kolik znalosti míry tu má být a kolik znalosti míry nemít...

Znat míru je i kolik npd má ve světě být, neb to je láska právě i..... A my k tomu přispíváme.....Znalost míry je o poznání a lásce dohromady.... Vs neznalost míry – složité dohromady...znalost míry ví kolik neznalosti míry a znalosti míry má být ve světě – protože o tom to je.... Ale neznalost míry tu také musí nějaká být, to právě ví.... Ony se právě protínají, jako dvě množiny, musí, pokud nějak komunikují, na jedné straně je neznalost míry a na druhé straně její znalost – koexistují, obsazují tentýž stav, totéž, tytéž látky a perou se jakoby ale je to praní vs nepraní se i – složité..... A i kolik neznalosti míry a ZM tu má být je ZM – max kvalita zná maximálně kvantitu, ale naopak, kvantita kvalitu má možná jako fetiš, opět střet akauzality a kauzality,

Asi ta znalost míry chce lidský přístup, že nejde vše jak si božské já v nás představuje, naše ego... že právě je tu kom mezi B a člověkem, což je reálno, my vidíme reálno v Bohu co zná odpovědi na naše otázky, ale ono to bude ve vzájemné korelaci možná ...

Znat míru znamená znát kvantitu, znát kvalitu (spíše ji vlastnit asi, tak to má kvantita asi) Jsou to velmi zvláštní prvky, prolínají se, je tam spor vlastně – kdyby se potkal někdo kdo nezná míru s tím kdo ji zná, ... ten kdo ji zná by právě nepřišel takto nedostal by se tam, je bdělý.... Právě o bdělost tu jde.... Souvisí to i s dávat Nulu versus nedávat Nulu v Rci....

5. Protože B je znalost míry, není v bytí od počátku, vzniká v čase, vývojem, neb to není parazitické – to by bylo to být tu od začátku, připravená hostina, avšak je jeho základem... Npd je jen tak, ale nikoli ve smyslu parazitickém, tedy že je tu od počátku vše, že se nemuselo nic vykonat apod.

Ve znalosti míry je přítomna láska i poznání, vlastně o nic jiné neusilujeme. Znalost míry je něco co vyplyne z bytí, jež je vrozené a co je ale zároveň v jeho bázi. Cítit Znalost míry, spojovat se s ní, vlastnit ji, evokovat si ji, to není znalost míry ... , podobně akurátnost, neutralita, a další. Znalost míry se „skládá“ z neznalostí míry. Spojuje i osobu a neosobnost, Jak rozumem, tak srdcem cítím, že to znalost míry být nemůže. Myslím, že ani Buddha a další, že to není znalost míry – nejsou na světě závislí např., ale znalost míry to není. Neví se mj., co svět je.

5. Znat míru jsou překlady i, a je to i rozlišováním k nerozlišenosti – spojuje to vše, a je tam vidět zvláštní vztah nevztah k neznalosti míry,...z nich se znalost míry skládá asi ...

Znám míru v textu – moc to tu není znát právě...

Znat míru je poznání právě a je to láska automaticky, vše tam je...

ROZLIŠOVÁNÍ - NEROZLIŠOVÁNÍ

5. ROZLIŠENOSTÍ K NEROZLIŠOVÁNÍ (naopak to nejde apod...)

Dle řeči protikladů, spojených, je cíl v tom, že žádný cíl není. Podobně i harmonie je v tom, že tu žádná není – a je to vidět, vše je jaksi chaotické, ale dohromady to je harmonie, ega se baví, žádné nechce umřít, ale ani, a ani... Věta typu „harmonie spočívá v tom, že tu žádná není“ – má teoreticky dvě roviny – jednu faktickou a logickou, že tu není žádná harmonie a nechceme tomu i věřit, a chceme harmonii, a pak je rovina antilogická ve smyslu spojení protikladů, nepodmíněnost. Spojení protikladů je i samotná nepodmíněnost, ne-podmíněnost. A pak se zjistí, že mezi tím přístupem logickým a antilogickým není rozdíl.

Shrnutí by mohlo být následující - rozlišováním k nerozlišenosti. Rozlišováním se pozná, že tu není rozdíl mezi egem a láskou, je to jedno zda to nebo to, obojí je Npd, ...dojité do Nuly to je. Je to tedy „spojení“ 0 a 1-1. Maximální možné vědomí, něco, co se stejně uskuteční tak jako tak. Je jedno zda jsou věci průhledné nebo neprůhledné, já a ty, já a ne-já, (já a ty je „sámadhi“), působení a nepůsobení je nirvána, moc bezmoc, extrém neutralita, rozlišování nerozlišování, hodnocení nehodnocení, vládnutí nevládnutí, stvoření – tvoří se vše samo, mezi přítomností, minulostí a budoucností není rozdíl. Právě není to apatie, naopak, d nerozlošuje příliš brzy, jeho cesta není přes rozlišování, Právě se „vše spojí“ tím, tím rozlišením, známe překlady mezi vším, jsme v pozici Nuly, vědomí je Nula,... umí se srovnávat vše, vše je jako na dlani, v božském pohledu, ale nejde o jáství, to je jen část toho také to je co si neuděláš to nemáš (a i negace toho, že . Takže když někdo uvazuje psa na louce, ano, neumí rozlišit mezi stavem bez uvázání a uvázání Velice snadno toto upadá k démonu, k lhostejnosti, ale to je jinak právě – d je právě v nerozlišenosti dříve, zbrkle.... Už tam je, ale pořád má B jako oponenta nějak..... (trojice D, B, Duch-prostředí, asi se nějak baví....)... ..

A také není rozdíl mezi Něčím 1-1 a Ničím 0. ... Platí tato teorie i na toto samotné? Nerozlišovat mezi tímto a skutečností? Asi i jo....:)... rozlišování je změna 0 na 1-1, resp. nějaké vágnosti, nejde o povolenost atd a nerozlišování je pak cesta zase k Nule ... i nerozlišování zda tu nějaká taková pomůcka je nebo není, Rce není povinnost právě...

Plyne z toho i pomoc, smysl je pomáhání si prý:)..., neb překlad je pomoc, - tím, že rozlišujeme a zjistíme, že mezi tím není rozdíl, mezi těmi prvky, tak automaticky umíme mezi nimi překládat a je to právě i pomáhání si, neb překlad je pomáhání si.

Je třeba se zastavit občas.....

čím více jáství, rozlišenosti tím více nerozlišenosti, Cesta odtud – z vesmíru je skrze to, mj., být tu více.

Rozlišování je proces kdy něco rozlišujeme, zbytek je ego nebo láska, ... nemůžeme rozlišit hned všechno... jakoby se díváme na mlhu, ale na konci rozlišovacího procesu už jsme „mlha“, resp 0, resp rozlišenost, rozlišujeme, a jsme La ... my naopak rozlišujeme a díváme se do mlhy, ale láska se také dívá do tuposti, do nás....

Nerozlišování sporu a nespору....

Nerozlišování, právě pokud se dostavuje rychle, je to nějaká neu, lhostejnost, chce to čas, opravdu právě se musí tím rozlišováním k nerozlišenosti...

Rozlišování není jen čistě černobíle časoprostorově – něco, nic, ale jde o všechny polarity.

Rozlišování vady a nevady a že mezi nimi není rozdíl Mezi kom a nkom není rozdíl...

Konec není Nula, Nula je až konec + žádný konec. Konec je $1-1=A$, žádný konec je $-A$, vesmír může být i něco mezi tím, tj. nekonečné pozadí ale konečné děje...

Cíl je to, až žádný nebude (pak už žádný cíl logicky není a není třeba někam stále za cílem jít) – je to maximálně logické.

Rozlišit, že vše je stejné D předbíhá a nerozlišuje již dříve, je ozářen září slunce, ideologiemi...

Srovnávání s Npd u Světla....se Světlem...

Rozlišováním zjistíme, že vše je stejné – je to onen spor, spojení protikladů – v protikladech je jak spor, tak smír, úplně ve všech polaritách!!! – a není rozdíl mezi sporem a smírem... Ono i třeba každý vztah je sporem i smírem protkán...

Nerozlišování je brzké, ono spojuje polarity uměle v „duchovní šum“, zrnění, je ono kýžené spojení, ale je to rychlé, je třeba se o to spojení nespojitelného snažit...

Ono se může zdát, že Bůh se nachází u kosmologického velkého třesku a "před" ním. Řekl bych, že smysl není ani tak to, co bylo "před třeskem", ale až to, že tu je stav před narušením symetrií a po narušení symetrií (tedy náš vesmír a to co bylo „před ním“) a tyto dva stavy až tvoří nepodmíněnost...

Určitou otázkou je neuróza tří a více polarit, jde o problém tří těles, už se tam vyskytuje určitá ladnost – úplná náhoda, láska, která může digitálnímu systému chybět, neuróza může být i mezi digi... a tri-nárním systémem... u tří a více jakoby se neuróza zhlazovala....ale stále tam může být... pokud já vs celek, já vs tři apod... jáství je dost o tomto....

Někdy je třeba se obětovat a jít do pekla.... Protože peklo je snaha být nahoře tzv.... musíme si to celé projít no....a poznat, že něco máme, a že když o to přijdeme, že se nic nestane....tím vlbec něco je a není....

Podstatná polarita je i přímota a nepřímota, v každé inormaci musí být část přímá a část nepřímá, černá skříňka, jinak to nemůže fungovat...

V textu se právě východní a západní spojuje, mj v tom B je když B není.

Indiánské posílit ducha...smyslem je posílit na Zemi svého ducha, rozeznat mezi světlem a stínem – a tím je mj. spojit...paradoxy no....

Muž se identifikuje s rozlišováním, žena s nerozlišováním – to asi, aby obojí nezmizelo z našeho povědomí a bylo tu vše. Žena se tak příliš brzy ocitá v nerozlišování a muž je neuroticky zneklidněn tím, že jeho rozlišování vede na nerozlišování. Pokud se spor muže a ženy řeší jejich nivelizací - stejností, jde proto o ženské vítězství, neb ženství je o horizontálním nerozlišování, a také, pak to nic na sporu muže a ženy nemění, naopak, spor je nadále, alespoň v nitru, udržován. Muž se o osvícení snaží, ale žena už je osvícená - ale nikoli vědomě, neohrabaně osvícená, muž není osvícený jakoby vůbec – spojení hemisfér..... důrazem na jednu hemisféru se ale obě spojují právě, z vyčerpání....

5. Ve čtvrtém stupni abstr je právě to, že je třeba rozlišovat i nerozlišenost a rozlišenost, proto ž je více o nerozlišenosti....ona už tam nahoře je,.... Oba ale jdou rozlišenosti, žena kom s rozliš a m s nerozliš...

Polarita je i časoprostorovost samotná vs Nic - a jejich komunikace.... něco co je nic (1) a nic co je něco (0) bych tu čekal...

Co vidím jako problém – že nevidíme vertikální strukturu bytí, jsme nyní jako postarší muž extrovert s nepříliš dobře integrovanou Animou, co si chce začít užívat trochu i... Žijeme hrozně horizontálně, s nějakou vidinou věčného života ve vesmíru nebo co..., nechápeme ve své pošetilosti, že smrt otevírá dveře poznání.

Z relativity do lásky a z lásky k relativitě – onto cyklus, obojí se má projít asi...

Rozlišování - máme pocit, že jde do nějaké hmoty, na niž se působí, jde o hmotu, zbytek světa, nejsme právě tak zdatní, abychom viděli celý svět už rozlišený, vidíme jen část rozlišeně, zbytek je šedí....se kterou i relativně obcujeme...

Takže, je tu dáno prostě, že je 0, a 1-1 – nějak se s tím popasovat, to je právě to rozlišováním k nerozlišování, to není zánik rozlišování, naopak, ...tím 1-1 se i musí projít, už z definice oč jde, podmíněnost, důkaz, že základ je 0 a ne nekonečno by byl v tom rozlišováním k nerozlišování, což sedí na nulu...na Rci.

Už v té Rci je to rozlišováním k nerozlišenosti řečeno....

Opačně, tedy nerozlišováním k rozlišenosti, to nejde, to není kauzální a logické a ...

Neodlišování objektu a vztahu je jazyk, jazyk je objekt i vztah dohromady nějak Informace se zachovává při změně jazyka, to je její definice asi..., a pokud je spojena s energií, pak při neměnném čase....

Není rozdíl i mezi pd a npd....poznat...rozlišit – maximálně rozlišit pd a npd, pšt a npd a poznat, že mezi nimi není rozdíl, mezi peklem a nepodmíněností není rozdíl, viz povídání o Světle...

I pomíjivost a nepomíjivost není rozdíl...

Mezi vědomím a nevědomím, poznáním a nepoznáním není rozdíl se pozná.... Proto je v buddhismu zdůrazňováno ne-lhostejnost, neb to k tomu snadno vede právě...

Rozlišením všeho se dojde k tomu že to je vše stejné, ale víme to... víme vše, je to vše – nic jak se říká...

Pak se pozná že není rozdíl mezi životem a smrtí, ale to není tak úplně že vše je nevědomý život, zde i tam, ve vícero světech...

5. Princip rozlišování je vlastně kreace a rozlišováním se pozná, že se od sebe nic neliší, což je anihilace.
5. Rce říká co je smysl...rozlisovanim k nerozlisenosti, to je Rce, to říká. Take říká - jak si to udelas tak to mas...
5. Rozlišit la a eg a dojít k jejich nerozlišenosti, je jedno zda nepříjemné nebo příjemné, to nepříjemné nám říká něco podstatného přeci...že to není Npd například....
5. Možná, že doopravdy svět je o 1-1. Ono se řekne, že protiklady anihilují, ale co je to za proces, to jejich sečtení, podle mě žádná anihilace není, anihilace je kreace+anihilace=0, ... Rci tedy psát jen jako 1-1. Protože i Pd a Npd jsou polarity, tak pokud někdo objeví, že vše je čisre, vše je nkom, oddělující, pak sám musí být láskou a Npd... je to onen proces rozlišování asi právě...pomocí čisre a na čisre a čísla samotné... 1-1 jsou absolutní, ale to je pouze čisre, to 1-1=0, U npd a pd už nejde o objkety ale o vztahy a ty tvoří Nulu, navíc složitě..... Protože svět je o 1-1 nikdo není vítěz... Pšt už je vítěz, snaží se o to, co tu už je, už je vítěz a snaží se o to.... ... Pozná se, že svět nic není, jde o max rozlišení, o nelepení maximální, o rozložení na polarity, a ty nelepí už ... Rozlišováním (1-1) dojít nerozlišenosti (0) je opěr Rce samotná, to je ono spojení, ta Rce pak: 1-1=0.... 1-1 ale není Ego, to nejde takto spojovat přímo... jde o vztah mezi 1-1 a 0 mimo jiné i...
5. Vlastně také rozlišování a nerozlišování jsou jako 1 -1. Rci jde vidět i tak, že „1“ je „1-1“ a „-1“ je „0“, pak má Rce tvar: $(1 -1) + 0 =$. Rozlišujeme rozlišování a nerozlišování a tím se dojde k nerozlišování rozlišování a nerozlišování. Kdo rozlišuje dané prvky, zdá později i překlady mezi danými prvky. Prvek rozlišovací patří mužství a prvek nerozlišovací (že se neliší prvky, což je také podstatné) patří ženství. Mužský prvek je transformace ženského prvku, který je živý a objemový a poloprůhledný, tak pokud se to srazí, hranice, pevnost, zkamenění, tak to je muž, a naopak.

6. O SMRTI

OBECNÉ

6. Následující krátká kapitola je o pohledu na smrt v souvislosti s Rcí.....
6. Důsledkem Rce, onoho schématu, je asi i to, že je život po životě, neb $1 -1 = 0$, dokud to není Nula, tak není hotovo tzv.
6. Určitá hypotéza je, že vše musí být někdy subjektivní, tedy z pohledu „zde“, včetně našeho nevědomí, - naše nevědomí ale není nijak ohraničitelné i Je tu pak symetrie, antisymetrie, co bylo za života vědomé, je po smrti nevědomé (mezi všemi polaritami je Světlo, čím více se nám neliší zde a tam, tím více npd atd...) právě jáství také okupuje oba břehy, takže jsme i tam Podstatné je to, že nejde o nějaký psychický výmysl tzv., ale to fyzické, takže s naším já na onom světě jsme tu stále v kontaktu. Ovšem toto nevědomí bude asi jen základ něčeho většího..... Pak je jasné, že je podstatné být za života někdy spojen s někým, npd, je i pd - ego, také nějaké spojení? Nevíme... Takže... Je možné, že nevědomí mozku, což není definovatelné ale nijak, je základ onoho světa, fyzicky.... Jediné co nepodléhá smrti je npd a pšt. Z nich se celý svět ale skládá. Pšt zde bude pšt tam, npd také Pro ně je hranice průchozí, ale i existuje pomocí nich. Takže, když si zde naordinujeme život útrpný v doufání, že po smrti bude ráj, tak to odpovídá tomu, oč jde, obojí je pšt, a ráj to nebude....
6. Smrt je podmíněnost, život-smrt, a smrt je formou neurózy. Člověk se strachuje a pak je to „pohoda“. Je to forma typické neurózy, neuróza sama o sobě.

6. smrt není jen klasická, ale je jich mnoho, bdění/spánek, pohlavní a jiné, pak je hlubší smrt - do Nic, ontologická, já vs nejá spojení.... já je ok, ale ne úplně..., nemuset být, smysl je, aby to nebylo že musíme, v přírodě to tak i je, co není potřeba to se neděje, ale neznamená to marnost, neb to je podobné... Mnoho smrtí, pohlavní, spánek, odpočinek atd...

6. Strach z Ničeho je absurdní – vždyť tam nic není, takže proč z toho mít strach?. A tedy strach z něčeho? Že nás něco vrhne do Nic?

Strach z Ničeho je absurdní – nic tam není, tedy strach u něčeho – ale to je jen strach z Ničeho...že nás to vrhne do ničeho, vlastně není jasné z čeho ten strach je, asi ze sebe...z já,z nejá...z 0... strach je i čisre... odděluje a vede na závislosti, je už závislostí...

6. Poznatek o tom, že po smrti prohození vědomí a nevědomí, fyzicky – princip subjektivity, kdy vše musí být někdy zažíváno přímo, jako bychom tam byli, Psychologický čas není vázán fyzickým, jsou i nezávislé, my to vnímáme tak, že fyzický má větší váhu, ale proč? Jde o jistotu asi, Přitom fyzično i psychično jsou z hodnot jen, hodnoty.... To není ani idealitický ani materiál pohled – oba tam jsou, ale symbolický Symbolismus..... Nevědomí je ale jen základ pro širší svět onen.... Jde o to propojovat i nevědomí a vědomí – zažít v životě propojení s někým..., jinak zůstaneme sami s naším nevědomím a to nebude asi moc dobré....., a opět aby byly nezávislé a spojené, jako každá polarita.... .. v samotě vystávají člověku jeho stíny, mluví s nimi...

6. Jsme tj. víme něco díky tomu, že nevíme, co je po smrti...díky tomu vůbec něco vnímáme apod...

6. Smrt má dvě podoby, E a A (objektivizace...). E – onen flash a život, A jakožto depresivní šedá hmota, která vznikla ze strachu ze smrti....bolest je vní zakonzervována, podobně v E´.,

6. Po smrti se člověk nad sebou zasměje, že byl idiot, neuróza a pšt jsou kořením světa asi no.

6. Reinkarnace bych neviděl tak dokonale a absolutně. Reinkarnují se určitá schémata, „energie“, co se vyvíjí, nikoli konkrétní lidé spíše. Část naší bytosti se recykluje, to ano, ale neviděl bych to tak čistě jako v jižní Asii. Na jedné straně je duchovno cynické, na druhé straně je o nepodmíněnosti...snad je někde mezi tím humor.

6. Co je konečné v prostoru bude konečné i v čase, ale asi i doplňování – v prostoru konečný, v čase nekonečný atd...

6. Život se jevil skutečný, protože jsme žili v iluzi smrti – že smrt je konec, proto se jeví skutečný. Bez toho by nebyl skutečný a nic by nebylo, vše je čistě podmíněné, čistě relativní. Avšak čistá relativita, byť vše vysvětlí, tak dostává své „cti“ a je to na úkor nějakého hlubšího vysvětlení, ono čisre je nejhlubší vysvětlení bohužel asi... Prostě jsou vůbec nějaké prvky, rozlišují se, rozdily (antilogika) a pak je logická část (jsou co jsou). Jsme nastaveni dosti na to, že svět bude logický, čekáme, že bude logický, a ono ne, je antilogický, je to tím očekáváním, nastavením, které máme a mít asi musíme, je to neuróza nezralé nepodmíněnosti vůči čisté relativitě, projekce zase vzájemné... K čemu to tedy bylo, ten život? Takto se nejde i ptát, nebyl by nikdo, kdo by se ptal apod.... „Logika“ (to co to je) je za odměnu – prvky se tvoří pomocí rozdílů mezi nimi, ale právě „logika“ ty prvky už jsou. Je to asi onen cyklus i, popsany v kapitole 7.

NDE A SÍŤ

Podstatná poznámka – proton se uvažuje jako jakási směs reálných a virtuálních kvarků a gluonů, která obsahuje poměr u u d, Elektron je podobná sestava je třeba to revidovat a vidět to jako síť..... síť, viz

fyzika, je asi něco jiné než reálné a virtuální částice....je to obojí nějak ... popř. to, co se nám zdá jako reálné není reálné a naopak. Opět prohození...

6. Myslím, že za život se do Nuly nepodaří dospět nikomu, proto je celkem logické, že život pokračuje i po smrti. Plyne to z Rce, myslím, že naše mysl sice je Nula, ale nikoli vědomě máme mnoho nedošlých emocí, prostě je tam mnoho věcí,.... Buddha vnímaní jako takové zruší, tedy jakoby se do nuly dostane, vše anihiluje, to právě klasickému člověku v životě ne, ale i buddha nedojde do Nuly a je to jedno i asi.... Rozhodně to není Láska, pokud vám takto vše stačí, jak bylo jo stačí, ale

6. Za život si nashromáždíme určitý balík emocí a vztahů a ten si vezmeme na druhý břeh, do dalších světů a tam si s ním dál hrajeme. Vzpomeňme na to přiřazování hodnoty (barvy např.) fyzikálnímu jevu. (v určité fázi bytí potřebujeme věřit, že tu něco je hmatatelného). Jedna naše část je po smrti duch co straší třeba, jedna část zraje dál, a jedna se vrací zpět, ... ale to vše je naše já pořád ... rozvzpomínání aboriginci.. Jáství má po smrti jinou chuť, naše já má určitou chuť složitou, tam se promění zas v něco jiného Naše já je důsledek lpění, slepení, slepení se zážitky, kterým dáme nálepku – novou hodnotu já, čímž se dále vyvíjí, ... jde o obranný mechanismus, je to něco co působí proti rozkladu, ale samo jím je, to ego a já Já je jako rozbitá nádoba, co je slepená dohromady vteřinovým lepidlem. .. to vše v řeči sebe sama, že rozpad a slepení souvisí spolu.

zde je chuchvalec kolem nás, uvnitř je jádro a to zůstane, ale bez toho chuchvalce by nebylo, a on bez toho jádra, neb jde o parazity na něm... Chuchvalec démonů a malinko z toho vzniklo lásky a ta zůstane... smrtí se právě ukazuje postupně pravda, co byly démoni....

Existují reálné a virtuální částice ve fyzice – vlastně je stejná informace přítomna dvakrát, pomocí virtuálních částic jsem schopen popsat onu reálnou částici – proto po smrti se toto ukáže, proměníme se ve virtuální částice, celá informace o nás – proto ty schopnosti v NDE asi. Také bude asi hrát roli přirozená selekce, když je mozek „mrtvý“, tak jsou všechny informace v něm dostupné naráz. To, že si pamatují lidé, kteří prodělali své NDE je pak tím, že info je prostě v těch virtuálních částicích....., nebo jde o vytvoření umělých vzpomínek po oživení, kdo ví....

Síť je průnik množin nějakých vždy po smrti virtuální částice a pak přechod postupně do ontologické globálnější sítě – Světla a zase někam jinam...

6. u NDE pochopit tu abstrakci, že elektron a smutek jsou polarity, mezi všemu je vztah, závislý a oddělenost moc, stejně tak zde... proto oddělení ducha od těla... – redukcionismus neexistuje tak, jak si myslíme....

6. Qualie a tělo jsou za života spojeny, proto jsou i oddělitelné, vezmeme si balíček emocí a jdeme do světa tvořeného pouze z qualií a nikoli „hmoty“, ale není třeba to příliš odlišovat od sebe.... Proto si tvoříme ego, neprůhlednou hroudu či složitý komplex, komplex, ty jsou životem na druhém břehu – postupné pročišťování je vlastně život na onom světě.... Jsou tam stromy a jiné stromy atd... a vše je prý více průhledné a více o lásce, samozřejmě jsou i pekla.... Když cítíme potřebu tam jít....když je strach Objektivizace.... A co houby, jsou v nebi houby? Parazitě? Nebo jsou vpiti již do stromů např.? i stromy to tak mají, ale méně se jim liší pobyt zde a tam asi...

6. Dvě podoby téže info, v kvantové teorii (možná je to ale jen jedna společná info), reálné a virtuální částice a po smrti prostě ty virtuální, tam je možno cokoli prakticky... ale bude se to projevovat gravitačně trochu asi.... Pokusy se slony ne zbytečné pokusy, stačí neinvazivní pokusy s NDE.... Zkoumáme vše, ale smrt ne, to je hrozný paradox. Proto je i paměť na to, c ose dělo v NDE, neb to jsme pořád my.... Ve smrti je vše spojenější v mozku, více než během života a více dominuje přirozená selekce, Boltzmannův mozek....

6. Co je možná zvláštní důsledek toho, že nevědomí fyzicky souvisí s oním světem, sítí atd je to, že se svým „já“ na onom světě jsme tu permanentně přítomni, je v nás a kolem nás... psychologický čas věčnosti – virtuální částice....

6. Možná je tu i symetrie vnitřní a vnější svět, proto NDE výstup z těla...

6. po smrti můžeš být všude, jen ne ve svém těle, možná to není věc fyzikální, ale už hlubší, logická, matematická, svět zde a svět tam Vše musí být někdy zažíváno subjektivně, in situ, i Světlo, z pohledu Světla – to je zákon asi nejvyšší Ne-parazitický Tedy i láska, proto má smysl ji tvořit..., možná že Světlo tento zákon ale přesahuje právě i, neb spojuje obj a sbj..., obj pohled a sbj pohled..., a taky čp a nečp

6. smrt je cistirna, ... ego je material pro dalsi zivot tam neb cistení ega je zivot tam.... smysl je vysvobození ze smrti to je jasne....KDO SI UDĚLAL VĚTŠÍ HROUDU JE AM TŘEBA DÝL ALA NEDOSTAL SE VÝŠ APOD....až když jsme v dané úrovni vědomí tak ji chápeme a jsme tam....jinak se neotevře...

6. A co bylo materiálem pro život zde? Z jakého ega ubíráme zde, aby bylo životem? ..možná z toho, co jsme si přinesli tam odtud? Složitě, promyslet.....

6. dokončení tam, když někdo předčasně zemře... jeho věc Je třeba si uvědomit, že prostě nenastalo to, co ho čekalo a je to jedno....

VÝZKUM

6. Výzkum smrti – řekl bych, že gravitační pole bude v NDE narušeno možná, nic víc....

6. NDE je podceňovaný nástroj poznání...

6. Ve fyzikálním poznávání světa se obecně zapomíná na „vertikální“ strukturu světa, vše je pojato „horizontálně“, nikoli hierarchicky, logicky, neb mohou být reality v něčem vyspělejší, než náš vesmír např. Je to jako studovat síť jen fyzicky, bez obsahu.... Je tu vidět, jak když se zapojí do poznání rozum, raciono, logika, tak se dojde k opaku, k horizontalitě, logos se vyčerpá a není pro něj ve světě už místo. Je velice podstatné, jaký nástroj poznání použijeme, neb ten určuje, kde skončíme, bude to sice např. maximálně logické, ale totálně iracionální, např. dojdeme k tomu, že vše je iracionální. Bytí je natolik fluidní, že záleží na to, jaký nástroj použijeme, taks e nám i odpovídá, je to opět podobní kvantové teorii - . Objektivní realita nezávislá na všem (naprosto logická☺) je nahrazena Sítí. Jak bude psáno, věda se snaží najít shodu s originálem, ale to není právě možné, bude jen kopií, je třeba i samotou vědu zahrnout, vše je síť ... Objektivní nezávislá realita na všem je nahrazena objektivitou vztahů – spojení protikladů opět... - pokud použiji jako nástroj poznání rozum, najdu nějaké teorie, pokud použiji srdce najdu nějaké jiné teorie, ale aby to nebyly moc hermafroditické předsudky, ... když se mi je podaří spojit, je tam spoj mezi body v síti, to je celé, nic víc, nic míň.... Bod bod a vektor mezi nimi, resp vektor vektor vektor...

6. smrt pokusy na východě budou, gravitace?, po smrti přeměna na ducha, reinkarnaci a věčnost ..., naše já se i nelíší....

Klinickou smrt asi zažívají žábky, které na noc zmrznou úplně, i srdce a mozek...

Aby ale výzkum nebyl o tom, dovědět se, jak to je tzv. - to je parazitická představa, že odhalíme, jak to B má (parazitická v tom, že je nějaký B co to připravil a my to objevíme resp. vypálíme rybník...) – stejně parazitické je i prohlašovat, popírat Boha – dpk způsob...

Nedomnívám se, že by šlo zjistit, co je tzv po smrti, vědecky, pouze vědecky, nebo pouze duchovně ... ono to i působí tak, že vědecký přístup působí až trapně a nekonzistentně v tomto přístupu a hlavně je to o strachu, který tam právě není na místě a celé to ovlivní..., je to jako vědecky zkoumat, co je to láska. Láska to nikdy nebude... Otázka zda to jde, zda tím neporušíme sami sebe, jde to jedině tak nebýt zde a být tam, ale jsou právě i určité metody, krom dobrovolné smrti v buddhismu...

ZBYTEK

6. Je možné, že „tam“ je více odděleno ego a npd od sebe, než zde, kde se „potkávají“ Je třeba to repektovat, že to tu tak je (Pjér).

6. Pšt zde bude pšt tam, la zde bude la tam.. Láska a Nez nepodléhají transformaci smrti – viz kapitola 3.

6. Čekáme velké soudy od Boha, ale tam je jen nepodmíněnost, nehodnocení, hodnocení nehodnocení, kolik nedůležitosti jsi vyprodukoval? – spíše sebehodnocení, smyslu, vážně nevážně....., neb to by živilo ego, ego je v B již plně integrováno a omyly pochopeny, že jsou Na soud čeká ego a ego jej soudí...a živí... B jde asi o to, abychom jednou byli jako on – Npd, to je ona výměna, viz kapitola 7.... Právě ego čeká soudy a soudí apod...ne že by B neznal soud, ale.... My vidíme B moc odtažitě od sebe mj., někde daleko Odpovídá to tomu, v čem žijeme.... V pd a nikoli v npd.

6. přírodní zákony jsou pokoušeny, duchy, odpadem, špatnými zákony, aby byly vůbec...jsou narušovány....Duch zákony tvoří, duch narušuje, resp sami duchové se narušují vzájemně a to je částečně onen Duch- zákon ...

6. V NDE se objevují průvodci, hodní nebo zlí.... naše různá „já“... Je samozřejmě otázka, zda při skutečné smrti a nikoli NDE nejsou věci jinak, ale neřekl bych.... Musí být Světlo na hranici zde a tam vždy? Nemusí, neb o tom je - nepodmíněnost.... Ale proč tam tedy je, když „ví, jak to dopadne?“ – to je blbá představa, neb tam se svět „ovlivňuje“, ono není jen, že se kouká, neparazituje jako my:)....ale nezasahuje vlastně.....zasahuje nezasahováním

6. V NDE se může u Světla stát, že cítíme, že už zná odpovědi na otázky, které klade. Proč to dělá, zeptáme se. Inu, to je asi právě ona láska a onen růst, a podpora – tomu nerozumíme právě, že by to mohlo být z nepodmíněnosti...a zájmu o nás..... Pomáhání slunci chodit po obloze (Mexiko, C.G. Jung), d zná také odpovědi, je o krok napřed, ale bere to jako nějakou výhru nebo tak...

6. smrt vnímáme jako bdělost, jako něco, co pronikne do naší tuposti a postupně zprůhledníme... čistírna Pjér...

6. smrtí už není možno další vývoj, vše je ukončeno a začíná se nový vývoj.... Tvoříme svět tam a tam tvoří svět zde, ...krom toho že tvoříme svět zde a tam tam... Hrouda je nahromaděna a vyvíjí se dál ... možná je to dojezd, ale tak se to zdá nám. Tam se nám zdá vše zde jako sen, nám se to zdá o světě tam...

6. Ego po smrti – tupost v nás, odumřelá, zatuchlost, z potlačené agrese atd – to je půda pro další a také asi hlavně je to zdroj pro život na druhém břehu, ale relativně, pročišťování onoho ega, co jsme si zde nasbírali v sobě, je vlastně život na druhém břehu. Také nějaké ego tu zanecháváme, nepokoj dalším Stejně jako lásku....

6. Ego živíme a živíme a úplně na konec nás donutí k lásce a to je jeho konec, poslední možnost, tím jsme vytvořili ego i lásku a hotovo...

6. Láska zde se nám vrací po smrti, ego také ale..., la zde la tam, ego zde ego tam, právě je pšt si myslet, budu zde trpět, to budu trpět i tam právě....

6. smrt symetrie vědomí a nevědomí, sen a realita, po smrti se naopak život jeví jako sen, proříváš přímo to, co bylo nevědomé, fyzicky, plyne tam jinak čas – psychologický čas jiný ani není třeba.... Tekutý čas, psychologie umí obalamutit čas....a hlavně láska je mezi tím ... Řekneme zase, že psychologický čas je něco méně skutečného než fyzický čas – ale jde to vidět i naopak, psychický čas jedině, co vnímáme....

vse nekdy musi byt prime, zazivane, i npd jinak parazitismus to je...

každý strach je o str ze smrti v základu.....

Pd - cisre, je automaticka a vrozena - prohloubit vztahy je npd, to je neautomaticke a pritom automaticno je ale právě npd, vecne i.... je to jako rozpraskany povrch - cisre a nitro je npd (v nitru umí být zvrácenější i ego právě...)... ovsem ego prave je o relativite rozpraskany povrch (digi) vs slepene nitro...jak povrch tak nitro a i dohromady to je moc odd a zavisle na sobe... s npd svet nezmizi nepromeni se v mlhu jen....formy jsou cisre a neexistuji jakoby...

Umřou všichni, v tom je určitá rovnost a souhra.....a opora... jako si projít nákazou...

6. V NDE jak to že se změní na základě našeho rozhodnutí,c ose děje dole, no neb vše je z lásky a neu, a láska to zařídí, souvisí s rukami lékařů a vším...tato možnost je jen tam, jsme učiteli sobě či co jak.... Nadhled tam, ...

Ptáme se, jak je to možné, NDE? Vystoupení z těla Když se však svět vidí jako množina polarit, hodnot, kde polarita je elektron pozitron, smutek štěstí atd. tak to je ok, je třeba nevidět v tom rozdíl prostě jen, o tom je Nula... co je spojené silně, tělo a psýché, bude i oddělitelné.... Máme to hrozně slepené a hrozně silně představy o hmotě, díky této iluzi ale vůbec existujeme asi... čisre je vždy zkratka, bez překladu....bez hlubšího porozumění, snad je právě čisre takto čistě relativně hlubším porozuměním všemu, protože je samo o sobě povrchní a bez poznání hlubšího....

6. Po smrti prostor negativní geometrie obecně (tj nekonečný obecně), neb to dá nulu

6. Od toho zde jsme, abychom si utvořili obrázek o onom světě a tím je tvořili, pomáhali tvořit i....a tvořili svět zde a i tam... a tam je to taktéž třeba ...

6. Zdokonalování je možné asi jen zde (snad je to tím, že zde se odvíjí antilogická či podmíněná část (úplně nebo částečně více jen než logická), čisre ego versus láska...? ... to nemůže vznikat láska i jinde než zde, v mele? Asi ne no těžko říci, není pro to asi důvod jinde, zde ji pozbudeme a hledáme, (jsme zde bez Boha apod.), ale hledání samotné to znemožňuje i mj částečně dost... zde, něco zde vznikne, la a to je celé, zbytek je iluze... dvě oblasti - oblast zdokonalování, dokonavá a oblast věčná, kde je dojezd a něco dalšího třeba... ono láska byla věčná vždy, ale zde vznikla....nemůže být věčná odjakživa, učený z nebe nespádl... nevznikne to samo jen ten, ono to tak je, viz Náhoda, ale

6. Mluvím tu o tom, že život po smrti existuje, ale to není život věčný, to je proměna naše i po smrti – smrt. Problém dokončení a nedokončení je smrt, logický problém, řešitelný pomocí kvality, Q – kapitola 7. Určité řešení je dobrovolná „smrt“ v nirváně, ale to není myslím úplné, je to moc ustrašené pořád – za každou cenu si to udělat sám, bez pomoci druhých Pomoc - na jednu stranu je to prohra, potopení níž (nezvládl jsem to sám, musla přijít iluze Boha apod. a projekce mého ega tam, co mi pomáhá, ale bude za to něco chtít atd.....), na druhou stranu je to posunutí výš...Stejně tak láska, láska k někomu je čistá, ale má li být od někoho, už se dostaví narcismus, co říká, to ne, to bych byl moc nízko, v hnusu, ukázal ti svůj lidský hnus a

ego – toto je problém světců mj. a chce to najít rovnováhu mezi odstupem a být láskou versus být milován.... Strach má mnoho podob.

6. Čistá relativita aplikovaná sama na sebe, sama sebe vyvrací, což je právě spása, a úleva, po smrti. Už to máme za sebou, ego.... A je tam npd, tedy jiná forma ega zase.....

6. Onen svet ci svety (a3 b3 c3...) plyne z Rce prirodzene, jen asi buddhum se podari 1-1 uskutenčit jiz zde...

6. Čím více zanikáme, tím více lásky pocítujeme, takže se to kompenzuje.

6. Princip logický zde tam (neb vše co tu vidíme, musí být subjektivní, dívat se na svět ze svého místa), po smrti můžeme být kdekoli, jen ne ve svém těle.

6. Pokud platí, že všechny prvky podléhají stejným zákonům (čísre, ALQ, rozlišováním k nerozlišování apod.), mj. i prvkovistost samotná, tedy dělejší na prvky-soustavy, a aplikuje se TA na problém tělo verus duše, tak ... existuje fyzický svět a psychický svět je předpoklad (něco jiného je vlnová délka světla a něco jiného je červená barva). Tyto prvky jsou zde silně provázané, závislé na sobě, člověk vidí svět jen pomocí qualií, subjektivně, a předpokládá existenci nezávislého fyzického světa - řekl bych ale, že hmota a psýché jsou logicky provázané silně, jedno bez druhého vůbec neexistuje, tak jako v čisté relativitě. Existuje cosi, jako "dialog" fyzická a psychická, poznávání se vzájemné, to nemusí být řízeno "shora" někým, jde o logický dialog. Žijeme (ve vědě) tím, antiegoisticky, že fyzický svět je nezávislá proměnná a my, naše psýché je závislá proměnná na fyzickém světě, potřebujeme to tak i dost mít asi. Avšak co je na sobě plně závislé, tedy tělo a mysl, to bude i oddělené, zde to není patrné, ale po smrti ano. Zde se odehrává část závislá, po smrti nezávislá, zde se dociluje nezávislosti hmoty a myslí. A to právě komunikací hmoty a myslí. Pak už může být hmota nezávislá, tak jak to známe z vědy a mysl nezávislá, duše, duch... Otázka, kde se nachází svět qualií (svět po smrti) nemá smysl. Mezi hmotou a myslí není žádný rozdíl, ale ten poznáme až důkladným osamostaněním obou entit. Muž na to jde tak, že odděluje ducha od těla, žena na to jde tak, že si s tělem hodně povídá, komunikuje a ním a tím se odděluje od něj - jako když máme potlačený smutek, tedy depresi (deprese je potlačený smutek, narážíme na něj, jsme smutní, extr se v tom vyžívají, neb to jsou orientováni na lidskost.) - něco odumřelého, co nemá vědomí v našem vědomí, ten když si uvědomíme, zvědomíme, naše vědomí je "urpostřed smutku", tak to ožije... Takže když jsou tělo a mysl moc oddělené, není to dobře, jsou na sobě závislé a jednou to musí vést na vtělení duše do těla opět.... Aby byl svět qualií a hmoty nezávislý na sobě, to je myslím iluze, že ráj je svět ideí, jde spíše o tu integraci těla a psýché, to je "ráj" potom.... hmota působí jako problém, jako démon, co je nutné jej vyřešit, osvobodit se.... Nám se zdá, a je to přirozené, že vesmír se bez psýché obejde, bez života, klidně může být, ale v logické úrovni to může být nahlíženo jinak.... Nemám to promyšlené víc ale... "nechápu ten dialog hmoty a těla v logické úrovni".... propadáme buď představě, že hmota se bez psýché úplně obejde, nebo naopak, že neobejde vůbec (Měsíc není, když se na něj nedívám) a obojí je vztah závislý a nekomunikující. Nejde o nic jiného než o souboj objektivity a subjektivity a nikdo nemůže mít plně pravdu ale, je však třeba je rozlišovat a kultivovat ty dva postoje, tím se potkají i mj. asi. "Foton neexistuje bez červeného světla, které vidíme a naopak" - tak to myslím doopavdy je, vesmír nás manipuluje, jako žena muže, abychom jej celý prozkoumali, i jiné vlnové délky a měli pokoj tzv., což je prvoplánové ale, jinak by neexistovali... jakmile se na to podíváme tak, že hmota je Je to i problematika "AL versus Q (qualie)". V logické úrovni, jsou hmota a psýché čistě relativní bych řekl, v tom je ten dialog. Psýché poznává hmotný svět, tím existuje atd.... Už koncept závislá a nezávislá proměnná je koncept závislosti z obou stran, jen jedna dělá, že to tak není....což je závislost mj. ... Princip kom a nezávislosti platí i na soustavu Ego Lásky, s tím, že začne být "Láska na úkor Ega", neb láska je kom a nezávislost prvků. Je to tak vzácné - láska, že to nemůže být všude, ...si řekne ego. ... Může tu být nelineární problém - ten, že vztah hmoty a psýché je psychický element, a . Otázka "vždyť my objevujeme zákony přírody postupně, už tu jsou, jak je nekauzální - asi je to to stávat se originálem, původem..." a

Cyklus, zde to je naopak právě, láska je akauzální, věčná, byla tu vždy, podobně poznání, ale někdy právě vznikli... Námitka, že tyto logické jevy nejde vědecky dokázat není na místě, neb věda je právě o tom, že „tam někde je nezávislý svět na nás samotných“, což vede na pocity závislosti právě, snaha být odtažitý, existence E', něčeho absolutního, neuróza touhy po absolutnu, což je protimluv, „vztahovat se k absolutnu“ je jako bojovat za mír..... To není o tom, že to není vědecky overitelné, to pracuje s nástroji jako je veda, logičnost atd jako takovými, tvorba systému. ... Hmota a prostor je minulost, psyche je budoucnost a čas... Objekt se projevuje jen vlastnostmi, subjektivně a sám je 0. Tyto vlastnosti jsou o číslích vztazích...

7. ONTOLOGICKÁ VÝMĚNA

ČÍSRE A ČISLA

7. Musí být Nula a není vs nemusí být Nula a je Nu a to je Nula dohromady... !!!

Je jedno kolik Npd tu bude!!!!!!, jen Pdčku to není jedno....to je ten rozdíl, a dají Nulu..., Npd a Pd jsou jako něco mezi fermionem a bosonem, obsazují stejný stav, stejné polarity a někdo by měl jít z kola ven..., to je onen spor pd a la..., Je to absolutní – Npd je jedno, kolik jí tu bude, ale Pd to jedno není – „bojuje s Npd“, největší strach máme z Npd, neb to je strach.... Je to paranoidní, typicky neurotické, mít strach z něčeho „příjemného“, ale ono to právě není odměna, ta Npd...

7. V této kapitole se probere tzv. Ontologický „cyklus“ či spíše výměna, vztah mezi neurózou a nepodmíněností.

7.1 V určitém protikladu stojí podmíněnost a nepodmíněnost, což lze interpretovat i jako „čistá relativita“ versus „nepodmíněnost“ (hlubší relativita, vztah). Čistou relativitu jde vidět jako vztah např. dvou jevů, X a Y, kdy jeden bez druhého neexistuje, vynoří se z nuly a zase zaniknou např. (zde je relativita mezi být a nebýt i, „vertikální“, a je v protikladu k „horizontální“ relativitě X a Y – kdy jsou přítomni současně, různé kombinace – jsou oba najednou a jsou zvlášť... princip nevědomí a vědomí). Tedy X je to, že není Y a Y je to, že není X (je ale dobré hledat jejich další vztahy, původ apod.). Pokud bychom zkoumali jejich vztah, zjistíme, že jsou na sobě závislí, ale i zároveň jsou oddělení, nekomunikují spolu vůbec. Pokud tuto vlastnost aplikujeme na nějaké jiné jevy, zjistíme, že mnoho jevů, negativních, je právě této povahy, a je tedy i čistou relativitou. To, že odlišujeme A a B, je tím, že v nitru svém je máme čistě relativně spojeny v něco utužlého....anální řeči řečeno...

Identifikace, moc, závist, lhostejnost, kom co není kom, lpění, parazitismus, vlastnit něco, obdiv, neuróza, atd....

Čistá relativita není o tom, že X a Y musí být stejně velcí, čistá relativita může být o vztazích povrchní vědomý-vnitřní nevědomovaný, velký-malý atd. Už i samotná závislost a oddělenost je řeč číslí a mezi nimi je opět číslí, jde o absolutní jev. To,

Ovšem polarity ve vztahu číslí jsou nic, jsou 1-1, což je Nula, nekomunikují spolu vlastně. I jejich vznik a součet do nuly je číslí vztah Proto musí mít nějakou výživu, která dovolí jejich existenci, neb jsou parazitující. A tu přichází na pomoc láska. Ono to ale není, že láska je vazal polarit v číslí. Souvisí spolu tím, s číslí, že spolu nesouvisí, to je řeč číslí a čísla mj i zase...

Láska je o úplně opačných vztazích mezi polaritami, a to o jejich komunikaci a nezávislosti – toť individuace mj.... Ono se toho možná docílí tím, že se X a Y prohodí, tj. uskuteční se jejich překlad, a že když se dají do kupy dvě X a Y, tedy že na místo závislosti přijde oddělenost a na místo oddělenosti závislost, tedy výsledek

je nezávislost a komunikace polarit X a Y, opět ve stylu, že více eg tvoří lásku... Tedy na oddělenost aplikovat závislost a na závislost oddělenost vede na npd, neb $pd + pd = npd$... Ono pd prochází proměnou i, je tam součet, symbion...

Vektor je také slepenec, hodnoty a směru, jako by nešly oddělit, ale měly by jít, chtějí li být nezávislí a v lásce...

7. Čísre nemůže pochopit, že je čísre, protože jinak by to byla láska, je to jako ego, když je vše, už to není ego, nebo relativita, nebo každý chce vyhrát a nevyhraje...

7. POZNÁVÁNÍ, ŽE VŠE JE ČÍSRE JE NEKONEČNÉ, B ŘEKNE, TAK ZASE NĚCO POODHALÍME, POVTDÍME SI VÍC, ŽE VŠE JE ČÍSRE, O NIC NEJDE, JE TO NEPODMÍNĚNÉ...

Čísre – je matka, co pohlcuje, přikazuje, svému malému synovi, co mu je 40. jde o závislost a oddělenost – proč ta závislost? Neb jsme moc oddělení, se řekne – musíme být spolu a pak – proč jsi na mě tak závislý? a proč ta oddělnost asi je? Neb jsme na sobě závislí, to už nevidí právě ta dvojice....to je ona setrvačnost... a možná že to je i princip fyzikální setrvačnosti...

U moci je to o řád dál (užívá to člověk právě až víc vědomě) – je tam čísre mezi nekomunikací a závislostí, ... moc je snaha o nezávislost, ale není to nezávislost, ... snaha o ovládnutí – tj nkom s tím a závislost na tom, ještě vnutit, že závislí jsou ti druzí na vás ... nadřizení a podřizení – systém (přílišná horizontálnost je také blbost samozřejmě) – nadřizený vydá rozkaz, je oddělen od podřizeného a ... jakoby dvě čísre jsou v čísre vztahu Mohou být v lásce i, ale to není tento případ... jde o „metačísre“, jde o přenos – ty jsi závislý na mě, je já na tobě – ale tato lež je opět řeč čísre....závislost na tom samotnou závislost házet jinam, k někomu oddělenému... je to oddělené od oddělenosti a závislosti a moc spojené s nimi....(?)

Čísre plus Čísra = 0, Kvantita plus Kvalita = 0 – to je nadmíru složitý vztah, rozporuplný, viděný z obou pohledů jinak atd...

Závislost je totéž jako nezdravý srůst... V čísre se i v úrovni vztahů říká – protože jsme oddělení, tak jsme na sobě kompenzačně závislí... v lásce je to zvráceně, což je zajímavé, takových jevů moc není, ...neb v lásce jsme spojení, díky tomu jsme oddělení, nezávislí... jinak to nejde asi totiž ani... (je to na odd spj a na spj odd?)

Je třeba na čísre nezapomenout, neb díky ní svět existuje....ono to ani nejde...někdo tou čísre být musí, když tvoří svět – asi nějaké provinilé ego, co něco musí...

Variace na toto téma: existuje určitý protiklad čísre a čísla (čistá relativita zmíněná, resp vlastnosti s ní spojené, neb my to nevidíme) a čistá láska.

Facka z čistého nebe – je za tím Npd. Náhoda, indeterminismus v KT – tečky co náhodně někde, náhoda s je npd, tečky jsou projevy npd... tu Náhodu, Npd tvoří ty tečky-pd, bez nich by nebyla projevena...

7. Čistá relativita je o tom, že jsem byl bohatý, zchudl jsem trochu a připadám si chudý, ale někdo jiný by si takto připadal bohatý – vše je relativní, to je tím, že to nedošlo na nulu..., tam je to abs, npd...

V čísre se právě asi jde o to, že polarity se normálně baví, ale pak se začnou vzdalovat od sebe a začnou na sobě být závislejší, něco jako u silné interkace, kvark gluonové plazma, Když se takto zesílí jedno, propálí se do druhého, nebo jakoby k sobě jdou opačně, od sebe, aby šli k sobě... hermafroditismus vzniká a blíží se hlavami otočenými od sebe k sobě na druhé straně, jako u přitažlivé síly tuším že to je přitažlivá a virtuálních částic, kdy jde foton k jedné částici z opačné strany než z původní vyšel... vyjde na východ k jedné částici a přijde k té druhé z východu – i to značí onu uzavřenost ega. nemá cenu se snažit aby tu

ta nkom nebyla, protože už to je nkom, prostě toto je svět a to je celé ... pak trvá věčnost se zase vrátit k sobě....

Čisre je o moc odd a moc spj, i toto je právě čisre, vše....

7. Rozlišujeme i na nevím a vím, má i nevím mít svoji nezávislost a být spojeno s vím? Asi i nějak jo...

7. Samozřejmě čisre je typicky otroctví a služební - odstup a závislost a "nebe", ráj není to tvořeno od nuly, když si něco neudělám sám, nebo dělbou práce, nemá to smysl moc....

7. cista rel - nevím tedy vím je zivena cisre spojením vím a nevím E' typu ale....a to cele npd az dohromady....

7. Aplikování čisre na samotné vlastnosti čisre tedy odd a spj – tedy i odd a spj jsou moc odd a spj (tedy závislost a oddělenost se moc nebaví a jsou na sobě závislé).... . Popsat tu abstrajci, že čisre je o moc odd a spj vztazích, že z toho plyne aplikace na jevy jako je závislost touha lpění moc obdiv atd.... I odd a spj jsou moc odd a spj, takže to je konzistentní, čisre A v čísla také odd a spj jsou nezávislá a spojená?

Odd spj, platí čísla i na čisre vs čísla, i ano, neb čl chápe čísla jako objekt...

7. Ono jde na vztah s tyranem aplikovat na to, co „tam ve vztahu“ cítíme jako odd tak aplikovat na to odd spj, a naopak co cítíme moc spj srůst nezdravý tak aplikovat odd a a bude z toho la, ale není to konzistentní, la není o tom, že se bude vyrábět, jak chceme, Pak je zlé vůbec takto myslet a opuštění tohoto vyvolávání si lasky je právě npd...

7. Jen díky hnusu tam je krása - vlastním krásu, hned v tom dohromady srostlé v jednotě, extrémní zkratka, zkratka samotná - čisre

7. Pokud vědomí dojde k poznání, že vše je čisre, pak je čistě relativně láskou a zažívá i pocity blaženosti asi, má to různé hloubky, až právě na Nulu, nirvána... Čisre je ale i rel a abs... Čisre nechápe, že vše je čisre, to proto, že když to pochopí, tak se promění na Nulu nebo Npd (má se „rádo“), s nimiž má neurotický vztah.

7. Čisre a čísla - Nezávislost např. týrání na léčení a jejich komunikace? Ve smyslu že týr a léč jsou prvky a mají tedy jako každé prvky vztah čisre a čísla. To zní složitě už Myšleno změna čisre na čísla, takže aby se osamostatnilo a spojilo týrání a léčení? Ono to léčí i neléčí asi... Ono to právě promění mj. to týrání na npd..... osamostatnění čisre je čísla (Nula)... spojení čisre a čisre je také čísla (Nula)...

7. Povolnost a podmíněnost versus bdlost a npd, podmíněna npd je i právě..... jakoby to je npd a pd a pd a npd....

7. Cisre neplatí na parazitismus samotný ve smyslu - jsem parazit a tedy proto jím nejsem ... neb je tím odhalen.... avšak „cisre a tedy proto to není cisre“ už ano ale asi...

7. Do doby, než něco uděláme, působí na nás mnoho vlivů, z onoho světa vlivy atd a pak se rozhodneme, resp. tak nějak je rozhodnuto

7. Čisre je mikroprincip, pokud se tahá do makrosvěta, tak to není moc ok, pak žijeme jen proto, že jsme mrtví, lpění na životě to je např. Čisre je jako řeč rvou metajazyků, je bez obsahu, není plnost, je jako paradox lháře apod.

ONTOLOGICKÝ CYKLUS

Co se týká Nuly, jedna z „nejvyšších“ polarit by měla být, „že to dává Nulu a nedává Nulu“, což je Nula zase.... A ještě výš (dávat/nedávat Nulu) versus „nemuset dávat Nulu“. Doplňuje se to v tom, že neuróza se o Nulu snaží a nedává ji, Nepodmíněnost Nulu dávat nemusí, není tam žádná podmínka, a tak právě Nulu dává a je jí.

7. Existuje určitý „cyklus“, nazvaný Ontologický cyklus. Domnívám se, že celé bytí směřuje k tomu stát se jednou Bohem, jde o výměnu Boha za Boha. Vlastně o nic jiné se neusiluje, je za tím jeho ego, ego je ale právě to, co je překážkou k tomuto uskutečnění. Bůh je ona výměna Boha, je, když není, Bůh je Otec i Matka a je celkem logické, že chce, aby z jejich dětí něco bylo, aby jednou byli jako on také. To můžeme chápat tak že je bohů více, ale chápal bych to ponejví jako že je „jeden“. Tneto cyklus se pak opakuje u rodičů a potomků, ale ten nejvyšší cyklus, ten za celé bytí, jeho éry ne-éry proběhne jen jednou. Ten cyklus proběhne jednou, takže není to cyklus v pravém slova smyslu. Avšak naše životy apod. jsou analogie toho Cyklu. Nepředstavovat si to ale tak, že je to od počátku do konce, to je jen část, spíše vše naráz i, neustále... B je spojení objektu a procesu (subjekt?), protože (proces je vždy subjektivní a nevíme právě, co se tam odehrává, je to ta černá skříňka).... Neb je procesem, čekáme že je objekt, a je proces.... Oidipův komplex je variací na tento Komplex. Jde o to „svrhnout Boha“, ale tak to právě není. Bytí právě je tento proces směřování k B (od B), což je totéž mj. Není to úkol jednoduchý, neb zůstat ne-B je pšt a snažit se být B je pšt, neb vše je jen nějaká podoba pošetilosti. Je to také ona transformace od Pd k Npd, překlad, tedy svět sám, např. jáství mezi egem a npd.

Každá soustava a prvky v ní podléhají vztahu pd a nebo npd, vyskytují se jakoby ve dvou variantách. To je právě onen cyklus, Cyklus. Jde si to představit tak, že čisre jsou parazité, kteří by bez lásky nemohou žít, láska je „živí“, ale ne moc, dala jim dar lásky, proto vůbec jsou, a doufá, že jednoho dne vznikne láska a vrátí se jí, ale ví, že to není podmínka, zná míru a ví kolik lásky má na světě kde být. Možná, že to je právě láska a znalost míry samotná. Onen dar (jak jsem našel v NDE příbězích, z nich čerpám – je třeba odlišit účelové příběhy od skutečných zážitků ale) - tedy jednou čisre dojde čísla, třeba ne úplně, ale rozvine se to... a čísla je to, co živí a stvořilo čisre.....teď tu ale vzniká kauzální paradox, kdy čisre bez čísla neexistuje ale přitom existuje na začátku toho všeho, „před čísla“... totiž čisre jsou kauzální, čísla, láska je a-kauzální (ale někdy musela vzniknout, je věčná, ale má svůj původ) – je celkem ok, že zpětně stvoříme sebe sama, díky la.... Po smrti pokud jsme v la, tak na jednu stranu pomáháme světů a světům a na druhou stranu jsme v la a jdeme třeba i výš, asi i tím pomáháním světu ... a tím to končí...spojování s 0 tam už je....nejde zapomenout na svůj původ, je třeba se stvořit, což je právě velký třesk asi i..... tvoří se z obou stran....

Zatímco čisre říká – „musí být Nula, musí to dát Nulu, „ a Nulu jí to nedává, a láska říká „nemusí to být Nula a Nulu jí to dává, je tou Nulou, viz dále rozlišováním k nerozlišenosti“ – dohromady je čisre a čísla asi Nula ale už je to bez pozorovatele atd....

Je to tedy spolupráce vědění NDE a pozemského tady.....

Ten dar lásky je celek, úplná nepodmíněnost na kterou se rozvzpomínáváme.... Bytí je rozvzpomínávání, směr k originalitě (Aboriginci mají tuto vizi myslím)...

Že každá čisre (prvky v čisre vztahu) mají svůj protějšek v podobě, že mají čísla vztah? Nevíme– celek, ... a lásku vracíme, ale není to tak podstatné, o to tu nejde, nejde o vracení, to není la tak úplně, ale o npd, ... a proběhne jednou, A zpětně se (to, svět) stvoříme (stvoření je naruby, viz čisre princip), pomáháme zpětně a jdeme dál ..., jeden prvek je kauzální, druhý prvek – láska, je akauzální...v tomto příběhu...

Smyslem je tedy tento cyklus, to je asi celé, ostatně nic víc už tu být asi nemůže.....

I je to asi tak, že každý, vše, má v sobě v nitru celek-Npd-Nulu (Nula(Npd) = Pd(1-1)), láska je ta Nula mezi 1 a -1....? , tam v tom celku-Npd (co byl do nás vložen) je vše co bylo, je, bude, není apod. – ale je to „nepřímé“, ale není to nevědomé, nevědomí je jen část toho, nevědomí a vědomí je v tom spojeno i, je to „nepřímé“ a my to, všichni zde, děláme přítomné, konkrétní podoba toho, co tam už je, ono to nebude asi něco dokončeného samozřejmě, je to úplné, je to i nedokončené... a nikdo z nás to neumí přímo vidět, je to zdroj, na toto neuróza naráží, ... a je z toho „živa“ Když cítíme lásku, přímo, je to část onoho Ale to nemá části právě klasicky samozřejmě.... Prostě síť... kolize v síti je d... není to klasické síť fyzická, ale o polaritách obecně, zobecnění sítě?... výměna informací (např. nebavím se s tebou) – v tom je ten nesmysl Npd je do nás vložena a my ji vracíme...a pak se vrací i nám, jak se říká v NDE...

7. B je nevdecna prace, necekat za ni vdek. Je dobre ze jsou lacni, neb jednou vas vystridaji. Nemuset byt...B jsou B co se tam stridaji....onto cyklus ... male dilci cykly jsou zivoty...

OSTATNÍ – PEL MEL

Nejde o to utéci někam do nepodmíněnosti, totiž svět se skládá celý z podmíněnosti a nepodmíněnosti – my to vidíme análníma očima, pokud takto utečeme, svět nikdy neexistoval, nebude rozlišenost apod... anální oči to vidí tak, že . Anální oči se neumí zbavit duality „moc spleené“ a „oddělit to“, neb to je moc spleené.. vše vidí jako by bylo z hmoty ... je to o relacích neurčitosti, šilhání, ... když zaostřím něco se rozostří a nestihnu to pohlídat vše, pokud chci vědět vše, nejde to.. Podobně svět se skládá z neurózy-muset a nepodmíněnosti-nemuset (to není lenost...), a hmota, forma tu být musí se řekne – to je právě ono muset už, je to absolutní, říká to to co to je. proto je Máme pocit, že Dokonalí (opět anální oči, jas) to nemá už moc spleené atd. – je to asi i tím, že je to jedno už ...

7. Interpretace Světla – pro nás je iluze, my pro něj iluze..... jde o podobu (jednu z nich) B –neb la a d jsou nic...projevují se v polaritách, všech podobách nepodobách.... ale la nemusí, d musí.... Resp asi d se bez nich neobejde a není jimi, la se bez nich i do max míry obejde a je jimi tím pádem., Světlo v NDE je bytost i nebytost, naše já i „něco někdo jiný“ .. neb tak to je vždy mimochodem i s naším já, ...zbydou jen vztahy po smrti..... (my asi i Světlo živíme aby bylo kým je – obdiv, a odstup a strach z něj, ale o to právě nejde, ani o něco jiného, mnoho nevědomých parazitujících představ máme – Bože, chci tu s tebou zůstat už – za odměnu, ... ještě není tvůj čas a jemně nás odšoupne zpět, neb to neumíme udělat sami, je rádce, nejde říci, že je jen naše já nebo není, tak to nejde říci nikdy ani o našem já..., a jak někomu Světlo řeklo při „rozkazu jít zase zpět“ - „dalo jsem ti dar lásky“) - pro nás je bytost, abychom tomu rozuměli více. Zde už není na úrovni Světla „jak to je ve skutečnosti, co je za tím, zde už to je tctj, je to skutečnost sama, onen monopol....“. S vizí Nuly..... To je těžké pochopit pro nás, neb za něčím vždy něco hledáme....“... A je tam Narušení kauzality, že nám říká trochu, jak to je, ono nejde budovat svět úplně od Nuly, děje se tak, ale ta pomoc, pomoc už tam je v tom, viz čisre čisla, vzájemná pomoc... Bez lásky by se to neobešlo, stále by tu byly čisre tedy nic.... ... nenarušuje to tedy zákon nuly? Asi i jo, ale láska jej porušuje právě, může si to dovolit, neb Nulou „je“.... Jakoby příklad – naše vyšší já pomůže samo sobě, tenkrát, jak něco Protože je to o té Nule, jak bude v další kapitole ČTVEREC (může si to dovolit, neb to je o sporu, viz - nejdříve jít do problému a pak se z něj dostat – vypadá to marně, ale naopak to právě svět je, kompenzačně to je smysl a svět samotný..... To funguje do malé míry asi jen...aby to byla stále npd, a nebylo to, že nám někdo řekne, co máme dělat... láska jediná umí odmítnout, a říci ne, protože je dost o ano i, ... nemá ano jako pojistku v sobě, tak by to mělo ego, jedinou oporou lásky je Nula ... taky je třeba chápat tu kauzalitu a a-kauzalitu, věčnost, takže ano, naše věčné já nám pomohlo v něčem, my jemu, aby bylo, ... a to už je ale součástí našeho života...a jeho taky.....

7. Zde tvoříme náš život, ale tvoříme vlastně život po smrti, neb od něj je odvozen, tam už je náš život hotový, (když někdo zemře předčasně, dožívá tam) – a tam ale tvoříme, pomáháme tvořit život svůj, resp. život zde.... je přirozené, že žijeme duchovně neb svět tam je duchovní, my žijeme i nějak materiálně, jako bychom už byli tam a studujeme svět a jakoby si hrajeme na stvořitele, i to je asi součástí toho.... Když zažíváme lásku, už nemusíme . Vše je tedy tvorba, La má tvoření a „hotovo“ v souladu, neu v neuróze..., do doby, než něco uděláme na nás mohou vlivy našeho kauzálního já působit, ale jakmile něco uděláme, už ne... .. právě my jsme v nitru z max nepodmíněnosti jako vše a tu je třeba vyrobit, pomoci ji vyrobit na onom světě, aby v nás byla.... V tom už je vše zahrnuto, už tam není vývoj, reinkarnace apod., to celé je vývoj, tvorba

Do doby než něco uděláme na nás působí mnoho vlivů, i z onoho světa, naše vyšší já nebo co i a jiní atd. atd... a pak se ale rozhodneme a je to, už to nejde vzít zpět. Až jen po smrti vývojem... Na jedné straně je živá potencialita věčná nepodmíněná, která ale není životem, pokud nespadne (pokud by byla jen takto věčně, nebude ani existovat, byla by parazitem – máme se tak báječně...), pokud symetrie spadne někam, vydáme se smrti, abychom žili – to sem jdeme dělat, umřít pro život, abychom žili, zde se odvíjí čisre část existence i dost, ale láska tu je také samozřejmě.. Horší je, když se to aplikuje ideologicky...

7. Bůh je vždy tctj – láska a nebo když tam je skrytá negativita v dané situaci, např. v nebi – křečovitý ráj, nemusíto být poznat, tak se občas projeví negativní tvář, protože to je tctj – to co tam bylo. Zlo ale není řešení problému, potlačené zlo uvolnit, to nic nevyřeší moc... to už se sekundární věc, měli jsme tenkrát říci nějaké ne něčemu, někomu... nějakému zlu, což je těžké právě, když z něj udělá ano... Identifikace se zlem, stínem a se správností-jasem je v populaci jedna ku jedné... setkání s extrémní podobou vždy zanechává zmatky nepříjemné v nitru... (snaha neublížit a ublížit schválně, protože jsou tu ti, co se snaží úzkostně neublížit) – ona marnost, Nula dohromady, udržování ohně....

7. tctj a Rce, 0=1-1, tedy i 0 i 1-1 je „to co to je“ ...d i b...

7. definice iluze – lpění a tedy iluze, nic tam není – lákání že tam něco je, ale nic tam není, o to tam i jde, o to „spojení“ něco a nic – to je to zajímavé přeci..., překvapení apod... je to jako u B,....a B přeci není. Apod...

7. spojení s odpadem, kdy něco jsme, díky tomu, že odpad máme mimo – díky odpadu jsme vůbec někdo – bylo nám to umožněno být na výsluní a očekává se od nás i sami jsme se o to zasloužili..., i teorie to takto mají, a je třeba se s ním spojit, díky odpadu něco jsme, ale i psojení s ním, neb nás zavaluje a je stín co nám hrozí stále, jako by byl živý, jde o d, projekci naší....zapomenuté já, jsme moc napřed asi....tvoříme moc odpadu, smyslem je nemít žádný odpad - princip Nuly.

7. láska nemůže být moc podmíněná – relativní, k podmíněnosti, nebyla by kým je...složitě....

7. Sv vůle je už v tom čísla....vymanění se z podmínky Nuly a stanutí se jí....

7. Mezi utrpením v pekle a blažeností v nebi není žádného rozdílu, a časem se to poznává, avšak bytí není od začátku do konce tzv., to je jen jedna polarita: „od do“.

7. I B a člověk jsou polarity, Jung – obraz Boha – B je když zmizí předsudky o něm (B je když B není), vše je falešné... člověk si do osobního B projikuje svoji a světovou důležitost... C.G. Jung: Člověk potřebuje B, aby se před skutečnému B vyhnul...

7. Možná maximální „princip“ a tedy i smysl je, že vše musí být vědomé někdy, např. tedy i „nemuset“. Každé místo v kosmu, například, je samo pro sebe svým subjektem, dívá se na svět ze svého pohledu. Pozorovatelé v klidu jdou spojit se soustavou, která „má podsvětelnou rychlost“ (jde říci, že mezi všemi

interakcemi je rychlost c , tak jako před narušením od Higgsova pole..., tedy vlnová podoba = rychlost c , částicová = události v čase a prostoru) –ale subjektivita by platila obecněji, i na světelné rychlosti?... Čísre je jakoby vrozená bytí, je přirozená, je UPS např., čísla není Bytí vrozená – je získaná, získává se časem, v průběhu Bytí, přesto, snad právě proto, obsazuje bázi bytí a je jeho „živinou a jím samotným...“. ... Vše musí být někdy sbj a také obj – a to i spojení vědomí a nevědomí, přímosti a nepřímosti – tedy přímost+nepřímost je nepřímě v čísre, přímé je pak v čísla, protože to je čísla, npd, Npd. Tedy jakoby se nám zdá, že čísla je zbytečná, není, má význam pro bytí, stejný jako nedůležitost.....

7. Pokud se řekne – vše se děje samo, nemusíme nic dělat, je to opět parazitismus, stejně jako muset vše dělat za každou cenu sám, abych nebyl parazit, nic není přirozené, to je opět pošetilá představa...

Řekne se: Tak a teď už víme vše jako Bůh, už to víme, jak to vše je – to je právě ještě parazitismus a strach a neodpovědnost ne B je když B není. Je to pořád v opozici..... Není to ani že B je ani že není....., ani východní přístup to tak úplně není tj nevyjadřování se k bohu.

D má pocit, že svět tvoří on, pomocí eg, vůbec by tu nemusela láska být klidně to tak jde vidět, není v tom rozpor

7. nepodmíněnost pro nás samotné není npd ale parazitismus....usurpování si jí. Naráží se na problém - když dávám lásku, jsem jako B, mám li ji dostávat, jsem jen obyčejný člověk, co ji potřebuje a nechci přeci - la není o úplné výměně horizontální, o vertikální, kdy jeden ví více a druhý méně je asi i třeba... Cyklus... ... také využívat lásku jako energii nějakou, nepodmíněnost, není tak úplně nepodmíněnost – neb to aplikování a úmysl není npd... funguje to docela, ale.... protože jde o omyl asi jen...

7. Popis úlohy d ve světě, že říká nepřímo npd, že nemůže říci npd přímo, neb pak to není láska, že můžeme do pekla nebo něco poznat, že je učitel, že díky němu to je přirozené, že je omyl a naopak bezomylnost, to je v kapitole 5 už.

7. Peklo nejdříve svede k hříchu, pokouší sebe aby pokoušel a pak do pekla, za to, co jsi udělal špatného – nejdříve totiž musíte něco špatného udělat, aby si vás tam vzali a i předelali zpět. Světlo zná cestu k sobě samému..... Podoby D jsou různé, lhostejnost, chlad, a nebo moc horko, či obě zároveň...a reagují na sebe, tvoří se v nás relativně k sobě....

7. Právě pokud je láska jen o tom, že není neuróza, není to láska, když myslíme na tyto dvě polarity, je to blbé, je třeba je rozlišit maximálně, ale je třeba vidět, a to se nejradší, že tu žádná relativita není mezi nimi...., čísre je možná i zdroj energie.... Nejde aby tu židli obsadila jen la, i ego se ji snaží obsadit – (možná je toto jen problém naší psýché a aplikovat to na vše je nesmysl, ale už to tu tak je....) – totiž i ta židle je la i neu....spíše neu asi...

7. Ono to působí tak, že to negativní je čísre, antilogika – jen proto že je to tyranie, tak tam je někde láska – tam myslí ego, to je láska atd... neschopnost být přímý už, na to je reakce třeba, že trváme na přímosti, jsme až moc přímí atd... je to pořád totéž,zdá se pak, že $A=A$, shoda je nepodmíněnost Asi to tak úplně nebude, neb to je pak zase srůst závislost apod... to vynikne ale až v kontrastu k čísre....

7. d neví že je závislý, živen láskou...a díky ní existuje...

7. Obecně, zde máme stresový faktor, abychom něco vůbec dělali, příroda to má také...ale dohromady npd tam je - příroda, ale pak už to být nemusí, už jsme a vše děláme jen tak, můžeme a nemusíme být, vše je 0, tj. část je regres, část jde dopředu, vyvíjí se dál....

Vztah Pd a Npd je složitý, je to jako by se setkal někdo kdo nezná míru a kdo míru zná – je tam hned cítit průnik množin obou. Pd Npd vlastní jako něco (outěžek, fetiš, a to Npd ale už není, utekla...přitom se nebojí, když se nebojíme všechny d, skvrny zmizí...) či jak a Npd ... Npd je o pd dohromady, překládá, zná míru...skládá se z pd jednotlivých, ale ne jako Pd to vidí s Npd...Pd mí neurózu vůči Npd a Npd nemá neurózu vůči Pd, takže Pd mizí i ... Kdyby Pd bylo vše, bude to Npd a Npd si nemůže dovolit podmínku být vším, takže dovoluje existenci Pd, tedy světů? Samozřejmě existuje možnost poznáním Pd a Npd v nich nevidět rozdíl, vše je Npd, ale nikoli naivně... Složitě je, že se v jednom potkává horizontálně odlišné verze téhož já jakoby, co nezná míru a co zná míru....

Zde tvoříme svět zde a svět tam, zde se to tvoří a tam to už je, ale je to přesně asi i naopak – až to celé dohromady je Nula...více světů bude ne jen dva takto.... Právě pomoc je jako láska... je podstatná, ... bez ní by to byla digitální nula....

7. na jedné straně studujeme jak to je, na druhé straně to sami ovlivňujeme, extrémní pohled pak je jak si to uděláš tak to máš (princip Nuly, vše je od Nuly...vše je svobodné a nepodmíněné...), opět znát míru mezi tím...

Když jako základ a automatickost dáme npd budeme narážet na čistou relativitu a nechápat ji, že ve světě je (to je čase případ každého člověka asi)... Pokud pro nás není npd automatická a je třeba ji i tvořit ve světě (je to v rozporu ale s tím, co npd je – nepodmíněnost, o tom umu zkloubit to ale npd je právě, pd a npd zkloubit), pak to vymizí asi... negativno je ale o stejném – v nitru je místi npd čisre, možná je to jen problém s čisre – npd si s ní neví rady a tak se jí stává a maskuje se tak atd...

Když to nedává Nulu, tak to není hezké, je tam nějaká vada, když to dává Nulu přesně, je to zas moc přesné a sterilní, ale to není Nula pak v tom, Nula je něco jinéhoasi...

Podobně je např. sex jen pro peníze atd – oddělenost a závislost zároveň ... šilhání.... bere to na sebe nenormalitu...ale normální je vše...

Aby to mohlo být normální – pocity normálnosti, musí to být i zvrácené, to je myšlení čisre A je to půlka pravdy, neb výš je čisre mezi čisre a láskou... Nerozlišováním k rozlišenosti – tak to mají ženy mj. docela, je to složitě, jde o integraci Anima právě.... Nerozlišování aplikované samo na sebe samo sebe vyvrací...

Ženský princip je čisre ale není negativní, mužský princip je čisla (npd) ale není pozitivní – tot možná nějaká hlubší metajazyková symetrie antisymetrie zase... co je blbé je ten antropocentrismus a že max sym tedy „ok čisre“ a „ne-ok čisla“ je takto ... snad to je u všeho...a to je Npd pak asi už konečně dohromady asi....

D je nekonečné množství a dohromady jsou Npd i asi je to jako nekonečné množství úhlů kolem Nuly, které jsou dohromady Nula ...neplatí tedy že mínus a mínus dá plus, jen částečně, musí jich být ohromné množství, kvantita....

Podstatný je vývoj – je např. vím že nevím – stejně ale zkoumám co je svět a to je dobře, vzniká vůbec nějaký svět a komplexnost, ale stejně dojdou k tomu že vím že nevím....

7. Narušení npd přijde velmi snadno, neb ndp není jen tak (byť je o „jen tak“, nemůže být „jen tak“ ve smyslu parazitickém...že přijdeme k hotovému...), jde o vývoj k npd, Npd... Povolnost a podmíněnost versus bdělost a nepodmíněnost.... Proč ses narodil, nebyls bdělý atd...

Trojice Npd, zlo, správnost, správnost a zlo se vzájemně anihilují, zlo prorůstá do npd a vytváří mu dojem slunce uvnitř....

Chápání objektivní reality jako nezávislé na nás je opět čisre, je to moc odd a moc spj, závislost.

7. My například chceme ci zijeme cistou relativitou, ale to je cisre oddcisre vs spj cisre v nitru co nevidime. Vse je cisre.

Vse je relativni nic nema smysl se pak rekne, nebo B neni atd... pak je cisre cisre a zklamani z ni - neeee. Ale jakmile si to uvedomis, budes, ciste relativne, npd...vysvobozeni. No ale chce to prave tvorit npd i nejen uvedomovani ze vse je cisre, to nestaci, je i treba vedet co je to co je cisre... .. Cisre existuje diky tomu, ze nevime, ze vse je cisre - opet je to její způsob - je diky tomu, ze neni. ... Pokud chces vse uvidis ze je cisre a pokud chces uvidis ze vse je npd. ... Ono to je strasne i ok ze vse je cisre, ...neb to je cisre.

7. Ego dává nulu, (Nulu), ale eg je více, takže to Nula není Npd pak je Nula...

7. Ego také umí být svět transparentní – ale ve smyslu derealizace takové – neustálá snaha o komunikaci, samomluvy a už jen „jak to má být“, formálnost a to je nula, nic. Naopak npd je o tom, že se komunikací došlo k transparentnosti a to je rozdíl oproti transparentnosti z toho, že tam je kom ale není to kom vlastně.

7. To, že nechápeme, že vše je čisre – i to je čisre, čisre je a není – rozdíl nějaký zase... Uvědomění je silnější nebo slabší a to je čistě relativní zase....

7. Vše je o čisre, například jde nezávislosti dojít buď komunikací (ženská cesta) nebo osamostatněním (logická, m cesta), avšak oba vedou opět na to druhé mj.

7. Ne všechny prvky všech soustav musí dospět ke stavu své nezávislosti a spojenosti (komunikace) – proti sobě jsou principy „musí to být Nula“ a „nemusí to dávat nějaký součet“ – pak to ale Nula je...

7. i cisre cisla mají byt nezávisle a spojené dle modelu cisla ale to je cisla.. zmizi pak cisre...

7. Jsme někdo, kdo je nastaven na nespornost a vržení do světa sporu. Logika vržena do antilogiky, láska vržena do čisté relativity – jde ale o neurózu, která byla i před tím právě

Je třeba respektovat, že tento svět je svět čisté relativity (ne), což je také relativní, neb v tomto světě je (resp. může být mnoho „logiky“, pokud to dovolíme) i mnoho logiky (ano). Zde jsou jevy rozdílné. Ono jde o to pochopit, že zde není svět čisre a někde čisla, to je celé zde....pak zmizí i tam...

Možná „nejvyšší soustavou“ je právě Antilogika versus Logika, Pd a Npd (avšak je tu i vztah Pd versus Npd třeba uvažovat). Pd jde ztotožnit s čistou relativitou, antilogikou a rozdíly - s tím, že prvky jsou rozdílné. Npd pak s tím, že dané prvky jsou kým jsou, aniž by musely být definovány čistě relativně. Každé dva prvky podléhají této antilogické a logické formuli, včetně Pd a Npd samotných, ale už to není tak jednoduché, osamostatnění Pd? a Npd? Je něco takového. A není tento přístup zkoumání spíše Pd a ego? Nevnáší tam něco z ega moc?..... Je to složité, my jsme prvek složený z prvků atd... Každý prvek tedy má antilogický vztah (s někým opačným apod.) a logický vztah (je kým je). Logického vztahu se dociluje antilogikou, vztahy – komunikací k nezávislosti, a nebo přímo, logicky, nezávislostí samotnou..... O bytí a nebytí atd., jde tedy obecně tvrdit to o podmíněnosti-čisté relativitě a nepodmíněnosti-lásce, „z toho se bytí atd skládá, neskládá atd“, všechny prvky to takto mají, i chaos a ne-chaos atd, je předpoklad, Nula také třeba atd...i toto je ale pouhé rozlišování na pd a npd, tedy pd-rozlišování, Ony spolu souvisí i antilogika a logika, opět logicky a antilogicky, jsou rozdílní a jsou shodní. Shoda může být velmi strohá, tautologická, a obohacena čistou relativitou je bohatší pak, dva strohé jevy dají složitější.... Je třeba se s tímto smířit, že každý jev má antilogickou a logickou část své existence, i ego a láska, nevědomost vědomost atd., resp. každý jev je těmito logikami, antilogikami tvořen, ale to byla jen BVL (?). Mám trochu dojem, že ona antilogika a logika jsou Npd dohromady. Modrá je modrá, ale je i modrá, protože souvisí se zelenou apod.

..... je možné, že vše se skládá ze dvou hodnot, a když velkému počtu hodnot (kupě těch dvou hodnot) dám jednou z těch dvou hodnot, bude to modrá barva např., nebo daná emoce atd... Takže až zde je asi jasnější ona TA, a i Pd a Npd patří jen do skupiny „shoda-neshoda“ a sami se jí tak trochu podobají. Nejde ale spojovat spolu zlo-Pd-antilogika apod., je to složitější... Je to taková logická nirvána, ta TA. Umožňuje úplně ze všeho vyjít, neb se našlo něco, čemu úplně vše podléhá. Je soustava „antilogika-logika“, „rozlišení a shoda“ něco univerzálního? Nesouvisí jen s tím, že žijeme ve třech dimenzích třeba? Neumíme žít v jiné logice než této, logika a antilogika... Ono, tato BVL logika ale neobsahuje obsah, neříká nic o daných jevech, o tom, proč je modrá modrá, nic o jejich původu, bylo řečeno, že asi nemají původ, že jsou to jevy neopakovatelné. Totiž, ono vše bude „ve skutečnosti něco mezi logikou a antilogikou“, např. prvek „modrá“ – modrá není asi úplně nezávislá na zelené a také není úplně závislá (čistě relativní) na zelené – to je to, čemu říkáme qualie asi (něco, co nejde popsat logicky ani antilogicky, ale je to asi jakoby „mezi“) – vše je tvořeno logikou, antilogikou, resp. jejím průnikem, - odlišovat logiku a antilogiku v prvku „modrá“ je právě logické a antilogické, ale o modré to mnohé neříká. Logika a antilogika jsou opakovatelné, aplikovatelné na všechny prvky všech soustav, naproti tomu obsah prvků, modrá je modrá je charakteristický tím, vždy, že nejde aplikovat na žádný jiný prvek (už toto je však trochu antilogická řeč, že se liší od všech ostatních prvků). Nemusí to být modrá, ale třeba František Zelený nebo vesmír atd. Svět se tedy skládá (už to „skládat“ se je jazyk logiky-antilogiky) z opakovatelných jevů (BVL) a neopakovatelných jevů (NVL). Asi to přejmenovat tedy na Opakovatelný systém a Neopakovatelnosti (qualie). Celý svět pak je jak neopakovatelný, tak o logice a antilogice.... Elementy existence pak jsou „logika, antilogika, qualie, jazyk...“ Logika, antilogika a qualie dohromady tvoří jazyk (?). Lze to vidět tak, že průnik logiky a antilogiky je qualie, např. šedivé barvy nebo barvy apod. Barvy jsou 3 páry logika-antilogika, které se prolínají, např. RGB se prolínají a tvoří W (White). Např. vůně jsou daleko složitější – odpovídá to složitosti chemie různých látek, oproti vlnovým délkám světla.... Rozdíl mezi „bílá“ a „všechny barvy“, lze chápat jako rozdíl mezi „celek“ a „části celku“ (element shody a neshody je tam patrný také). Specifickou qualíí je samotná logika a antilogika, neb i ony podléhají shodě a neshodě v rámci sebe (logika je logika a není antilogika, antilogika je antilogika a není logika už tam je ale asi nějaké porušení této symetrie? – „to, že antilogika není logika je antilogismus“, nabízí to 4 možnosti „logika je logika je logika“, „logika není antilogika je antilogika“ atd. a celé je to ale logické, nutno vidět, to takto pojímat...“. Takže to takto i není a je něco proti tomuto systému symetrickému-logickému? Nějaký rozdíl k něčemu, k rozdílu samotnému třeba? Vše je o systému ALQ (antilogika-logika-qualie). Nula vychází a AL systému, v Q systému nikoli, ale pomocí AL můžeme říci, že $AL + Q = 0$. Problém AL versus Q je i problém „digitální versus analogový“, „KT versus OTR“, „kvantita versus kvalita“, „dává to Nulu“ versus „nedává to Nulu“, s Q zachází AL jako by to byl pouhý objekt, ale je tak složitý přeci ... Takto SUSY je o tom, že se všemi kvantovými náboji (kvantové náboje jsou logické prvky oproti analogovosti, aditivnosti– gravitaci) udělá to, že je nevidí a pracuje s nimi jako s něčím, o tom je ono fermion-boson prohazování... Není to asi, že AL zvítězí nad Q, Nula není jev z AL logiky jenom, Nula není vidět, neexistuje, je i Q jakoby.... ALQ se samozřejmě silně podobá principu prvků a jejich sporu, průniku... AL má blízko k mužům, Q k ženám, ale jde to i asi vidět i naopak. Radši nějaký příklad – jakýkoli prvek by měl podléhat principu ALQ, i ALQ samotní. A to i Ego a Lásky. Nejdříve příklad na barvu – žlutá barva je to co je (logická část) a není zelená a modrá (antilogický jev) a také „je kým je“ – je žlutá a nikde nenajdeme jinou žlutou (qualie princip, neopakovatelnost). Ono je to vše vzájemně provázané právě, žlutá se opakuje (žlutý květ, ubrus atd.). Co jsi jde všimnout, je souvislost logiky a qualíí, podobná je souvislost Npd a npd, Npd a správnosti atd. Proti nim je antilogika, čistá relativita, a spojujeme ji s negativními jevy. Nám se do sporu moc nechce, je to totiž hluboce konzistentní a logické, to, že se nám nechce do sporu, je již právě oblast Sporů, antilogiky. Antilogika antilogicky? (mínus)/logicky (plus) s opačnou antilogikou dají lásku – ono „nekomunikace a srůst prvků versus srůst a nekomunikace prvků“ je láska – když na nekomunikaci aplikují srůst (komunikace) a na srůst nekomunikaci (oddělení, nezávislost). I ty antilogiky ale obsahují logicky prvky... - prvek nekomunikace s srůst jsou prvky shodné ve smyslu, že jde o jakési prvky ze stejného koše,

např. jako je ovoce, a máme jablka a hrušky, ale obojí jsou ovoce. V systému ALQ „mizí“ Démon, protože je to trochu obecnější než Ego a Láska (ono to je opět ego i láska, ale už je to mimo ně, je to Npd). Oblast Q je jednak logická „to, co to je“, jednak antilogická (spor mezi prvky tam je, mezi logikou a antilogikou). A co specifické prvky, jako je „spor“, „nula“ atd...? Spor nemá úplně protiklad, má jej zvláště jen napůl a přesně tak to mají ego a láska, nejsou protiklad, láska ega zahrnuje „rozpuštěna s sobě“, už to že je eg více je láska, neb ego je přeci jedno....

Jakmile začneme na vše používat stejnou formulku, je to buď peklo nebo ráj. U démona jde vždy o to, že máme souhlasit s jeho hnusem, tím na sebe ten hnus hodíme a on si tedy, čistě relativně vezme naši lásku, poznání, vůli, čest, svobodu, ne, atd. (takže budu mít hnus v sobě a budu démon a pak mě nezaskočí, nenakazí už – jaké si to uděláš, takové to budeš mít...). Ještě právě nechápeme souvislost logiky a antilogiky, nežijeme v kvalitě mezi mj. Logika má aditivní vlastnosti, roste neustále donekonečna jako civilizace, antilogika osciluje kolem nuly.... Např. $+^2, +^3, +^4 \dots = +, +, +$, ale: $-^2, -^3, -^4 \dots = +, -, +, - \dots$. Samotná logika je sice stále plus, ale je to o ničem celkově, antilogika se střídá a osciluje, až jakýsi splatlanec obou vede na nekontrolovatelný růst někam za světlem do záhuby. Imaginární jednotka je méně uchopitelná, nejde si ji představit, oč jde – je v oblasti qualií právě bych řekl – neumíme si ji představit? Ale qualie jsou právě všechny naše představy – barvy, chutě, hmat, sluch, je to zase čistě relativní asi... pomocí toho, co je neuchopitelné uchopíme svět – kompenzuje se to asi... Je tedy shoda-neshoda-qualie to max? Je vše od nich už odvozeno, resp. do těchto logických škatulek zaškatulkováno? Asi jo. Tak například přímota a nepřímota. Přímota je shoda a nepřímota neshoda (např. zde a tam nebo vědomí a nevědomí atd.), řeklo by se, ale ono rádo to je naopak právě, přímota je neshoda, ta je silnější, intenzivnější, lépe se probije a nepřímota je něco automatického, nepodmíněného, shoda... Nepodmíněnost není shoda ale, pak nám bude jako npd připadat čisre vůči shodě, npd je na kontaktu všech prvků mj... V matematice jsou už systémy znamének jiných (jde o operace i čísla, nejde o od sebe odlišit, je to obojí) – kvaterniony, oktoniony. Má li být náš popis světa úplný, tak by měl zahrnovat tyto kvalitativní elementy (operace s qualiemi jsou ale jiné, jsou více neuchopitelné, možná vůbec vlastně...jde jim dát plus a mínus, to děláme vždy..... nemají řešení.....možná pomohou vyřešit P=NP problém tyto jevy (asi nejtěžší problém). Operace s operacemi, tak qualie působí, že jsou...

7. Až samotné ALQ je Npd spíše.... Rozlišování je oblast AL. Co říká ALQ o skutečnosti? Že je, není, nevíme... - aplikace ALQ na ALQ to je. Princip Nuly není tak horný a nadějný, jak jsem si původně myslel. Lze vysledovat, že jevy podléhají systému Rce, a je to tím, že na svět aplikujeme právě AL, dostaneme odpověď v podobě AL a dojdeme ale k tomu, že vše je Q – i toto je však řeč Rce, tedy spíše AL jazyk. Když chceme bezrozpornost světa, dospějeme k tomu, v jazyku AL, že je možná jen pomocí toho, že vše bude spor (Gödelovy věty o neúplnosti), toť zase Rce. ... Q nejde chápat rovno npd nebo Npd, „nedávat nulu“ je právě kočkopes i a t přece čistá Npd není.... Tedy „vše je tvořeno z pohledu logiky a touhy poznat vše, že vše je ALQ systémem, i samotné vše a tyto věty atd., ad absurdum („spor“). Tedy oblast AL je o nule, Nule, oblast Q to takto nemá, jsou jako kvantita versus kvalita, oni se silně prolínají, ale Jde říci, že dohromady to je Nula (že to je Nula (AL) i není nebo nemusí být Nula (Q oblast)) – to opět je i není Nula, což jakoby je Nula, ale neříká se to.... Pokud chceme pochopit podstatu světa, dojdeme úplně ke všemu, a že svět má ten původ, že žádný nemá, a hlavně, dojdeme asi k ne-podstatě asi, ale můžeme být rádi, že Rce se nějak uplatňuje obecněji..... Nekomutativnost poznání může spočívat v tom, že pokud použijí rozum dospěju k tomu, že svět je něco jiného, než když použijí srdce...

7. Představme si dvacet nějakých prvků, stavebních kamenů existence. Tyto kameny, jak bylo řečeno, mohou mít spolu dva typy vztahů, podmíněné a nepodmíněné (každé prvky mají tyto vztahy, i pd a npd). Takže těch dvacet kamenů je tam jakoby dvakrát, „dvě ega“, iluze – pd a npd, ale to tak nemůže být (možná jen trochu...), nějaká spojitost mezi nimi je Npd asi právě. Zde je vidět paralela mezi Npd, správností (npd) a

zlem (pd). Tedy dvacet kamenů „ego“ a dvacet týchž kamenů „láska“ (svět je právě tvořen jen egem a láskou je zde domníváno se...). My jsme ve světě ega hodně, je to volba ale, v jakém světě budeme (ale jen z pohledu lásky). A občas v tom světě ega vznikne mezi pár kameny láska a přesunou se do druhé skupiny, skupiny lásky. Co je právě rozdíl, je ten, že ega není jedno, kolik jej je ve světě, musí jich tam být těch dvacet, ve skupině lásky třeba jen dva kameny jsou v lásce a je to jedno do nějaké míry...“nemusí to být Nula, a je to Nula“, u ega to „musí dávat Nulu a není to Nula“. Podobně ego je něco automatického, vrozeného, a umělého, podmíněného, naproti tomu láska je neautomatická, vzniká (zde?) a přitom je automaticčnost – doplňuje se to, ale pozor na slova – takže ego je nepodmíněná podmíněnost (facka z čistého nebe) a láska je podmíněná nepodmíněnost? – tak to má mužský prvek asi více, vidí ten rozdíl, ale žena je více logická a řekne, ale láska je láska právě, není podmíněná..... Na onom břehu nová láska už nevzniká asi právě už. Proč vzniká zde? Že zde je setkání brutální, ega a lásky? Setkání eg? (samozřejmě do lásky patří celkově vše, a poznání a odvaha tam patří apod.). Je klidně možné, že tento a onen svět se liší logicky, čemuž nerozumíme právě, máme vše fyzikálníma očima. Ono to tak asi není, neb láska a ego jsou všude, ale představme si, že zde se odvíjí část antilogická, čistě relativní a po smrti logická, „láska“. A to se týká všech částic, myšlenek, všeho – vše má tyto dvě „půlky“, v rámci téhož. Jakoby v systému ALQ šlo od sebe odlišit pro jediný prvek, např. modrou barvu, jeho A část, L a Q část. V jedné části „bytí“ by byla modrá proto, protože není žlutá, v jiné části bytí by pak byla modrá proto, protože je modrá... Ta transformace (život-smrt) je (asi) přes Nulu, nulu atd. V Nule se spojuje vše. Co je složité, je to, že může být rozdíl mezi elektronem a psýché – elektron si svoji logickou část odvíjí třeba neustále, ale psýché to má oddělenější. To už je složitější, je to jako třeba najít nějakou symetrii ve fyzice, třeba CPT symetrii a pořád by to nebyla symetrie, a až s prvkem „psýché“, by to byla symetrie. Vědomí se neliší od hmoty, jsou prostě hodnoty, jsou ale odlišní, foton není totéž co červená barva, je i není... Na svět se nemusíme dívat jen fyzikálně, ale i logicky. Všechny prvky podléhají principu ALQ se řekne a jde „odlišit“ (ono odlišit je už AL a Q oblast) od sebe A a L třeba, jde o „stavební kameny“ prvků, ale má to tak každý jednotlivý prvek. Je „dvacet kamenů“ a jsou ve dvou variantách „pd a nebo npd, shoda nebo neshoda“ apod...je to vnitřní pohled, do logiky těch jevů.....ten opomíjíme myslím. Je úplně jedno „co to je“, podléhalo by tomu úplně vše..... Proto zde se asi i dost odvíjí svět „modrá je modrá, protože není žlutá“ a vzniká tu svět „modrá je modrá“ – po smrti už jsme „hotoví“, nebo se doladujeme, pokud jsme umřeli předčasně, (je to naše věc), a to je to „modrá je modrá“ pomocí „modrá je žlutá“, ale každý člověk je složitý komplex nějaký, a to doslova i:).

Láska a ego neznají hranice a tvoří je asi i, hranice mezi smrtí a životem je pro ně průchozí... Ale je to předčasné sdělení asi i... ego se pere s překážkami, obchází pravidla a hranice, je bezpáteří např., nebo pravidla upjatě tvoří a je opět bezpáteří, jen to nesnáší, ale jedinou překážkou je ono samo sobě.

7. Snad to není tak, že jevy existují jen, pokud působí na sebe – tedy jsou množiny dvě např. a existence je jen jejich střet, proto je třeba je rozlišovat a nerozlišovat (ve střetu mj.)... Samotná existence, pokud by byla taková, tak Existuje to je, když se to hýbe (to je myslím jen půlka vidění světa takto...)

8. O KOMUNIKACI

8. O principu komunikace bylo pojednáno už v kapitole 3.

8. Myslím, že není vůbec vyjasněné, co to je komunikace? Co se děje na styku dvou jevů? Jak je možná ona změna? Myslím, že je zapotřebí právě vždy jakési černé skříňky, 2=3, nesmyslu, rozmazanosti, náhody, sporu, omylu, nekomunikace, aby vůbec komunikace proběhla. Jak interagují např struny ve strunových teoriích? Co se děje na rozhraní nevíme... porucha umožňuje komunikaci, přímo je komunikací, obojí v jednom. Kompezuje se to, budete spolu mluvit, ale bude to omyl. Podmínka.... Jsou i jiné komunikace,

např. dlouhodobá proměna v čase něčeho na místě v něco jiné, zprůhlednění, to je život, směr k nulovému potenciálu, už tam není žádný na konci života, jak říká Pjér...

Komunikaci strun atd. umožňuje asi právě kvantová rozmazanost... - nevíme, co se tam děje, proto se něco dít vůbec může.

Mezi katalyzátorem-pšt a světem ale rozdílů asi není... byl by tam jak d stál neustále....

8. Je tedy pšt, neřešitelný úkol, ten vábí jiné pšt k vyřešení, to řešení je cílem – iluzí, ale nevyřeší se, avšak cestou se přijde na něco jiného, užitečného, vznikne svět, což je další forma pšt...

8. na chorobě se dá zjistit jak to funguje, jak je kom vlastně, kom je i proces poznání samotný.

8. V kom je podstatná vždy stejnost a odlišnost, přátelství, láska, nepřímota a přímota tam i musí být, ...

8. na poruše se pozná, jak věci fungují, jde to až tak daleko, že je to totožné, to že něco funguje je porucha, porucha = komunikace... hermafrodit nějaký zase... na hmotě, análních očích, se pozná, jak hmota funguje, že není nic, zruší samu sebe, pokud sama sebe zkoumá...

Pšt je nespelnitelný úkol a cíl, např spoj protiklady... logický rozpor... a snaha to řešit...

spor a metalogika, že spor je základ komunikce, teorie komunikace, spor je spíše právě bezspornost

spor není něco, je spíše nic, oheň, ale proto je něco, neb je skoro nic..., spor je katalyzátor pro svět a jeho tvorbu, složitých věcí, snahu řešit spor, dojde se k něčmu jinému, najít tu hádanku,...katalyzátor....i zbytečné...

Z pohledu ega musí být komunikace o polaritě kom vs nkom, kom co není kom, - to aby se mohla informace vůbec přenést, musí tam být nkom někde, omyl, porucha, spor... tak to vidí ego hlavně možná asi...

Celý vesmír je spor – tedy komunikace...

Mechanická kachna a limity a hádanku znát – o tom byla řeč už ve 2. Kapitole – oko vidí ale nevidí se, to je i na loigcké úrovni, nemůžeme vidět jak věci uvnitř fungují, možná časem, jde o Síť, z různých úhlů...

Spor (neu) a nespor(la) jsou ve sporu i nesporu susy model.

Nula, spor apod, plní roli katalyzátoru, jde o neřešitelnou úlohu, která láká k vyřešení (prvky opět?), jde o nekomunikaci, inertnost, která přitahuje komunikaci. Avšak nekomunikace a komunikace jsou zde v neuróze, katalyzátor je neurózou a jejím zdrojem.

- opět jde o protiklady, nkom a kom v nkom nebo kom...

8. Nebyla moc řeč o opačném prvku ke kom-nkom, a to je nkom, co je kom – to je když se uklidní kom co není kom se svoji snahou o kom a to je pak kom, ticho, nekomunikuje se, ale je to kom ... nkom co je kom jde ale brát jako další podobu ega, démona, d, opačný prvek k kom co není kom (kom-nkom). Ovšem nkom co je kom je mj. iluze komunikace pomocí nuly, zákony zachování, zmíněno v souvislosti s EPR paradoxem.

Naštěstí my vidíme to, co druzí o sobě nevidí – ego a naopak oni o nás, je to opět snaha eg o Npd, ale my to i víme sami, kdo jsme a jaké je naše ego, jen jsme moc zaměstnáni bojem a vystoupíme ze sebe, odchlípíme od sebe. ... Tedy z toho plyne, že jsme přeci jen dohromady vidět vše? Je třeba jen více entit, co se vidí vzájemně – ano, asi ano, ale to, co máme společné, to zase nevidíme – to jsou právě kvalie naše (předpoklad, že všichni vidíme červenou jako červenou), to vidí snad někdo jiný... To co máme nějak

odlišné, či spíše co víme, to jsme schopni vidět (na druhých atd.), nějak pomocí konfrontace? (proč a jak to vlastně vidíme, co druzí nevidí)... ale co máme společné všichni se hůře reflektuje asi... Pokud máme něco společné, tak si to neumíme uvědomit asi, je to automatické, máto různé úrovně neuvědomění, Nulu si není schopen uvědomit nikdo a nic (to máme společné všichni)...v logickém světě..

Tedy jako základ je zde považováno něco, co nám vždy uteče, co nejde vidět přímo, co je nějaký spor, spojení protikladů (např. úloha "spoj měkkost a tvrdost v jedno homogenní něco"). To, že to nazývám Nula, je možná vedlejší. Možná jde říci, že Nula je to, co vždy unikne...

Na zvrácených případech se dá vysledovat, jak vše funguje, na odchylkách, neb to automatické nevnímáme, a nemůžeme zkoumat, když je od přirozeného odchylka, dá se to zkoumat pak, zase čisre a způsob kom, pomocí poruchy, a to i obecně, neb Poznávání je kom ... /// Je logika 0, Náhoda-nesmysl-slovní salát, Antilogika a Logika. ///

Komunikace je snaha o kom, kom je něco mezi nkom a kom... komunikace i vzniká relativně, je zvýrazněna relativně, vůči nkom, souvisí s ní, alespoň v čisre světě. Když se člověk osamostatní, tak pak už nějaká neuróza typu "identifikace s matkou a živím svoji Animu muži jako labužník či co", tak to je pak jedno, už tam není ta vazba, srůst, s rodiči, takže pak člověk nemá pocity špatné. U mě to bylo spíše tak, že se rodiče museli osamostatnit ode mě i spíše:). Ale není to tak úplně vlastně,....///

Černá skříňka je o tom, že aby vůbec byla možná komunikace tak se vyskytuje nemožnost komunikace, slepá skvrna, oko nemůže vidět sebe sama a vědět, z čeho je složeno apod. ..možná se to týká qualií, v hlubší podobě, jako takových... Abychom mohli komunikovat, musíme mluvit stejným jazykem, jazykem qualií?, a poznat podstatu qualií je pak těžké.... Asi to nebude sdělitelné s dalšími...pomocí qualií zkoumat co jsou qualie není asi jednoduché – cenzura, ve fyzice černá díra, kosmologické cenzury atd... cenzury lákají právě k odhalení, proto tam jsou – prvky opět: tajemství vs odhalení – vyvolávání snahy, touhy, neu, ... musíme o cenzuře především vědět něco, ale nevíme vše (tajemství v jazyce A E je objekt a E'), v čem spočívá ta opačnost? – určitě tam je prvek přehnaného očekávání a zklamání, musí se jednat o něco jiného, než jsme čekali, ale nemůže to být zklamání úplné, - jakoby tajemství je zklamání (nevíme oč jde) a očekávání a tvorba předsudků, a odhalení tajemství je pak naopak očekáváním (překvapení tam nějaké bude, nebylo to tak zbytečné) a zklamáním – odhalení našich předsudků a přehnaných očekávání (antisymetricky)? Domyslet...

Je to i jako problém mechanické kachny, tělo funguje, aniž by bylo právě věděno, o čem to je, vždy je třeba černá skříňka, např. co je kom samotná....bez toho tajemství to nefunguje, sice jej snažíme odhalovat, z vlastní pšt, pšt by bylo i nedělat nic a nezkoumat jej... - problém slepé skvrny, na jedné straně něco víme, ale nemůžeme vědět o tom, díky čemu víme, oko vidí a neví jak samo funguje. To zjišťuje postupně... a asi to má i smysl nějaký..

Aby bylo vůbec poznání možné, něco se schová a něco se právě odhalí, podstatné jsou právě spoje mezi odhalenými jevy a na skryté, kam se vidět nemůže....

ČTVEREC

Muž má problém s logikou, proto se v ní snaží vyniknout a kultivuje ji, žena má problém s antilogikou, potkávají se pak někde na úrovni „vím, že nic nevím“.

Nám přijde sporné nejdříve se vrhnout do chřtánu d a pak se vysvobodit – ale to nechápeme právě že vše je od nuly... Logika má s tímto problém, se sporem – že nejdříve B stvoří člověka, pak démona co jej svádí a pak spasitele, co je spasí – je to přehnaný pohled, ale logice to vůbec nepřijde logické, totiž nevidí sama sebe, nulu. Nechápe, že vše se tvoří od Nuly.

SYMBOL. SYMBOL (spojení objektu i vztahu v jazyku, každý symbol působí, psýché je o asociacích) Symbol je něco, co vše zdá se spojuje. Snad je to právě ten 5. stupeň abstrakce. Pracuji už i ve snu či polospánku, ale to každý vyřeší něco ve snu a pak v realu je to zapomenuto a nepoužitelné, máme onen typický pocit osvětlení a velikášství svého ega... sen i s egoismem silně souvisí (ale ve snu část ega spí) - vše je já, všude je znamení pro mě, kompenzuje ustrašený bdělý svět... Symbol je zvláštní v tom, že je jak mostem, tak tím, co je na obou stranách mostu. Např. 1+1, vše jsou symboly, je tedy vztahem i objektem. Odkazuje vždy na něco, tajemství např. Symbol je vše, hodnoty, barvy, chuť, vektory, polarity, 0, nic, něco, nirvána asi také - absence symbolů mj?, symbol je abstrakce - nálepka, psané slovo, jazyků zápisu je bezpočet, ale je i mluvené slovo, praxe. Absence symbolu je také symbol. Symbol ale působí nemohu si pomoci, démonicky, onen srůst nezdravý polarit v hermafrodita, aby tam bylo vše, tajemný neprůhledný objekt, ale to je asi jen část symbolů, pak je symbol transparentnost i, atd. Možná existuje jeden Symbol za všechny, Světlo, nebo je Nic, co se projevuje symboly, ale Nic je také symbol. ..., symbol je o oddělování i spojování neb vše je odd i spj se mi vyjevilo ve snu (pracuji už i ve snech:), celá psýché už je tím zaměstnaná, to má každý ale - co řeší přes den, v noci vyřeší, ale je to nějaké divné vždy, u mě tedy moc nabubřelé, že to je něco skvělého, ale vlastně není...), každý symbol je vždy něco co odkazuje na zbytek, symbol je o E' např., ..., v symbolu každém se věci spojují nějaké a on je oddělením zas, polarity taky jsou symboly...symbol, hodnota, vektor, polarita, vztah, objekt, není v tom rozdíl, něco, nic..., neexistuje oddělování a spojování ale je jen rozlišování, každý symbol v sobě něco spojuje, a je oddělen od něčeho... není rozdíl mezi vztahem a objektem u symbolu... Velké sjednocení všeho lze tedy nalézt v symbolu - je mostem i tím, co ten most spojuje na obou stranách. Každá jednotka je mostem i samostatným vysílačem a přijímačem. Je to jako v síti, vyměňují si symboly. Mozek je počítač symbolický... co neumí normální počítač je pracovat na více úrovních současně...symbol má blízko k d, avšak Světlo také... , nirvána je pak a-symbolická a symbol je označení nirvána, symbol působí, symbol nemá původ, je jaksi max vrozeností, nemá smysl ptát se kde se vzal, prostě je vrozený, nejde říci prostor se skládá ze symbolů, neb prostor je také symbolem, proto symbol je jaksi velmi dole, a 0 je také symbol. Co spojuje vše v rovnici $0=1-1$ je symbol, ... jde o 5 stupeň abstrakce, ... Každý symbol, třeba číslo jedna, něco odděluje (je rozdílná od něčeho) a něco spojuje... symbol spojuje, komunikace pomocí něj a zároveň je jednotka něčeho, samostatná polarita... ,paměť je také symbolická, na asociacích založená asi... dost my to ale přijme jako d svět, a d tvoření světa, ten, kde se neodlišuje 0 a 1-1, proto se všemu řekne symbol a také to nemá původ...jako 0 a 1-1..., symbol je takový spatlanec počítání i... Symbol nezná měřítko, podobně jako vlnová funkce, symbol je písmeno A i celá Země... Symbol nezná měřítko, podobně jako vlnová funkce, má ji i Země...

HÁDANKA – Co je spojení B a D, protikladů..... hádanka v sobě spojuje Npd a Pd, jde např. o to spoj Npd a Pd – jedinou podmínkou je npd – to je hádanka např., a podstatná asi. Hádanka je spor mj. a spor je nakažlivý, už vyvolává jen další spor a zamotání se, bez toho, by podmíněně řečeno, nebylo nic, neb by nebylo puzení něco dělat, zvedne to ze židle, objeví se proti tomu, bojují, polarity bojují vlastně (opak je právě dělat věci že chci, svobodná vůle, ne že musím, všechny jevy lze dělit na musí být a nemusí být – oba mohou takto mít, každý prvek, prvky, soustavy, o tom je číslo a čísla- stejný jev, např. něco a nic, má vztahy „muset“ a nebo „nemuset“ spolu, dva módy, Pd a Npd).... Je to život i smrt ale....., Znáť max Pd a Npd – to je jejich spojení, pak jsme sami v pozici Nuly.... Jakoby na to jdeme Istí, na to být Nula.... Bůh je La i D – hádanka. Hádanka je jak spor, tak láska. Hádanka je zdroj energie, la je zdroj hádanky asi ... je pod ní.... Znáť hádanku je ona odpověď na hádanku, znáť co je spor, Onen spor je pšt, je to nereálný cíl – spoj protiklady, a cestou se narazí na mnoho věcí, obejví se matematika a světy, ale hádanka se nevyřeší, hádanka je jako příkaz Stvoření Ale to celé je podmíněné vidění světa, zdroj hádanky je něco jiného, D hádanku nezná, jen ji využívá a snaží se o její rozlištění, bojuje se sebou, ... Ono je to i hluboce logické – spojit protiklady do Nuly, jak tomu je u Pd a Npd (asi), je stát se Nulou a to nejde, takže proto to je věčná hádanka.... Ničí i léčí tato hádanka, neb je z toho složena prostě....

Na konci poznání známe znění Hádanky, a můžeme ji položit celému bytí jak ji ono položilo nám – tím se Cyklus, jež proběhne jen jednou, uzavírá... Odpovědí je otázka, háanka, což se dalo čekat:) . V pohádkách to bývá podobné, ale jinak no.... Otázka od člověka na B kdo jsi? A odpověď je „ozvěna“ - Kdo jsem? – je v ní mnoho interpretací, v této odpovědi – je to vůbec někdo? Nejsem to já, moje projekce? Je tedy vše?...

Hádanka spojuje, resp neu i la je o spojení protikladů, o neu není ještě úplné, a jde tam o to jak to udělat, jak to spojit, rozpojit resp., neb láska není spojení... to se zdá jen relativně vůči neu, které to takto potřebuje..., láska je o „nijak“ ...

OSTATNÍ

8. kom i nkom jsou normální, obojí je B – když tedy vše je porucha, můžeme říci, že porucha = komunikace, ale i ty pojmy vidět odděleně, neb už o nich odděleně i uvažujeme.

Komunikace je umožněna díky poruchám, jak bylo řečeno, by rozlišujeme poruchy a komunikaci, ale ono spíše porucha = komunikace, „pd = npd“. Porucha je úplně vše, i maximální symetrie je porucha, je to 1 -1 třeba, není to Nula... Když pochopíme, že vada je komunikace pak vada jakoby in-situ zprůhlední, skvrna a křeč zmizí. Je třeba právě více poruch, více pohledů, pak už to není porucha jakoby....

8. O pozorovatel, žádný tam není, a ani to není, že tam je zrušen... - jde o nesmysl, neb tím objektivita vyhraje a to nejde, jde jen spojit protiklady...

8. obj vzt = 0, nkom = 0... objektivizavce vztahu, pak nkom a nic tam není, pokud se ani pozorovatel nedívá. Pokud se objektivizuje i vztah, už si obj a vztah nepovídají a není tam logicky nic, ale to asi není možné. Ano, existuje 0, a spojení všeho – to jsou dva monopoly (což je spor právě, monopol musí být jeden přeci – no, není, to by nebyla čisre, monopol musí mít motivaci k tomu být monopol....), které jsou nezávislé jediné, absolutní, pak ještě láska, překlad.... Neb je i vztah 0 a 1-1, tam je závislost, definice Nuly je závislá na něčem, jakoby Nula byla závislá na něčem, aby bylo definováno.... Ale pokud dáme do kupy vše – pak to je buď Nula a už tam jakoby nic není, stále to je ale závislé na naší definici proto nezávislost je nejlépe spojením protikladů – „vyšší závislost – láska“.... a to nejlépe pomocí překladů, zvýšené prohloubené relativity, tak to je láska a absolutno už, abs rel... Už to není relativní, už je to relativno samotné apod... Samotná relativita je absolutní (podobně jako hermafrodit). Problém absolutní relativity že vyvrací sama sebe, může rušit sama sebe, což je právě vztah se sebou, potvrzovat se apod. – vztaženo samo k sobě...praxe k teorii apod... jako 1 a -1, ... jde o spojení abs a rel,

8. svět jsou pouze překlady, vše je překlad,....

Podstatné jsou limity, znát limity, limity poznání – to je poznání samotné totiž, znát limity poznání Napr Goedelovy věty o neúplnosti....

Neřešení jakožto řešení je regulérní řešení.

Koincidence, synchronizace – pokud se nám něco opakuje, pořád stejní lidé, je to nevědomí, narážení na něj, ... je celkem logické, že ve světě 1-1=0 se budou koincidence vyskytovat... polarita spolu souvisí, nesouvisí – tím spolu souvisí, že nesouvisí atd.... Řekl bych, že nějaká snaha ji dokázat (synchronizaci) je dokonce v rozporu s tím, kým jsou – jsou neopakovatelné, o to tam jde. Nejde o porušení STR (?), nejde takto informaci přenášet.... Také, čím méně se snažíme, tím lépe k nim dochází... Můžeme propadat sobeckým pocitům, že se dějí nám, spíše se dějí všem zúčastněným...

Pomocí sporu se polarita vůbec nějak poznávají Že jsou Smírem myslíme ustání vývoje, což právě Npd vůbec není toto.... Ale Spor vs smír je protiklad zase nějaký...

Pánbůh fandí plně každému člověku proti každému – vypadá to divně, existuje vůbec? je na něčí straně vůbec?...nebo toto dělá i d, nebo chce boj, ale pro B to je právě logické, je to onen spor, d má neu mezi sporem a nesporem,

Sít je o vzájemných analogiích soustav a prvků – o nových souvislostech neustále... Původ je možná ve vlastnostech, např. oddělení a spojení (chovají se pak jako objekty) a prvky, jež pokládáme za objekty se chovají jako vztahy, působí na sebe....

8. Komunikace – viz fyzika Nyní složitěji: PROTOŽE TOUŽÍM (touha je slepenec „měření a chyby“ atd. a chce oddělení, už nic jiného nemůže vyjít) naměřit něco, mám představu, že něco naměřím, tak naměřím chybu. Doplňuje se to, touha rozděluje, protože je spojením polarit hermafroditním...opět jazyk číse. To, co měřím, jsou pouze chyby měření, omyly (Cimrman...), na jedné straně je tedy požadavek „něco tu musí být“, a odpovědí je „ano, něco tu bude, ale bude to omyl“. Npd je něco mezi tím pak.... Takže když mám souřadnicovou soustavu utvořenou z kvantových částic, a přesunu ji na zemi (nikoli do volného pádu), tak z původních ± 1 m, mám ± 8 metrů například. Souřadnice je ± 1 Mám zde c, G, h h vyjadřuje chybu, spin je míra chyby asi i..., násobky..., minimální chyba je $h/2$ (fermion), Když měřím polohu částice v rámci její vlny, jde o chybu měření její polohy, to je její vlna (nekomutativnost, relace neurčitosti – z nich plyne vlnově částicových dualismus, provázanost fyzikálních veličin, jakoby se částice skládala z polohy a rychlosti samotné, což je přirozené na této bazální úrovni – čím přesněji změřím polohu, tím hůř změřím rychlost – směr, jednotlivá měření jsou ale „přesná“, nejde o objekt ale o rychlost a polohu samotnou...), vlnová délka je relativní, závisí na pohybu, viz STR A Dopplerův jev.... TO ŽE VŮBEC NĚCO VÍŠ, SE KOMPENZUJE TÍM, ŽE JE TO OMYL, CHYBA. Jediné co jde změřit přesně je chyba měření. Můžeme mít pocit, že jsme ochuzeni o nějaký poznatek, že tam něco je, ale domnívám se, že to tak není, že toto je logika bytí atd. jako takového. A ta chybovost souvisí s Planckovou konstantou a G (chyba měření souřadnic, neodstranitelná) a i c (vůbec umožňuje měření, komunikaci)....Na křivost časoprostoru lze nahlížet jako na neodstranitelnou chybu při tvoření souřadnicových systémů (ať si uděláme jakékoli souřadnice, vždy budou stejně šejdrem). Tato chyba bude násobkami Planckovy konstanty. Ve stejném duchu bereme i to, že D nás zradil, že nemůžeme naměřit přesně něco, ale toto jednak je D, a jednak to není zrada....číse-neu má neu samo k sobě... .. Kvantový objekt je prostě množina fyzikálních veličin, nejde o objekt, podstatná je informace, nikoli jazyk, v jakém je provedena, info je, že jsou kvantové náboje a veličiny jako rychlost, poloha, energie, hybnost, moment hybnosti, spin... spin $\frac{1}{2}$ je jakási elementární chyba, akce, plyne to z relací neurčitosti. (poloha i rychlost jsou vektory mj.) – možná není třeba odlišovat polohu a rychlost, protože to děláme tak zmatky....

Jsme nastaveni naivně na to, že svět je npd a logický – poznáním, že vše je číse, dojdeme k tomu, že jsme relativně npd pak, nebo číse a npd jsou relativní i, ...absolutní číse..., viz mafie, lpí na člověku, aby bylo znát, že je (nepřímo tím pádem) bohem.... – tím se vysmívá papežství např...které usiluje o božství...

Nula má strach ze sebe, to je strach, strach je strach z 0 a Npd a sebe, což je totéž, definice strachu to je.... A pak Nula dojde k tomu že je Nula a nemá strach a je to Npd....

Nemůžeme mít v jednom pohledu 0 anebo Pd a Npd, nebo to je nula, důkaz jejich vylučování a to, že jsou Nula?...ale takto to je ale se všemi entitami asi - vnímáme vždy spíše jednu více, druhé méně, relativně...

Sloučit neslučitelné vždy jde i nejde asi (často na jiné úrovni a pomocí jiného jazyka, něco nové se přidá), nebo o tom už to je od začátku – snažíme se spojit nespojitelné – jde to i nejde. Například snahy o spojení geometrie a aritmetiky, algebry. Snaha o sjednocení je kompenzována oddělením polarit, je třeba vidět.... Čím sofistikovanější spojení, tím lépe (?).

8. Když si uvědomím, objektivně, jaké jsou vztahy, s kýmkoli, s čímkoli, kdekoli, kdykoli, se sebou, tak jsou vlastně ambivalentní. Co cítím k někomu, něčemu je vždy ambivalence. Totiž asi, vztah = ambivalence. Jen si to neumíme přiznat.

Pokud si to přiznáme, nebo to nevidíme, tak se ambivalence, neuróza, integruje a je to láska (promění se, zprůhlednění....)

Pokud právě očekáváme, že vztahy nejsou ambivalentní, tak to je když ego naráží nevědomě na sebe sama a tedy sama sebe, ambivalenci, tvoří. Jde o meta-ambivalenci, kdy se nám nelíbí, že vztah = ambivalence, že ambivalence je ambivalentní, čímž ambivalenci živíme a je to ambivalence. Že se nám nelíbí, že komunikace, vztah je vlastně porucha, nelíbíme se sami sobě. B pak třeba říká – pokud to takto bereš, pak nemohu mít jinou podobu než D, budu se ti projevovat jako D potom.

Meta-ambivalence: my právě očekáváme a musíme asi i, aby vůbec nějaké vztahy byly, že vztahy nejsou ambivalentní, věříme, že náš vztah je takový a on je za chvíli zase v jiné podobě ... ambivalence je právě snad v tom, že se domníváme, že vztahy ambivalentní nejsou. Npd si možná plně uvědomuje, že takové vlastně jsou... Ono to souvisí možná s podstatou komunikace, kterou je porucha nějaká ego bojuje proti ambivalenci a ambivalenci pak aplikujeme na ego, na ztuhlost, aby se rozhýbalo zase...ožilo... (ego má podobu ztuhlosti a nebo neztuhlosti – negativní geometrie nějak divné..... Někdy si říkáme – radši ať jsou tedy vztahy ambivalentní, ať nemusím být překvapen, že mě někdo překvapí něčím negativní, vztahy jsou ambivalentní, takže mě to nepřekvapí, to je taky problém asi....

8. Vše jsou různé analogie odkazující na sebe sama vzájemně a kde mají původ? Ten, že nemají žádné, jsou nepodmíněné. V tom je jak čísla tak čísla. ... Analogie - kolaps vlnové funkce (pad, přitom nevolný ale nucený) a růst vlny - růst a volnost... tlukot srdce nebo site apod.

8. Odpovědi je otázka...

8. Neresitelné paradoxy vůbec způsobují, že tu něco logického existuje. Např. čas je možná úloha „otoc se o 720°“, až pak budeš stejný, fermion se spinem $\frac{1}{2}$...Bosony se spinem 1 jsou logické ale netvořily by asi nic logického, žádný časoprostor....svět je souhra bosonů a fermionů až....

8. Před narušením L-P symetrie nebylo jasné, co je L a co je P, díky narušení to možné je. Toto samotné narušení, porucha, je forma komunikace, akorát zabírá celý vesmír, vesmír se učí např. znát dobře co je to levost a pravost, odlišit to, a to díky poruše, asymetrii. Totiž jakoby poznání, co je L-P už bylo známo i před narušením L-P, zde je svět kauzální, před narušením L-P akauzální, aby vůbec bylo věděno, že je L-P, tak museli být narušeni někdy. Co je problém, je tahání čisté relativity do makrosvěta. Zdá se, že v mikrosvětě je čistá relativita jako doma - např. před narušením L-P to byla čistá relativita mezi L a P, prostě něco, co je odlišné, a nevíme, zda je to L nebo P... Aplikovat však čísla na makrosvět je právě pošetilost, např. muž si připadá více mužem, když není ženou, resp. je mužem díky tomu, že si evokuje ženu a existuje nepřímo potom, čistě relativně. Žena a muž jsou však silně komplexní fenomény, a je třeba je i žít, kým jsou, pokud bychom je jen odlišovali takto, podobně jako L-P, zaniknou.....možná, že vše je z čísel, ale když jich je hrozně moc, tak už to čísla není a jsou to makroskopické jevy, ony sice jsou dál vzájemně čísla, ale to není dobré tak tolik vidět..... Není nakonec tedy narušení symetrií jen nějaký přelud, interakce makro a mikro světa? asi ne....

8. Nic jako vše neexistuje, zákon všeho, že vše pochopíme, že univerzální zákon, atd.... a to je čísla ale zase asi:)... Představa Celku a Všeho je nesmysl.

8. Vždy tu máme, to co právě potřebujeme, např. démony (nejlépe říkat, že nejsou, pak se jimi stáváme, jsme naivní díky racionalitě, na jednu stranu vědomí, díky raci, na druhou stranu nevědomí díky raci), ... proto např. když potřebujeme, aby byl někdo kdo vše ví, měl správný názor, byl vůdce, objeví se....

8. Čísre jediná asi, ze všech logik, dokáže vysvětlit to, že jsme vůbec schopni svět pochopit. Jak je to možné, že vůbec svět je pochopitelný? Asi díky tomu, že není pochopitelný a naopak, nechápeme nic atd.... toto už je moc intr intuitivní slovní salát, jen vylovit „myšlenku“ a hodit někomu, ... problém s myšlením..... jen psychopat říká na sebe kritiku za druhé, aby nebyl kritizován..... Resp. to, co vnímáme jako čísre je E(AE) , oddělené prvky od sebe, ale k nim je v nevědomí čistě relativní A(AE), spojené oba... v hnus, mlhu, láskového něco apod...

Jinak to psát neumím, než takto hrozně, umím jen lovit ryby....někdy jsou k jídlu, někdy ne...

8. Princip odměny je právě podmíněný, láska se může jevit jako odměna, ale je i mimo dualitu utrpení-odměna, nebezpečí-bezpečí atd.... Řekl bych, že Npd je čísre jen napůl... Npd je čistě relativní k čísre samotné (stejně jako Nula), dostavuje se obecně asi, když je více čísre apod. – dejme tomu, že základ světa je čísre, např. vztah L-P, ale až když to utvoří něco komplikovaného, mnoho mnoho takových čísre vztahů, pak to může být npd, Npd, ale i nemusí asi, a... problém, parazitického typu, nastává, pokud se na tyto komplexní problémy aplikuje opět čísre, že modrá je modrá, protože není žlutá, jen proto, že žena je jen proto žena, že není muž. Protože každý prvek je velmi komplexní soubor problémů, toto onálepokování sice možná trochu dovytváří daný prvek, ale netvoří to, kým je....není to cesta k nezávislosti a komunikaci prvků, k Npd, že něco a nic je totéž např. – máme veliký strach z toho, že tu nic nebude... A nakonec čísre aplikována sama na sebe zaniká, mění se na Npd? právě poznání, že vše je čísre přirozeně vede na to, že se dostavuje Npd – je to však asi mechanické a čistě relativní, jako „budu muž jen proto, že se mi líbí ženy“.

8. Je to možná divné, ale prostě tak, jako existuje komunikace, kdy vše, úplně vše, je špatně, tak je i opak a to je láska. Šikana, manipulace, popření strachu a neurózy, překvapování se vzájemně atd. – cokoli se na to řekne, už bude špatně, už to jen živí jen mód negativní. Když se ozvu, jsem blbec, že jsem naletěl, když se neozvu, mám pocit, že jsem se měl ozvat, když neudělám vůbec nic – což je právě to nejlepší i, tak to vede na lhostejnost. Je to až neskutečné, že to takto může být. Pak je ale stav npd, Npd, kde je zase vše ok vlastně. Zdá se, že neexistuje nic mezi tím. Ono ty dva stavy jsou hluboce provázané, tím víc, čím více se odliší (viz Bible, B odlišuje dobré a špatné)...., my je máme provázané tak, že se nachytáme, že nevíme, že už prostě vše bude špatně – nevidíme to, že už vše bude špatně, nejde někam utéci totiž..... Když si to uvědomíme, snad i opadne ostych.... Jde opět o nepochopení, že měření ovlivní, co měřím to je princip komunikace.... komplikuje to nkom....

9. ÚVAHY K FYZIKÁLNÍ TEORII VŠEHO

9. Fyzikální okénko lidového umění – jde to pojmut jako navázání na text (síťová pravda a síť, vibrace jsou jen limitou – součástí sítě, jsou síť, všechny myšlenky v textu asi plynou z představy sítě), problém komunikace... Asi 30 teorií kvantové gravitace tu je, ono je to vše stejné ale nějak...

9. V kvantové teorii se zanedbává vytvoření souřadnicového systému, papír snese hodně. Ale to samotné pozadí je tvořeno z kvantových částic, z vakua. Abych vůbec mohl provádět kvantové měření, musím si nějak určit souřadnice, souřadnicový systém, ve kterém měřím. A ten je bohužel asi není tvořen ničím jiným, než kvantovými částicemi. Potom děj, který v tomto systému probíhá, my ovlivňuje i můj souřadnicový systém, ať si udělám jakýkoli systém, bude vždy stejně narušen (čáry budou ohlé stejným způsobem) a to interpretuji jako zakřivený prostoročas. Dokonce ani v tom ohnutí si nemohu být úplně

jistý, jaké a kde je, neb polohu opět měřím v souřadnicích. ... Tedy – je známo, že problém KT je v tom, že bere pozadí, na kterém děje probíhají, příliš samozřejmě (časoprostor samotný). Časoprostor se teprve může utvářet, být emergentním jevem. Možná je to i „naopak“ – není to částice, co mění svoji polohu, ale časoprostor hýbe částicí, snažím se....

Čím více mi částice interaguje s mým souřadnicovým systémem, tím je tedy energetičtější, a tím více zakřivuje prostoročas (?). U neutrina se něco takového zatím právě nepředpokládá, interakce s vakuem silné, neutrina si mohou posílat virtuální boson Z, ale... (asi bude dobré to rozepsat - představme si interakci mezi fotonem a fotonem na dálku – fotony nepůsobí na sebe žádnou silou krom gravitace (pokud víme), a to může být o tom, že foton se rozpadne na virtuální elektron/pozitron, ti vyšlou virtuální foton a ten přijde virtuální pár jiného reálného fotonu – nedochází sice k přenosu hybnosti, avšak pokud je gravitace jev statistický, pak k ní dochází, stále..... je třeba i s těmito jevy počítat... gravitace je pak vlastně díky elektromagnetismu, protože jedině ten má jako jediný nekonečný dosah, jako gravitace – ovšem gravitace jen využívá elektromagnetismu, není to, že by byla elmag interakcí). (Uvažujeme o nekonečnosti dosahu, ale on nebude asi nekonečný, v tom je ta potíž, nemáme fyziku na to, zamezit, aby to šlo donekonečna....polo-nekonečný třeba...). Gravitace může být statistický jev mezi virtuálními částicemi, ono už nejde o virtuální částice asi, ale o jiný koncept, různá jejich hustota v prostoru a „toky“ ...

... Je tu i jakási kolize mezi makrosvětlem a mikrosvětlem, která se odráží i v samotném kvantovém měření. Záleží trochu na tom, z čeho jsem si souřadnice utvořil, z jakých částic ... gravitace jako interakce souřadnicového systému s tím, co v něm měřím... ten systém mohu mít postavený z planet klidně.... Ve vakuu bez těles je pak souřadnicový systém nemožno tvořit... vakuum a tělesa tvoří protiklad, co se anihiluje Souvisí jeden s druhým... Možná, že Planckova konstanta právě s tímto souvisí, vzniká z tohoto důvodu, tedy spolu takto souvisí h a G Pak by se muselo postulovat, že energie částice je vyjádřena jejím interagováním s vakuem, mírou, jakou narušuje souřadnicové systémy zoufalých pozorovatelů kolem sebe. Neutrina oscilují a tím si získávají hmotnost a energii navíc... s vakuem interagují s velmi malou intenzitou ... to narušení je to, že tam jsou souřadnice času i prostoru delší... Tento efekt se zákonitě musí projevit, zda stačí na popis gravitace je však otázkou.

Je tedy možné, že gravitace se v kvantovém světě vyvine jako zanedbání interakce toho co měřím, se souřadnicovým systémem, který jsem si zvolil. Je otázkou, pokud nebyla na počátku vesmíru pevná tělesa, reálné částice, zda vůbec gravitace existovala.

Mohu do své souřadnicové soustavy zakomponovat už to narušení, ale pak v tom nemohu měřit to, co to narušení způsobuje...

Je třeba si představit krychli – souřadnicovou soustavu, která je tvořena z bodů..... kartézské souřadnice.... Pak tam přiletí něco, cokoli, interaguje to s vakuem a těmi body a ty body se vychylují.

9. Může existovat symetrie mezi reálnými a virtuálními částicemi v tom smyslu, že reálné částice vůbec neexistují, reálné částice se projevují nepřímo vlastnostmi vakua kolem nich... holografický princip...kdy virtuální částice tvoří „sítě“...Příroda ráda šetří, a v kvantovém světě se zdá, že je informace obsažena dvakrát. Jednou v podobě reálné částice a v druhé v podobě virtuálních částic, které si posílá sama sobě a nebo s jinými částicemi. Tato duplicita je podezřelá. Možná, že existuje „symetrie“ mezi reálností a virtuálností částic. Klidně si totiž můžeme reálné částice odmyslet a Feynmanovy diagramy konstruovat pomocí virtuálních částic, kdy např. pokud si elektron vyšle virtuální foton a ten se rozdělí na virtuální pár částice/antičástice a zase se spojí ve virtuální foton a zanikne v elektronu, tak by tyto virtuální částice tvořili smyčky, a reálný elektron by tam už vůbec nebyl, projevoval by se pouze vlastnostmi vakua, reálná částice by byla permanentní porucha ve vakuu, možná postupně degenerující. Potom by reálno a virtuálno dávalo

nulu dohromady, tj vakuum a reálné částice jsou opět polarita, jsou na sobě závislé, to víme. Také toto je tak trochu jako holografický princip, kdy reálné částice se takto projikují do vakua. Po smrti bytosti dojde přirozeně k tomu, že dále „žije“ ve vakuu, tato iluze zmizí, ale postupně se prodírá do obecnějšího vakua, mimo kosmos. Těžko říci jaký to vše má smysl...snad je to v tom číse-číslo. Zrak v NDE – jak by to fungovalo? – byl by dál, ale nějak jinak... problém je ten, že tělo degeneruje a to by se projevovalo i v tom stavu ve vakuu, což tak není...možná že to, že jsme už jen vakuem, je trochu proměna i ... přeci jenom možnosti jsou jiné ... asi se rozšíří vědomí postupně...a samozřejmě paměť na to zůstává i po vrácení se do těla, neb to je „spojené“, totéž... obohacení vakua a svůj život, nejen fyzikálního vakua... originalita...a pak s tím vakuem můžeme i manipulovat třeba, kdo ví:)... Virtuální částice mají úplně jinou povahu Můžeme být kde se nám zachce apod... gravitačně by možná mělo jít měřit, kde se dotyčný „duch“, bytost, nachází... Možná jde o symetrii mezi vlnou a částicí i tak trochu... vidíš, neb ses to naučil za života, přirozená selekce působí, že vidíš lépe, apod...

Nevědomí atd je jen část Nevědomí ontologického.....

9. Psí hypotéza. Vlnově částicový dualismus pomáhá částici padat, v podobě vlny interaguje s okolím, a tam, kde interaguje více, tam je větší pravděpodobnost, že se lokalizuje, tedy proměna vlna na částici a zpět by probíhala neustále jakoby, bez vlnově částicového dualismu by ani gravitace nebyla možná pak....

9. Reálné částice pocházejí pravděpodobně z přechodu vakua do nižšího energetického stavu.....

9. Šipka času – kvantové zákony vnitřních symetrií nemají narušenu šipku času asi, CPT je narušení určité..., ale měření polohy je nevratný proces díky pravděpodobnosti, pokud budu si házet míčkem tam a zpět, a měřit polohu na stěně vždy, tak nedojdu do místa odkud jsem vyšel, ta pravděpodobnost je malá a nulová, neb vakuum to navíc promění to místo... takže je S mikrokvantová – vlna a částice, a S makro, kdy známe trajektorie částic a na sebe naráží.....možná je mezi nimi vztah nějaký..

9. Jednotlivá měření jsou přesná, až statisticky jsou relace neurčitosti....

9. Gravitace také možná vychází z kontaktu s hlubší skutečností, v Úplné množině, přirozená selekce mezi logikami samotnými....(ta neběží v čase, ale čas již zahrnuje), . Gravitace je i jakýsi statistický tlak...

9. Jak by ten statistický tlak – gravitace vypadala? Tedy částice nejsou částice, ale rozsáhlé sítě, s různou hustotou, gravitačním potenciálem kolem sebe. Pak máme takové sítě dvě, jedna patří těžšímu tělesu a druhá lehčímu, síť je tvořena interakcemi, stále to tam vře všelijak – díky vlnově částicovému dualismu? bude statistická tendence „být tam, kde je více interakcí“, čistě jen díky tomu, že jich tam je více. Jestliže částici ztotožníme s pojmem interakce, tedy částice je rozlehlá síť plná interakcí, někde mají větší hustotu, pak pokud se nachází tato síť v gradientu hustoty jiné sítě, tak bude pohyb celé sítě směrem k němu. „Být znamená být tam, kde se něco děje“, „být tím“.

9. Bosony a fermiony jsou o dvou neodlišitelných částicích, Když se překrývají tři a více, nejde to vidět jako ta znaménka, vektorová znaménka?

9. Ve stavu NDE tedy červený foton vidíme opět pomocí jeho virtuálního pole kolem něj... už máme naučeno co je zrak, už došlo ke spojení, už je to i nezávislé docela...

9. V té krychli kde se měří, tak ty body komunikují spolu, ale není my jasné, jak se ovlivňují, jak se souřadnice deformují...

9. Zde se objevuje další typ kopírování – jestliže reálná částice a virtuální nesou tutéž informaci, ale jsou jiní, je to silný paradox

9. Ještě jinak k té gravitaci – v kvantové teorii se zanedbává vliv pozadí. Vytvoří se souřadnice a v nich se operuje, ale to je značně umělé, pozadí jednak interaguje s tím, co měřím a jednak, spíše by to mělo být naopak,.... Částice tvoří souřadnice, a ne že se v nich pohybují, to až pak, Je třeba myšlenkový experiment, vytvoření kvantové krychle, s pozorovatelem, a vytvořit si souřadnice čistě z kvantových částic s jejich vlastnostmi. Pak vlastně vlnová povaha částic je nepřesnost měření souřadnice, polohy dané částice, resp. události, což je celkem logické. U energetičtějších částic bude tato výchylka větší, neb změřím přesněji, a místo od místa je to dál... výchylka je větší než když měřím částici dlouhou vlnou. Potom odchylky od euklidovské geometrie, které by byly vždy pozitivní, delší, ... krychle bude vždy s větším objemem než euklidovská. Ale co negativní geometrie? Tam je to naopak, prohodí se chyba a tyč, kdy tyč je nekonečná a vnese se do ní chyba, čímž se prostor zředí a je méně hustý....

9. Šipka času je o tom, že kvantové měření je neopakovatelné, proto čas plyne? – když půjdu tam a zpět, nedojdu do stejného místa, sice procesy jsou symetrické, ale místa ne....

9. Veškeré úsilí vynakládají částice na vytvoření souřadnicových soustav, resp metriky... v ní se pohybují, jí jsou...

9. Celek a část, výsledek měření není vůbec náhodný na druhou stranu (je max. náhodný a kompenzačně vůbec), je výsledkem tvoření celku – průniku všech vln celého vesmíru...

9. Není to asi, že částice měříme v souřadnicích, ale událostmi tvoříme síť, souřadnice samotné, proto se částice, či spíše náboje zdají být různě, na více místech najednou

9. vliv nelogického pozadí na vesmír se opomíjí Chaosu a okolí vesmíru...

9. Zkusit si postavit souřadnicovou soustavu jen z kvantových částic... Makrosvět je třeba chápat jako vlastní systém... Síť to právě umí zpracovat info, vybalancovat... Nejde to, je třeba mít pozorovatele, jeho neuronovou síť, etalon, se kterým porovnávám, vědomosti předchozí, bez paměti jsem ztracen..... paměť má až bytost?, svět neustále vzniká sám ze sebe z chaosu.... Paměť nahrazují v kvantovém světě zákony zachování....

9. Gravitace je minimální možné ovlivnění systému sebe samým – v souvislosti s tím pozadím vs událostmi v něm – tak, nejmenší možné ovlivnění pozadí a událostí v něm...

9. Emergentní gravitace, časoprostor sám, čp je možná výsledek působení něčeho, možná kombinace Nekonečné nic co je něco, a konečné malé něco co je nic – jako mít v nekoenčém prostoru malé nic...viz virtuální částice a reálné.... Interpretace KT – ani vlna, ani částice nejspíš síť..... Pak i gravitace je logičtější.....(čím více povídání částic virtuálních tím více čp tam je...). Vše integrální, jáství je na úkor rozpadu šipka času rozpad a kompenzačně čistě něco jiné.... Jazyk není ani rozpad ani integrálnost, jde o spojení rozpadu a integrálnosti – npd...u neurózy je s tím zase problém...

Je oblak virtuálních částic a to je částice, navenek se to jeví jako např. elektron – porucha trvalá, možná časem ale vymizí... - gravitační vlna jsou uvolněné oblaky ..., ztráta energie částice, ale její náboj setrvává... gravitace neodlišuje co si povídá, ale jak moc, Interpretace KT – oblaka interagující Elektron je oblak virtuálních částic s jedním malým nábojem mínus ... a ten někde přebývá (u protonu, tam taky jakoby nejsou kvarky...ale oblak) – mínus se předá někde, náhodně... miliarda plus a miliarda plus jedna mínus, projevuje se to jako stínění náboje elektronu, to je elektron... - nevíme který náboj to je,

Vlastnosti vlny i částice má síť, je celkem na snadě se domnívat, že kvantové objekty jsou síťové povahy, oblaka virt částic, reálná částice tam vůbec není, je virtuální oblak mnoho párů částice antičástice apod, ale

jeden náboj je tam navíc a ten se předává, neví se který to je, pokud se zeptáme, kde došlo k předání náboje, někde to být muselo – jednak to možná napovídá něco k interpretaci km a jednak ke gravitaci, neb více povídání více čp, neb částice je čp, . Odpadá tu pak i rozměr vesmíru, virtuální částice neznají moc rozměry, jsou o nekonečnách... Možná pak bosony ani vůbec neexistují Jsou superpozicemi hmoty... vůbec si nemusíme představovat, že něco nějak letí, ale že částice je množina nábojů

9. samotné odčítání působí jako by znalo výsledek předem, jsou to dvě šipky proti sobě...antilogika, spor atd... toť odčítání...

9. Možná se i kompenzuje kladná a záporná křivost, vesmír buď musí mít stále 0 křivost, nebo se kladná kompenzuje zápornou (na onom světě?), věčnost, mentalita záporné křivosti, zde máme dočasnost, a to okolo, věčnost, je po naší smrti právě...

9. Ono to není, že nejde spojit kvantovou teorii s obecnou relativitou, jen nejsou ověřitelné předpovědi ... do budoucna budou jen nepřímá pozorování, čím více se blížíme Nule, tím více bude poznání pouze nepřímé... Domnívám se, že je třeba dát vale úplně všem materialistickým představám typu struna, plocha, varieta apod.

9. Vlna je nic co je něco (1, celek), interakce je něco co je nic...(0)

9. Gravitace souvisí s energií a energie s množstvím informací, klidová hmotnost už je jen specifická forma energie, ... informace přirozeně souvisí s holografii a sítěmi.

9. My si na pozadí kreslíme interakce, že částice v tom a tom bodě interagovala a vlnová funkce atd..., ale lépe je to vidět naopak, že interakce tvoří souřadnici, ne že se v ní nachází.

9. Potom si v každém místě libovolný pozorovatel může udělat souřadnicovou soustavu složenou z částic interagujících, tvořících sítí. Ale cokoli mu tam vletí, informace, tak mu jeho síť deformuje, úměrně množství informace, kterou to sebou nese... a to je deformace časoprostoru, všech souřadnicových sítí...imaginárních... černá díra je něco podobného..... buď mohu být uvnitř koule a nebo vně ní, koule – souřadnicové soustavy. Koule nikdy nebude dokonalá, tvoří se, a pak zmizí zase, časoprostor je emergentní holografický jev.... .. příroda se uvažuje, že je složena z konstant vlastně, G,c,h – síť 1c, 1G, 1h apod...a to tvoří časoprostor... ty konstanty plynou z vlastnosti vesmíru jako celku ... Jakožto pozorovatel si můžeme utvořit souřadnice tak, že někde něco interaguje a nám z toho vylítává k nám něco, a měříme to, registrujeme, a jakž takž máme síť nějakou to, že naměřím částici jinde, než před chvilkou nepříčtu na vrub částici, ale změně v přesnosti souřadnic, souřadnice, okolí, hýbe tou částicí – souřadnicí, tedy gravitace, zakřivení, je vlna samotná jakoby pokud mám vysoké energie, rozdíly budou větší, neb měřím přesněji, a vzdálenosti mezi měřeními budou delší?... každá interakce, událost, je daná souřadnicí, ale není „na místě“, ona je místo, a není to, že částice je vlna, ale interakce (obecný nečasoprostorový pojem libovolné velikosti) se posouvá vlivem celku ... jako bych se zaměřil na jednu částici, co mám v kouli uzavřené a měřil jí občas, tak to, že se mi hýbe je relativně důsledek pohybu ne té částice, ale souřadnic pod ním (Machův princip trochu) posouvám pozadí a nikoli částici....což je princip relativity...nekonečný vesmír se pohnul....

9. Citace. „3D jako přirozená selekce....min množství dimenzí pro bytosti se zažíváním dýcháním atd...“

9. Interpretace, opakování: Kvantové objekty mají vlnové i částicové projevy. Nejpřirozenějším vysvětlením těchto projevů se může zdát to, že se jedná o „sítě“. Síť zabírá veliký prostor, může mít různou hustotu a interakce sítě je ale lokální, prostřednictvím vláken. Za tuto síť lze považovat virtuální částice, které jsou pojímány v kvantové teorii jako excitace v dotyčném kvantovém poli (asi ok?). Ovšem pole i částice jsme

zrušily, vše tvoří nějaká síť. Elektron si pak můžeme představit velmi obrazně jako oblak miliardy pozitronů s miliardou a jedním elektronem navíc, ten je neustále v tom oblaku navíc přítomen, jako trvalá lokální porucha vakua, a to se navenek jeví jako reálný elektron, jde však o shluk virtuálních částic. Žádné reálné částice tedy pak neexistují, jsou jen iluzí, tak jako my-reálné částice vidíme virtuální částice jako iluzorní. To má dopad i na interpretaci zážitků blízkosti smrti, jak jsem psal. Samotná gravitace by potom mohla být čistě statistickým jevem, dokonce by setrvačnost a gravitace úplně splynuly v nerozlišitelný jev. Sítě jsou různě husté, pravděpodobnost nalezení částice je místo od místa jiná, protože se však sítě prolínají, tak reálnou částici je statistická tendence nacházet blíž a blíž vzájemně k sobě. Setrvačnost je pak stejná, jen pohybují celým polem-sítí a interpretuji to jako gravitaci – jsem pozorovatel relativně v klidu a sleduji desku, jak se ke mně pohybuje – její gravitační pole je třeba malinké, ale protože se pohybuje, tak to vypadá, že je veliké, jde o změnu potenciálu relativní v čase, to je gravitace (?), pak vůbec neodliším setrvačnost a gravitaci, ještě více než v OTR (možná...). Rychlost pádu se odvíjí od potenciálu a ten je u gravitace i setrvačnosti stejný (to, že padám na stranu vagonu při jeho rozjíždění vysvětlím gravitačně, jako gravitaci stěny vagonu, neb její potenciál roste rychle, když na ni padám, jsem v silnějším poli gravitačním, než by dokázala produkovat v klidu vůči mě). V síti se tedy taky přirozeně spojují základní fyzikální konstanty: konstanta rychlosti světla (přenos informace v síti), Planckova konstanta a gravitační konstanta (statistický jev způsobený nehomogenitami v síti). Je to analogie neurální sítě, což působí přirozeně, že to bude stejné. Foton a foton sice na dálku neinteragují, ale protože jde o síť (kdo ví čeho) co se jen navenek jeví, jako foton, tak interagují gravitačně. V síti je přirozeně patrná i setrvačnost, právě na principu 1 plodí – 1 a ta zase 1 atd. ... Přitahování sítí se děje statisticky, jen pomocí intenzity změny potenciálu. Je pravděpodobnější, že se částice bude vyskytovat tam, kde je více částic, neb se neustále tvoří a zanikají, působí to jako statistický „tok“ prostoru samotného. Tedy – mám těžké těleso, co má kolem sebe, či spíše je, síť, s poklesem hustoty této sítě směrem od tělesa (nebo naopak? to snad né) – pokud si představím síť menší částice v poli té velké, bude vyšší pravděpodobnost, že naleznu elementy sítě tam, kde je více interakcí. Lépe si to představit tak, že je vyšší pravděpodobnost, že naleznu částici tam, kde je více částic interagujících – jakoby se částice rozmýšlela kam poletí, a protože jich je někde více, poletí právě tam, je to čistě aditivní přístup, který začal nějakou mini poruchou, co narostla a udržuje se.

Gravitace způsobuje zvyšování tlaku směrem do centra tělesa a tento tlak pak působí antigravitačně (negativní zpětná vazba) – zde je tedy gravitace jakýsi statistický jev, „tlak“, podobně jako difúze, atd...

Vakuum nemá vztažnou soustavu, je vztažnost v sobě sama. Lokálně a i právě globálně se tedy gravitace a setrvačnost stávají neodlišitelné, jde o změnu potenciálu, jestliže potenciál gravitační klesá s R , pak změna potenciálu klesá s R^2 , neb samotná změna potenciálu je gravitací (jde o rychlost změny potenciálu, což lze interpretovat jako pohyb samotného pole). Právě gravitaci způsobují virtuální fotony už jenom, neb nic jiného takový dosah nemá, a způsobují přitahování např. reálného neutrina s gluonem. Už to je myslím hodně indicií na to, aby to byla relevantní úvaha, může se tam však objevit problém, neb to není domyšlené vůbec, jde o podnět, nahozenou myšlenku jenom. Nejde o elektromagnetickou sílu, z ní si to půjčí jen informace a gravitační síla je statistický jev. Holografický princip je pak spíše projev symetrie mezi reálnými a virtuálními částicemi. Důkaz by měl být tedy v tom, že gravitace souvisí s elektromagnetickým potenciálem, je otázka zda půjde najít experiment, kde to půjde nějak odlišit a změřit. ... Co tu také splývá, je gravitační vlna a pravděpodobnostní vlna – máme kruhovou zhuštěninu v síti, ta přitahuje okolí, čímž se posouvá kruh směrem ven, rozpíná se, ale uprostřed je řidší a celé se to rozvlní pak V tom se hezky potkávají všechny tři konstanty, c, h, G – je to hezké, ale možná jen hezké a nic víc. Ta vlna se šíří rychlostí světla (ve vakuu), je poháněná gravitací (konstantou G , neb jakoby přitahuje prostor kolem sebe do sebe, hustší síť přitahuje tu řidší – samotný pohyb by byl způsoben statisticky gravitací a byl by c) a souvisí přirozeně s Planckovou konstantou. Jsou to jakési stojaté vlny, šíří se Možná je ta statistika přesně naopak, a z hustšího do řidšího se to šíří!.... Šlo by mít ty konstanty jinak? Jsou provázané spolu totiž.... Jde o

vyladěnost!!! pokud by konstanty byly jinak, pokud bude větší G, bude větší c a bude větší h. – tedy jsou svázané, a je dokonce jedno, jaká je jejich velikost Tedy jakoby vůbec neexistovalo měřítko, bylo úplně jedno, vše je o vztazích relativních v rámci vnitřku – *obcující ega, telící se uvnitř.... Je to jakoby čistá relativita, navíc poměrovost tam už není důležitá a jakoby čísla byla totéž jako láska, neb je to o kvalitě už hodně....* Ještě jednou radši – c,G,h by byli provázané v jednom objektu „pohybující se vlně“ – ale velmi silně, je jedno, jak je změním, bude to pořád tatáž vlna – objekt, tvoří jej. c,G,h pak nemohou být jiné než jsou – pokud by byli, objekt – vlnu, to nezmění, neb jsou provázané, a nejde mít dokonce jiný vesmír, s jinými těmito konstantami..... jsou výsledkem jemného vyladění, třeba přirozenou selekcí....

9. Rozdíl vlnový balík vs šířené celého balíku

9. Vakuová katastrofa – u sítě by mohl být tlak silně redukován Renormalizace také,..... gravitační vlna a vlna je tedy totéž – šířilo by se to jako housenka – na jedné straně hustší místo difunduje na druhé straně si udržuje tvar, Progrese i regrese zpět, tedy by to obsadilo celý prostor, my z vlny vidíme jen její čelo... Spin 2 se vyskytuje dohromady u částice-antičástice plus boson – to může být „graviton“, interakce samotná.... Gravitaci zajímá ta interakce, a tam je součet spinů většinou 2. ... (p. Penrose a smyčková gravitace?), temná energie, temná hmota...

Vztahy v síti jsou nelokální, okamžité, ale samotný pohyb hustých míst sítě atd. je rychlostí světa – možná jde o průměr nějaký...

9. Gravitačníma očima jsou částice úplně neodlišitelné, gravitaci jsou všechny vnitřní náboje jedno, až na jeden a to je spin, protože neodlišitelnost je prohazování dvou částic, boson a fermion tím se definuje. Takto jsou prohazovat všechny částice v celém vesmíru, jedině co se vyměňuje, je

9. Je možné, že gravitace ale souvisí až se spícími realitami, nereálnými vesmíry a logikami, náhodami. Lze si to představit tak, jak bylo uvedeno v kapitole 4., že máme rovnici, např. $3 + 5$ a nyní náhodně dosazujeme výsledky, občas vyjde -8 , což už je docela dobré a občas dokonce 8 a nebo $18 - 9$ atd.

9. CPT je jen opačnost vektorů částic... možná to trochu souvisí se spinem, když tam je o podobné věci, částice trajektorie nemají, jde tedy mítprincip prohození...

9. Nová matematika zase: zobrazení např. 2 do 3. Příklad čísla – když mám jednu čísla a přidám opačně druhou, mohu dostat lásku – to samé ale se třemi (a to nikoli jako 3 vs 3 další), ale „nějak“ uvnitř toho, nepopsatelně, mlhavě. V přírodě se toto vyskytuje u superpozic v kt. Je to hrozně abstraktní a neuchopitelné, ale jde s tím pracovat, možná i dále. Toto jsem myslel u té vektorové matematiky znamének... Věc, co se děje dvěma, se děje i třem např., ale není možné říci jak, dokonce to je tak definováno, že to říci nejde. ... problém tří těles.... Je to jako rovnice $2=3$. Rovnice to je, jen u těch tří nevíme, jak se to realizuje přesně a o tom to možná i je právě, tak je to definováno. Je možné s tím dále logicky operovat, jen se řekne že $2=3$ je jeden objekt, pak např. $2=3 + 6 = ?$, výsledek je 7.na druhou stranu pak -7 Popř $2 = 3$ je po úpravě 1 a nebo -1 . Lze si to představit jako, že mám černou skříňku ($2=3$), do ní přidám číslo 6, prožene se to skříňkou, a získám číslo 7 a nebo -7 Např. mám to číslo 6, a proženu jej $2=3$, čímž dostanu $6+2-3 = 5$, a nebo opačně $6+3-2=7$ nekomutuje to, což je zajímavé, působí to jako vlnová podoba ta skříňka..... Limitou toho je pokud by $2=2$. A nyní to jde hluboce zobecňovat...

9. Vložení nematematických prvků do matematických rovnic. Mějte rovnici „ $+3 -3$ jablíčko = 0“. Můžeme to upravit na „jablíčko = $+3 -3$ “, a tedy i na „jablíčko jablíčko = 0“, a tedy „jablíčko jablíčko = jablíčko“. Na tom jde vidět, že když vložím do rovnice něco úplně nesouvisejícího, velmi mi to ovlivní a ba co dokonce prohlásí se to za tvůrce všeho a ještě se to rozmnoží... Domnívám se, že vliv tohoto na náš svět bude značný. Klidně mohou být bosony, fermiony a jablíčka.

9. poznámka – číslo je vektor nulového řádu, ve 2D je 0,1 Ve 3D je 0,0,1, tenzor je matice, tam už selhává představivost....

9. Psi hypotéza tedy je to, že částice je vlna, neboli síť „virtuálních“ částic, asi převážně s virtuálními fotony, ty mají nekonečný dosah. Síť má různou hustotu v prostoru, směrem od tělesa klesá hustota (roste? to je blbost asi), tedy – každá částice je schopná generovat kolem sebe pole virtuálních fotonů, např. neutrino se rozdělí na boson $W+W-$ virtuální a ty odešlou virtuální foton ven, ten se rozdělí na částice, antičástice, a zapadne třeba do virtuálního páru elektron-pozitron, který si vytvořil gama foton někde milion světelných let daleko. Nedojde k přenosu hybnosti – navenek se nic neděje, jde o ještě více virtuální částice než virtuální – neprojevují se, neb nedojde k přenosu hybnosti mezi reálnými částicemi. Avšak tento šum se přeci jen nějak projevuje a to gravitačně – totiž pravděpodobnost, že naleznu danou reálnou částici je tímto virtuálním polem ovlivněna - představme si částici v gravitačním poli velkého tělesa (hustota informace klesá od tělesa, informaci, jež tvoří ony virtuální částice), tedy, pokud mi částice zabírá nějakou oblast v prostoru, bude vyšší pravděpodobnost, že ji naleznu blíže k tělesu, neb tam se projevuje více (je vyšší pravděpodobnost, že ji naleznu tam, kde více interaguje apod.... – to už jde pak interpretovat různě).

9. Představme si, že chceme v kvantovém světě tvořit souřadnice, abychom vůbec mohli něco měřit. Za prvé, už se na věc nebudeme dívat odměřeně, čistě relativně, bude tam jiná čistá relativita ale, ... (pozn.: není třeba donekonečna potvrzovat že něco je, stačí jedno potvrzení, resp spor nějaký, ten spor právě může být nekonečno samotné třeba). Udržuji např. v poli ve vakuu klubko částic co má poločas rozpadu a rozpadá se a kolem je tedy koule, klubko se nachází uvnitř koule, chci měřit, kde to klubko je, to bude ztížené, neb mi to ovlivňuje tu kouli, z čeho ji mám – pokud tam je makrosvět vs mikrosvět, už tento problém tak hrozný není..... všechny souřadnice, co bych si tam utvořil, budou těmito událostmi (čp) ovlivněny, a tím více, čím více energie v události bude. Když měřím vyššími energiemi, mám přesnější měření, ale vzdálenosti mezi měřeními se mi tím více mění (pokud měřím vlnu velikostí té vlny a malou vlnou, je to rozdíl).... Opět se tu spojují všechny tři konstanty, c h G Otázka je, zda to bude i v makrosvětě tento problém, zda je z kvantového světa přenositelný ... ta chyba měření. *Mějte body na ose, to jsou měření, ta mají chybu ... vždy bude větší než přímka, proto tam je zakřivení, ale co negativní geometrie? na to se musí logicky (nečasoprostorově) obráceně, tj. jako základ už mám chyby a (ne)měřím – strašně to připomíná tento a onen svět. Tento svět je svět života a smrti – konečná, pozitivní, geometrie, a je o chybách, které tu děláme. Naopak negativní geometrie je z principu nekonečná (i když má podoby houby, max plocha v min objemu) – tam už se (ne)měří, to je jako na onom světě....neznamená to, ale že by nešlo o měření, je to nějaké celé naruby, nikoli časoprostorově, ale logicky. Je negativní geometrie – nekonečná, pozitivní geometrie – konečná, takže mínus a plus mohou dát nulu, pokud se nevezme rozměr, ale vlastnost tj křivost. Ale pak je i neutrální geometrie, rovina, a ta je nekonečná ale..., ale není negativní (což je „plus“). Když tyto tři „sečtu“, tak by to měla být Npd.... ,, Co se obvykle dělá, pokud nejde něco spojit, je toto: např. fyzično a psychično. Najde se nějaký atribut, který dotyční mají a pak se to prohodí, tím je to neodlišitelné, co je co, viz SUSY: fyzično je obvykle konečné, psychično neomezené, nekonečné, a když se to prohodí, tak se obojí spojí dohromady Nejde odlišit, zda je svět psychický nebo fyzický pak Nejde tak ani o přesnost ale o způsob uvažování o těchto věcech.... Už se třeba spojí, že láska je světlo – fotony – spojení psychického a fyzického světa Nejde to od sebe pak odlišit! ... jako v symetriích ve fyzice, ...ale samozřejmě právě jde a je to podstatné – rozlišit to, z počáteční 0, v ní je to ale neodlišitelné – psychické fantazie a fyzická realita svět malý velký velký malý nějakpsychika malá velká vs fyzik velké malé Vše jsou qualie, pozorovatelé světa dávají podobu vůbec nějakou, on třeba žádnou nemá jinak... foton a světlo jako qualie jsou neodlišitelné při nenarušené symetrii psýché – fyzično... možná je to i špatně viděno takto,*

9. $-a_3 - b_3 - c_3 = 0$ za specifických podmínek...

9. O vždy ji jde najít, například nekonečný prostor negativní geometrie, konečno versus nekonečno, vlastnost vs antivlastnost bez uvažování kolik je toho, co má dané vlastnosti apod... .. Nebo něco a absence toho něčeho tam, to dá také nulu, úloha negativní pravděpodobnosti? V textu se o tom někde zmiňují....

Jeden virtuální elektron navíc v celém chumlu, Protože platí Nula, nemusí být částice tzv ani v kontaktu, ty částice, když zanikne plus zanikne někde simultánně i mínus, čistě díky fyzikálním zákonům zachování (nule) jako takovým, nemusí to mít zprostředkovatele...

9. Geometrie na onom světě je třeba negativní... negativní geometrie je antisymetrická a nekonečná, pozitivní je symetrická a konečná, rovina si bere od obou něco, je nekonečná a symetrická Existují i nesymetrické konečné a konečná negativní? Houba, ale to není nekonečné...jde tam o maximální plochu...
...

9. I matematicko a nematematicko je polarita...

9. Růst S tedy rozpad je kompenzován přesným rytmickým časem, šipkou času, rovnou, po smrti to je naopak, není rozpad a je ne-čas, nemá rytmus daný, je jako ve vakuu....není to od sebe takto daleko tzv. povolené a podmíněné jako zde, ono to je totéž, opět hermafroditně, v sobě, jako E' - rozpad je přesná šipka času.

9. Je třeba dát do souvislosti množství informace s gravitací, neb energie je množství informace... info o oněch třech interakcích, gravitace už to vidí jen z dálky vše, v souhrnu... má to nějaké statistické chování ještě dohromady to celé...

9. Hádanka: pokud by nejzákladnější hádanka šla vyřešit jako jiné hádanky, asi je to nesmysl Pšt je ta hádanka možná právě tu je hádanka a pak snaha ji vyřešit a to jsou polarity, mezi nimi láska, a ony prostě zanihilují

9. Není rozdíl mezi světlem qualií a fotony, sjednocení psýché a fyzických jevů...

9. To spojení c G h v síti, vlně.... Je o tom asi i, že když změním jakoukoli konstantu, svět zůstane přesně jaký je, poměry relativní se nemění, to vypadá trochu i na definici obou entit – jednak světa (relativních poměrů délek atd) a jednak oněch konstant, které když se mění, tak se se světem nic neděje, jakoby svět se zachovává při změně konstant.... Takže se „mění“, ale pomyslně....hypoteticky by tam žádná nemusela být, ale.... $C G h = 1n$, v Planckových jednotkách, kde „n“ je libovolný násobek jedné.

Normálně máme souřadnicovou soustavu a v ní měříme polohu částice a je to vlna pak, ale není to naopak? Že vlastně měřím, vytvářím samotnou souřadnici? To že je to vlna je nepřesnost souřadnice a gravitace pak – nejde o nepřesnost částice v prostoru, ale o nepřesnost prostoru (souřadnice) v „prostoru“. Paradox čistě relativity, Machův princip – každý pozorovatel je výsledek působení okolních pozorovatelů, ale co on, podílí se na něčem, nebo jen parazituje?

Gravitace a setrvačnost stejné – vše je gravitace v síťovém modelu, to že se ke mně blíží stěna vysvětlím jako nárůst gravitačního potenciálu té stěny, čehokoli, nezávisle na velikosti, určující je změna potenciálu....

9. Další možnost gravitace je ta, že máme pohybující se prostor směrem do částic, neb síť Je to ale ekvivalentní zakřivenému čp... Tektonická gravitace – vakuum teče do částic,reál částice je rána, která pořád potřebuje být živena, ta porucha a hustější místo vakua musí být stále živena, hypoteticky sežere $Mc^2/Planck$ sekundu. Možná je to ale spíše jen o existenci virtuálních částic jako takových Z relací neurčitosti lze odvodit gravitační potenciál: $E.t = h/2$, $E R/c = h/2$, $E = hc/2R$ (tam a zpět?) ... toto se týká

jedné částice virtuální, je třeba přidat konstantu (bezrozměrné číslo úměrné hmotnosti zdroje), která převede tuto ρ_{ci} na ρ_{ci} pro gravitační potenciální energii: $E = -K hc/2R$.

Pomocí gravitačních vln by v síťovém modelu postupně částice ztrácely energii až nakonec možná vymizí úplně... neb g vlny jsou vakuum samotné, hustší atd...

G polem se tedy vysvětlí setrvačnost, pohyb desky ke kuličce,

9. Podsvětelná rychlost je iluze – vše se do doby s H polem pohybuje rychlostí c nadále..... ..narušení Higgsova pole...

9. Je otázka zda více platí korelace nebo kauzalita? Je to aktuální téma matematiky prý někde.... Kauzalita by byla to, že platí lokálně – změny, zákony zachování, Korelace „když zmizí někde z vesmíru kladný náboj, na libovolném místě zmizí záporný“ určitě se bude uplatňovat obojí totiž

9. Supersymetrie plyne od definice neidentifikovatelných párů částic. Už si je označím, proto je to přehmat určitý, proto si je mohu označit jen jako superpozičně dvakrát označené – nemohl jsem si je předem ani označit, jen vím, že jsou dvě ty částice, i to nemohu vědět přesně, což je další možná věc... Tedy mám dvě neodlišitelné částice, označím si je jako 1 a 2, ale klidně jsem si je mohl označit jako 2 a 1. S oběma variantami musím počítat. Při měření pak mohu naměřit čtyři (a ne dvě) kombinace: 12, 21, 11, 22. A to pokud jsou moje měření s časovým odstupem, tedy měřím obě částice, nejen jednu, ale s časovým odstupem, pak teoreticky mohu vylosovat jednu dvakrát, to jde interpretovat. Jsou jen blbě odpovědi, ne otázky - slyšel jsem od někoho otázku, že „to se tam fyzicky prohazují?“ – nikoli, to je matematický koncept už jenom, ale dobré nad tím uvažovat i takto přízemně někdy.

9. Je možné, že Realita s našimi teoriemi, že si povídají, a už to dávno není Realita, to, co měříme, už nám to jde „na ruku“ tzv.

9. Sjednocení tří základních sil (elektrické, slabé a silné) pomocí elektrického náboje: Mějte 5 základních stavebních prvků elektrického náboje (ono to nemusí být na třetiny samozřejmě, ale na celá čísla, jde o poměry mezi nimi): $-1/3, -2/3, +1/3, +2/3, 0$. To umožňuje tyto prvky zkombinovat tak, aby daly náboj -1 a $+1$ pouze do tří skupin (elektronů a antielektronů):

$-1/3 \quad -2/3 \quad 0 \quad +1/3 \quad +2/3 \quad 0$

$-1/3 \quad -1/3 \quad -1/3 \quad +1/3 \quad +1/3 \quad +1/3$

$+1/3 \quad -2/3 \quad -2/3 \quad -1/3 \quad +2/3 \quad +2/3$

Dále tam je devět možných neutrálních kombinací: 6 neutrin a foton, boson Z a H – možná nejde ani zjistit, kdo je kdo...to až pomocí hmotnosti po narušení SUSY, pokud existuje. Neutrino by mohla být tyto kombinace – proto snad ty oscilace neutrin a podivnosti neutrin, nejde říci, co je neutrino a co antineutrino tady...:

$-1/3 \quad -2/3 \quad 0 \quad +1/3 \quad +1/3 \quad +1/3$

$-1/3 \quad -2/3 \quad 0 \quad -1/3 \quad +2/3 \quad +2/3$

$-1/3 \quad -1/3 \quad -1/3 \quad +1/3 \quad +2/3 \quad 0$

$-1/3 \quad -1/3 \quad -1/3 \quad -1/3 \quad +2/3 \quad +2/3$

+1/3 -2/3 -2/3 +1/3 +2/3 0

+1/3 -2/3 -2/3 -1/3 +2/3 +2/3

Devátý vyřazovaný gluon je vlastně foton?... foton a gluon a Z boson a dva W+W- se vlastně moc neliší.

Pak je 12 kombinací (vůní) přičtených ke dvěma neutrálním skupinám, tedy bosony W+ a W-:

-1/3 +1/3 0

-2/3 +2/3 0

Kvarky (kombinace opačných znamének neuvádím):

-1/3 0 0

-2/3 0 0

-1/3 -1/3 0

-2/3 +1/3 0

-1/3 +1/3 -1/3

-2/3 +2/3 0

-1/3 +1/3 -2/3

-2/3 +2/3 0

Gluonů je 8 – neutralizace kvark-antikvark, když se počítají i poslední dvě kombinace. Možná j gluonů ale více ... $8 \times 3 = 24$ šlo by o analogii neutrinům... Možná z této tabulky tři barvy nějak plynou...:

0 0 0 +1/3 0 0

-2/3 +1/3 0 +2/3 -1/3 0

Představme si interakci kvarku -1/3 0 0 s gluonem: -2/3 +1/3 0 +2/3 -1/3 0, tím vypadne stejný kvark, ale gluon bude jiný: -2/3 0 0 +2/3 0 0 (a to ještě možná nemusí být tento, pokud náboje interagují)

Ve výsledku jde jen o možné kombinace 5 prvků do 3 řad, prvek 0 0 0 bude také asi existovat. Možná je to graviton, ale jsou i další kombinace, právě z nich vyjde vlastně boson X a Y, ale vlastně ne, vyjdou podivné částice s nábojem -2 a 2 atd... Takže tu chybí jednak 0 0 0, 2/3 2/3 2/3 elementy (temná hmota?), a pak tu chybí celé je to třeba ještě prověřit..... V tabulce je chyba, chybí jedna kombinace -2 1 0 tuším, pokud se třetiny převedou na celá čísla, 0 1 2 systém.

Automaticky z toho vyplyne, že existuje 12 vůní a 3 barvy kvarků (?), jen z těch kombinací nábojů Tedy jsou jen dva náboje elektrické a to by bylo vše, zbytek je větší iluzí, než ty náboje....

Možná by to mělo být spíše od počátku jen o 1/3 a -1/3 a 0

Mělo by to jít ještě zkombinovat se spinem, ale elmag se spinem už souvisí , možná jde o totéž..... najít souvislost pak elekt náboje a spinu..., ono to spin tak trochu i dává : 1/3 děleno 2/3 = 1/2

9. Dvě sítě, tam kde je více informace se bude vyskytovat více částic, neb částice informace tvoří – statistický pohyb sítí, představa pohybu prostoru samotného, (smršťování), atd.... není to, že měříme v souřadnicích, ale tvoříme souřadnice měřením – měření není nic jiného než snaha dělat souřadnicové soustavy, zjistí se, že na daném místě je neustále stejná trvalá chyba – křivost, čím více energie, hemžení, čím přesnější měření polohy, tím dále od sebe jednotlivá měření budou, u Země to je 1mm na 300 000 000 m, takže to je na 1 m cca 10-11 m křivost, tedy velikost jádra atomu.

9. Analogie – vzniká vakuum a letí do místa, kde je vakua více (kolem částic) a tam zaniká – analogie s litosférickými deskami... vakuová katastrofa řešení? Kolik energie vakua pojí vakuum samotné a např. Země? Za Planckův čas hmotnost celé Země?...

9. Gravitace mínus Kvantová teorie = 0 veškerá energie sil je gravitační....

9. množství info tedy hustota energie (v souřadnicích vyjádřena) souvisí s křivostí souřadnic - Brownův pohyb v teplem napojuje...

9. Všechny teorie gravitace kde je síť jsou ekvivalentní asi....interpretace jen... – možná je podstatná informace, a ne její jazyk, jakým ji vyjadřujeme, byť jsou svázáni dost, jen Npd a 0 je osvobozena od jazyků všech...

9. Holografický princip je běžný, každé místo sleduje své okolí – dopadání částic z okolí na sféru, oko....

9. Je tak trochu nasnadě se domnívat, že makroskopický prožitek časoprostoru je emergentní jev. Psychologický čas je daleko flexibilnější nefyzický, pokud tomu dobře rozumíme – jaký je vztah mezi fyzickým a psychologickým časem? Z fyzického času je tvořen mozek a v něj je program, co tvoří čas psychologický asi – ale souvisí spolu oba časy,.... A možná že psychologický čas tvoří i ten fyzický, např. tím, že víme, že vesmír se skládá z nábojů nějakých. Nový vesmír vzniká z hlavy, „fyzický“. Nafouklé hlavy:)..... není to, že jej někdo stvoří, vznikne přímo z něčí hlavy...Kdo to bude?

9. Podstatná poznámka – proton se uvažuje jako jakási směs reálných a virtuálních kvarků a gluonů, která obsahuje poměr u d, Elektron je podobná sestava je třeba to revidovat a vidět to jako síť....

9. Šipka času – měření v kvantové teorii, nejde říci kde bude, neopakovatelnost!!! Ovšem to je v rozporu s originalitou, vyšší Originalitou.....Nekomutativnost se vytvoří celkem jednoduše tím, že nejde dojít do stejného místa, odkud se vyšlo (to je právě případ v kvantové teorii, kde je Planckova konstanta a vyskytují se relace neurčitosti, a je možné, že toto souvisí se šipkou času, nevím, ... začíná tím splývat mnoho fyzikálních jevů najednou, což je ale zajímavé). Komutativnost špatně – má být, že pokud je úhel při každém měření z nějakého intervalu, jako v kvantové teorii, tak je to nekomutativní, obecně a a b jsou nekomutativní, pokud nejde přímo o plus a mínus, tam komutativní jsou... z toho plyne i indeterminismus v kvantové teorii, že to je nekomutativní... výběr z možných úhlů....

9. Virtuální částice jako my samotní a vše z nich – síť – je to filozofie externismu a souvisí s holografií...

9. Částice není „nic jiného“ než množina nábojů, my je bereme jako kuličky...

9. Je třeba vidět, že všechny interakce, byť jsou o přenosu hybnosti (energie), tak jsou „antigravitační“, působí proti totálnímu kolapsu do singularity. Elektrony se odpuzují, i když se přitahují, jsou odděleností... Ona gravitace je třeba také odpudivá ve svém systému i – pokud souvisí s relacemi neurčitosti (ty působí proti zhroucení do singularity asi... - jsou délky, čas, hybnost, energie,...).

9. Domnívám se, že setrvačnost je způsobena gravitací – viz další nápad na fyzikální ToE... přibližování desky je kuličky – tj setrvačnost, relativní pohyb kuličky, padání – to je právě způsobeno gravitací té desky se vysvětlí z pohledu té kuličky, neb jde o změnu g pole desky v čase...to je gravitace,,,

9. Představa dělení na pole a částice je model, model může být jiný, možná příroda ani nezná konkrétní nejlepší model Jiný model může být mřížka, nebo síť. Řekl bych, že síť dokáže vystihnout jak vlnovou tak částicovou podobu.... Logika sítě je standartní model – velká chyba všech teorií ale je ta, že už mají čp hotový, ten si totiž částice teprve tvoří, celá ta snaha – vesmír, je vůbec nějaký čp utvořit.... To, že síť může mít vlnovou povahu je celkem přirozené, částicová podoba je jakoby jedno vlákno – je to ale myšleno tak, že např. elektron je oblak poruch vakua (virtuálních částic), trvalý defekt vakua (trvalý?) složený podle našich představ z mnoha mnoha různých virtuálních částic, kde v tom oblaku je o jeden náboj elektrický navíc atd. Při interakci s jiným takovým oblakem pak „někde“ dojde k interakci, v náhodném místě, dle rozložení pravděpodobnosti. Ta síť asi není jako vlákna v nijakém prostoru... je to analogické struktuře mozku organismů, což je vodičko i. Pojetí reálných a virtuálních částic je třeba možná přehodnotit – totiž takto tam je dvakrát tatáž informace o částici, jednak v podobě reálné částice a jednak v podobě virtuálního oblaku kolem ní – z něj by šlo hypoteticky přesně vydedukovat, kolem jaké částice jsou. Proto zde může být „interholografický“ princip, že reálné částice vůbec neexistují a existují ty, co jsou jen nepřímé – je to celkem přírodní (antisymetrické) řešení. Možná je to ale jinak ještě ... např. nám se zdají nepřímé virtuální částice a jim zase naše reálné ... či ještě jinak, Je pak nasnadě vysvětlit NDE např.

9. Jako zásadní koncepční problém vidím to, že k časoprostoru přistupujeme jako k hotové entitě. Je třeba umět samotný časoprostor vytvořit. Kvantování samotného časoprostoru je stejný problém, neřeší to jeho původ. Je to příliš nereálný-objektivní pohled. V kvantové teorii mám pozadí, souřadnice, a v nich měřím polohu, ale to je právě koncepční problém. Lze se domnívat, že měřením se souřadnice teprve vytvářejí. Je dobré si představit myšlenkový experiment, jak by někdo chtěl z kvantového světa stvořit stabilní souřadnicovou soustavu. Je zde pozorovatel a jeho snaha o vytvoření souřadnicového systému – v tomto systému posléze provádí měření, o které mu jde. Přírodě jde jen o to, aby tu byl souřadnicový systém neb jakékoli měření je snaha o definování souřadnic. Pokud si představíme, že vlny-částice jsou síť vyplňující prostor (různě husté místo od místa – opět problém definice), pak když si udržuji souřadnicovou soustavu, měřím, a něco mi kolem proletí, tak mi to moji souřadnicovou soustavu ovlivní. Dobře, udělám si jinou síť, souřadnice, a ovlivnění bude opět stejné, je nezávislé na mých souřadnicích. Pojmenuji to jako neodstranitelnou chybu měření (souvislost s principem neurčitosti?) – záleží na velikosti gravitačního pole, jak silné rozkolísání mých souřadnic bude. Vede to na hustší prostor v prostoru, prostor navíc...informaci navíc atd... potřebuji více informace, abych určil souřadnice, mám tam více energie, a souvislost s gravitací tu je.... Přiletí mi tam síť do mé sítě a naruší mi to. Představme si body na přímce, chyba měření je, že bod může být vychýlen, pak bude přímka, spojnice bodů, vždy delší, než byla v klidu (?). Negativní křivost je asi, když bereme jen chyby měření – vakuum? Nebo to vidět naopak, máme chyby měření a ty jsou menší a je tam tyč rovnější, tedy ve větším prostoru je menší prostor, prostor je řidší, než se zdá...- negativní křivost.... Nyní složitěji: protože toužím naměřit něco, mám představu, že něco naměřím, tak naměřím chybu. Doplňuje se to, touha rozděljuje, protože (čistě relativně) je spojením polarit hermafroditním...opět jazyk čisre. To, co měřím, jsou pouze chyby měření, omyly (J. Cimrmanova teorie poznání), na jedné straně je tedy požadavek „něco tu musí být“, a odpovědí je „ano, něco tu bude, ale bude to omyl“. Npd je něco mezi tím pak. Takže když mám souřadnicovou soustavu utvořenou z kvantových částic, a přesunu ji na „Zemi“ (nikoli do volného pádu), tak z původních ± 1 m, mám ± 8 metrů chybu například. Souřadnice je ± 1 Mám zde c , G , h h vyjadřuje chybu, spin je míra chyby asi i..., násobky..., minimální chyba je $h/2$ (fermion), Když měřím polohu částice v rámci její vlny, jde o chybu měření její polohy, to je její vlna, vlnová délka je relativní, závisí na pohybu, viz STR A Dopplerův jev... TO ŽE VŮBEC NĚCO VÍŠ, SE KOMPENZUJE TÍM, ŽE JE TO OMYL, CHYBA. Jediné co jde změřit přesně je chyba měření, proto to jde změřit

přesně, protože je na druhé straně ta chyba a to vše zároveň vyjádřeno jako pravděpodobnost. Můžeme mít pocit, že jsme ochuzeni o nějaký poznatek, že tam něco je, ale domnívám se, že to tak není, že toto je logika bytí atd. jako taková. A ta chybovost souvisí s Planckovou konstantou a G (chyba měření souřadnic, neodstranitelná) a i c (vůbec umožňuje měření, komunikaci)....Na křivost časoprostoru lze nahlížet jako na neodstranitelnou chybu při tvoření souřadnicových systémů (ať si uděláme jakékoli souřadnice, vždy budou stejně šejdrem). Tato chyba bude násobky Planckovy konstanty..... Relace neurčitosti ale platí pro mnoho měření, jsou statistický jev.

9. Člověk si velmi oblíbil zápor, užívá ho na všechny jevy, ale je otázka, jde spojovat odčítání a zápor? Není to něco jiného?

9. Něco jiného je vlastnost a něco jiného je matematický model, který to popisuje, těch může být více....

9. Vlny jsou vlastně vektor, který nemá jasně daný směr, což je přirozené, a někdy nemá jasně danou velikost, což je také přirozené.

9. „Existují úvahy o tom, že neabelovská povaha základních symetrií přírody souvisí se základy kvantové mechaniky, podle níž nekomutující veličiny podléhají relacím neurčitosti. **A. Bohr, O. Ulfbeck, Reviews of Modern Physics 67 (1995), str. 1; Primary manifestation of symmetry. Origin of quantal indeterminacy.**“

9. Matematika je příjemná v tom, že na rozdíl od fyziky poskytuje jasné důkazy. Domnívám se, že poznání směřuje k tomu, že vše bude „matematické“, avšak už to nebude matematika, jak ji známe, bude zahrnovat i fungování světa, umění a tak podobně. Matematika je o oddělení kvantity od kvality a objektů, a směřuje kam jinam, než ke kvalitě.

9. Možná právě existuje „interakce“ mezi makrosvětlem a kvantovým světem. Je to však konec redukcionismu – interaguje jakoby dvakrát totéž – ono to možná právě není totéž (interpretace světa v KT a v makrosvětě, najít most mezi nimi?). V makrosvětě zanedbáváme, že měřením něco ovlivníme, díky tomu vůbec jsme a je dobře, že to tak vidíme, je to logické, symetrické, konzistentní, odměření, objektivní. V kvantovém světě to ale zanedbat nejde, ten se pak jeví antilogický apod., nekomutativní. Co je možné, že tyto „světy“ interagují spolu, nikoli fyzicky, ale logicky. A to je gravitace pak?

9. Je možná prospěšné zkoumat vlastnosti čísel samotných, prvočísla, to je stejné poznání jako fyzikální...

9. Je vlnová funkce totéž co gravitační vlna? Vlnová funkce celé planety opouští planetu, když se pohybuje zrychleně ta planetakvadrupólovost...

9. Nelíbí se mi soudobé fyzikální teorie, čistě lidsky se mi to nelíbí. Přijde mi to velice depresivní, černobílé, horizontální příliš, teorie strun a smyčková gravitace apod. A také mi to přijde nerealistické – struna má elementární rozměry a je rozmazaná, což je už realističtější Nejhorší je představa souvislé spojité variety a nebo naopak představa kvant časoprostoru samotného, to je prostě divné, časoprostor samotný bude průnik prvků, nikoli plachta plavající v něčem. Navíc čas tam není asi dobře vyřešen, ale neznám to. Jsou to velmi horizontální představy, kde je 10^{500} rovnocenných vesmírů plavajících v jedné superdimenzi apod. Je třeba se možná na vše podívat více logicky – „informace je veličina, která se zachovává při změně jazyka“. V normálním světě každý jazyk trochu tu informaci pozmění. Ontologicky ta informace, to je Láska, a ty jazyky jsou démonci, co ji „tvoří“ a ona je. Tedy podstatná je ta informace, to, v jakém jazyku, ať už strun nebo smyček nebo emergentní gravitace je pak jedno, podstatná je informace. A právě o informaci, resp. o jejím množství, gravitace (bohužel) je. „Zákon zachování informace“ je trošku narušen právě, jinak by tu nebyla komplexita. ... Symetrie „definující“ takto informaci platí, až když se projde celé bytí, a možná že nikdy neplatí, „informace se zachovává, pokud se přejde od jazyka k jazyku, ale to není nikdy přesné“, projít

celé bytí a bude to. Když stvoříme teorii, tak stvoříme jazyk, a nikoli informaci... Je to jako když se křivost časoprostoru vyjadřuje souřadnicovými soustavami, to jsou jazyky, každý je jiný, ale vyjadřují informaci o křivosti. Pojem skutečnost pak je něco složitějšího – objektivní skutečnost neexistuje, resp jen napůl, přijede, nepřijde, oděná, neoděná. Všechno jsou interpretace-jazyky, interpretace sebe sama jakoby. Síť. Síť má horizontální a vertikální vazby samozřejmě...vertikální bývají oddělené ostře a nemusí o sobě vědět ani, viz model OSI. ... Když někdo řekne „jablko“ a jiný „apfel“, „apple“ a jiný „malum“ to jsou ony jazyky vyjadřující stejnou informaci, ale každý přeci jen, i v rámci jednoho jazyka myslí něco jiného, trochu jiné jablko. Tam někde se rodí možná i originalita, kde jinde, než v kopírování... U barev, obarvení světa jde zrušit barvy a stále vidět plně informaci, ale barvy také nějakou info samy o sobě mají a jsou nezaměnitelné docela ... vyjádřit jiným jazykem jdou, ale dost se změní emoční „část“ informace ...

9. Gravitační pohyb je statistický pohyb časoprostoru – smršťování a roztahování, ... omyl je originalita, jen d na to asi hodně upozorňuje...lpí na omylu, aby byl originální, jak ti „nahore“... projekce. Dá se i uvažovat o tom, že časoprostor se pohybuje a to způsobuje gravitaci (že částice reálné, jsou hladové, a vyžírají vakuum kolem sebe a celý prostor se smršťuje, ale stačí vakuum se rychle stačí doplňovat...), avšak pokud tomu rozumím, tak není rozdíl mezi představou tohoto „pohybu“ a OTR.

9. Citace. „Paradox má většinou řešení na jiné úrovni než byl vymyšlen“.

9. Možná, že čp je hotový a neustále se upravuje, jako malíř svůj obraz, není jasné, jak to dopadne..., do doby měření stále vše otevřeno.... Možná, že čp jsou čísla, 1 a -1 náhodně rozmístěná (ale jakoby v polospánku, není to hotové dokonale...tvoří se to stále napůl...), a je možno chodit jen od 1 k -1 a nebo od -1 k 1 (princip čisté relativity, pokud je 1 a 1 tak se „odpuzují“ – nejde tam jít,... a -1 a -1 samozřejmě také)...

9. Pravděpodobnost je kladná, ale existuje i záporná (do jaké míry tam částice není). Tyto pravděpodobnosti by měli dát nulu dohromady. Možná, že ne je i možné, že vlnové funkce jsou příliš dokonalé, že budou mít hrbolky atd... - jak takový mini hrbolok interpretovat? Parazitismus?...

9. Verlindeho gravitace může být o tom, že ona projekční plocha, na které je situována veškerá informace je obvykle to, že se jedná o to, co vidíme, každý pozorovatel vidí, že se k němu neustále doléhá informace, vidí to, co se stalo před nějakou dobou, směrem dál od sebe. To je princip šíření informace, a možná to je samotná gravitace právě. A každý také vysílá informaci samozřejmě... Mé vysílání ode mě se potkává s vysíláním od někoho a tato vysílání se ovlivňují a informace ke mně dojde trochu jiná, než byla vyslána... princip sítě. Na jednu stranu tento nelineární kvantový efekt je o citlivosti, že je třeba o něm vůbec uvažovat a na druhou stranu vede na ztrátu komunikace, je rušením, necitlivostí.

9. Pokud tomu jde rozumět tak, že holografická sféra ve Verlindeho pojetí gravitace má danou velikost, k dané M je daná velikost plochy A o daném poloměru R (pak přítomnost této plochy působí gravitaci vně i mimo plochu...). Jde to možná interpretovat jednodušeji, že informace o M je obsažena na ploše, která neustále M opouští, tedy nejde o danou plochu daného rozměru, ale plocha je prostě jen informace o objektu, který daný objekt neustále opouští. Například je žárovka a svítí, informace o žárovce se šíří od ní, rychlostí světla neustále, v každém místě je „ona žárovka“, ona sama možná ani není, jen je přítomna jako informace co se od ní šíří. Na každé myslitelné ploše o poloměru R pak bude informace o žárovce. Je to jen jiná interpretace. Ovšem jednotlivé informace od objektů se ovlivňují, to je právě ona síť... my nevidíme žárovku, ale žárovku ovlivněnou naší vlastní přítomností a přítomností jiných informací po cestě k nám. Jsou to asi i kvantové vlny, ty koule, co se šíří - je tam „c G i h“.

9. Na křížení vlnoploch jdoucích od interakcí objektů apod., vzniká nová informace, tedy i nová hmotnost, klidně si to představit jako gravitační vlny...

9. Spin 2 tj spin gravitonů jde nalézt v skoro kazde udalosti standardniho modelu (uhrn spinu v udalosti, interakci, a s ním pak pracovat dál).

9. Pokud tomu rozumím, tak entropická gravitace prof. Verlindeho je hlavně o pojetí Unruhova jevu obráceně, než se obvykle chápe – totiž, že „teplota způsobuje zrychlení“ a ne naopak. To je stěžejní pro celou teorii myslím. V Unruhově-Hawkingově teplotě se přirozeně KT a OTR spojují. Onou hledanou holografickou plochou může být Rindlerův horizont např. Pokud ro vztahu Unruhovy teploty dosadím za T , $T = \text{konstanta } M/R^2$, vyjde rovnice pro gravitační zrychlení způsobené hmotností M . V rovnici se pak dá už uvažovat princip ekvivalence díky OTR, ze které to i vychází, je tam už hned přítomen. Tedy: $a = \text{konstanta } T$, $g = \text{konstanta } M/R^2$. Místo zrychlení pak uvažujeme o gravitačním zrychlení i (změna „ a “ na „ g “) – což je možná chyba, protože Unruhův jev právě při volném pádu vymizí. Možná to jde, nevím – Unruhovu teplotu „pocítím“, pokud budu např. stát na zemi.

9. Čísla kvalitativní? barevný pocitac? pracující s barvami?.. barva není hodnota-číslo, je hodnota ale ne číslo....ma něco co číslo nemá a nemá něco-abstraktní co číslo má. Ale barva je i abstraktní, ale tak nějak kýč to potápí dolů.

9. Citace. Něco jiného jsou vlastnosti fyzikálních objektů a něco jiného je, čím je matematicky popisujeme, možností může být více.

9. Moment hybnosti a spin už souvisí s gravitací, to je asi intuitivně jasné.

9. Vztah pro gravitační potenciální energii už plyne jakoby z relací neurčitosti. Když se vyjde ze vztahu: $\Delta E \Delta t = \hbar/2$, za „ t “ se dosadí „ $\Delta R/c$ “, pak jde vztah upravit na vztah: $\Delta E = \text{konstanta } 1/\Delta R$. Tento vztah, pokud je úměrný hmotnosti zdrojového tělesa vede na rovnici pro gravitační potenciál (za předpokladu principu ekvivalence). Tedy hmotnost tělesa se projevuje jako virtuální částice kolem něj apod.

Gravitacní zákon (potencial) už plyne z relaci neurčitosti... $nE = K M/R$

9. Není už od počátku matematika špatně? Čísla a rovnice, od začátku promýšlet....

10. DISKUZE, SHRNUÍ A ZÁVĚR

10. Může mít smýšleno, „že autor na to zlo vyzrál apod.“ – to je právě řeč ega.... Nad d jde i nejde vyhrát.

10. Když nic, tak jde o určité myšlenkové pochody nestandardní...nabourání představ stávajících

10. Forma textu je bohužel taková, jaká je – už to, že to je takto alespoň srozumitelně je veliké úsilí...potřebuji to mít takto v křoví, rozpadlé, nakouslé, ohryzané, nedokončené, otevřené atd..., asi i aby nebylo poznat asi, že Je to umění i... Měl to být formálně dokonalý text a není nakonec:)...

10. Text není nějaká vysoká věda, matika či fyzika apod..., ale zato to vše spojuje.

10. Námitka může být tak, že TA vlastně jen sleduje čísla, např. je jedno oč jde, ale jsou to dva jevy (první stupeň abstrakce) ... tak to má i s těmi čísly ale asi, TA pracuje s úrovní rozlišenost – nerozlišenost (což je polarita zase, soustava, další z řady soustav v TA). Takže by měla pracovat spíše s čísly místo s pojmy podmíněnost a nepodmíněnost?

10. Problém je s definicí čísel samotných, ta se v Rci vyskytují – nutno vidět, že čísla by bez reálných objektů nebyla, souvisí s nimi, jde o první stupeň abstrakce – to není, že zvíře neumí abstrahovat, ono to jen nemá takto konkrétně ... objekt a čísla jsou na sobě závislí. Je možné, že bez vynálezu čísel by nic nebylo, pokud je právě svět v základu o hodnotách, polaritách – takže až s člověkem svět vůbec existuje? Tolik asi zas ne, vše je spíše komunikace.... Max abstrakce složitá a základ světa je totéž – jde asi o spojení polarit opět, složitosti a jednoduchosti..... je přirozené že bude úroveň, od které už nejde jít hlouběji a nemá hlubší vysvětlení – redukcionismus..... ale je právě možné, že žádný redukcionismus není – to, že není hlubší úroveň už značí, že jde o úroveň vztahů, už není kam prohlubovat Ale vše je takto, jsou jen vztahy – je opačný horizontální síťový model, ale ten už vertikální vztahy také zahrnuje.....je běžné, že vertikální vztahy jsou jako v OSI modelu oddělené, například život a život po něm atd.

10. Chceme záhady, tajemství atd...a tak tu jsou, polarita tajemství versus odhalování jeho, Je to vlastně polarita „touha versus touha odhalit co ta touha je“?. Touha po touze, když aplikujeme princip touhy, pak nemůžeme vědět co touha je...protože touhou nejsme, ale toužíme po ní - . Touha po touze působí nekrofilně sadisticky ale... není to snadná polarita, tajemství versus jeho odhalení – ono to není asi úplně tak, že tam předtím bylo něco a mi to objevíme, i to ovlivníme, vymyslíme si jakoby trochu, více či méně ... je to jako nevím a vím, v nevím jsou jevy spojené, ve vím rozlišené, a působí ale na sebe ... nějaké nevím je ale třeba nechat dalším, co přijdou po nás ... Nevím neví příliš co je, ale dělá, že to ví (tím přilákává k sobě Vím – „něco tam asi je“), a Vím rozlišuje co je ono Nevím (odhaluje jej), ale to není už původní Nevím, jak si Vím myslí... tady je hezky vidět v tom ženský a mužský prvek... kolem tajemství a jeho odhalování je to celé takové polovičaté vždy asi.... Vím to tuší, že neví, a tak je nešťastné z toho. Celek není totéž, co jeho rozpad na dvě části, dá se říci o tom... „1 + 1 nerovná se 2“.To ovšem porušuje zákon Nuly, jak to napravit? Není to už ona oblast „musí to být Nula a není to Nula“ a „nemusí to být Nula a je to Nula“? tedy: „že to není Nula“ a že to je „Nula“, což je Nula... Touha, ego atd., „nedává Nulu dohromady“ – je o tomto fenoménu...., bojí se Ničeho...ale neustále se Nulu snaží, aby tu bylo Vše atd...a pořád to není ono, nedokonavost je půl světa je třeba vidět...

10. ToE je nesmysl neb teorie o všem uplne všem je asi nic a neb je treba zahrnout i sebe, coz zde ale je...v tom 1-1=0.

10. hloubkou dosel k tomu ze zadna hloubka není....

10. Vždy je třeba ale pamatovat, že svět tvoří konkrétní věci a toto zde v textu je moc obecné, to jsou také ale polarity, obecné versus konkrétní...

10. Je třeba zahrnout samotného autora textu taky, jeho neurózy... strach ze hmoty, formy, OCD neuróza atd...

10. Studium chování samotných čísel je něco velmi fundamentálního asi každý cítí, jde o vlastnost vtělenou, vtisknutou, přímo do čísel samotných, jejich projev. Například se hojně studují prvočísla. Něco podobného jsou i obecné logické věty a řekl bych, že i logika zde používaná je o podobné úrovni.

10. Dílčí diskuze už jsou v textu i, zde je toho více.

10. Co je v tomto pojetí bytí a nebytí zajímavé možná... je přirozené pojetí morálnosti. Morálno samo plyne z prvních principů, které tu byly odvozeny. Nepodmíněnost ... avšak v praktickém životě kolektivním to není asi až tak použitelné, jako ideologie....

10. Pokud si myslíme, že vytvoříme teorii všeho, hotovou, a konec, pak je to v rozporu se skutečností, která běží dál...

10. I tohle, ten text je součástí té hry, polarit... je to určité objevení se z Nuly, vlastně svět si vymýšlíme sami jakoby, je jen Nula, a jaké barvy, tóny, vůně, teorie, to je už relativní a drobnost ve výsledku zjistíme, že vše jsme si dělali „sami“...

10. V článku je prezentován odlišný přístup k ToE, než je shoda se skutečností. Zatímco "klasicky" se uvažuje o objektivní realitě, zde tento problém mizí. V ústředí zájmu není objekt, ale vztah mezi objekty. Všechny objekty jsou dány do "jednoho pytle", elektron, emoce, zelená barva, a studují se obecné vztahy. Dokonce i objektivita a subjektivita jsou pouhou polaritou, originalita a kopie apod. Za základ se považuje podmínka nepodmíněnosti.

10. Všechny hodně těžké otázky musel odpovědět nebo co, vyjádřit se k nim, ...

10. Bezrozpornost je sporná naopak, proti sobě, neurotická (touha po bezrozpornosti je právě spor, bude narážet na spor).... Když se jako základ dá spor tak Ok pak...

10. Totiž zde není to, že by byla shoda s nějakou skutečností, základ je nepodmíněnost a 0, z nich už vše plyne, nehledá se shoda se skutečností, vše je dialog se skutečností, dokonalá objektivní skutečnost neexistuje, je dialog obj a sbj, praxe ve teorie, qualie - mysl vs tělo. Vše je nahlíženo nikoli z daných věcí, ale „výš“, z polarit samotné, a ze vztahu mezi polaritami, ty jsou důležité, to jaké polarity se tvoří je jedno, základ je 0. Jde to ze shora dolů, nikoli ze zdola nahoru...

10. Proto zde je trochu odlišný přístup k ToE. V klasické ToE se řeší shoda se skutečností, to zde odpadá, neb zde se řeší samotný vztah objektivní a subjektivní, neurotický nebo v lásce, to je celé. Svět je naprosto rozpadnut na polarity. Základ je rovnice $0=1-1$. Objektivita je shoda s Originálem, a ten je tvořen tímto principem... samozřejmě není dořešeno mnohé, ale..., tedy Originál je stále tvořen, skutečnost se stále tvoří.... Jde o dialog mezi polaritami...

10. Zatímco se obvykle řeší, zda je daný systém shodný s objektivitou, zde toto odpadá, neb tu nejde o nějakou shodu, to bylo vysvětleno v úvodu, zde se přímo vychází z Nepodmíněnosti. Výchozí podmínkou je nepodmíněnost sama. Ta je pokládána za maximálně objektivní, to i proto, neb spojuje všechny protiklady v sobě, má monopol, protikladnost je právě ona objektivita. Neřeší se objekt, ale vztah mezi objekty, jde o formu vyšší abstrakce.

10. Pozorovatel není v této ToE (asi) privilegován, podléhá stejným zákonům jako vše, polarity. I tělo a duše jsou polarity a oddělené, spojené, snaha o nezávislost a spojení...

10. VE VÝSLEDKU TA TEORIE NEŘÍKÁ NIC NOVÉHO, NEB JAKO ZÁKLAD MÁ CELÝ SVĚT ... OSTATNĚ ŘÍKÁ NIC...

10. Proč vůbec můžeme rozumět realitě, je svět poznatelný? Všechny tyto otázky zde ztrácejí svůj smysl. Objektivní realitu nahrazuje nepodmíněnost sama.

Klasicky je uvažováno o vztahu k objektivitě, zde je samotný vztah objektivitou, subjektivita a objektivita splývají. Počáteční a výchozí podmínkou je absence všech podmínek, nepodmíněnost, jde o spojení těch dvou věcí v sobě mj.

I tato teorie je jen polarita... je teorie versus praxe, je to hra.... Zde se tvrdí, že základní podmínka je npd , zruší sama sebe tato teorie, čímž se vysvětlí sama sebe? nedokazatelnost je tam už zahrnuta....0 dokázat nejde z principu, nikdo ji nikdy nemůže vidět, je nedokazatelná, existuje jen nepřímo...toť "důkaz". Prostě jak plyne z vět o neúplnosti, pokud je spor, dokáže se cokoli, to se u ToE hodí...vnitřně konzistentní navíc pak.

Samozřejmě i tato teorie je v nějakém souladu se skutečností, mělo by to tak být. Říká jen to o pd a npd, okolo ničeho jiného se to netočí... mezi pd a npd není rozdíl npd-pd a pd-npd...? Odkazuje se na něco, co nejde dokázat přímo, jen nepřímo, neb 0 nejde přímo vidět. Zahrnuje i nedokazatelnost, teorie jež dokáže sloučit svůj výrok s výrokem vyvracejícím svůj výrok se stává teorií (více) nepodmíněnou. Takže vyvrátit tuto hypotézu znamená co? Totiž tím, jak je tam v základu sloučeno pd a npd v 0, tak to je už neprůstředné... je to jako světlo pro hmotu a antihmotu, ta nula, pd a npd se už jen oddělují a pak spojují v 0 zas, ale pořád to je 0. Svět je tvořen pouze bosony, světlem, jde vidět...byť je tu temná neprůhledná hmota, jde to jen rozvinutí Ducha, Duše - rozvine plášť, kde se něco koná.....a nějaká práce.... ale je třeba vidět, že to je i Něco a Nic samotné, něco mimo vesmír, kde nic není.... (přílišná identifikace s archetypy není Ok mj....)

Princip kreace a anihilace je přirozeným projevem rovnice $0=1-1$. 0 a 1 se neliší....0 je nic co považujeme za něco, a je jen jedna, 1 je něco co je však ničím.

10. Protože se vše odvozuje od spojení všech protikladů v 0, je to neprůstředné už, není třeba takovou hypotézu dokazovat (?)...má to monopol doslova. Když se podaří nějakému tvrzení sloučit s tvrzením, že to tvrzení je špatně, výsledkem je nepodmíněná pravda - monopol na pravdu, neb ona spojuje i pravdu a lež tedy. Jde o alchymistický proces. Pokud je tím tvrzením samotná podmíněnost, a opakem je nepodmíněnost (jiná "podmínka"), pak je výsledkem Nepodmíněnost, pd a pd dá Npd.

10. Dokázání teorie? aplikace na sebe sama? Skrz celé bytí, to samo je důkazem sebe sama, ... aplikovat ji samu na sebe? Že je jen polarita? Jo to je, je tu polarita teorie a praxe a provádí se důkaz, ten potrvá dlouho. Ale nejde to kauzálně.... Jde to i na přeskáčku...

10. Jako základní podmínku jsem si dal žádnou podmínku - v tom už je pd a npd-0. To není, že žádná podmínka neexistuje, je to, že podmínkou je nepodmíněnost, v tom už podmíněnost je...

Pokud si dám jako podmínku nějakou podmínku, konkrétní, rozvinu celý svět, ale nakonec dojdou k tomu, že pd je npd. Důkaz praxí.... ToE musí přeci zahrnovat vše:). Ostatně není to nic jiného než to, že polarity se odpuzují (vůbec existují) a přitahují... nezvolím si jako podmínku nepodmíněnost, ale podmíněnost, pak musím říci, jakou podmíněnost a postupně rozvíjím svět, až nakonec ... snad, dojdou poctivě k tomu, že pd je npd, zde je příliš zkratka.

Pokud tedy chceme vyvrátit tuto teorii (že vše je Nula), stvoříme celý svět, jak jej známe, a jež nakonec stejně k této teorii dojde:). Bůh evidentně disponuje nemalým egem, jde o Mega-ego, jež je i nad egem, je Láskou. ... moc se zde ale o Bohu zmiňuji, jako bych jej vlastnil My máme k Bohu moc odměřený vztah, v civilizaci to tak být dokonce asi musí...neb je prvkem intimním (ale ne snad pošetile intimním, kdy se intimita vyžívá metajazykově sama v sobě) a ten na veřejnost nepatří...

10. Dokud nevyjdeme do vyššího stupně abstrakce, od konkrétních podmínek k podmíněnosti samotné, nemůžeme naléztí rozřešení.

10. Ještě jednou: Zde se jako pd klade npd. Pokud to chce někdo vyvrátit, může si jako pd klást nějakou pd, ale konkrétní, stvoří krásné světy, má to smysl, aby "nakonec" dospěl k pd co je npd. Tím je teorie i praxe sjednoceny:). Podmínka je třeba "shoda se skutečností"..... Podobný princip je „na počátku je vím, že nevím, to nám nedá a něco vymyslíme, a nakonec stejně skončíme u toho vím, že nevím, obohaceném asi nějak, rozvzpomenutém více na sebe“...

", všechny podmínky mají tvar 1-1. Taková podmínka tu není, shoda se skutečností, je to těžké pochopit asi. Pokud chcete tuto ToE dokázat, stvoříte celý svět, abyste se k té teorii vrátili zase... a ony jsou v dialogu zas, ta láska a pd světy... totiž polarita je i pd=npd a pd=pd. opět antisym a sym. a i ty anihilují v Nulu....

10. žádná podmínka nemůže vysvětlit sama sebe apod., je totiž vázána v číse a nějakým protikladem, až když se spojí, není tam již "rozpor", je to totiž rozpor sám - spojení protikladů. Jako základ tedy považuji spor i, dá se říci, proto i diskuze, dialog, to je... spor je kom mj. Pokud si dám jako základ konkrétní podmínku, nikdy nevysvětlím vše, dojdou jen k protikladnému 1-1, či tak podobně... budu se i točit v kruhu mj. Tato teorie o pd=npd, stvoří svět, který pak k této teorii dojde:).

10. Pokud si jako cíl dáme bezrozpornou ToE, budeme stále (nevědomě) narážet na nějaký spor, neb jde opět o protiklad bezrozpornosti a spornosti. Pokud si však jako základ dáme samotný spor, spojení protikladů, budeme se již nadále pohybovat v bezrozporném prostředí. Spor a bezrozpornost opět tvoří protiklad... bezrozpornost by měla spor zahrnovat, neb jde o bez-rozpornost, to je věc volby jazyka ale toto... Objektivita je cíl, co nás žene dopředu, ale ona sama je Nulou...

10. Bezrozpornost bude mít vždy onen spor se sporem, pokud se spor bere jako fakt, bezrozpornost se sama dostaví, je to jen opět důsledek protikladů komplementárních.

10. Může nás lákat, co je ono spojení protikladů, to si sama existence zaručuje, aby existovala, zabýval se jí někdo, komunikoval...překlad...ten překlad je dlouhý jako celý svět sám, neb symetrie Ego La, vše je z Ego a La a transformace mezi nimi jest celý svět, světy-nesvěty.

10. Jako základ, ze kterého se vše odvozuje, si tu dává něco, co není dokazatelné přímo, jen nepřímo, a to velmi důkladně - viz miliardy polarit...

10. Pokud je spor přijat, může být klidně i teorie ve sporu sama se sebou, může to být brak a nebo nejvyšší teorie, je absolutní relativita toto? Najít hádanku – znění hádanky je její řešení apod...

10. Otázka, zda to je ve shodě se skutečností nebo není, zde pak jakoby (snad) odpadá, ale zároveň to není něco neověřitelného, co by nešlo ověřit vůbec, jde to pouze nepřímo. Důkazem je postupné poznávání světa samotného, polarit, které se v něm vyskytují.

10. Krajina, vše se v ní odráží a uchovává, archetyp vyvolává, je zralá, např. jako Český kras...

10. Jediným vítězem je vždy „zdravý rozum“, ten přežije všechny ideologie, včetně psychologie atd.

10. Ještě o té empatii a už to bude všechno. To, abych si to zkritizoval radši sám, než od někoho. Těším se, až tohle dokončím a nebudu muset psát, což nejde právě. Protože toto není život....

10. Takže už to víme, správná je nezávislost a láska – to je právě ono, snažit se být nezávislý a nepodmíněný, jen proto, že to je správné, tak to asi není ono.....

10. Čím víc víme, tím víme méně, snad díky „vím, že nevím“

10. Snad nebude tento text zneužit, ale to se stejně stane...

10. Npd je dost o pd, že vše se tvoří od Nuly, není tu místo pro přijít k večeři, co někdo přichystal, tak to máme my lidé a s svět je takový – proto máme divné pocity že světu nerozumíme, zvláště v civilizaci, kde to tak působí jako hostina co někdo přichystal..., ...ne-podmíněnost jen to je... lenost vs přepracování apod versus neutralita, to jsou už jen d polarity, jejichž průnik láska je....překlad mezi nimi...Překladatel ty jazyky zná, ale hlavně zná jejich překlad, nejvyšší překlad je z Nic do Něco a zpět, neb tím se všechny konkrétní věci tvoří....

10. Žádná polarita nemůže vyhrát, byť se o to snaží, obj vs subj..

10. Jednou, v dospělosti, je třeba s egem přestat, něčeho dosáhnout a už to neživit, trapně už působí, když staří lidé lpí na egu, na smrti, snad dodávajíc si tím života a vlastnice jej čistě relativně není to však jednoduší, má to ohromnou setrvačnost, 1-1 tam zpět, ideály tam a zpět, tvoří materiál, ... sice s jidlem roste chut ale...

10. Např. pro nás je světlo a láska spojeno – tedy tyto polarit mají vztah i mezi sebou, ony jej mají tím, že fotony nelepí mj. jako asi jediné částice vlastně v dnešním vesmíru....,, nkom co je kom paradox u la... nkom co je kom ale může být forma ega jenom nějakého... Svět utvořený z polarit se může zdát, jako svět ideí, myšlenek, že vědomí vyhrálo, ... hmota je ale výsledek těchto ideí, lepení apod., hmota je iluze a idee také ale... materialismus je typický objektivitou, a ta tu ale nevymizela, naopak ... svět je tvořen hodnotami, symboly atd... zde rozpor idealismu a materialismu není, neb i nikdo z nich nemůže vyhrát – ani není moc jasné co vlastně ty směry říkají – vše je tvořeno „ideami“ – je to průnik obou... .. hmota je lpění - čisre, to je celé....stejně jako idee jsou čisre a závislé ... idee mají materiální charakter a hmota má idealistický charakter....

10. Idealismus i materialismus vlastně každý vyvrací sám sebe, protože idea idealismu je již nějaká materializace a idea materialismu je také dost silný protimluv, oproti tomu krypto-idealistický symbolismus v tomto textu je něco jiného. ... Idea idealismu vlastně ruší sama sebe a stává se materialismem, tím, proti čemu bojuje, a idea materialismu je také proti sobě – jsou 0, je to asi i ten spor o universalie středověký asi a další věci obecně, introverze, extroverze Konzum, materialismus, je iluze... je vůbec divné že nějaký spor mezi sebou mají.... Materialismus typicky pohlcuje idealismus, jde o incestuální nekrofilní srůst mezi nimi, tak jak to má v oblíbě....

Nějaká idea idealismu je protimluv, neb se jedná materializaci už, a idea (ideologie) materialismu je také protimluv, sice může říci „vlastním idealismus“, ale s tím nic neudělá, to tak je....

10. Nápady přijdou, když znáte obor a začnete jej úplně od nuly, jako byste neznali nic – znát moc obor je už moc zjeté koleje, v nich být a nic se nevymyslí, pokud se ví zas moc málo, vymýšlí se bludy... které se vymýšlí vždy ale...

10. Co to ale je sčítání, a odčítání polarit, sčítání na Nulu, jejich anihilace, že se vyruší, co to je za proces? ... totiž ony nedají Nulu, ale nulu maximálně, a i ten proces tam je třeba zahrnout, Problém je, že když do svých rovnic zahrneme úplně vše, tak i vztah je objektivizován a už není co pozorovat, vše zmizí, nic nevidíme, 4D hotový vesmír, to je onen problém neurotický, realita....spor. spor je i iluze ale právě... .. Sčítá se -3 a 3 jako vektory co vedou od nuly na opačné strany nebo jako dva vektory co vedu z opačných konců proti sobě?...

10. Někdo lpí na praxi a je tedy parazit, nestvořil to, jen si užívá – něco je ve vzduchu..., někdo lpí na teorii a je také parazit, netvoří to....

10. Poznámka - vztahování se k objektivitě není u víry tak jasné, jde o vztahování se k E', to je obj i sbj dohromady v podobě černé tyče antracitové, ebenové. To je onen jazyk A-E', hlubší, neslovní....

10. Nebyla asi řeč o synchronicitě, a podobných jevech, které i plynou, rozhodně synchronista není věc naše vs okolí, děje se to obojí současně se souhlasem obou....

10. Neu mezi finálností a nefinálností, nedokončením....

10. Praxe se k Nule bude blížit.

10. Co je podstatné, je to, že když řeknu „všechny vztahy“, už tam musím započít i vztah ke všem vztahům – metajazykově.

10. Někdy je dobré vše zbourat, a stavět znova....

10. Užívám kombinaci mužského a ženského principu, vnáší to ženský princip do filozofie mj. - nejde o objekty, ale o vztahy, ženy jsou na vztahy (E princip) bych řekl orientované. Vztah zahrnuje vztah i objekty v sobě, o kterých ten vztah je, ale i objekt je právě takto obojí asi i.....

10. Nechci, aby text vyplynul tak, že jsem zastánce střední cesty absolutní ve smyslu žádná vyhraněnost a rozlišování a někým být, to tak není....

10. To ze absolutní relativita z logického pohledu zruší sama sebe je kompenzačně realny, skutečný, ontologický proces.

10. Možná je ToE právě o tom, že nejde najít, zrušení sebe sama....východní způsob...

10. Spravedlnost se i děje sama, není třeba ji nějak pomáhat tolik, 1-1..., ego je trest samo pro sebe...

10. Relativita vždy umí vše vysvětlit až moc jednoduše, bez toho aby znala jazyk o čem jde, červená je červená proto že není zelená atd...

10. Není to ToE, nerika to o info v síti jak funguje apod. Jde jen o podněty.

10. My Big Toe, Thomas Campbell, 2007 - Počet stran: 820, nečetl jsem to, ale vypadá to jako něco podobného tomuto, rozdíly budou...

10. Člověk má tendenci věci zakamuflovávat (nebo jen naznačit, nalákat a nedořešit, jen zájem přilákat – snaha o pročišťování tuhosti otupělé, ale marná), neřešitelné přeskocit a jít za svým cílem, to je problém v matematických důkazech, je velmi těžké být sebekritický někdy....proto tu našťěstí je nás víc... Každý krok je třeba velmi zvážit, promyslet, ze všech úhlů.

10. Svět je zajímavý tím co je, ne co by mohl být...

10. Asi tu byla snaha za každou cenu najít řešení každého problému...

10. Je to i dosti amatérské, neb nejsem filozof, logik, matematik, fyzik apod. ...

10. Někdy nejde ani o to, co tu je, ale o ten způsob myšlení, ten je obohacující.

10. Nejsou zde nové věci, jsou již známy, ale je to viděno trochu v souvislostech...proto je text kompenzačně nekoherentní... Právě rozlišování, snaha o něj, je důsledek neurózy, že máme v nitru nerozlišování, není v tom rozdíl. Ono to svádí k tomu, že vše je slito v nějakém šumu, je, ale to je lhostejnost, je to moc brzy... Námitka je, že toto vede do nekonečna, že to nemá konce, ale to je opět jen jedna půlka, nekonečnost, ... nekonečnost vs konečnost... a to je 0, je to jako (mínus konečno) + (konečno) = 0, podobně jako negativní a pozitivní geometrická křivost je 0.

I tento text je egoistický právě, ono to není vidět, že jde o ego, ale perfekcionismus a snaha dokázat si (je matoucí to v tom, že jde o anti-egoistické věci..., vše je ale ego...) ..., píšu to s veřejným míněním, vámi, za zády, Obdivem a ty věci....

10. Jak mi kdysi Pjér La Šéz poznamenal do emailu – není to ToE, chybí tam totiž lidskost. To bude asi pravda, ale asi zlepšilo se to. Ono i nejde o to, aby věci byly správné, jak mají být (snažíme se o dokonalost,

aby to bylo chytré a lidské a takové a ještě to není úplně Světlo, ještě nejsi Světlo – prostředí guruů, a „už to neřeším“, mnoho kroků napřed, neprůstřednost, ošéfovanost apod.) K tomu bych poznamenal, že humanismus je i spíše zvláštní forma egoismu, fetiš na člověka, orientace na člověka, což se asi dřív nebo později stejně „provalí“. Introverze sice je nelidská jakoby, ale to, že jsme lidé, nijak nezveličuje a nevyžívá se v tom, má to tam automaticky. Je také blbost i příliš se štourat, jak to máme....

10. Myslel jsem, že najdu něco velmi abstraktně vyspělého, ale nestalo se, takže se cítím bídně...

10. Postupně člověk zraje – empatie, sice tu smrdí olej od kuchyně od sousedů, ale každý se potřebuje najíst... lidskost je mezi čísle a čísla – je lidské, když někdo říká, že je hnus a tím je hezkost...

Plnost versus náhradní plnost (jsem prázdný, proto jsem totiž plný nebo: jsem plný instantních hnusů, ale plný, i hovna jsou náplň a navíc se vysmívám těm nahoře takto....lakomý...)

10. Mnoho věcí zde psaných už se někde objevilo, samozřejmě např. objektivní nedotknutelná realita je již docela překonaný problém, éter je 19. století.... Bohužel knihy jsem nečetl což je škoda i dobře asi....

10. byla tu nějak snaha vše zodpovědět Někdy je ale dobré nebýt vědec v hlavním proudu, mít odstup, jde něco objevit, ale pak se ukáže, že je to slepá kolej často, velmi často..... toto ale není věda zde i dost....

10. Příběhy nás vždy udržovaly na živu... d nemá svůj příběh, nemá příběh, Někdy se ale z příběhování d stává, tlachání ... příběh je forma ž abstrakce – svět jsou příběhy, přesto příběh je abstrakce od světa a také k němu umí – změnit se v něj zpět... D je udržován naším negativním postojem k němu, k něčemu, to je, ona nálepka naše, kterou potřebujeme dávat, abychom byli opakem, jinak to nejde asi i....ty nálepky vymizí v Síti...

10. Čím více se zkoumá svět, tím menší je pocit, že o něm něco víme.... Nakonec nejlepší je dovolit si nevědět nic a jenom žít a ono to vede na vysvobození i právě Nemuset už právě, vše je stejné, jen se to nemusí, nejsou tam podmínky.... Včetně nás samotných samozřejmě Máme pocit, že někdo ví víc, Bůh, a to se nám nelíbí a chceme to dorovnat na Nulu, toť fakt asi A skrze Síť cítíme, že někdo ví víc, někde je víc poznání....

10. Kde jinde než na prahu východu a západu.....

10. Tento text není nepodmíněnost, to je podstatný si uvědomit.

10. Nejsem zastánce proudu, který „studuje vědomí a KT apod.“, kvantový mysticismus apod., může se to zdát, ale není to tak, představené úvahy, zabalení do mystiky, snu, tyto jevy nepotřebují.

10. OCD je vlastně potlačená deprese. Deprese je pro člověka luxus někdy, někteří ji nestoudně ukazují navenek, je to takovéto poslední řešení vlastní integrity a cti a někdy ani nedovolení být smutný. Psychózy jsou také egoismus a neuróza, schizofrenie naráží na své lidské já, deprese se v něm vyžívá. Depresivní člověk má pocity Pravdy, neb deprese souvisí s objektem a racionalitou, říká, že všichni jste schizofrenici, co mají bludy.

10. Vážení přátelé, moc se omlouvám, ale toto přemýšlení a psaní je pro mě problém, moje obsese a kompulze a jediné co jde udělat, je to naráz ukončit (to právě nejde, když dokončuji, pokračuji – neuróza mezi logikou a antilogikou asi nějak....). Vše tu už tak nějak je zapsáno, to podstatné a to je celé.

10. Rád chodím do lesa bez ničeho, jen tak, neb tam je vše normální, obyčejné, vznešené, jasné, hluboké, přítmi šedavé duchovní, povrchní, Nulové, živé, přežití, balanc, co není vidět ... prostě neopakovatelnost asi...

10. Je třeba nějak ty poznatky zde zasadit do kontextu poznání, které známe. My známe čísla, jde o abstrakci, a zkoumáme vlastnosti čísel samotných, např. faktorizaci na prvočísla apod., jde o velmi základní vlastnosti, se kterými nejde prostě nijak hnout. V toto textu se rozvíjí stupeň, možná dost pošetilý i (např. šum v tepně, vysoká entropie), kde to již není ani o číslech, ale o shodě a neshodě (hlavně). Čísla jsou něco, co plyne z této úrovně už. Je to jako mít na bílém papíře černě napsané číslice a být v úrovni bílá-černá. Samotná čísla samozřejmě jsou o shodě a neshodě, číslo jedna a dva jsou v něčem shodná, v něčem odlišná apod. Možná, že takto jde i matematiku definovat lépe než dnes v základu. Je možná zajímavé najít transformaci od úrovně „shoda-neshoda“ do úrovně čísel a i zpět (?). Sice je to docela pět úrovní, ale už se dá nalézt nějaký smysl tam i z toho... V této úrovni meta-abstrakce a trans-abstrakce se studují vztahy mezi „shodou, neshodou, kvalitou, nulou...., náhodou, předpokládanými základními stavebními kameny“... Tato úroveň je neplodná i plodná. V této úrovni se nějak i stírá danost nezávislá od vymýšlení. Například u zkoumání vlastností samotných čísel, prvočísel apod., je to dané, zde už se i „vymýšlí“. Nejde však o velikou fantazii příliš, neb jsou dány základní kameny, pár kamenů, „ano, ne, kvalita, 0 – jde vlastně o prvky, co „nejde očíslovat““, a s těmi se pracuje, hraje. Např. rozlišování a nerozlišování se dá chápat jako ne a ano apod. a řekne se, že smysl, cesta, je rozlišováním k nerozlišování apod. Od úrovně matematické se přešlo k úrovni informační více možná... Z úrovně shoda, neshoda, lze odvodit samotná čísla. Shoda-neshoda – každá informace obsahuje oba prvky, např. jablko a hruška – jsou ovoce (shoda) a jsou odlišná ovoce, stejně tak ale i dvě jablka. U čísla dva se liší jen počtem...a počet je určitá inovace zavedená už.... Sice nejsme schopni odlišovat čísla v této úrovni, ale můžeme pomocí nich sestavit $R_{ci} 1-1=0$

Cítím, že je úroveň další, nad tím, nad TA. V ní už asi i myšlení nejde tolik používat třeba, jde o úroveň komunikace 1-1 s 0, TA je o zobecnění prvků na schéma 1-1, ale není o Nule. Je to jako rozdíl mezi nirvánou proměn a nirvánou „mezi“ proměnami a neproměnností. Nirvána je ale spíše něco (vše, nic) co se neustále rozvíjí a kultivuje různě, co bez našeho živení neexistuje – to už zavání pošetilostí. Jakoby existovala inertnost, kterou marně živíme, našimi 1-1 (lačná po proměnách) a to byl svět, existoval by jen pokud by byl rozvíjen, svět by existoval jen jako setkání prvků někde a růst, ale výsledek by nebyl růst.... Ale to není nirvána pak... Je to stále onen problém s představou, že bytí je konečné.

10. Člověk má volnější ruce, může si více volit, kým bude, než zbytek přírody, tím je i více svázán a propadá pošetilosti, jakoby více se podílí na vymýšlení světa, jaký je.

10. Rozlišováním docházet k nerozlišování – to je svět vlastně, Hra na vidění Nuly, kterou nikdy nevidíme, jen přibližování věčné.... Nule, nekonečnu....., sobě samým....

10. Je třeba podotknout ze nemam hluboke znalosti ze vseh oboru, ke kterym jsem se tu vyjadroval, coz odbornik pozna. Prilisna znalost myslim brani moznosti postupovat v danem oboru dal - jak prilisnou ztratou casu tak svazaním dogmaty, ale prilisna nezalost v oboru vede v lepsim pripade na duplicitu, v horsim na bludy, ... Rika se, te existuji jen spatne odpovedi nikoli otazky, to jo..... ale jsou asi i spatne otazky, treba zda B existuje. To totiz nemluvi reci vyzraleho mladeho Boha mozna (rikam, ze B je uz zde, my nezname nuance od spj k odd..). Je to jako pokladat v jazyku otazku jinemu jazyku. ... Zde je cast cisre ale zaroven logicka..... Tento svet a onen svet - jakoby zde se to tvori a tam to je a tvori se dal a naopak. Jakoby v tom nemusí byt logicky rozdíl.....la zde je tataz la tam, pst zde je tataz pst tam.....

10. Jsou to fakt jenom podnety, bez rexlexe od odborníku propadam grandiozite..., zlato se promění v listi jako u cisre...

10. Celé to píšu s veřejným míněním za zády, s vámi, s pošetilými pocity grandiozity, nabubřelé, Jsem asi pološílený. Hlavně je to celé OCD, nutkání zapisovat myšlenky. Nutkání, když se odkládá kompulze, dostavuje se strašně silný pocit, u mě tedy pocit mrtvolý v nitru, právě otupělost celkově nervů, utopenec, je to velmi nepříjemné setkání s touto vnitřní mrtvolou, ale je to právě i osvobozující a tím se do ní vrací cit a bdělost, koukat se na svět z této zhasnuté části psýché by bylo vysvobození. Takto vlastně neustále narážím na tuto tupost ve snaze ji oživit, na tuto zácpu. Je tam v psýché tato zácpa a pak prázdno „okolo“, kde je úzkost, vina asi i, . Přiznat si to, že jsem ten hnus, je i úleva, jako elektrošoky by to byly, pro mě to má silně erotický nádech, fetišistický. Pošetilost je vyžívání se ve svém hnusu přeci.... Je třeba dál výpověď v práci, i přes všechnu tu démoničnost, co nutí tam být..... právě agrese lepší, nevyřízené účty, úlohy, lidi k sobě lepší...resp. vůbec si dovolit představu odporu je někdy podstatné... D může mít myslím silný pocit, že vše tvoří, že díky němu se vše tvoří, díky jeho provokacím to dožene někoho k bádání apod...a má d za zády....

10. Asi mám problém s myšlením. Asi jsem zvažoval i koukam..... Můj Animus má mrtvy a nedůživé zpopelnatelné klacek či ztvrdlý exkrementik ve mě porad kmita a myslí. Potřebuje utěsit. Je hrozně těžké k tomu hnusiku něco cítit, dát mu lásku, ale je to i procítující práve. Z jsou v tomto sobecké, vlastně to vyvolává sobeckost - ty pracuj pro mě, já nemusím a tak. Ale tohle tam nastěti nemám...snad jen nepapouskují ... Z má Anima za mrtvého, m Animu za mrtvou. Neu souvisí s individuací - nemá cíl neb je antilogická...při snaze ukončit pokračuje. Viz "už tam určite jsem". ... Komunikace s nkom Animem a moc kom tedy taky nkom Animou je kom a vede na pšt ale i... ... Z díky mrtvolnosti Anima pokládá sebe za jas potom, ale to je Animus zase ... z není ale temnota...je složitě vselijak tak jako Q, identifikace s npd. ... My spíše logiku vidíme v antilogičnosti, mechaničnosti...kockopes zase...opět logika a antilogika jsou v souboji jakemsi... ...Nezdravě v sobě srostla, neproniknutelná...ale bejde na to jít moc hrr neb pak je to jen umástenost promazaná a pod tím stále suché drhnutí - tot jazyk AE. Nakonec jsem si přiznala, že mám problém s myšlením. Možná proto v tom musím být nejlepší, možná proto v něm jsem nejlepší - ale to by nebylo zasloužené a byla bych jen nejlepší proto že mi to nejde. ... mám v sobě malého chlapce Anima i malou holčičku Animu a i jejich dospělé protejsky .. orgasmus je vlastně spor, spor jakoby nemá protiklad. Proc nás tak laka, vzdýt vše je "orgasmus", ... schvalně říkáme, že není a schvalně to oddalujeme, aby se to projevilo a to je pak to oč jde, rozkos atd.... Ženy mají apriory nastaveno komunikovat s mužem Animem, ale ono to nefunguje, není tam spojení a tak podlehnou pokuseni, že muž je jen věc, strojek na hraní a ta nekomunikace práve. Přestanou se snažit, což je trosku zraní asi, ale... Svět je neuroza - uchopování antilogiky logicky, resp nepochopení antilogiky, jsou velmi v sobě v nás, kockopes...je to představa, že když dáme někomu facku, že si neublízím, o tom to zde celé je porad. Neu mezi zákony makro a mikrosvěta, trení - růst entropie, atd... Je tu souvislost narušení SUSY (jde o nedokázanou hypotézu...) a růstu entropie mj., ... až pochopíme, že si tím ublížíme i sami, tak je to vysvobození, vysvobozování...cele ego a tedy značná část jaství o tom je... Jde o nevědomé spojení např. "modrá je modrá" s "modrá je/není žlutá... ". Necítíme bolest, projíkujeme si svoji tupost a slabost a nebo sílu do druhých. Jako když starý neurotik stížený již silně neintegrovánou Animou nebo z Animem říká, že jste posera. Nejde na to nic říci... Ženský prvek více dělá, že žádnou neurozu vlastně nemá (metaneuroza), viz orientace na boj. ... Tedy je fenomén antilogiky, D si neuvědomuje, ani v metaneuroze, že nakazí i sebe, B si to uvědomuje, ale práve oba přístupy jsou i onen jev samotný. Složitě nějak... B a D jsou prvky a nikdo nemůže vyhrát z nich (boj D a B je dost jiný...), mají-li se rádi.... D neví, že se nakazí, proto se nakazí, B ví, že se nakazí, proto se nenakazí.... Jakoby D, B a antilogika tvoří trojúhelník císe, kde každý s každým souvisí. My hledáme jednotu, jedničku, finale, neb nás trápí rozpad, neuroticky to pak nemá konce a jednička je nedosažitelná. Takže asi kom mezi více je jednička a jednička (objektivně maximální, 1=Nula) je kom prvku, soustav..... Poznání musí být o tom, že věci jsou jinak než se domníváme neb jinak bychom už je dávno věděli. Máme snahu vést to co ví B,

rikame, potřebujeme to tak mít, jinak bychom byli psát druhým způsobem, že "jsme B", ...ale B je, když B není. celý text je dost o orálně-anální fázi a vys nejde... no vlastně jde

Na jednu stranu se k B strasne radi blizime, na druhou stranu ucukneme vzdy radsi - jde o antilogiku. Mozna, ze toto je B... Antilogika vede na procistení i zatizení zaroven, coz se da ocekavat. Neosobni princip, zakon a osobni pristupy (D, B...).

10. To, že je tu mluveno o prvcích bezrozpornosti a spornosti je jedno, prvky, když je touha, aby jeden převládl, tak se dojde k tomu druhému, cestou se sice rozvine něco zajímavého, logika, ale dojde k tomu, že má li být úplně aplikována, musí být vše spornost. Tako fungují jakékoli jiné prvky, když po něčem toužím, už to tu není atd... Tedy je tu obecné schéma, 1-1, asi lépe psát Rci bez Nuly. Chtěl jsem, aby svět byl bezrozporný a dospěl jsem k tomu, že vše je spor. Ale to neznamená, že svět je spor, to bylo dáno nástrojem mého poznání. Takto to má ale skutečnost i iluze, pravda a lež. Pokud trvám, aby vše byla pravda (Npd), bude vše lží. Pokud konstatuji, že vše je lež potenciálně spor, což je dost podobné, bude to pravda, a tak podobně, toto je spíše ono tvrzení o světě. Ale toto opět podléhá principu 1-1, jde např. za "1" je metajazyk a za "-1" je jazyk. Když se obracíme k Bohu, vidíme jej jako Spor, Lásku. Spor vyvolává pšt i mj. Právě D si neuvědomuje, že vše je spor. My nechceme spor, v tom je spor, neb vše je spor. Ze strachu vlastníme spor "na své straně hřiště", což je opět spor. Nebo muž prohlašuje "jsem spor, jsem boj, jsem antilogika" a žena prohlašuje "ne, já jsem spor, Eros apod." a v tom je opět ten spor. Nebo spor a strach popíráme, což je právě spor. Logika je definována, vyvinula se tím, že nám začal vadit spor, v civilizaci předlidské, a je pro někoho určitým útočištěm, kde není vše iracionální, bojovné, ale vyjasněné. Když budeme tvrdit, že vše je spor, vše se vyřeší, bude to pravda a klid, a vlastně proč jsme se vůbec pachtili... ten spor musí totiž být i živen, nevědomě, těmi, kdo neví, že vše spor, jinak by vše nemohl být spor, ani by neexistoval.... Tím, že vše je spor se dostaneme do opravdového bezrozporného světa a nebude pošetilý, budeme jako ti, kdo z ráje vešli do pekla, aby si uvědomili, že vše je spor, jsou zmoudřelí, plní a bytostní... Tedy pokud nejde objektivně zjistit, co je svět, pak je ovšem jiná možnost. Podívat se na to metajazykově. Je tu touha po poznání co je svět a svět atd... Pokud se zaptáme, jaký to má vše původ, tak se odpoví, že žádný, jak bylo řečeno, vše je nepodmíněné. Nejde říci, že svět je 1-1 nebo 0, o světě nejde říci nic, to nahrává tomu, že je spor. Ale on se nám jeví jako že vše je spor, jen díky tomu, že chceme bezrozpornost, že máme vidinu bezrozpornosti a nebo je bezrozpornost naším nástrojem poznání. Pak lze říci, že "vše je relativní", a jak už bylo mnohokrát řečeno, absolutní relativita, pokud to chceme vidět logicky, zruší samu sebe. Démon je myslím o tom, že není věděno, že vše je spor, Bůh je myslím o tom, že je věděno, že vše je spor. To ale neznamená. To, že je vše spor by měl být spor ale, je? Tím vzniká svět a hledání, že to tak není, tedy D.... Toto vše jsou ale logické úvahy o světě.....Spíše by se tedy mělo tvrdit, že svět je o čisté relativitě, než o tom, že svět je spor, ale čistá relativita není nic jiného než spor. Určitý vyšší spor je spor sporu a nesporu, antilogiky a logiky, třeba ve „vím, že nevím“.... Tedy konstatování „vše je spor“, nejde říci hned, ten spor tu nějaký musí být a to jsou právě světy, ve kterých přebýváme asi.... Nejenom rozumem je třeba pochopit, že vše je spor... Když člověk ví, že vše je spor, může si připadat velmi jistý, už ho ten nejistý spor nerozhází a to asi není pochopení, že vše je spor, na emoční úrovni. Je vidět, že to je i dost bezcílité, neb cílem je spor.... Postupně rozumem, a (citem, vnímáním, intuicí?) docházíme k tomu, že vše je spor.... Ale když začneme užívat jako nástroj poznání spor, což je asi o citu např., tak dospějeme k „logice“, k bezrozpornosti, což se neliší od cesty logikou.... Spor je nejistota vlastně.... Paradox a logika se přitahují, vznikli z nějakého společného substrátu

Nejde říci, že m nebo ž jsou logika nebo antilogika, jsou obojí, jsou logika a antilogika ve sporu nějakém...

10. Uplnost spociva v neuplnosti. .. Ta logicka geometrie je blbost asi, ztotozneni hran je neuskutecnitelne dost..... Riemannova geometrie uz to i umi asi..... V textu je rozvinuta urcity system, kde se odlisuje logika (souhlas, bezrozpornost) a antilogika (spor) a qualie (tak nejak obojim predeslym je...). A to je cele.

10. Kdyz nekdo chronicky vazaruje spor neni to znamka toho ze pochopil, ze vse je spor, ale naopak, nechce jej. Neb spor je vse, pak je jasne, ze dotycny "vlastni vse". A spor je i v tom, ze je spor nekde a ne vsude.... Spor ma mnoho podob, hlavni je ta, kdyz nam spor vadi, to nazyvame sporem. Sexuelno je podobny spor, fascinace sporem, abstrahovane od sporu, sikana vlastne..... Ve vete "vse je spor". To je Npd. Avsak nestaci ji vedet, musi se kszdy její clen vyplnovat....tedy logika, alogika, antilogika. Tzv vyzivani se ve sporu, napr u hysterie, je opet nepochopeni ze vse je spor, strach ze sporu a rafinovane vyzivani se v nem, ze se nam libi, ze to mame na haku a jeste o dalsi krok napred, ze uz i toto vime ale je to cele jen sranda apod.. . Laska je forma sporu, (vedomeho o sobe?)... Dpk uz je o kroky napred - uz neni ten blby bes, uz ma vse osefovane, uz neni i ten blby dpk atd... porad je to nepochopeni ze vse je spor. ... Spor je bdelost a plodi tupost a pak bdelost aplikujeme ba tupost atd a spor je o bdelosti a tuposti... Z ceho se to vse bere? Z Niceho... to je opet 1-1 schema. ... Ale proc je to zrovna 1-1, vsechno? ono to tak vlastne i prave neni, jednak je vse Nic co neni videt a to je zas schema 1-1 kde 1-1 je treba jen "1". Nulu nejde videt primo, 1-1 pokud to neni uplne vse, tedy Nula, tak ano.... Otazka proc je to zrovna vse 1-1 nas muze uklidnit to, ze pokud to tak skutecne je, tak to tak neni a vse je pak Nic, Nula, nejde to videt nijak.. To sice je zase schema 1-1, ale i prave neni. Uz je to o antilogice (1-1) i logice (0).....Uz to je i neni spor (neboli 1-1, Q atd...), coz je sice zase spor, ale prave jen napul - nejde to donekonecna uz..... (nejde rici ze Svetlo je neco a ani nic....).

10. Cely text je jen o hrani si s Rci, smysl pak je o tom rozlisovani k nerozlisenosti a B je, kdyz neni atd...

10. Kdyz zacneme mluvit o nule, uz to neni nula a kdyz je vse 1-1, uz to neni 1-1 (coz sice jde opet videt jako schema 1-1, ale uz jen napul). ... podobne jako jde videt ze $+1-1+1-1+1 = 1/2$.

Pokud se rekne, ze Rce neplati, tak porad plati neb to je opet Rce... cisre bude vzdy pravda, pusobit jako pravda, to proto ze je lez (pusobi tam bych rekl...), a je tedy konzistentni, muzeme se spolehnout, ze to bude vzdy lez a nejistota... Vse neni 1-1, neby pokud by bylo nebude uz 1-1...uz neni s cim mit spor.. uz tam je i Nic apod... Nulu jde uchopit jen teoreticky, nejde ji videt, proto je praxi (?)...neb o tom Nula je (i neni), o protikladech je spojeni protikladu, spory, ale je i ne-spor prave. Ega se nejde zbavit, bude tam takto "rozpusteno" v Npd v podobe sporuu..... Ciste matematicky videno, pulkou sveta, je i $1-1=1$ a $0=-1$ treba a potom $1-1=0$ je 1 a $0=-1$ atd...tak to jde donekonecna, takže vse je 1-1. Nulu nevidime, to proto, protoze je Vsim co vidime.

10. Ani neuplnost ci spor neni uplny, neb tu je bezrozpornost a uplnost jeste.....

10. Tedy jako základní Axiom můžeme položit spor. Plyne to z Gödelových vět o neúplnosti (které se týkají číselných jevů ale jen...), jako dovětek – pokud je v systému spor, lze v něm dokázat cokoli. Tedy když prohlásím, že vše je spor, tedy 1-1, tak mi to zmizí, je to opět spor, spor tzv. absolutní relativity, ale to je stále konzistentní s principem 1-1. Tento Axiom aplikován sám na sebe, sám sebe potvrzuje (tím, že sám sebe vyvrací, neb to je spor) a také plyne sám ze sebe – má původ ten, že žádný původ nemá, je nepodmíněný, je (N)epodmíněnost. Podle mě to je důkaz vlastně toho, z čeho se svět skládá, nikdy si jím nemohu být jist, že to je 1-1, ale cokoli jiného, pokud by s tímto bylo v nesouhlasu, tak jen potvrzuje tento Axiom, muselo by to užívat úplně jiný logický systém, což by zase byl spor mezi nimi apod. Nevíme, co je spor, objevujeme to postupně, konkrétní podoby, co však je samotný spor, samotná komunikace, možné asi vidět není, jde říci, že jde o poruchu atd.... avšak my vidíme to, co druhý na sobě nevidí a on vidí na nás to, co my nevidíme na sobě, jen si to nechceme přiznat a je to i dobře, neb jedině tak něco je i....ale nejde to donekonečna a nejde to vůbec do nenekonečna atd... to je opět spor, spoj spojení s nespojením atd., je to

prostě spor, řekne logika, ale to provedení, to je už něco jiného..... Axiom je na sebe platný i metajazykově – tedy, že pokud chceme vědět, co je nejméně rozporné, bezrozporné, co je úplné, pak jedině spor a je to právě opět schéma 1-1. Co tu však chybí, je logika, souhlasnost, tedy „vím, že vím“, ale ta nám vždy uteče až do Nuly, která je stejně zase sporem....přesto nejde logiku zanedbávat, spor je vlastně oblast průniku množin a nikoli ty množiny samotné, ale pokud bychom vše analyzovali, tak to bude opět spor nějaký, i ty jednotlivé množiny.... Spor už ale obsahuje přeci dva aktéry, musí tam nějaký být, a komunikují spolu nějak, ale to „jsem kdo jsem“, sice tam je také antilogismus nějaký, jde o větu A E A, symetrii, Jde vlastně o stav, kdy 1-1 platí bezezbytku, a tedy zmizí, ale řekli jsme si, že to je stále spor, ale zmizí, 1-1 zmizí a to je oblast logiky, jsem co jsem, absolutno apod... to, o co usilujeme, protože spor nenávidíme, ale jedině pomocí vztahů, ano a ne, jde absolutna dosahovat, právě s ohledem na to, že pokud je vše 1-1, tak 1-1 mizí.

Takže nedivme se sporům, neb spor je podstata všeho. Takže duchové, porušování zákonů, (nějaké právě musí být, ony samy jsou sporem, aby byly narušeny apod.), nebo že smrt je forma neurózy, kdy se strachujeme a pak je to krásné atd. (zaslouženě třeba ..., to ať si každý v sobě posoudíme sami). Nedivme se, že démon se stále objevuje a tak tedy....

Otázka vnitřní a vnější konzistentnosti sporu je už dost nerozhodnutelná. Totiž, je spor konzistentní proto, protože je to v rozporu se sporem? – konzistence a spor mají spor, což je konzistentní s tím, co spor je, ale spor právě není o konzistentnosti, tak jak to je? Zde přestává platit logika-antilogika.

Spor potřebuje trošku ne-sporu, konzistentnosti, aby byl kým je – aby by vůbec definován (to je to, jak vyžadujeme, aby druzí živilí naše zranění vnitřní) a ne-spor, shoda, také, viz princip symetrie, tedy AEA, kde E je sporný element, transformace apod. Je to jako vidět rovnice $1=1$ a $1-1=0$ jako jednu jedinou, což jsou ale....spojují se v něco asi, co nejde opakovat, a proto ani zapsat na papír...

Axiom, když bude popisovat Všechno, tak bude sám proti sobě, neb není o konzistenci, spor není konzistence, takže musí být i sám proti sobě, ale to opět znamená, že bude konzistentní, neb být sám proti sobě znamená se zrušit , jestli on to není nějaký spor, což by bylo ok, ale to nemůže úplně být spor. Jedním slovem, spor a logika logicky neexistují:..... Jakmile začne být jazyk pouze o tomtéž, vede to na neřešitelnost, jako u „spoj spojení a nespojení“, podobně zde, „antilogika není, nemá apod.“, je jako „ne ne“. Jazyk i svět je z téhož, což se dá čekat a o tom to celé asi je, nic víc.... Podobně otázka „co je pravda?“ v jazyce pravda-lež není úplně srozumitelná potom.... Na rozhraní shody a neshody vzniká opět shoda a neshoda asi i – spor vždy obsahuje nějakou shodu, bez ní se neobejde, musí to skousnout, může ho ale hrát, že je v rozporu se shodou, ale jen napůl právě jaksi zvláštně.... A to Axiom tvrdí „spor je maximálně konzistentní, tedy už obsahuje výrazy spor a ne-spor, konzistence“, to je konzistentní pohled na Axiom, pokud bychom to nechtěli vidět konzistentně, bude to spor apod.... Spíše je vše o čisté relativitě,což je podobné, to je Axiom vlastně.... Axiom a Rce se samozřejmě také neliší....

Onen Axiom – totiž, nemůže popisovat úplně vše, protože tím by popřel kým je, tedy vždy bude existovat něco, co nejde dokázat, a to je ale už první věta o neúplnosti zase....

10. Jak tedy spojit logiku a antilogiku? spojení a nespojení? Spojení nespojením?... Nebo snad prave v neopakovatelnosti. Neopakovatelnost je Q, a lze se domnívat, že „spojuje“ A a L, E a A, což je totéž vlastně. „Tvoří něco neopakovatelného“. Oni sami jsou svět opakovatelný, tedy matematický, vědecký apod... Neopakovatelnost však souvisí s opakovatelností Jde možná říci, že celé Bytí a Nebytí jsou Neopakovatelnost, je jednou, nulakrát..... Vlastně čas je neopakovatelnost, neopakovatelné elementy bytí, které jsou poskládané logicky. ... Ptáme se, jak funguje v NDE prehravani života, jak je to fyzikalne mozne? Je vsak mozne, ze to "funguje" jen na zaklade cisre "co je neopakovatelne - zivot, je opakovatelné".

10. Relativita a absolutno jsou relativní, ale pak to není absolutno,...pokud vůbec víme, jak si je představit a víme co děláme... abs se hned nakazí od rel...

10. Vše je o jazycích, o tom, co umíme popsat a neumíme popsat a o vztazích mezi jazyky. Slovní popis ovlivňuje zpětně to, o čem mluvíme apod. Například mezi jazykem AE a jazykem slov jsou vazby, jazykem první a vyšší abstrakce v matematice atd. Myslím, že žádný známý jazyk neumí popsat sám sebe (možná až na ALQ, viz dále), slovní popis pramení z hlubšího jazyka AE – smyslový jazyk (hmat, atd...). Pokud je vše dosti o čísle, pak co je číslo? Nikdy nejde říci, že jde jen o antilogiku, vždy se v každé informaci vyskytuje element shody, neshody a qualie. Jsou absolutně provázány. Např. číslo, kde nejde odlišit L a P, není narušena symetrie LP, tak stejně tam jsou dva shodné prvky a nějak se liší. AL tvoří Q a Q tvoří AL je předpoklad – matematika je jazyk AL, ale popisujeme ji pomocí Q (barev a dojmů a emocí atd.). Samotné rozlišení na A, L, a Q je AL logika. L a Q si jsou podobní („to co to je“), ale Q si je podobné i s A (Q je o průniku něčeho s něčím, A s L asi...). Neopakovatelné motivy AL jsou Q formy. Určitou úplnost jde tedy nalézt v jazyce ALQ, pomocí něj jde vše popsat a sebe sama také právě. Mělo by však „existovat“ něco, co je „mimo“ tento jazyk. Všechny termíny v předchozí větě jsou však ALQ jazyk. Tedy lépe systém ALQ?, kde „?“ může být „0, a-logika“. A co fenomén nerozhodnutelnosti a „nevím“? Patří také do jazyka ALQ. Nerozhodnutelnost mezi A, L a Q samotnými by byla opět popisována pomocí jazyka ALQ... Nerozhodnutelnost je vždy mezi něčím, sama nerozhodnutelnost, stejně jako každá informace, je vyjádřena jazykem ALQ, kde samotné „nevím“, může být nazíráno jako Q element... Možná jde psát, že $AL-Q=0$, ale samotné mínus apod. je operace A (antilogiky) spíše... Tedy, snad, se tu podařilo najít jazyk, ve kterém je vše „zapsáno“, vše v něm probíhá, i on samotný. To je ve výsledku tak trochu Nula, která je opět v ALQ i zanesena apod....Těžko říci, jaký to má vlastně smysl, takový jazyk nalézt. A co protiklad „něco versus nic?“, ALQ je „něco“, pak je i absence tohoto jazyka, to je zas nějaký AL a Q popis, ano, ne, shoda, neshoda atd...I původ ALQ je vyřešen, má takový, že žádný nemá, v tomto tvrzení je antilogika, logika i qualie – npd na pozadí..... Vůbec je otázka, co to je jazyk?...obj i sbj, ale....

10. Fermiho paradox a scenare o mimozemstanech nejsou ok - úplně se zapomína na posmrtný život, logickou strukturu světa,... vedí o nás a nemají moc zájem i, signály nevidíme, jsme daleko od sebe....

10. Tedy jazyk ALQ je vše. I zobecnění je ALQ: nacházení, co má vícero různých entit společně. I jazyk samotný je ALQ - systém pravidel a odpovědi ALQ tedy dokáže (jako jediný) popsat i sám sebe. My používáme i jiné jazyky, díky tomu vůbec něco vnímáme možná...ALQ je Nula totiž. Je to i dost o nicem tato úroveň... Q je i nedefinovatelnost právě... ALQ je vlastně

axiom i teorém..... Nedefinovatelnost není opakovatelná.... "Spor je vše" je něco co nejde vyvrátit, neb to bude spor zase a nejde možná ani uspokojivě potvrdit, neb by to byl klid...spor je i popření sporu, nejistoty apod....

10. Nakonec vážně poznání, že to vlastně není žádné poznání, ale spíše ve smyslu, že žádné poznání není. Není to stav „vím, že nic nevím“, je to dost ono rozlišování k nerozlišenosti... ale není to pocit poznání nějakého.... (spojit nerozlišování shody a neshody je potíže, neb nerozlišování je shoda). Že nebylo zjištěno vlastně nic, ale nikoli, ale nikoli, že o světě nic nevíme.... Že ta snaha poznávat je zvláštní, přehnaná – ovšem rozdíl je ten, že není přede mnou hromada nepoznaného.... Není to ani nějaké zpřítomnění libidózní nebo co... pozná se to, co tu bylo vždy asi Zjistí se, že je to vlastně k ničemu, něco vědět.

TA je o tom, co má jakýkoli prvek společné, a to je třeba že jsou škatulky, rozlišování, je to pak už hodně obecné.... Muze být to, že "zde se odehrává antilogická část dané informace a tam se odehrává logická část". Ale asi to nebude tak striktní, zde vzniká npd apod. Jak se říká - zde je rozlišování a "rust" tedy rozlišováním k nerozlišování, "posílá svého ducha", jak by řekli indiáni říká Pjer La Se'z.

10. Cítím, že je další, vyšší poznání, kterému nerozumíme, jsme moc binární i, čím víc víme tím víc nevíme tím víc chceme vedet a hrne se to na nás neb to chceme vedet, něco se prostě ukáže... 1-1 princip .. pokuseni poznávat nakoukavat do kuchyně B... je možné, že zde je více antilogiky a to se kompenzuje tím, že je tu svět hmotný a po smrti je více logiky, což se kompenzuje tím, že tam je svět nehmotný, nefyzický, nesložený z elementů, jako zde, i když zde si tím také nemůžeme být jisti, kvalie jsou to, co jsou, nejsou složený jakoby z něčeho třeba..... Tyto kompenzace, vždy je jde asi nelézt, je to určitá sugesce třeba i.....

10. ALQ je i o tom, že vše AL je popsáno pomocí Q a vše Q je AL - jde o předpoklad. Težko však říci, jak to je, zde už jde i o úroveň skutečnosti a iluzi.... Svět není skutečnost, ale sny a skutečnosti.... jsou relativní. Co je mezi nimi, 0, Npd?

10. To díky mě je láska čistá a jaké je, říkáš. Je to pravda napul asi jen. Vůbec celý text ve výsledku vyjde jako něco co se na první pohled jeví "vysoké a úžasné", ale je to i dost nijaké a neplodné a mezoegoistické - snad je tu aspoň něco konkrétního, jasného, trefného (právě mezo-neu je akurátní a pak nestastný, že to je o nicem vlastně, ale lebedi si v tom i, je to jako bytostně já, možná i trochu je...). Transabstrakce taková už je, vagni. Treba úloha "spoj spojení a nespojení" - problém OTR a KT a erotiky a dalších oblastí asi i. A to spojení je tím, že spojení nejsou, tím jsou spojení, tak jako špatná integrovací stína - už nejde integrovat a v tom je její integrace. Jsou rovnice, co nemají řešení...

10. Tento text je i spíše snaha o nabourání stávajících představ... vznesené návrhy nejsou příliš rozvedeny.

10. Pokud máme snahu o max konzistenci, dospejeme k tomu, že vše je spor. I ono vše je spor a "je" je spor atd. Může tu být i jakási snaha o metakonzistenci, kdy se řekne, že neumíme být tak konzistentní neb tím spor mizí, neb není konzistentnost, bezrozpornost, i toto je snaha o metametakonzistenci apod.... (Znalost míry)... Protiklad sporu (protikladu) je složitá věc, neb jakoby neexistuje, pokud se na věc díváme konzistentně - byl by to spor zase, ten opak sporu. Tedy je konzistentní univerzální pravda, že vše je čistá relativita? Jde o metajazyk vůči "bezrozpornost versus spor". Viz vztah bezrozpornosti a spornosti - to je jen jeden z příkladů cíře. Cíře se podobá antilogice...ale jde ji chápat jako kom obecně, či ALQ. ... Spor podobně jako láska nemají už protiklad. Nebo jak to je?... Neprotikladnost jste nikdy nikdy neviděl a asi nejde vidět i, je jen směs sporu a nespořu-neprotikladnosti-plus... Není to ale ok asi, že takto jednoduše docílí klidu a npd, tím uvedením, že vše je spor. ... Plus má protiklad minus, minus nemá protiklad, s dalším (dalšími?) minus tvoří plus. Npd je fce mezi plus a minus, mezi 0 a 1-1? Je to zjednodušující, minus jako Ego a plus jako Npd (Ego si myslí, chce být vše, ale eg je víc). Minusy mohou říci, že jsou vše, stejně jako Plus. ... Konzistence není vše.... Podstatné je to, v Rci nepsat "rovna se 0", to je zavádějící, jen 1-1.

Když budeme chtít zjistit co je Byti, Podstata, budeme užívat toho, že to musí být konzistentní, vsude, a to není úplně, neb tam chybí spor. V úplnosti můžeme pokračovat dál a dál, cíře že max. konzistentní je spor není úplnost, ale spíše jen instantní úplnost..... Jakmile začneme toužit po necem, třeba i po touze a sporu což nejde plně vědome, tak to nemáme a proto toužíme atd...to nemá počatek a konec jakoby. Je to i antikauzální. ... Víme, že řešení, co je Vše neexistuje, neb to bude bezrozporné a neuplné tedy. Aspoň tedy se stávajícími znalostmi... Řešením je že to nemá řešení, což je cíře atd.....

Co je cílem vlastně? Nevím posetile, co dělám. Cílem je poznat nejobecnější podstatu, vše, dokázat že tu nic není ve skutečnosti apod. a aby to fungovalo samo ... jde o prvoplánovost ega. Metajazykovost také asi nic neresí....

10. Ego vše to, co nesnáší, či co mu imponuje, tak to tvoří – tedy nesnáší neurotičnost, tak přesně jí tvoří, ego.... Nesnáší lásku, tak přesně jí tvoří, je jako ona, je prvoplánové vždy, a nesnáší Nulu, a přesně je jako ona, je jen cíře, 1-1.....

10. Zdá se, jakoby problémy, které zažíváme, zlo a všechny jevy negativní a nepochopení a nevědomosti byli o tom, že nechápeme, zapomínáme, že vše je spor. ... Právě potom v tomto nepochopení děláme občas, co děláme... Spor nám vadí, což je právě spor, neb vše je spor. Projev této neznalosti je třeba nepříjemná touha po sporu. Nebo, že s námi spor už nic nedělá, je přeci normální, ostřílenost.... A právě toto uvědomění je ale totéž – je to úleva a vlastníme spor, což všichni dělají, čímž manipulují, právě toto vědomí, že vše je spor, je také ta nevědomost, ale jinak jen..... ale je to vyssi poznání avšak dano jen relativitou bezrozpornosti a sporu - max bezrozporně je to, že vše je spor, jinak to ani nemůže existovat.? Můžeme mít pocit, že díky sporu tu něco vůbec je, což je pravda, ale spor působí dost destruktivně..... ((znat miru kombinuje lasku i poznání i odvahy asi - znat miru je znalost fyzikální napr...))

10. Otázka, zda je svět poznatelný je myslím mimo Podstatu, je to špatně položená otázka, velmi nevědomá, vědomost se silně vyplývala už na její položení.... Je to i jako hledat ony brýle a mít je na nose...
10. Proč právě čisre je podstata, vše? – ona právě není, v tom to je, je to ještě hlubší, ona i není, neb když je vše, tak není... Čisre je věc vrozená spíše, nestvořená, a stvoření (umělost) a čisre (přirozenost, být je to právě i naopak, čisre působí dost uměle) jsou vůči sobě čistě relativní, podobně jako npd a čisre.Jak je to možné, že svět je poznatelný vůbec – právě i není..... Nevědomá čisre je právě čisre, vědomá čisre znamená její zánik....kompenzuje se tam něco....

Takže co o tom všem říci závěrem? Nějaký výsledek, pokud je vůbec nějaký. Svět je o čisté relativitě, vzbuzuje to marnost, nesmyslnost apod., ale na druhou stranu, právě díky čisre tu jsou i opačné fenomény, štěstí, ony jsou jen poloopačné nějak, protože čisre, spor apod., nemají pravý protiklad... Takže je to hrozné, ale nemusí právě i být, v tom to je.

10. Symetrie nebo jak si to uděláš tak to máš, a symetrie kde už snad ani není transformace, už transformace a objekt jsou totéž, to je buď kočkopes nebo láska ... tak v jazyce AE to je vlastně: AEA, podobně EAE (což je objekt a kolem E). Antisymetrie a čisre je asi jen samotné AE a EA, tedy dvakrát čisre, dvakrát mínus, dá plus, neboli AEA, EAE ... Ovšem nutno si i vědomit, že např. v EAE mají E shodnost, tedy A princip Jsou to jakési stavební kameny, ty AE.... Stejně jako Q ale.... Je to totéž, je předpoklad....tedy A = AL a A=Q.... Když se dvě čisre spojí vhodně, je npd z nich.....už je to metačisre....je mezi nimi průnik, neb se ztotožní E např., je to AE + EA = AEA. Symetrie je čisre relativní, ale jaksi jinak, než klasická čistá relativita, pokud vůbec víme o č. Zde už je to složité, neb už silně vstupuje do hry pozorovatel, tážající se, jeho nastavení.....

Dodatek kapitoly 3. o egologii:

Příklady neuróz

Obecný popis ega

Muž a žena

Extroverze a introverze

Ostatní

3. Tato podkapitola obsahuje dlouhý seznam popisu ega, útržky..., je třeba to brát jako výzkum, ne jako hanění...

3. Svět je souhra npd a ega, Dílo

LITERATURA

staří autoři Platón, Aristoteles, Leibnitz, Descart, Spinoza, Hegel

Loretz B. Puntel 2008 Structure and Being, 2011 Being and God.

Alan White Toward a Philosophical ToE 2014

Hawking A Brief History of Time

Nicholas Rescher The Price of an Ultimate Theory 2000

Don Miguel Ruiz, Láska, vztahy a přátelství

Abigail Marsh, Georgetown University, The Fear Factor

Kulhánek F1-1 Veličiny, vektory, abstrakce

Lankávatára Sútra

CG JUNG

Pirsig (Metaphysics of Quality – kniha Zen and the Art of Motorcycle Maintenance)

Vermamova šifra

Malý Princ

Starý a Nový Zákon

David Chalmers The Conscious Mind: In Search of a Fundamental Theory 1996)

CPT-Symmetric Universe, Latham Boyle, Kieran Finn, and Neil Turok, Phys. Rev. Lett. 121, 251301, 2018

Richard Phillips Feynman Feynmanovy přednášky z fyziky 1

Raymond Moody – zážitky sdílené smrti.

Bondi, H. (1957). "Negative Mass in General Relativity". *Reviews of Modern Physics*. 29 (3): 423–428. Bibcode:1957RvMP...29..423B. doi:10.1103/RevModPhys.29.423.

My Big Toe, Thomas Campbell, 2007

[https://en.wikipedia.org/wiki/Spin_\(physics\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Spin_(physics))

GÖDEL, Kurt. Über formal unentscheidbare Sätze der Principia Mathematica und verwandter Systeme I. *Monatshefte für Mathematik und Physik*. 1931, Heft 38, s. 173–198

Lee Smolin (The Life of the Cosmos)

Principia Mathematica Alfred North Whitehead, Bertrand Russell

Verlinde (Erik Verlinde: On the Origin of Gravity and the Laws of Newton; arXiv:1001.0785v1 [hep-th], 6 Jan 2010)

Erich Fromm (Lidské srdce)

A. Bohr, O. Ulfbeck, Reviews of Modern Physics 67 (1995), str. 1; Primary manifestation of symmetry. Origin of quantal indeterminacy“.

Lise Bourbeau, Uzdrav svá vnitřní zranění

viXra

Thomas Proczeck

Anti-logic And Its Application